

РАНДАЛ ФРЕЙКС, БИЛ УИШЪР ТЕРМИНАТОР

Част 1 от „Терминатор“

Превод от английски: Венцислав Венков, 1992

chitanka.info

По сценария на Джеймс Камерън и Гейл Ан Хърд

ДЕН ПЪРВИ

Лос Анджелис, Калифорния
Обсерваторията „Грифит Парк“
9 март 1984 г.

Петък, 3:48 след полунощ

„Историята е мъртва“ бе написал някой на измазаната стена, опасваща окъпаната от луната обсерватория. Може да е било студентче в спонтанна приумица, или пък въоръжен със спрей член на банда от порториканския квартал, прекъснал обичайния ритуал по маркиране на територията си с тази литературна високопарност. А може да е бил и някой, който е съзнавал, че е истина.

Трикуполната сграда тънеше в тишина. Единствено над месинговите рамки на остъклените врати мъждукаше бледожълт глобус. Наоколо бе доста чисто, благодарение на самодоволното старание на работниците от градския парк, но по огромния паркинг тук-там се вихреха купчинки боклук, докато мартенският вятър не ги сплескаше о поруганата стена.

Преди години обсерваторията бе служила за работен прозорец към космоса. Откакто я бяха построили, астрономите не преставаха да се ровят от високия връх из загадките на започналия да тиктака преди векове космически часовник. Това бе вече невъзможно — блестящата паяжина, изтъкана от светлините на града, огряваше нощем целия лосанджелески басейн и затъмняваше звездите. От промишлената и автомобилна пушилка пък се образуваше почти непрозрачна и постоянна шапка от смог и също пречеше на неизползваните вече телескопи.

С течение на времето превърнаха обсерваторията в планетариум — в таваните на куполите се отразяваха „звезди“, излъчвани от машина, сякаш единствено тя бе способна да запомни небесната им подредба. От академично средище се бе превърнала в нещо като Дисниланд — място, по пътя към което туристите се изпогубваха, храм за поклонение по време на гимназиалните излети с

учебна цел, а откакто добавиха и „лазериума“ — лазери, описващи невероятни форми по сводестите тавани под тътена на рокендрола — и в свърталище за ученици, търсещи разнообразие от писналите им драйв-ин кина и рок концерти. Другата основна атракция бе изгледът от паркинга към Лос Анджелис. През онези тридесетина-четиридесет дни в годината, когато въздухът е чист — а той става чист като планинския и хвърля сенки с остротата на бръснач — влюбените двойки се застояват след последното шоу в лазериума да се порадват на по-статичната, но не по-малко впечатляваща, игра на светлините, докато зад замъгилите се стъкла на колата не усетят, че други възприятия са станали по-важни от зрителните.

Дори и без гадже да се качи човек до горе, гледката пак си заслужава да биеш толкова път. Ако пътят е сух, разбира се. Когато над града вали, пъстрата като на кино плетеница от улични лампи и неоновии реклами, опряла гръб в мрачната тъмнозелена тихоокеанска шир, се кротва под приближаващите откъм Санта Моника ниски, черни, влажни облаци. Тогава не си струва друсането по змиевидното шосе. Та в този момент, току пред приближаващата буря, по шосето Върмонт Каньон се влачеше едно единствено превозно средство, наподобяващо боядисан в оранжево и жълто хипопотам — градски боклукчийски камион марка „Дженерал мотърс“.

Дел Рей Гойнс бръкна в десния външен джоб на плътното моряшко яке и опипом потърси дребното копче за усиление на уокмана. Пръстите на Би Би Кинг опъваха струните в жестоко блусарско соло — любимият пасаж на Дел, но камионът започна да поднася. Наложиха се да настъпи виещия дизел и Би Би Кинг се удави в рева на двигателя. Миниатюрните слушалки, с които бе окомплектован уокманът, пропускаха прекалено много външен шум. Сети се, че отдавна се кани да купи от по-стария модел, дето покриват изцяло ушите. Да се шофира със слушалки бе забранено, още повече — на работник в кметска служба, ама да се ебат в гъза, човек трябва да е наясно кое е по-важното. „Музиката преди боклука,“ рече си Дел. Ако го гепят с уокмана на работа, моментално ще изхвъркне на улицата. За кой ли път. Не че толкова държи на сегашната работа. Хич дори. Ама трябва да яде, да плаща издръжка на Лиана, наем на гадняра хазяин, че и кучето си да храни.

Тук все пак му плащаха добре, но и Боунър хапваше яко, като всеки огромен дог. А и самият Дел хич не беше от леките категории. И в най-мизерните времена не беше падал под 113 кила. И въпреки всичко, да влачи боклука от единия край на парка до другия не му беше най-любимото занимание. Виж, преди двайсет и две години наистина правеше нещо по душа: защитник в професионалния футболен отбор „Хюстън Ойлърс“. Два добри сезона — всъщност, най-добрите в цялата история на „Ойлърс“ — след което лошият късмет се изпречи отпреде му като тухлена стена. Контузията на коляното. Разводът. Изпадането от отбора. Основната част от заплатата му бе преминала в джоба на един по-добър от него покерджия. Оттогава животът му тръгна като влакче в лунапарк: понякога нагоре, но в повечето случаи копелето го влачеше надолу. И ето го боклукчия — па-а-рдон! — служител в градския отдел за чистота, полеви инженер. Шибан лайновоз. Наеха го, защото го препоръча един бивш съотборник.

Ставаш в два след да го еба полунощ. Набутваш се в тоя проклет метален слон и го шпориш с триста зора по тесните чакълести алеи да събираш останките от нечий пикник. А миризмата на прокиснали портокалови кори от проклетата гнилоч ти се лепва по тялото. Неизменно. Като мръсна пиявица.

Сграбчи лоста за скорости в широката кафява длан и направи рязко двойно амбриране. Бе почти под върха на последната стръмнина и без слизване на по-долна предавка нямаше да може да я изкачи. Запъхтияният дизел се раздруса върху тампоните си, разтърсващите стомаха вибрации преминаха по цялото шаси и по кормилния лост се предадоха на яките ръце на Дел. Насочи камиона към паркинга на обсерваторията и примига от изненада като видя барутносивия шевролет-малибу, изпречил се като преграда на пътя му. През двете секунди, които потрябваха на мозъка му, за да отчете напълно учудването, страха, а сетне — и болката, че някой може да направи работата му още по-опасна, по-трудна, забеляза бял младеж да пикае върху предната броня на колата. Черното му кожено яке бе опасно с вериги, лилавата коса стърчеше като таралежови бодли, с което напомни на Дел за Бъкуит от старите детски филмчета „Малките негодници“, а сивият клин бе напъхан в пехотински полуботи. На тия им викаха пънк-рокери. Дел се изправи на спирачката и завъртя

огромния волан. И мускул не трепна по лицето на младежа — имаше вид на седемнайсет или осемнайсетгодишен — докато чудовището на Дел изфуча край него. Дел гледаше в огледалото за обратно виждане дали хлапакът няма да отскочи. А той само изгледа спокойно прелитащия камион и продължи да пикае, като улучи със струята задната гума на камиона.

Страхът на Дел бе заменен от избухналата остра злоба и той трясна с длан средата на кормилото. Ревът на пневматичния клаксон можеше да събуди и умрелите. Съвсем щеше да му щръкне косата на малкия. Но в огледалото зърна единствено неприличния жест на смаляващата се пънкарска фигурка.

Пънкар ли? Дрисльо. Само ако повтореше същото на връщане, Дел щеше да му даде нещо за препикаване.

На бронята на камиона бе залепил надпис: "Имотът е застрахован от „Смит енд Уесън“. И наистина бе въоръжен, макар и с най-прост патлак HR калибър 22, купен преди няколко години от шурей му за седемдесет долара. Досега не бе убивал с него нищо, освен една бирена кутия, но добре се оправяше с примерването и дърпането на спусъка.

Би Би Кинг нахлу отново в съзнанието му, докато насочваше големия камион по асфалта към големите контейнери с боклук.

Дел Рей опита да се успокои. Но после се сети защо бе започнал да носи пищова. Не заради десетките наръгвания и сбивания между разни банди, осеяли най-новата история на парка. Ставаше дума за нещо много по-лично. През първата нощ на третата седмица, откакто бе започнал в чистотата. Пак горе-долу по това време, но в друга част на парка. Тъкмо бе вдигнал един контейнер на вилката, за да го изсипе в каросерията, когато нещо тупна отгоре и се изтърколи върху капака на двигателя.

Полицията го определи като убийство, свързано с наркобизнеса. Но Дел забеляза единствено, че осемнайсетгодишният младеж бе изкормен, и че много от последното му ядене се бе размазало върху предното стъкло. Затова и се въоръжи. Всички знаеха, че Лос Анджелис е пълен с откачалки. А и белите момчета наистина бяха пощурели напоследък. Погледна отново в страничното огледало, но не видя нищо. Беше се отдалечил прекалено много. Сви покрай извивката на стената и спря в една задънена алея, където контейнерите стояха

сгушени като метални отрепки. Маневрирайки с камиона така, че да закачи първия контейнер, усети, че се поотпуска. „Съвсем си се сбабичкосал, Дел,“ рече си, но работата му отне повече време от друг път, защото все хвърляше по някой поглед към огледалото — просто така, за всеки случай.

Марк Уорфилд бе насред пикнята си, когато чудовището нахлу с рев в паркинга. Като кенгуру, смразило се от фаровете на ловеца, Марк не отстъпи. Самата съдба се бе явила да изпита смелостта му. Съдбата с половин товар боклук на гърба си, трещяща като божия колесница насреща му. Ебал съм я и съдбата. И пикал съм й.

Това и направи, докато онзи минаваше покрай него.

Миг след това, докато го напъхваше обратно в гащите, клаксонът го стресна и без да иска се заципа болезнено с ципа.

Внезапно по наелектризираните му мозъчни клетки изпраща първичното съзнание, че съдбата го ебава. Продухва му ушите, наранява мъжеството му. Вдигна ръка с щръкнал среден пръст. Готов бе да се сбие със съдбата. И по-тежки противници е срещал. Земята, например. И тя се ебава с него. Люлее се под краката му като змия, пъхната в електрически контакт.

Макар да я яздеше като сърфист, и то професионал, с усет за движенията и, борейки се за надмощие, земята надви. Вдигна се и го трясна по лицето, при това яко. Видя бял проблясък, чу далечния си стон, после попипа цицината на челото, където го бе нацелил паркингът. Изсмя се. Чу, че и приятелите му се хият, вероятно на самия него. Джони — нисък, бърз и адски гаден. Обикновено му викаха Котекс Тампона. И Рик — висок, кокалест, като призрак в съдрания си тренчкот. Приятелчета. Обичаше ги. Мразеше ги. Путьовци: Що не вземе да пореже някой от тях тая нощ? Зърна няколкото неотворени бутилки бира до основата на монетния телескоп, около който танцуваха Котекс и Рик. Бяха на площадката за наблюдения в самия край на паркинга, на милиони мили от самия него. И въпреки това ги чуваше, сякаш са на десетина метра. От масивния касетофон „гето-бластер“ се носеше „Да си направим война“ на Фиър.

Започнаха от дискотеката „Катей“: куфяха до самата сцена, вяха ръце, навиха динамото. Когато излязоха, енергията от адреналина се разля по улицата чак до паркинга, където им се изежиха някакви селянчета.

Котекс наби главата на единия през прозореца на пикапа и другите го духнаха. Динамото се завъртя още по-бързо, адреналинът в кръвта се смеси с кокаина и създаде смразяващо-горещо вихрено чувство.

Натовариха се на шевролет-малибуто на Рик и зашариха като акули — гладни и без посока — докато накрая се озоваха сред хълмовете. Марк се издрайфа на сухо. Или пък се засмя. Понякога не усещаше разлика между двете. Котекс и Рик вече се биеха. Или им беше нужно доста време да паднат един връз друг. Само да не счупят бутилките. Защото бе жаден. Достатъчен повод да пореже някого. Залази към тях.

Под закрилите небето и приближаващи се към обсерваторията дъждовни облаци блесна светкавица. На Дел хич не му се щеше да се мокри на слизане по Върмонт Каньон, затова даде малко повече зор на хидравликата и контейнерът трясна върху асфалта. Изтегляше вилката, когато над главата му пак се изсвятка. Тоя път бе съвсем наблизо, точно над камиона. Представи си заглавието: „Работник от чистотата убит от гръм“. Само това липсваше. Ръгна лоста на първа. Натисна газта, двигателят прикашля и спря. В същото време угаснаха и фаровете, заглъхна и Би Би Кинг.

Пак я осрахме, рече си. Повреда на майната си и на седем стръмни километра от най-близкия телефон.

Завъртя повторно ключа. Нищо.

— Копеле мръсно!

Трети опит. Бендиксът изобщо не чукна.

Твърдата коса щръкна на тила му. Сигурно от вътрешния глас, който го подсети, че уокманът е на батерии и няма причина да спре само защото камионът прави номера. Или пък от сякаш заредения с ток въздух. Изтресе един юмрук на таблото.

— Гадна таратайка! И китайска пара не струваш...

Всичко това бе изръмжано почти без глас и Дел тъкмо се изпомпваше да избухне, когато стана нещо далеч извън възможностите на ония мърльовци от гаража. Около камиона и над покрива на кабината се започна святкане, сякаш хиляди фотоапарати го щракаха едновременно. Завъртя пак ключа. Няма начин. Никакви тоци. В този миг огромна енергийна стрела разсече атмосферата и изсвистя като змия по ръба на един от контейнерите. Каквото и да беше, ставаше по-

лошо. Дел инстинктивно пусна металните ключове, дръпна от ушите си металните слушалки и рязко вдигна лакът от металната облегалка. Ботушите му бяха гумени. Дали бяха добър изолатор? Чакай сега: изолаторите спираха ли тока, или го пропускаха? Мамичко, не ме оставяй да се изпържа! Въздухът пращеше и виеше подобно на радио, оставено между две станции, докато музиката се кривеше в дисонансен вой. Пращенето се засили, все едно грамофон на седемдесет и осем оборота набираше инерция. Настръхналият въздух около камиона се превърна в тежък бръм, като от мощен трансформатор, който предупреждава: „Не пипай! Опасно за живота!“

На Дел му идеше да зареже всичко и да хукне, но бе сигурен, че ха е мръднал, ха е умрял. Това не бе никаква обикновена светкавица. Хаотично пресичащи се и извиващи се лилавобели линии от енергия облизваха камиона, стрелваха се като гущерови езици и галеха метала на кабината.

Видя как бесният танц на енергията я сви в голямо кълбо камшичена светлина. Със събирането на стрелите топката като че стана по-светла. Косата на Дел зашумя, сякаш я повя бриз, макар стъклата да бяха вдигнати догоре. После косата му се втвърди и щръкна право нагоре, като на оня пънкар. Не защото го бе шубе, макар когато профуча покрай оня преди трийсет секунди да се бе поуплашил и едва сега започваше да осъзнава ужаса. А защото статичното електричество бе навсякъде и изпълваше дори кабината с първичния щипещ аромат на йонизиран въздух.

Точно тогава ушите му заглъхнаха от покачилото се налягане. Светещото кълбо се пръсна на лилави ивици и нещо се появи на този свят с гръм, сякаш защитник като Злия Джон Грин, но с гаргантюански размери, бе приложил бодичек на Скалистите планини.

Дел се сви на топка, когато налягането скочи, блъсна прозореца и го превърна в ситни топченца стъкло, които се изсипаха във врата му. Отдръпването на взривната вълна изсмука с плясък въздуха от вече проветривата кабина. После нещата като че се поуспокоиха.

Дел бавно се изправи и се заопипва дали не е порязан. Нищо му нямаше, освен на ушите. Сътресението.

Натисна ги с длани, та да изпукат. Никаква полза. Гърлото му се стегна, но не успяваше да преглътне, понеже глухотата бе вече без значение — той гледаше как облакът от пара на мястото, където бе

станала експлозията, се разнасяше бързо от ледения вятър. И в облакът имаше нещо. А преди това не бе имало нищо. Дел не искаше да гледа.

Но съзнаваше, че трябва да види онова, което ще го убие. В съзнанието на Дел Рей Гойнс не съществуваше и капка съмнение, че това е нещо свръхестествено, появило се заради него, и понеже си е поначало скапано копеле, е дошло да го убие. А палачът винаги трябва да се гледа в очите. Затова Дел завъртя глава и съзря бялата буца наред разсейващата се пара.

Дошло бе отникъде и вече бе там.

Виждаше го как диша. После то се разви бавно и грациозно и пред него застана гол мъж. От късата военна подстрижка излизаше дим. Кожата бе покрита с бяла пепел, която се смъкна подобно на фино брашно и разкри розова като на бебе кожа. Но създанието не бе никакво пеленаче.

В отбора по американски футбол Дел бе заставал и срещу по-едри противници. Вероятно и срещу по-силни. Но нито един не бе безупречен като този. Мускулите му се свиваха и отпускаха гладко като бягащи вълни по ваяното от скулптор тяло. Ръцете му бяха достойни за студия по мощна симетрия: гневната извивка на бицепсите се свиваше прецизно при лакътя, а сетне с впечатляваща математическа равномерност преливаше в яки ръце, които се сливаха с едва ли не грациозно тънките китки. Пръстите на масивните ръце се разтвориха, после се свиха в юмрук.

Пусни такъв на футболния терен и за него няма непреодолима отбрана. И трима като Дел Рей да му се метнеха с цялата си маса, пак нямаше да го съборят. Дел изведнъж осъзна защо. Не заради тялото. А заради лицето. Непреклонно. Живо, но въпреки това безжизнено. Приемащо, но не предаващо — и то не толкова самото лице, колкото очите. В кобалтовосините очи витаеше смъртта. Невъобразима. Безмилостна. Неумолима. Оня вид смърт, за каквато хората никога не мислят, защото е прекалено истинска. Откровена, без емоции и следователно — без съчувствие. Ясно виждаше, че мъжът е впил поглед в него. А щом е толкова близо, че да вижда очите, мина му през ума, значи е достатъчно близо оня да може да го убие.

Онова, което бе създавало най-много проблеми на Дел през футболната му кариера, сега бе единствената му надежда. Краката. Сърцето му вече лумкаше.

Дел блъсна с рамо вратата и се изтърколи върху студения асфалт. Кракът му понесе зле удара и старата позната болка прониза контузеното коляно. Движи се!

Хукна покрай камиона, по-далеч от онзи, чиито очи се бяха насочили в него като оръдия на крайцер и следваха дебелото тяло в неговия добър за възрастта му спринт.

Дел се мъчеше да отхвърли разкъсващата краката му и отекваща в болното коляно болка и да помпа с бедра с все сила. Онова страшно копеле вървеше по петите му и той го усещаше. Не му се налагаше да поглежда, а и нямаше такова намерение. Шкембето му се изсули от колана и се задруса като чувал, после се надигна до гръдния му кош, но Дел успя да запази равновесие.

Ако нещо можеше да го накара да се предаде, нямаше да са червата.

Прекоси половината паркинг, преди да съзре пънкарите на площадката за наблюдения. Трябва да ги предупреди. После се сети как оня келеш препика камиона му и ги изключи от живота си. Да се оправят сами. Пък и може да позабавят оня. Човекът от Небето. Готов да опакова душицата ти в целофан. Да я замрази за после.

Бягаше като откачен.

Както никога в живота си.

Покрай барутносивия шевролет-малибу.

Покрай пънкарите.

Надолу по виещата се алея.

Като кълбо по лудешката стръмнина на шосето Върмонт Каньон. И да искаше, не можеше да спре. Инерцията го понесе, сякаш някакъв великан го вдигна в дланта си, докато накрая коляното му наистина поддаде, земята го гепи за задника и го хлъзна встрани от пътя, по стръмния склон. Затъркаля се безпомощен пред силите на земното притегляне и инерцията, а болката го накара да остави с облекчение те да решат, къде ще стигне.

Спря го туфа високи мокри треви на около половин метър от мрежата на някаква ограда. По гръб, с отпуснато тяло. И точно тогава някой засили звука на света. Започна да се чува тежкото му дишане и той изхлипа. Добре дошъл, Би Би.

Дел бавно се изправи, а светът се залюля пред очите му. Шосето горе бе безлюдно. Никакви стъпки. Никакъв злодей от Небето. Едно на

нула. Умът му изреди всички благодарствени молитви, които бе учил насила като дете. Седеше върху нещо, което пробождаше бедрото му. Опипа мястото и усети затопления от тялото метал на пистолета.

Най-горещата му и искрена молитва бе за това, че не се бе сетил да го използва. Не знаеше защо, но усещаше, че нямаше да му помогне да спре онзи. Но и не щеше да знае. Успя да се изправи върху мократа земя и закуцука покрай оградата, отдалечавайки се от обсерваторията. Безработицата започваше да му се струва примамлива.

Бе един от малцината, спасили се от Терминатор.

За микросекунда Терминатор обърка ритъма си. Нещо с огромна сила го накара за миг да изгуби съзнание. След това възприятията му се възстановиха. Пращенето в ума му намаля и очертанията на предметите дойдоха на фокус. Парата все още го заобикаляше, но не му пречеше да вижда. Ефектът от хронопортирането бе почти нищожен. Пое дъх и го анализира. И Тук бе като Там, с малки изключения, дължащи се на замърсителите на въздуха и наличието в него на азот. Свил се бе на кълбо като зародиш, за да направи по-ефикасна пренеслата го през Времето обвивка. Заизправя се бавно, запазвайки идеално равновесие, и остави частите на тялото му да свикнат с новата среда. Овъглилото се желе бе успяло да предпази епидермиса му от светкавиците. Покриващата го бяла пепел създаваше впечатление за класическа статуя от бял мрамор или алабастр, внушителна с идеалната си завършеност не по-малко от коя да е творба на Бернини или Роден.

Терминатор сканира района. На четири метра пред него, на асфалта, имаше голям метален предмет. Докара очертанията му на фокус и моментално го определи като боклукчийски камион, дизелов двигател, производство на „Дженерал мотърс“ около 1975 година. Половин секунда след това определи сградата зад камиона: обсерваторията „Грифит Парк“. Секунда по-късно, след като сетивата му започнаха да функционират в оптимален режим, регистрира релефа и времето, а с помощта на запечатаната в паметта му карта — и най-общото географско местонахождение на района. Попаднал бе точно в целта.

Насочи вниманието си към мъжа в камиона: негроиден, на около петдесет, почти 150 килограмов. Изразът на лицето му издаваше страх, объркване и временен шок. Очевидно бе операторът на превозното

средство, в което се намираше. Преместването във времето бе довело до счупването на стъклото и изгарянето на запалителната система. Терминатор фокусира върху мъжа. Наблюдавайки отделни, почти невидими, движения на тялото, можа да прецени поведението на обекта и да определи моментално, че нивото на потенциална опасност е изключително ниско. Миг преди мъжът да изскочи от кабината, Терминатор бе вече усетил тази вероятност, изчислявайки посоката, в която се бяха свили мускулите на горния торс.

Докато останалата част от мозъка и тялото развиха необходимата им скорост, Терминатор наблюдаваше бягството на мъжа през паркинга. Ако намереше за нужно, можеше лесно да го стигне, но мъжът не беше нито мишена, нито враждебен обект. Голият направи внимателно крачка и установи, че контролира напълно всичките си двигателни функции.

Отправи се към ръба на паркинга и сканира разпрострелия се под краката му град. Картата в паметта му се проектира върху онова, което виждаше долу. Лос Анджелис. В съзнанието му изплуваха улици с имената им и различни варианти за действие. Терминатор направи подробен преглед на събитията, откакто бе пристигнал, и долови грешка. Беше гол. Трябваша му дрехи. Черният мъж бе облечен. Трябваше да му вземе дрехите. Вариантите почваха да му пречат да мисли, когато осъзна, че този град е пълен с хора. Трябваше само да намери някого с подходящи размери и фигура и грешката щеше да се поправи. Обърна се отново към града под краката му — мускулист мъж с почти идеална физика, гол на ледения вятър — и започна да изучава релефната карта на Лос Анджелис, планирайки сто стратегии, очертавайки хиляда пътечки, натрупвайки ценни данни за околната среда, преди да се захване с изпълнението на задачата си.

Марк бе успял да се изправи, а химикалите в кръвта му го движеха като хидравлична кукла по посока на Котекс и Рик. Идеше му да сграбчи света за ташаците и да ги дръпне с все сила. Спря се на Котекс, грабна верижните еполети на якето му, завъртя го в злобна дъга и го блъсна в стоманената релса на парапета. Юмруците и краката му поддадоха от усилието, Котекс отскочи от парапета и двамата се блъснаха един в друг в братска треска.

Завъртяха се в потна прегръдка и се стовариха върху монетния телескоп, запленил изцяло вниманието на Рик. Рик халоса Марк по

тила с полупразната бирена бутилка и го събори сред пръските пяна и парчета стъкло. После добре премерен ритник с бойните полуботи наруши равновесието на Котекс и го запрати върху касетофона, който изхрущя на умряло, а ехото на Фиър се отплесна от стените на обсерваторията и затихна.

Рик вдигна поглед от окуляра на телескопа, насочен към отвъдната страна на празния паркинг, физиономията му, с увиснала от учудване челюст, се превърна в злонамерено жилене.

— Ей! — провикна се весело да привлече вниманието им, все едно, че не бе удрял никого по главата с бутилка. — Ей, какво му става на тоя кадър?

Оформи рамка с ръцете си, както бе виждал да правят по телевизията разните му там режисьори с каскети и пъстри шалчета около врата, а Марк погледна да види какво е попаднало в кадъра му.

И неговата челюст увисна.

Котекс остана втренчен продължително, сякаш очите му не можеха да фокусират, после захихика.

Беше един от ония с невероятните тела, дето се срещат наплескани с крем против изгаряне и с икономични бански гащета по Плажа на мускулите във Венис. Само че тоя тук бе без гащета, на пет градуса температура, дъжд и посред нощ.

— Насам идва, копеле — рече Котекс и се примъкна към другите двама.

Рик мина пред телескопа, като остави подметките на войнишките полуботи да се влачат с оня лаконичен глух звук, какъвто издаваха, когато Рик търсеше да се заяде с някого.

— Дай да го побъркаме — просъска над рамо.

Марк видя ухилената му физиономия и усети как се навират направо между шамарите на белята.

Голият се приближаваше с широки крачки, без да му трепне погледът. Марк усети предупредителни тръпки, а и Котекс май почувства същото. Каза:

— Ей, Рик, поохлади двигателя, копеле. Тоя пич е цяла грамада, да го еба.

Рик се извърна с презрение:

— Тия са все педераси, бе, копеле. Помпат за пред огледалото. Не знаят да се бият. Вярвай ми. Глей какво ще стане сега.

Котекс се засмя. Явно реши, че Рик е прав. Но Марк усети нещо в решителната походка и изражението на непознатия, което го накара да се почувства несигурен.

Рик пхна ръка в джоба на изкусно съдрания тренчкот.

Това бе сигнал за Марк и Котекс също да се хванат тайно за ножовете. Ръката на Марк бе потна, а мозъкът му жужеше от страх и наелектризиращо оживление. Ако се откажеше, другите щяха да го зарежат. И нямаше да го приемат обратно.

А той не искаше да е сам.

Пристъпи напред.

Босите крака на непознатия шляпаха по мокрия асфалт.

Струйките дъжд отмиваха бялата пепел на кривулици, сложни като жилките на дърво, а това му придаваше вид на ренесансова статуя, която е била изложена на стихии в продължение на векове.

Спря пред тримата пънкари с отпуснати покрай тялото ръце. Свободно!

Тримата бавно се раздалечиха и го обградиха с небрежна заплаха.

Появи се подобната на череп усмивка на Рик.

— Идеална нощ за разходки — забеляза той.

Непознатият ги огледа спокойно един по един — възприемайки, не показвайки нищо. Изглежда Рик в очите и каза:

— Идеална нощ за разходки.

При което Марк се обърка, защото гласът бе почти като този на Рик. Само че говореше не Рик, а непознатият.

Лошото бе, че от наркотиците човек не може да е сигурен кога наистина става нещо ненормално. Дотук всичко бе говнарски объркано.

Рик весело прехвърляше тежестта на тялото си от единия крак на другия.

— Загрявам — рече, сякаш от ухото му светна крушка, като в комиксите. — Днес се перем, а? Нито една чиста дрешка за през нощта? А?

Марк не можа да сдържи смеха си, въпреки ледената змия, която някой пусна във врата му. Ама и Рик е един!

— Нито една чиста дрешка за през нощта? А? — повтори като ехо едрият.

„Тоя май се ебава с нас,“ помисли си Марк мрачно.

Ами ако е поклонник на бойните изкуства и това влиза в представите му за кеф? Да се съблече чисто гол и да смлати някого?

Марк стисна здраво кокалената дръжка на ножа. Ще ти позаголя кокалчетата, брато.

Лигавоухиленият Котекс се протегна и щракна няколко пъти пръсти пред лицето на непознатия.

Съсредоточеният поглед не трепна. Не мигна.

— Ей — рече Котекс, — тоя май не си е допил бирата, като го гледам.

— Дрехите ти — каза безизразно непознатият. — Дай ми ги.

Толкова неочаквано стана, че дори Рик се изненада. Усмивката му угасна, после се върна и заля цялото му лице.

— Веднага — заповяда непознатият с леден поглед.

Усмивката на Рик пак изчезна, като зад затръшната от вятъра врата.

— Еби се в гъза!

Майка му стара, започна се, рече си Марк.

Острието на ножа на Рик изскочи със съсък, проблесна срещу неона и преди Марк да успее дори да мръдне с ръка, се озова под брадичката на големия тип.

После и той, и Котекс извадиха ножовете с тренирани жестове и ги размахаха.

Много обиграно. Много страшно. Гарантирано.

Само дете щангистът не изрази смразяващия страх, на който разчитаха.

Всъщност, той само ги огледа безизразно един по един.

Марк усети, че нещо наистина не е както трябва.

По лицето го изтряска бухалка за бейзбол и докато светът се завъртя наоколо му, осъзна, че това е юмрукът на непознатия, долетял с невероятна бързина.

Спря се в парапета и започна да се смъква към земята, но успя да види как и Котекс излетя назад от втория удар на пневматичния чук. След това се строполи на асфалта, неподвижен. Пречупен, съзнаваше Марк. Мъртъв.

Рик направи финт и се хвърли напред, вложил цялото си тегло зад острието на ножа. Нахака го до дръжката в корема на онзи, но май

удари на нещо твърдо, може би ребро. Само че какво беше това ребро под пъпа му?

Рик дръпна назад окървавената си ръка и острието, за да опита втори път, когато юмрукът на Терминатор се стрелна светкавично към него.

Във него. Марк видя как голата ръка потъна до лакътя току под гръдната кост на Рик.

Очите на Рик изскочиха от избития му въздух — по-скоро от изненада, отколкото от страх.

Терминатор вдигна ръката си като хидравличен крик.

За един продължителен миг полуботите на Рик се залюляха над земята като от обесен. Чу се глухият пукот на трошещи се кости и Терминатор отдръпна ръката си.

Рик падна — мъртъв още преди лицето му да се размаже върху асфалта. Бръкна в него и му счупи гръбнака, изкрещя някакъв глас в мозъка на Марк.

Тогава непознатият се обърна към него и го прикова с поглед. Да гледаш в очите му бе все едно да гледаш в дулото на пистолет.

С приближаването на непознатия Марк заотстъпва, препъвайки се, назад.

Не можеше да откъсне поглед от ръката на оня — облята в кръв до лакътя — кръвта на Рик. Бръкна в него и...

Марк отстъпваше заднишком, без да гледа, докато накрая опря гръб в телената ограда. Огледа се, за да промени посоката, и установи, че се е наврял в далечния ъгъл на площадката за наблюдения. Мъжът пристъпи към него.

Марк прояви достатъчно разум да започне трескаво да се съблича. Протегна напред якето си, сякаш бе жертвоприношение, щит, отчаяна молба, която можеше да му спечели малко време... време да избяга... да слезе от тая планина... да се мушне в леглото... да се завие през глава с юргана и да се събуди. Излезе прав. Жертвоприношението наистина му спечели време. Горедолу четиринадесет секунди.

Центърът на Лос Анджелис

4:12 след полунощ

Двадесет и четири минути по-късно, според линейната прогресия на времето — такава, каквото ние го познаваме — и на близо осем километра от обсерваторията въздухът отново придоби онова състояние на енергиен заряд.

Това стана в миризливата тясна уличка, пресичаща Седмо Авеню успоредно с Бродуей, и първите обитатели на уличката, които го забелязаха, бяха плъховете. Прекратиха безспирните си набези на купищата и кофите с боклук и задушиха неуверено въздуха. Усещаха нещо граничещо с физическото — някакво напрежение, задъханост. Напуснаха неохотно пляквата и хукнаха към убежищата си точно в мига, в който бледата неземна светлина огря уличката като лунна пътека по морското дъно.

В обърканото бягство, един от гризачите издрапа шумно по мокрия картон, под който в алкохолно вцепенение се бе свил Бенджамин Шанц. Той изруга и замахна несръчно към плъха, след това се обгърна с ръце и възобнови безсмисленото си бръщолевене.

През процепа между сградите пред очите му се мерзелееха двата ефирни хромирани цилиндъра на хотел „Бона-венчър“. Приличаха му на видение от утопичен свят и от невъобразимо далечно време, макар да бе само на три преки от него.

В редките мигове, в които разсъдъкът му проблясваше, Бен се дивеше на рулетката, която го запращаше като топче из вонящото градско чистилище, докато най-добрият му приятел от гимназията се бе издигнал до директорския пост в едно от големите киностудия.

Този обаче не бе от редките мигове, в които разсъдъкът му се проявяваше. Идващият неизвестно откъде вятър и потискащото жужене трябваше доста да се усилят, за да ги забележи изобщо. Лилавото зарево доби силата на прожекторен сноп, а вятърът заподритва из въздуха хартийки и парчета от счупени предмети. Жуженето се превърна в атмосферни шумове, каквито могат да се чуят от гигантски транзисторен радиоапарат, търсещ трескаво да намери някоя станция. Бурята от хартийки, кашони и боклук нарасна на вихрушка.

Отнесе и картонения подслон на Шанц. Той се сви, притвори очи срещу блясъка и закри уши. По мокрите тухлени стени затанцуваха лилавите пръсти на светкавицата. Съскаше, пращеше, и щом срещнеше нещо метално, пролазваше по него като живо същество.

Облизваше ръждясалите аварийни стълби, пробягваше по водосточните тръби и трептеше като сияние пред буря. Шумът се извиси до пронизителен писък. Замазаните с боя прозорци експлодираха и поръсиха с парченца стъкло вътрешностите на притъмнените сгради. Към целия шум се присъедини воят на нечия алармена инсталация.

Бен бе виждал през живота си доста невероятни неща, ама чак толкова — никога. Във въздуха се разнесе експлозия от светлина и звук — светкавица и гръм, последвани от свистенето на сгъстяващия се въздух.

Взривната вълна довя Кайл Рийс малко по-високо и по-встрани от нужната точка. Тялото му увисна във временния континуум на цели два метра над повърхността. Задържа се там за хилядна от секундата, после земното притегляне се намеси и Рийс се тръшна силно и звучно върху уличката.

Остана да лежи гол и разтреперан, стиснал очи срещу ослепителния блясък, с юмруци, свити пред гърдите, и колене, прибрани под брадичката, като необичайно голям ембрион. Спазми раздираха всичките му мускули. След експлозията плътният като стена шум бе престанал и сега се чуваше единствено шумоленето на падащите обратно на земята хартийки.

Отвратителна воня на опърлена коса изпълни ноздрите му и започна да го души. Болка прорязваше всяка клетка на тялото му. Не ми казаха, че ще е така, рече си. А може и да не са знаели. Обаче боли, майка му стара.

Засъвзема се бавно, събирайки сили, поемайки озонирания въздух на малки порции, докато свикна да диша истински. Чувството, че някой е качил с ритник яйцата му чак в гръдния кош, започна да изчезва. Постепенно. Отвори очи и видя призраци, остатъци от гледки, които опъваха разсъдъка сякаш бе локум.

Усещанията започнаха да изчезват. Паметта не успяваше да понесе силата им, високата степен на насищане. Как се бе почувствал? Сякаш пада в асансьорна шахта с високоволтов кабел, завързан за топките му, каращ го да свети като хилядаватова крушка и инжектиращ напалм в гърлото и белите дробове.

Рийс се остави усещането за стичащия се по гърба му дъжд да му помогне да фокусира погледа си. Прибра крака под тялото, опря се

на двете си ръце и остана така, като за молитва, докато асфалтът не престана да се върти. Между него и дланите си усети остри камъчета. Не знаеше къде точно се намира, но бе реално съществуващо място. Твърдо. Не като призрачната буря, с която бе пристигнал.

Вдигна поглед и срещна две очи, които го гледаха иззад купчина съдрани картони. От Шанц, чието отдавна немото лице и раздърпана брада го сливаха с материята и структурата на уличката, се виждаха единствено недоумяващо мигащите очи.

Рийс не усети непосредствена заплаха от наблюдаващия го, тъй като инстинктивно го прецени: безвреден скитник. Засега можеше да не му обръща внимание.

Хайде, движи се, Рийс, рече си. Размърдай си задника и се изправи на крака, боецо. Тръгвай напред.

Изправи се с върховно усилие на волята и, залитайки, се добра до парапета на някакво стълбище, където се стопи в закрилата на сянката. Съзнаваше, че от пристигането му са минали само няколко минути, но се наруга за това, че се е оставил да лежи толкова дълго беззащитен и безпомощен. Огледа се наоколо. Сгради. Тухлени или бетонни. Остъклени прозорци. Здрави. Улична лампа. Движение в дъното на уличката, отминаващи червени и бели светлини — автомобили. Несъмнено предвоенни модели. Добре.

Несъзнателно разтри ръката си — охлузена при приземяването. Техниците го бяха доставили доста високо. Поради малкото време, дадено им за запознаване с оборудването за преместване на енергийните полета и настройката му, вероятно бяха сбъркали от желание да гарантират безопасността му. Което бе за предпочитане, отколкото ако се бе материализирал, потънал до колене в асфалта. Чудесно.

Оглеждайки се, Рийс забеляза, че е покрит с фина бяла пепел, макар дъждът да я бе поотмил. Отупа я с ръка и осъзна, че това са овъглените останки от желето-смазка, с което го бяха наплескали техниците.

Не им беше възразил за нищо. Казаха „Събличай се“ и той се съблече. Казаха „Заминаваш сам“. Добре. Без оръжие? Без. Майната му. Металите не се поддават на хронопортиране. Ебал съм им майката. Окей, той самият не е техник. Обикновен войник. И все пак жалко, че

не можа да вземе нищо със себе си. Пръстите му несъзнателно обвиха спомена от приклада на плазмената пушка „Уестингхаус М-25“.

Вдигна очи. Нищо освен небе над високите сгради. Никакви ловци-убийци, естествено. Преди войната ги е нямало. Но проверката бе рефлекс — рефлекс, спасявал го вече неколkokратно. И все пак, дали нямаха нещо от рода на летящите щурмоваци „Марк Севън“? А хеликоптери? О, да. Май имаха. Но не бе сигурен. Историята му бе като мъгла. Кое кога е изобретено? Кой да ти помни? Предвоенната епоха му напомняше разсипан по пода пъзъл, сред чиито парченца бе прекарал целия си живот. Сред овъглените парченца.

Сепна се от мисълта колко секунди вече стои унесен на едно място. Насили се да мисли ясно. Стратегически.

Първо — дрехи. За топлина и камуфлаж.

Второ — оръжия. Трето...

— Ей, брато!

Рийс се извърна по посока на размазаното грачене и си спомни за стария скитник.

— Скива ли каква гадна буря имаше преди малко? — попита неуверено Шанц.

Рийс определи езика като английски, вероятно американски, макар акцента да му бе непознат. Добра новина. Спринтира до входа, в който се бе свил скитникът.

— Сваляй дрехите — заповяда Рийс и задърпа якето на стареца.

— Кво-о-о...?

— Без приказки! — изсъска Рийс. — Действай!

Сви юмрук, за да си осигури послушание, но старецът усети напрежението в гласа на Рийс и започна да се подчинява.

— Не ме удряй... Не ме удряй — захленчи Шанц и се отпусна във вцепенението си, докато мръсните му пръсти се бореха безпомощно с непокоряемата сложност на ципа.

Рийс изу бързо отдавна непраните панталони от кльощавите нозе на Шанц. Воняха — урина и напластила се мръсотия. Но Рийс почти не забелязваше, а и не го интересуваше.

В очите на Шанц Рийс бе фигура, която постоянно губеше остротата на очертанията си. Имаше вид на млад човек — на двайсет или двайсет и пет, макар че нещо го правеше по-стар. Ами, да: очите.

Очи на старец. Видял е прекалено много, мина необичайно ясно мехурче мисъл през мозъка на Шанц. Като мен.

Но не съвсем като Шанц. Нещо във втренчения поглед на Рийс накара червата на Шанц да се смразят. Замлъкна с надеждата да оцелее.

Рийс бе обул панталоните и протягаше ръка към якето, когато с крайчеца на съзнанието усети неприятност. Сетивата му бяха свръхчувствителни от годините криене, ослушване, чакане и следене. Свикнали бяха да поемат частици от мигновените гледки и звуци, които подсказват кога смъртта се навърта наоколо с надеждата да те удуши със студената си, влажна целувка за сбогом. Рийс се завъртя на пети и приклекна, а очите му се насочиха инстинктивно към главната улица.

Към него се насочи ослепително бялото острие на прожектор, опипа стената, после го прикова с лъча си като насекомо. За милионна част от секундата Рийс се взря в светлината и отвъд нея, в източника ѝ: чернобял патрулен автомобил на лосанджелеската полиция, с монтиран на вратата прожектор, с двама мъже в купето. Рийс моментално разбра какви са. Полицаи. Врагове. Ако имаше излишно време, щеше да се наругае отново за бавните си действия. Там, откъдето идваше, отдавна да е мъртъв.

Рийс превключи на автоматичен режим и започна да взема решения със светкавична скорост. Трябваше му онова, което те имаха — кола, оръжия, радио — но те сигурно бяха въоръжени, а той — не. За двубой и дума не можеше да става.

Оттегли се. Извърна се от лъча и се стопи в сянката.

Оттегли се. Оттегли се. Думите отекваха тревожно в главата на Рийс. Колко пъти ги бе чувал? Хиляди може би? От колко различни гласове? А като грабнеш ранен и се обърнеш да бягаш, след думите неизменно идат и други звуци — шумът на приближаващия се убиец. Този път чу стърженето на гумите от спирането на патрулната кола. Още преди звуците да затихнат и отмрат, Рийс се бе отдалечил на половината път към другия край на уличката.

Сержант Майкъл Найдифър зашари неуспешно с прожектора по уличката, да напипа младежа, когото бе приковал само преди секунда. Ама че бързак, рече си.

— Ще офейка — каза Найдифър. — Заобиколи с колата. Уличката излиза на Седмо Авеню.

Партньорът му, новобранец на име Луис, кимна и превключи на задна. Найдифър скочи от колата и извади револвера калибър 38, а колегата му се отдалечи бясно с виеща сирена и синьочервено светлинно шоу.

В някакво петно светлина Найдифър зърна за миг Рийс, насочил се към точката, където уличката се пресичаше с друга, подобна на нея. Пое дълбоко въздух и се впусна да го преследва.

Рийс чу оттеглянето на автомобила и самотния чифт обувки по петите си и се досети какво са замислили онези. Излезе му късметът. Зад гърба му имаше само един. А един е по-добре. Щеше да го премахне и да се сдобие с оръжие. Съсредоточи се върху тази единствена задача, изключвайки от вниманието си всичко останало. Уличката бе покрита с натрошено стъкло. Усети болка по порязаните си ходила. Изтласка я от съзнанието си. Усилието му помогна да проясни мисълта си.

На пътя му се изпречи купчина повалени кофи за боклук. Рийс ги разчисти и продължи да бяга без да намалява скорост, като побеснял плъх в градския лабиринт.

Сви внезапно зад ъгъла и изчезна.

Найдифър инстинктивно намали ход. Дробовите му свистяха от петнадесет години долнокачествено кафе, уиски "Тако Бел" и цигари. Но не заради тях забави крачка. Решението бе продиктувано от страха.

Изпсува под нос. Изпуснал го бе от погледа си. Сега ставаше по-опасно. Мръсно копеле. Лешояди кръжаха из стомаха му. Не си заслужава при парите, които ти плащат. Ама никак. Запъна ударника на револвера, пристъпи към средата на уличката и бавно се запъти към пресечката.

Погледна към страничната уличка, стиснал в една ръка пистолета пред себе си като щит, а с другата несъзнателно закрил корема си. Никого не видя. Внимателно навлезе в почти непрогледния коридор и за миг спря, след като се изравни с двата големи контейнери за боклук. Препълнени бяха със сплескани кашони и дървени каси. Вътре не може да се е скрил. Но между тях имаше място. Достатъчно за един човек.

Найдифър обхвана пак револвера с две ръце и го вдигна на нивото на гърдите си. Впери поглед в отвора между двата контейнера. Нищо. Само няколко небрежно захвърлени дъски.

Но Рийс бе там. И чакаше. Найдифър гледаше право в него, но не виждаше нищо. Освен стената и дъските. Рийс бе впил поглед в револвера на Найдифър така, както умирацията от глад гледа ядене. Бе стар модел, но идеално запазен, вероятно неизползван. Рийс го разпозна мигновено: „Смит енд Уесън Полис Спешъл“ калибър 38 супер. Дори бе стрелял навремето с такъв няколко пъти. Откатът му бе слаб, а мерникът — точен. Не бе сериозно оръжие в сравнение с „Магнум 44“. Но и по-калпави оръжия му се бе налагало да използва.

После Рийс пренесе вниманието си върху човека пред него. Средна възраст, възпълен, задъхан и уплашен. Рийс не можеше и да мечтае за нещо по-добро.

Излетя от мрака като високоскоростен шепот, съсредоточил изцяло всеки грам от собствената си материя в една точка на върха на рамото. Насочи тази точка в средата на гърба на Найдифър и връхлетя отгоре му със силата на товарен влак. Дясната ръка на Рийс се впи в китката с пистолета, но с падането на Найдифър се чу оглушителен гръм и от дулото изскочи блясък. Рийс изви злобно ръката и издърпа оръжието. С другата ръка успя да овладее търкалящото движение на тялото си и стъпи здраво на двата си крака.

Като вдигна замаяния полицаи и го блъсна о стената, Рийс отстъпи една крачка, вдигна оръжието, запъна ударника и го насочи право в лицето на униформения.

Найдифър се втренчи покрай дулото на собствения си служебен револвер в очите на най-стария младеж, когото бе срещал. Очите бяха безизразни. Дори не излъчваха гняв. Просто напрегнати. Всяващи ужас.

В главата на Рийс шетаха хиляда въпроса, които се нуждаеха от отговор: точното му местонахождение, местоположението на целта му, броят и състоянието на превозните средства в района. Безкрай. Видя значката на Найдифър с надписа „Полиция Лос Анджелис“ и от това разбра, че е улучил града. Но имаше един въпрос, чийто отговор можеше да направи всички останали безсмислени, а Рийс съзнаваше, че му остава много малко, преди другият полицаи да долети със свистящи гуми от съседната уличка.

— Колко е часът? — излая Рийс.

— Към четири и тридесет, ъ-ъ... след полунощ.

— Кой ден е?

— Петък — отвърна Найдифър, с надеждата, че това ще успокои някак си лудия. Не успя.

— Датата! — сопна се Рийс с нетърпелив тон. Найдифър не бе особено сигурен. Запъна се.

— Ъ-ъ девети... Девети март.

Рийс го изглежда злобно и зададе ключовия въпрос:

— Коя година?

Найдифър усети как слепият ужас пролазва от средата на корема към ръба на мозъка му. Пита коя година сме? Това ще ми остане, мина му през ума. Ами лицето на тоя луд хлапак? Майка му стара! Найдифър затвори очи и зачака куршума.

От стените на сградите отекна воят на спирачки върху мокър асфалт. Рийс се извърна и видя синьочервените светлини на патрулната кола, спираща на входа към уличката. Отвътре изскочи Луис с изваден пистолет. Рийс се завъртя на пети и хукна към противоположния край на уличката, но пред него се изпречи втори патрулен автомобил със святкащи сигнални светлини.

Обграден. Отрязан. Откъснат.

Рийс сканира терена със светкавична точност. Заключената с катинар стоманена врата бе само на няколко метра. Хвърли се към нея, съсредоточил масата си в таран, насочен към конкретна точка току над катинара. Силата на удара едва не му изкара въздуха, но вратата поддаде и го прикани към мрака зад себе си.

Очите му се напрегнаха, за да свикнат с новата тъмнина. Усети под босите си крака гладката, студена повърхност на покрития с плочки под. Втурна се напред огъвайки се, слаломирайки, блъскайки се из лабиринта на коридора, отскачайки от натрупаните високо редици от кашони, докато най-сетне съзря слаба хоризонтална ивица светлина, означаваща наличието на врата. Налетя ѝ с пълна скорост и с удар на юмрука си я отвори.

Озова се в огромна зала, нашарена от ивици светлини и сенки, и продължи да бяга по мрежата от проходи между островите от маси и лавици. Мъчеше се да се ориентира в терена, заповядваше на зениците си да се отворят и да вършат работата си.

Ароматът на въздуха му бе познат. Антисептичен, филтриран. Като онзи, който бе вдишвал в подземните бункери миг преди сапъорският му екип да ги вдигне във въздуха. Никак не обичаше тая миризма. Ушите му доловиха далечното аморфно бръмчене на климатичната инсталация, преработваща атмосферата в сградата, а след това, зад гърба си, близо до вратата, през която бе минал, до болка познатото кънтене на бягащи стъпки, което му подсказа, че не е вече сам в мрачната утроба.

Рийс усили скоростта. Почти летеше през заобикалящата го тъма, ориентираше се по инстинкт, а звуците, създавани от собственото му движение, отскачаха от стените и се връщаха при него.

Едва тогава задейства зрението му. Пред него се простираха безброй редици несметни съкровища. Дрехи, мебели, инструменти. Дори само очертанията, които се мяркаха в мрака, му говореха за нещо невероятно, фантастично съкровище от бляскави многоцветни стоки.

Попаднал бе в универсален магазин.

Рийс се хвърли от пътеката в сянката на дълга закачалка с палта, затаи дъх и включи радара си. Въпреки гръмотевичния тътен на вилнеещата в ушите му кръв успя да засече звука на заплашващата го сила. Трима. Разделени. Приближават го в неравномерна дъга.

Рийс сканира стаята квадрант по квадрант, търсейки маршрут за оттегляне. Северозападната стена представляваше дебело стъкло. Здраво. И гледащо към улицата. Зад стъклото бавно пролази чернобяла патрулна кола, после изчезна от погледа.

Камуфлаж. Рийс се протегна безшумно към закачалката над главата си, откачи един шлифер, облече го и едва тогава осъзна, че му е било студено. Стъпките се приближаваха тихо към него. По плочките на съседния проход между дрехите проблясна шарещият пръст на фенерче. Движи се, движи се, движи се.

Издаващ не повече шум от струйка дим, Рийс се измъкна от сянката на закачалката и се спусна приведен ниско, рачешката, по ръба на пътеката по посока на стъклото. По цялата дължина на витрината стояха издокарани манекени и гледаха неவிждащо към улицата. Рийс се промъкна между тях, опипа с поглед стъклото, но не откри изход. Вдигна очи. Над манекените висеше книжен транспарант: „МОДА '84“. Идеално. Попаднал бе точно в целта.

Изведнџж по витрината пробяга прегарящата дџга на прожектор на патрулна кола. Рийс замръзна. Безполезно е, мина му през ум и се оттегли към центъра на сградата. Вече чуваше около себе си приглушени гласове и внимателно пристџпващи крака. Почти бе отминал някаква маса с мокасини от кожа и брезент, когато нещо го накара да спре. Сканирай! Движение? Никакво. Безлюдно. Кџде сте, бе, копелета мръсни? Тишина. Добре, рече си Рийс, грабна чифт обувки от масата и ги лепна върху стџпалото на крака си. Малки. Друг чифт. Почти. Щџ свършат работа.

Рийс се втурна по пътеката. Пред него запримигваха още фенерчета. Разузна района непосредствено около себе си. Накџде? Само на няколко метра в тъмното се гушеше метална кабина с отворена завеса. Отвън пишеше: „Снимки за паспорт“. Рийс се шмугна вътре, дръпна завесата, приседна на малкото столче и бързо нахлузи обувките.

Откак свят светува, всеки пехотинец знае, че чифт удобни ботуши са не по-малко важни за оцеляването от най-доброто оръжие. Рийс завърза обувките и размърда прџсти. Сториха му се леки и несигурни, с тънка подметка, която не ставаше за лош терен, но изработката бе здрава и горе-долу му ставаха. Отстрани имаха извезано по едно „Nike“. Сети се, че навремето е имало балистична ракета с такова название.

Дебел колкото прџст светлинен лџч се пџхна под завесата, завъртя се наоколо, след това се оттегли. Настџпи пауза. Пак приглушен говор. Рийс напрегна всички мускули. После гласовете се отдалечиха. Рийс издиша и се изсули безшумно от будката.

В мрака зърна безчувствен ескалатор. Изключили го бяха преди няколко часа, което го превръщаше в най-обикновено метално стџлбище. Прелитайки през едно стџпало, Рийс се качи на втория етаж. Домашни потреби. И дамско белџо.

Но до югозападната стена откри онова, което му трябваше. Аварийен изход. Гладката метална врата бе заключена. По ръба ѝ минаваше жица на елементарна алармена верига, а от металния прџт, поставен напреко на вратата, висеше табелка, която предупреждаваше изходът да се използва само при авария. Нима? Рийс удари прџта с юмрук и вратата зейна. Не се чу нищо. Алармената инсталация или бе

беззвучна, или бе изгоряла от претоварването при преминаването му през времето.

Кацна безшумно върху откритата скара на аварийната стълба и сканира уличката под краката си. Точно под него бе паркирана чернобяла патрулна кола със святкащи сигнални светлини, но празна.

Рийс се приземи върху асфалта като котка и приклепна до вратата на автомобила. Никой по улицата. Действат зад ъгъла. Дръпна вратата. Отворена. Невероятно. Сигурно много са бързали, рече си. Отвори вратата докрай и опипом потърси ключовете. Нямаше ги. А му трябваше някакво превозно средство. Хрумна му да я запали с кабели. Прекалено очебийна е, майка му стара. Отказа се от колата и се съсредоточи върху съдържанието ѝ.

Пъхната в кобур и облегната на таблото почиваше чисто нова полуавтоматична пушка „Ремингтон 870“. Рийс почти ахна. Беше виждал такива пушки, но бяха все очукани музейни реликви. Тази, като повечето чудеса наоколо му, имаше съвсем нов вид.

Измъкна я и я пъхна на топло под шлифера. Така, мушната под ръката му, нямаше да се вижда. И нямаше да се мокри. Щеше да му е приятелка.

После Рийс се завъртя на пети и светкавично се отдалечи от колата. Сви зад ъгъла и тръгна бавно по тротоара. Само преди три и половина минути бе гол като новородено. Сега бе въоръжен, облечен и се сливаше с останалите хора. Трябваша му още пари, провизии и превозно средство. Но за това разполагаше с предостатъчно време.

Успя, майка му стара! Вече е тук. По тялото му пробяга струя адреналин. Огромната радост от това, че е жив, че номерът е минал, леко замая главата му. Вдигна очи, примигна срещу падащия в тях дъжд и сканира невероятния пейзаж около себе си. Намираще се на ъгъла на Шесто Авеню и Олив Стрийт. Пред него бе Пършинг Скуеър. Осъзна, че родното му място е на не повече от километър и половина от тук. Като дете бе играл наоколо. Но мястото тогава изобщо не изглеждаше така. Пет и шест-етажни сгради заобикаляха малката градинка. А пък и осветлението — навсякъде отгоре му струеше светлина. Рийс се позадържа в сянката на някакъв вход — не можеше да се надиви на страхотната гледка.

Колко отдавна бе всичко това? — запита се той. От негова гледна точка, бяха изминали само няколко минути, откакто заедно с

останалите от своя сапърски екип бе изтичал по оня стоманен коридор.

Зад тях отекнаха оглушителни взривове и разкъсаха на парчета коридора и оборудването му. Хората му сринаха онова място. Всичко под огън. Всичко под нож. Чувството за победа бръмчеше като ток през телата им.

А сетне — това.

То като че ли не притесняваше Джон. Нищо не бе способно да го притесни. Именно затова бе станал такъв, какъвто бе. Тичаше редом с Рийс, ръката му стискаше успокоително рамото на младежа, докато устата му сипеше в ухото на Рийс кратки нареждания. Именно Джон бе избрал Рийс за задачата.

След малко стоеше сред група техници заети с окончателната настройка на цяла стена с оборудване. Рийс смъкна бързо униформата и подаде пушката-пулсатор на един от съекипниците си. Техниците се нахвърлиха отгоре му като мравки да му правят биограми и да впомпват химикали в кръвта му. Джон отстъпи назад и безмълвно прикова погледа си върху Рийс.

После нещата се развиха светкавично. Техниците го наклепаха от глава до пети с някакво гъсто синкаво свръхпроводящо желе. От вонята му Рийс едва не се задуши. След това го отведоха в малката камера и се оттеглиха Рийс и Джон останаха очи в очи. Нещо необичайно ставаше с лицето на Джон. Появи се изражение, което Рийс дотогава бе виждал само веднъж — преди няколко години, когато Джон го изтегли от 132-ри полк и го взе в своя разузнавателно-охранителен екип.

Рийс се вторачи във впитите в него погледи. Неговите си хора. Последва ужасна и безкрайна светкавица от светлина и болка. После — асфалтът на уличката.

Но Рийс никога не се бе чувствал толкова самотен през живота си, колкото сега — под дъжда, загледан в Пършинг Скуеър. Нито толкова развълнуван. Точно това място. Беше едновременно същото и безкрайно различно. Очакваше, че ще изглежда така. Но не знаеше, че ще го усети по този начин.

Не мисли, заповяда мозъкът му. Не усещай това място. Рийс го елиминира напълно: пхна го в мъничка килийка и заключи вратата.

Задачата е всичко. Само тя има значение.

Запъти се право към телефонната кабина на близо две преки разстояние и вдигна тежкия указател от малката метална поличка. Отвори на „К“ и започна да сканира страниците. Само след секунди пръстът му се спря върху едно име: „Сара Д. Конър“.

Квартал Палмс
Джасмин Стрийт 656
8:28 сутринта

Сара Джинет Конър слезе от апартамента си на втория етаж до входа. Вчера следобед бе забравила да провери за пощата, а в това отношение не можеше да разчита на съквартирантката си. За всичко друго — да, но пощата не заемаше почетно място в интересите ѝ. Сара, напротив, я възприемаше едва ли не като дълг. Писма получаваше повече от рядко. Не се учудваше, понеже и тя не пишеше никому. Затова пък получаваше сметки. Сметки, които плащаше с религиозна преданост, което винаги изпразваше банковата ѝ сметка в началото на месеца, та през оставащите седмици караше на бакшиши, но затова пък довольна и спокойна, че няма неуредени дългове.

Съквартирантката ѝ правеше точно обратното. Но за щастие Сара и Джинджър успяваха да намерят повече общи неща, отколкото разлики през последните осем месеца, през които съжителствуваха — жизнеността им и склонността да се веселят просто и непредвзето, макар на Сара понякога да ѝ се струваше, че е малко по-консервативна от Джинджър — всъщност, може би не чак толкова малко. Въпреки, че Джинджър бе на двайсет и четири, а Сара — само на деветнайсет, понякога бе трудно да се каже, коя е по-младата.

Сара спря пред автоматично заключващата се входна врата. Някой я бе оставил отворена с помощта на камък. Докривя ѝ. Някой явно го мързеше да рови за ключове.

В преддверието с пощенските кутии бе нападната от ослепителна слънчева светлина и мириса на влажна трева, пържеща се в утринната жегата. Бурята бе отминала. Идеален ден за разходка с хондата. Небето ѝ напомняше тюркоазения пръстен, подарък от първото ѝ гадже в прогимназията. Как му беше името? Чарли... Няма значение. Пръстенът още се мотаяше някъде из кутията за бижута, заедно с

останалите спомени от малкото връзки, за които не ѝ беше неприятно да си спомня.

Палмс бе тих квартал с къщи и блокове и със здравословна смесица от стари и млади, черни и бели, евреи и протестанти. Заобиколен бе от самия Лос Анджелес, Бевърли Хилс, Санта Моника и Калвър Сити и се явяваше неофициалният център на еkleктичната сбирщина от невъобразима демография, от която изследователите на общественото мнение получават главобол. Благодарение на многоетажните блокове колите покрай бордюрите бяха постоянно паркирани броня о броня. Една от причините, поради които Сара бе избрала именно сградата, в която сега живееше, бе подземният ѝ гараж. И автоматично заключващата се врата.

Отключи кутията, разгледа пачката пликове, изпаднали в ръката ѝ — две сметки, писмо от майка ѝ, останалите — за Джинджър.

Нито едно писмо от страстен и богат мъж, съкрушен от отказа ѝ да се среща с него. Е, и какво? Голяма работа. И това ѝ стигаше, след като за вечерта си бе уредила среща. От седмица очакваше този ден. Ден, който щеше да помни цял живот. Стига, изсмя се Сара доволно на себе си, хайде да не се увличаме. Не бе някой приказан принц, нито що-годе свестен като характер, но пък имаше билети за концерта на Джулиън Ленън на стадиона „Холивуд Боул“.

Сара се отдаде на сладострастна мечта, изпълнена с плам, започваща учтиво с романтични възможности и завършваща с кресчендото на екстаза...

Завръщащата се от своя джогинг Джинджър Вентура връхлетя безмилостно върху фантазиите на Сара, засмяна, сякаш реалността е нещо много по-приятно.

Високата брюнетка бе останала без дъх, но не и без енергия. Докато разговаряха, продължаваше да тича на място, а абаносовите ѝ къдрици, които стигаха до раменете, подскачаха като наелектризирани захарни пръчки с ритъма на краката ѝ. Напоената с пот лента около челото ѝ притискаше към ушите ѝ слушалки. Брус Спрингстийн ревеше от тях с такава сила, че Сара го чуваше съвсем ясно. Сара се усмихна на съквартирантката си. Ех, ако от Джинджър ставаше актриса и търсеха кандидатки за ролята на Супергърл, тя сигурно щеше да живее вече с някой от най-видните мъже на Холивуд. Джинджър — метър и седемдесет — бе чистокръвна амазонка, без

грам тлъстини или увиснала кожа. Не се спираше на едно място, но дори и когато го стореше, пак завърташе мъжките глави. Наподобяваше жица, по която е пуснат ток, а тя се гъне и увива като змия около някакъв неизтощим източник на оптимистичен възторг.

— Нещичко за мен? — изпуфтя Джинджър.

Сара ѝ подаде повечето пликове. При вида на един от тях Джинджър се ококори.

— Божичко, та днес е денят!

Джинджър грабна Сара под ръка и я повлече към апартамента им, като пътьом разсеяно ритна камъка, подпрял вратата.

— За какво говориш?

— За резултатите от изследването. Хлъц!

— Изследване ли? За какво?

— За бременност, миличко. Не ти ли казах?

Сара се спря пред вратата.

— Джинджър! Разбира се, че не.

— Сигурно съм забравила — рече Джинджър безгрижно и влезе в хола. Сара бе като ударена по главата и опипваше слепешком къде е вратата, за да я затвори зад себе си, преди да последва Джинджър в апартамента.

— Но нали се пазиш, Джинджър? Как може да си забременяла? — запелтечи тя.

Джинджър започна да отваря писмото от клиниката, след което леко се позапъна:

— Ами, нали знаеш, че не обичам изкуствените неща. Ненавиждам хапчетата. А и пяната в двайсет процента от случаите изневерява. Та като не ми дойде миналия месец...

Сара се втренчи в писмото:

— Е, и каква е присъдата?

Джинджър прикри притеснението си с лукава усмивка:

— Ха на бас по пет долара, че е отрицателна.

— Отвори го, Джинджър!

Джинджър хвърли поглед на сгънатия на две лист.

— Чудесно — рече, стараяйки се да звучи смело и непоколебимо, въпреки, че ѝ се е дръпнало лайното. Разтвори листа. Докато шареше по съдържанието му, Сара наблюдаваше очите ѝ. Изведнъж те я

изглеждаха с тъпо примирение. — Кое име ти харесва? Или просто ще му викаме Бебчо, а?

Сърцето на Сара подскочи:

— Божичко, Джинджър... Да не би... Искам да кажа, да не се каниш... Джинджър!

Джинджър направи гримаса, после смачка писмото и го захвърли на масичката.

— Интересува те какво ще направя ли? Ще му дрънна едно.

И като осъден на път за бесилото се повлече едва-едва към кухнята.

Поразената Сара остана да я гледа. Божичко, каква бъркотия! А уж на Джинджър не и се случваха такива неща. Джинджър знаеше всички чалъми в живота. Джинджър бе родена с късмет. Джинджър бе...

Изведнъж, обзета от някакво нарастващо подозрение, Сара присви очи и се отправи към масичката. Разгъна писмото и прочете резултатите.

... Истинска веселячка.

Поклати глава, изгаряна едновременно от срам и гняв. Нахлу бясна в кухнята.

— Браво, Джинджър, мно-о-го смешно!

Джинджър изскочи иззад хладилника и обля Сара с пръски от разтръскана бутилка газирана вода. Сара изпищя и замаха безпомощно с ръце.

— Кучка такава! — крещеше Сара, но въпреки нежеланието ѝ, в гласа ѝ вече напираше смях. — Защо ли ти позволявам да се държиш така с мен?

Джинджър ѝ смигна:

— Сериозно ли питаш?

Сара кимна.

— Сериозно ти отговарям. Защото ти е приятно, миличко.

— Еби се — отвърна Сара с усмивка. Включи на по-високи обороти и почти насериозно се нацупи. — Знаела си през цялото време, че е резултат от профилактично изследване по Папаниколау, гаднярка такава.

— Най-малко съм смятала, че може да съм бременна. Откакто навърших тринайсет, съм точна като часовник всеки месец.

— Добре, тогава защо ми скрои този номер?

— Лесно се връзваш.

— И аз мога да те изненадам някой ден.

— Нямам нищо против.

Задявките на Джинджър приемаха все по-сериозна нотка. Сара поклати отчаяно глава. Според Джинджър, кармата ѝ налагаше да превежда ежедневно Сара през бурните води на живота. Онова, което нито Джинджър, нито майката на Сара, нито кой да е друг осъзнаваше, бе, че малката Сара се оправя идеално. Работеше, учеше, та дори успяваше и да внесе някой друг долар в спестовния си влог.

Е, не че нямаше проблеми, но нито един, с който да не може да се справи. Нищо, от което и останалите не си патеха — освен Джинджър, разбира се. Човек оставаше с чувството, че Джинджър направо отскача от лошото, от което придобива енергията да се забие още по-бързо в хубавото. Хрумна и необичайна мисъл. Да не би пък Джинджър да беше още девствена?

— Ей, Джиндж? — подхвана, несигурна в думите, които щяха да изскочат от устата ѝ, но така или иначе поддала се на импулса. — Какво щеше да направиш, ако наистина беше бременна?

Джинджър изпръхтя:

— Щях да се издрайфам с кеф върху физиономията, която ще направи Мат, като му кажа.

Сара много рядко си бе представяла, че става майка, и всеки път потръпваше от мисълта. Неминуемо си спомняше за годините след смъртта на баща ѝ, когато на майка ѝ се налагаше да създава импровизирано правилата, по които я възпитаваше: насочвай, но не се налагай, обичай, но не задушавай. Все едно да пресичаш Хималаите, яхнал пиана коза. Да не говорим, че самата Сара нямаше особено високо мнение за себе си. Не че бе по-лоша от повечето хора, но нямаше и капка от зложбите, присъщи на великите мъже и жени.

Но на Джинджър каза само:

— Е, като нямам свое, ще гостувам на твоето.

Джинджър я потупа по коляното:

— Не се самозалъгвай. И у теб има майчински инстинкти.

— Но мога да ги потискам, честна дума.

Да, мислеше си Сара, способна съм да обичам. Стига някой да ми даде мъничко възможност. Аз съм сигурна, че и той ще ме обича.

Но да срещнеш мъж, комуто да имаш такова доверие, бе все едно да намериш сметанов сладолед наскреде пустинята. А всичките ѝ приятелки, с които бе израснала, се учеха вече в други университети или се бяха изпоженили. Налагаше се да се оправя сама. Да разчита някой да я запознае с някого. На случайни запознанства в колежа. И все така ставаше, че онези, които я интересуваха, бяха или вече заети, или не проявяваха и капка интерес.

Джинджър наблюдаваше с лека усмивка потапянето на съквартирантката ѝ в собствените ѝ мисли. Сара наистина бе сладурана. Може би малко повече от необходимото. Понякога ползваше наивността си като щит срещу реалния свят. Точно затова Джинджър обичаше да я постряска от време на време. Да я разбуди от мечтаенето, към което мнозина бяха склонни. Мечтата за онова, което трябва да е, вместо онова, което е. Затова, вместо да прегърне Сара, което им се искаше и на двете, Джинджър прилагаше по малко шокова терапия. Писмото от клиниката бе идеален повод.

Неуверено, Джинджър огледа подметките на маратонките си.

— Май стъпих на Пъгли.

Сара хвърли бърз поглед към далечния край на стаята. Пъгли стоеше в пластмасовия си терариум в замръзналата поза на препариран кожен динозавър. Немигащите му очи се блещеха наскреца с хладнокръвното достойнство на влечуго, включено на първа скорост. Пъгли бе еднометров гущер игуана, наследен от Сара от последния ѝ приятел. Между нея и Пъгли се оформи трайна връзка на взаимно уважение и обич, далеч по-силна от онази, която бе изживяла с предишния му собственик.

Сара сложи ръце на кръста и изгледа отвисоко Джинджър, която ѝ намигаше самодоволно:

— Пак се върза, а?

— Край! Сега ще мреш, Вентура!

Скочи отгоре ѝ и се насочи безмилостно към най-слабото място на Джинджър — пъпа.

Режещият вой на домофона изненада и двете. Джинджър скочи и натисна копчето.

— Добри новини или пари? — запита с ентусиазъм. Отговорът се изниза от високоговорителчето подобно на мишка през иглено ухо — доста посмален.

— А какво ще кажеш за секс?

Джинджър се ухили на лежащата на пода Сара и ѝ смигна. После пак се обърна към домофона.

— Дадено, бе, приятел. Качвай се. И остави дрехите си пред вратата.

Натисна копчето за отключване на входа.

Мат Бюканън не се съблече пред вратата. И без това не бе облечен кой знае колко. Потник и изрязани гащета, които подчертаваха тялото му на културист. Не че обичаше да се перчи с мощната си физика. Сара все не можеше да съвмести факта, че този тип, способен да вдигне човек над главата си, бе по-нежен и се правеше по-малко на мъжкар от всеки друг неин познат.

Сара още събираше учебниците от спалнята си, когато ги чу да се стоварват с трясък на дивана. Грабна чантата си и излезе от лудницата.

— Три туша от пет, приятелче! — викаше Джинджър, измъквайки се изпод Мат, после го дръпна за показалеца и го завъртя така, че да падне по задник. — Сара, помогни ми да се справя с това животно!

— Съжалявам, но за една сутрин ми стига — отвърна Сара, седна на дивана и започна да реши светлокестенявата си, дълга до раменете коса. Хвана я на опашка и я върза с ластик.

Джинджър и Мат се бяха вече прегърнали и се усмихваха един на друг по онзи мигновен и много интимен начин, присъщ на влюбените. Мат имаше такъв вид на предано кученце, че Сара чак я обзе завист. Не бе имала кой знае колко гаджета. Някои наистина я харесваха. Но никога не бе предизвиквала у тях страст, равна на излъчваната от Мат. Знаеше обаче, че един ден ще успее. Може би още довечера.

На път към подземния гараж Мат пусна по една ръка, обгърна и двете през кръста и ги притисна към себе си.

Сара прилекна до скутера си — хонда-елит. Прибра веригата, с която го бе заключила, и се обърна към съквартирантката си:

— Да те взема ли от работа?

Джинджър кимна.

— Хайде след това да отидем в „Стоукърс“ да изядем по една пица.

Сара едва успя да прикрие нотката на нервно нетърпение в гласа си.

— Съжалявам. Имам среща.

Мат я удари игриво с юмрук по ръката.

— И си траеш, а?

— Нищо особено, Мат. Колега.

— Оня с черното порше ли? — залюбопитства Джинджър.

Сара кимна, след това направи гримаса:

— Какво значение има? Сигурно е член на клуба „Смотаняк на месеца“.

Мат прегърна Сара през шията и я отведе на няколко крачки встрани.

— Имаш ли нужда от нещо, Сара?

— От какво? — попита Сара в пълно недоумение.

— Нали знаеш: малко пари за всеки случай. Да не му скимне на оня да започне да се натиска преди да е платил вечерята. В края на краищата, какво знаем за него? Може да те зареже някъде на майната си... А?

Сара се усмихна накриво и сне ръката му от рамото си.

— Мерси, татко. И друг път съм ходила на срещи.

Шеговито наричаше „малките Сари“ онези шепнещи от дълбоко вътрешни гласове, които бяха точно това: умалени нейни версии, които си седят у нея, гледат и цъкат, щом започне да се поддава на някое чувство, което ѝ се струва неприлично. Понякога бе благодарна на малките Сари. Друг път ѝ идваше да ги удуши. Този път ѝ подсказаха, че Мат и Джинджър наистина се тревожат за нея, затова се отпусна и се усмихна:

— Ще се оправя.

Мат се засили и леко я гризна по носа.

— Да, но какво ще направиш, ако ти излезе с такъв номер?

Без да се замисли, Сара заби юмрук в твърдия му корем. Нямахше начин да го е заболяло, но Мат залитна, започна да се бори за въздух и се свлече в краката на Джинджър.

Джинджър не обърна внимание на театралните му гърчове, а целуна Сара по бузата.

— До довечера.

Сара се метна на скутера и натисна стартера. Сто двайсет и пет кубиковият двигател изви възмутено. Сара се обърна да им махне за довиждане и видя как Мат скочи на крака като балетист.

— Чао, Сара — провикна се ухилено.

Смешко. Обичаше ги и двамата с Джинджър. Махна им с ръка и засили хондата по бетонната рампа към топлото слънце.

Умът ѝ не регистрира нищо необичайно — нищо, което да ѝ подсказва, че предстои последният нормален ден от живота ѝ.

Квартал Миракъл Майл

8:31 сутринта

На моменти преди разсъмване, докато притичваше из лабиринта от задни улички и забравени пътечки между сградите на централен Лос Анджелес, Рийс дори изпитваше съмнение, че наистина е във времето отпреди войната. Някои от опиканите и изоставени коридори съществуваха и по негово време. Но после се втурваше към следващата пряка, приготвяше карабината, пускаше сканиращ поглед зад ъгъла — ей така, за всеки случай — и пред очите му се разкриваше карнавално-ослепителен предвоенен булевард, невероятен и екзотичен като мечта.

Това се повтаряше цялата сутрин.

Не можеше да се отърве напълно от глождещото го чувство, че се намира на две места едновременно. Съзнаваше, че единственият начин да се установи на едно място бе като остане на улицата, но това щеше да е тактическа грешка. Улицата бе безлюдна; не можеш да се скриеш сред тълпата, докато спи. После му хрумна, че пътуването през времето може да е поразмътило мозъка му. Или пък изживява някой катастрофален страничен ефект от амфетамините, с които го бяха наблъскали техниците. Провалът на мисията му щеше да означава край за всички. Не желаше да си представи дори последствията, ако осереше нещата. Лек спазъм на паника опита почвата в ума му. Задуши го по навик в зародиш, от инстинкт за самосъхранение.

Имаше на разположение доста време, куп време. Според инструктажа на Джон, засичането на целта бе насрочено за 20:19 ч. на Джасмин Стрийт номер 656 в Палмс. Сара Д. Конър щеше да напусне района. Откъде Джон знаеше всичко това Рийс не можеше да проумее. Но щом Джон го казва, значи е вярно. Можеш да си обзаложиш гъза.

Реши да продължи пешком — да усети характера на мястото, да провери основните и резервни маршрути. Прегледа пак списъка на необходимите неща, който пазеше в съзнанието си. За да изпълни задачата, на първо място му трябваха още боеприпаси. И то много. Страхът от смъртта, който често бе изпитвал в началото на битката, този път бе засенчен изцяло от страха да не се провали. Собствената му смърт нямаше значение. Но въпросът със Сара Д. Конър стоеше по коренно различен начин. Нейната смърт бе важна.

Плъзгаше се покрай стената по една особено неприятна отсечка — уличка, успоредна на Уилшър Булевард, зад сервиза за вносни автомобили на някой си Гаджевски, когато чу зад гърба си рев на двигател. Скрий се! Скрий се! Скрий се! Още преди мозъкът да включи, тялото му вече се движеше. Хвърли се към далечния край на наредените покрай порутения зид кофи за боклук и се заби зад тях. Някакъв камион сви прекалено бързо в уличката, гумите изсвириха по мокрия асфалт, докато полузаспалият шофьор се изправи на спирачките, за да не се блъсне в стената. Нервите на Рийс изкънтяха като опънат кабел на далекопровод. Вкара патрон в цевта на пушката и я насочи към скърцащия и пъшкащ покрай него камион. После бавно охлаби нарасналия натиск върху спусъка и свали оръжието. Сънливият шофьор изобщо не го видя. Така и не разбра, че се е разминал само на косъм с възможността жена му сама да отгледа децата.

Сърцето на Рийс думкаше. Хвърли поглед към небето в процепа между заобикалящите го сгради. Беше светло.

Няма смисъл да се крия повече из уличките, реши Рийс. Трябва да се смеси с тълпата. Продължаваше да носи пушката стисната под мишница, скрита под шлифера, но не можеше да се движи така сред хората посред бял ден. Време бе да приспособи оръжието към режим за улични боеве. Разрови боклука около себе си — изхвърлени авточасти, парчета маркучи, мазни железа. Накрая намери, каквото търсеше: ръждясал, но все още годен лист от ножовка. Не проумяваше как може да изхвърлят толкова полезни вещи. От намереното само в една кофа можеше да се построи цял бронетранспортьор.

Рийс отрязва приклада досами пръстена на спусъка, така че остатъкът от дървото да служи като дръжка на пистолет. Зарови с ръка по дъното на кофата, но късметът му бе престанал да работи. Нямаше с какво да направи примка.

Едва при четвъртия опит, в една от следващите наредени покрай стената кофи, напипа раздърпано парче въже. Завърза единия му край около скъсения приклад и си направи висящ от рамото кобур. При нужда можеше да измъкне оръжието бързо и без засечка. А иначе бе добре скрито. Единствено при обиск можеше да се установи, че е въоръжен. Но докато се стигнеше до подобно нещо и без това щяха да са разбрали.

Закопча шлифера догоре, до последното копче, въпреки безоблачния и слънчев, необичайно топъл мартенски ден.

Никога през живота си не се бе чувствал толкова самотен — разузнавателен дозор на армия, която тепърва щеше да се роди. Претърколи се внимателно до края на уличката, хвърли бърз див поглед по Уилшър Булевард и с всичката възможна непринуденост стъпи на тротоара. Започна да разузнава психеделичния терен около себе си с опънати до скъсване нерви.

По улицата започваха да се появяват хора. Неколцина бяха жители на тесните съседни улички. Но повечето бяха работническа класа, застанали на ъгъла да чакат автобуса или слизащи от него със съсредоточена забързаност и с чашка изстиващо кафе в ръка.

Трудно му бе да започне дори да свиква с ритъма на предвоенния градски живот; сетивата му бяха настроени към един съвсем различен интензитет на възприятията. Явно в този свят не можеше да се оцелее чрез нехайно разхождане посред бял ден. Те контролираха деня. На него му оставаше свободата на нощта. И докато рационалният му ум нашепваше, че е в безопасност, инстинктите му направо истеризираха. Трябваше да се насили, за да се измъкне от сянката на сградата и да се смеси със заобикалящия го многоцветен водовъртеж.

Облечен в шлифера, за да скрие набръчканите белези от лазерни импулси, с които бе осеяно набитото му тяло, Рийс не се открояваше с нищо от останалите по Уилшър, само дето не бе в синхрон с тях. Бе прекалено див и сериозен дори за тази озлобена част на града, като неопитомена пантера пусната наред някоя бляскава, шарена, упадъчна зоологическа градина.

Тръгна внимателно по тротоара, оглеждайки всяко от подскачащите и люлеещите се насреща му лица. Забеляза едно качество, което никога досега не бе срещал. Някаква непорочност, невинност, неосведоменост, от която дори по-старите изглеждаха

млади. Между пешеходците слаломираше момче, обуто в протрити дънки, кацнало върху половинметрова дъска на колелца. Гънеше и друсаше тяло в ритъма на „Born in the USA“ на Спрингстийн, която заливаше улицата от големия стереокасетофон върху рамото на момчето.

Тротоарите представляваха вавилонско стълпотворение от витрини, изложили на показ невероятни съкровища. Радиоприемници, лампи, стереокомбайни, телевизори — редици, купища, по три-четири един връз друг. Една от витрините бе пълна само с телевизори, включени на един и същ канал. Брайънт Гъмбел и Джейн Поли^[1] си бъбреха едновременно на четиридесет екрана. Рийс се вцепени от безкрайната вулгарност на гледката.

Накъдето и да погледнеше, очите му бяха изложени на опасност от визуално претоварване. От розовожълтия навес пред кинотеатър „Пусикат“ на отвъдната страна на улицата се хилеше гротескна кукла-клоун. Отвисоко му се усмихваха нарисуваните върху огромни плакати гаргантюански лица на красиви мъже и жени, превъзнасящи достойнствата на казината „Сизърс Палас“ и „Голдън Нъгет“. Шестнадесетметров обветрен мъжага в овчи кожух го канеше да посети страната Марлборо, където е истинският аромат. Рийс я чуваше за пръв път. Но плакатът го подсети, че е гладен.

Малко по-надолу по улицата попадна на мръсно и сбутано павилионче, чиято избеляла табела обявяваше гордо, че от там може да се купи парче пица по всяко време на денонощието. Рийс не знаеше какво е това пица, но по миризмата усети, че става за ядене. Позавъртя се около павилиончето и дискретно го проучи, за да разбере как действувa системата. Видя как някакъв дебелак в ярка карирана риза се приближи до прозорчето и каза:

— Една с всичко. Без аншуа.

Човекът от другата страна на прозорчето му подаде изпускащ пара триъгълник. Карираната риза пък подаде на онзи някакви зелени банкноти и си тръгна. Рийс попи с очи всяко тяхно действие.

Знаеше за парите, но ги нямаше. Пребърка набързо джобовете на Шанц. Нищо. Но миризмата на пицата се гавреше със стомаха му, който започна да къркори възмутено. Ебал съм го, помисли си Рийс и пристъпи към прозорчето. Мъжът от другата страна вдигна очи от вестника си и го изгледа с досада.

— Казвай — рече с безразличие. Рийс повтори чутото.

— Една с всичко. Без аншуа.

Човекът постави парче от онова, дето вдигаше пара, току под носа на Рийс, после се извъртя към касата.

— Долар и шейсе — рече през рамо.

Но когато се обърна, Рийс беше изчезнал. Вбесеният продавач се надвеси през прозореца и зашари с очи по улицата. Рийс не се виждаше никъде.

— Копеле мръсно! — изрева по адрес на всички минувачи.

Рийс отпердаши по тротоара, свърна в първата странична уличка и се сгуши сред купчина изхвърлени кашони, чиито сенки го обвиха като защитен плащ.

Огледа се, продължавайки да държи парещата пица под шлифера. Екзотичният аромат на подправките вече го бе обладал така, както миризмата на прясна кръв завладява мозъка на дивото животно. Когато се убеди, че е сам, извади парчето и го налапа, изпълнен с възторг от вкуса, почти без да обърне внимание на това, че кашкавалът прегаряше небцето му.

Но не бе успял още да преглътне, когато чу зад себе си ръмжение. Моментално се извърна. В сянката на съседния вход стоеше приклепнал помияр със зъл вид и гледаше гладно остатъка в ръката му.

Рийс поднесе парчето към устата си, но изведнъж спря. Майка му стара, рече си и свали ръка. Престъпление е да откажеш на гладно куче. Бяха съдружници по оцеляване. Бавно протегна ръка към животното. Помиярът притича предпазливо и, без да откъсва очи от непознатия, грабна коричката.

Рийс прокара пръсти по козината между ушите му — за късмет — и продължи да го гали, докато кучето не започна да маха дружелюбно с опашка и накрая се настани на асфалта до краката му.

Рийс остави гладното куче да си довърши закуската и се доближи до ъгъла. Спазмите на глада бяха изчезнали, а слънцето се бе възкачило високо на утринното небе. Застоя се на ръба на стената и се зае да разглежда отминаващите автомобили. Скоро щеше да му потребва кола. И куп други работи.

Време е да започвам, каза си.

Квартал Силвър Лейк

Хотел „Панама“

10:20 преди обед

Четириетажният пожарникарски кошмар вонеше на дезинфекционен разтвор и запушени тоалетни. През зимата бе хладилник, а през лятото — пещ, безмилостно замразяваща или изпичаща човешкото си съдържание. Но стаите бяха евтини. И бе встрани от главната улица. По аварийната стълба можеше да изскочи на задната уличка, без администраторът да го види.

Точно по тази причина спря избора си на него, хвърли шепа банкноти върху тезгяха на рецепцията и отказа да се подпише в книгата за гости. Клепоухият очилат петдесетгодишен администратор се почувства като прикован към стената от стоманеносивия му поглед. Измърмори, че ще напише от негово име „Мистър Смит“, и му подаде ключа за стаичката на горния етаж.

Още докато се качваше с решителни стъпки по стълбите и после по тесния коридор, сканира най-подробно вътрешността на сградата. Изгнили подови дъски. Стени на бубуни, с плюски, от които вече се белеше набързо нанесеният трети пласт боя.

И звуците. Гласове във влажните стаи-кутийки. Потиснат гняв. Самотно ридание. Сексуално гукане. Тишина. Много от стаите бяха свободни. Добре.

Стигна до своята стая и спря, обгръщайки всичко с един-единствен поглед. Прозорец, водещ към аварийната стълба. Масичка. Писалище. Легло с ръждясала пружина. Ниша с мивка и тоалетна. Контакт 110 волта. Добре.

Започна да разполага инструментите си.

Спусна се по шосето Вентура Каньон в тъмното, без да срещне автомобил или хора. Наложил му се да се придвижва пеш, тъй като хронопортирането бе дало на късо всички електрически инсталации в радиус от сто метра.

Слезе от планината като непреклонен бог, спускащ се от Олимп, придружен от подрънкването на декоративните вериги по полуботите на умрелия пънкар. Търсеше.

Разполагаше с неопределено време за откриване и ликвидиране на обекта, следователно можеше да посвети цялото си внимание на

снабдяването с подходящо оборудване. Дрехите му бяха малки, но ако се наложеше, щеше да намери други.

Първо, да се ориентира.

Хоризонтът бе започнал да порозовява от зората, когато Терминатор срещна жена на около петдесет години, запътила се от изхода на къщата към BMW-то си. В ръката ѝ се полюляваха ключове. Носеше и огромна кожена чанта. Терминатор се скри зад един храст на ръба на автомобилната алея и провери дали голямата къща, от която бе излязла жената, издава признаци на живот. Ни звук, ни светлина, ни движение. Добре.

Прецени вариантите за действие и реши да изчака. И да наблюдава.

Жената отключи вратата на автомобила с един от ключовете на верижката и седна зад волана. Пъхна друг ключ в процепа до кормилото и го завъртя. Стартерът ви, докато в цилиндрите не бе впръскано гориво, което се възпламени и двигателят заработи. Жената дръпна някакъв лост и зъбните колела изтропаха при включването на задна скорост. Дръпна друга ръчка и една лампичка на таблото угасна. После вдигна крак от педала на пода и излезе на заден ход от алеята.

Просто.

Продължавайки пеш към града, Терминатор прецени възможните алтернативи.

Десет минути по-късно успя да намери подходящ автомобил. Форд комби. Модел около 1978 г. Наоколо бе безлюдно. Улицата в предградието продължаваше да е обгърната от сиворозовата синева на ранното утро. Приблужи жълтата кола и с юмрук разби страничното стъкло. От силата на удара стъклото се раздробиха на кристалчета. Без да обръща внимание на разпръснатите се по седалката парчета, Терминатор бръкна с ръка и отвори вратата. Седна зад волана и сканира вътрешността. Контролно табло. Необходим му бе само миг, за да си спомни данните за този конкретен модел. Те се появиха с най-малки подробности в паметта му.

Наведе се напред и с ръба на дланта си разби кутията на стартерния ключ върху кормилната колона. Цъфна от удара му като зрял плод. С едно движение откъсна пластмасовата обвивка на колоната и цилиндъра на ключалката изскочи. Използвайки пръстите си като клещи, бръкна и завъртя с ръка оголеното лостче. Двигателят

направи два оборота и запали. Припомни си жената в BMW-то, пригоди движенията ѝ към автомобила, в който се намираше, и го изкара на заден ход на улицата. Спря за секунда, разгледа повторно лоста за скорости, включи на първа и отпердаши по улицата. Общо време: единадесет секунди.

Отбеляза си разположението на града. Улиците съвпадаха с картата в паметта му — в свършената му и почти безгранична памет. Старателно отбелязваше всяко име на улица и съответна забележителност, за да не ги забрави никога.

Мина по Лос Фелис Булевард до вливането му под кос ъгъл в Сънсет и оттам зави на югоизток. Няколко преки по-нататък намери, каквото търсеше. Собственик, който току-що отваряше железарския си магазин.

Терминатор стана първия му клиент. И последния. Малко по-късно, тръгнал да търси оръжия, установи и оперативната си база, наемайки стаята в „Панама“.

Разгледа задигнатите инструменти, разположени върху леглото.

Технически скалпели. Пинсета. Клещи, фенерче-писалка. Гаечни ключове. Отвертки. Няколко пили. И други дреболии. Бе грабнал и купчина работни дрехи заедно с коженото яке на собственика, за резерва към дрехите на гърба му. В касата не откри много пари, но и тези щяха да му стигнат. Мисията на Терминатор щеше да е кратка.

Спусна се веднъж по аварийната стълба да провери дали е годна за резервен маршрут. Никой не го видя да излиза.

Оръжеен магазин „Гаретс“

10:23 преди обед

Застанал зад стъкления тезгях, Роб Гарет срещна стоманеносините очи на клиента.

Имаше вид на щангист, но дрехите му бяха като на откачените младежи по Мелроус. Луд, вероятно. Градът бъркаше от такива като него. Всякакви чешити. Първия си магазин — дрогерия — Боб бе открил преди четиринадесет години в град Бангър, щата Мейн.

Но се имаше за авантюрист, затова си стегна багажа и замина на Запад. Беше колекционер на оръжия, така че закупуването на оръжейния магазин на Сънсет Булевард бе нещо съвсем естествено.

Отначало търгуваше с неохота с явната измет, която влизаше в магазина му, но през последните години се бе научил да различава ония, които бяха истински опасни, и поначало се стараеше да си няма неприятности. Новодошлият не изглеждаше кой знае колко опасен. Изразът на лицето му бе отпуснат, празен, освен когато вдигна очи към стелаж с оръжия зад тезгяха. Тогава физиономията му се превърна във фокусиран конус. Погледът му се спираше върху всяко отделно оръжие, сякаш го определяше на мига.

Любопитството на Роб стигна своя краен предел. Може би беше колега-колекционер. Желанието да установи контакт със сродна душа накара Боб да пренебрегне странните дрехи на непознатия и да види в него човека. По дяволите, и сред колекционерите на оръжия се срещат всякакви.

— Мога ли да ви бъда полезен с нещо, сър? — рече с надежда. Колекционерите на оръжия имат склонност да харчат по много.

Най-сетне непознатият сведе немигащ поглед към Роб, сякаш едва сега го забеляза.

Започна да иска от тежката артилерия — полуавтоматичните — военно производство, каквото Роб не искаше да държи, но го правеше, защото продажбите му взеха да потръгват.

Нито един от наличните модели не бе забранен от закона, освен ако човек знаеше как да изпили ударника на полуавтоматичните, за да станат автоматични.

Мамка му, мина през ума на Роб, тоя има бая добър вкус. Примъкваше една пушка след друга, докато на тезгяха се оформи внушителна купчина.

С тон, какъвто се използва при купуване на ножчета за бръснене, клиентът каза:

— Искам да видя SPAS-12 с автоматично зареждане.

— Зарежда се и ръчно, и автоматично, както знаете — вметна Роб.

Мъжът не откъсваше поглед от стелажите.

— Armalite AR-180 полуавтомат — поиска.

Докато Роб я сваляше от стелаж, клиентът продължи:

— Полуавтоматичен откатногазов пистолет „Магнум 375 Дезърт Игъл“ с пълнител за десет патрона. Полуавтомат AR-15 5 56 със сгъваем приклад.

Роб се запъхтя да му угажда на желанията.

Клиентът продължи с глух глас:

— Сфазиран пулсиращ плазмен лазер, четиридесет вата.

Роб замръзна от объркване, мъчейки се да свърже искането със складовата си наличност, после изглежда клиента с присвити очи. Сфазирана плазма. Мно-о-о-го смешно.

— Всичко е изложено, приятел. Нещо друго?

Ако питаха Роб, оня сигурно бе бивш военен. Начинът, по който избираше оръжието, да не говорим за поведението му, направо го издаваха: морска пехота. Или кой знае какво. Току-виж се оказал истински наемник. Клиентът претегли на ръка и един колт 45 с петсантиметров откат при автоматично зареждане и огледа монтирания отгоре лазерен мерник. Приличаше на оптически, но бе всъщност малък лазерен генератор с вградена батерия. Като натисна леко спусъка, от края на мерника изскочи съвсем тънък червен лъч.

— Чудесни пистолети. Току-що ги докараха. Точката трябва да сочи мястото, където искаш да попадне куршумът. Няма начин да не улучиш.

Клиентът насочи лъча към стената. В стелаж за Роб. В Роб. Щом срещнеше някаква повърхност, лъчът образуваше миниатюрна, плътна червена точка.

Роб изпитваше огромно удоволствие да наблюдава клиента. Местеше затвора напред-назад, напред-назад и буквално се срастваше с оръжието. Невероятно.

Мъжът пак прекара внимателно поглед по лавиците, като не преставаше да изпитва механизмите на растящата купчина оръжия, сякаш моментално опознаваше действието им. После отново изглежда от упор продавача.

— Деветмилиметров UZI.

Роб се отправи да го донесе с думите:

— Наясно си с оръжията, приятел. Всяко едно от тези е идеално за защита на дома.

Очакваше да види усмивка, но онзи не реагира. Заеби майтапите. По-добре си гледай работата.

— Кои ще вземете?

— Всичките — отвърна мълчаливият, с равен и категоричен тон.

Роб вдигна вежди:

— Днес може да ми се наложи да затворя по-рано. За пистолетите се чака задължително петнадесет дни, но пушките можете да вземете веднага.

И започна да ги опакова, но като чу трополенето на гилзи върху стъклото, се извърна.

Мъжът най-спокойно разкъсваше кутия с патрони дванайсети калибър и бързо ги пъхаше в пълнителя.

— Ей, това е забранено...

Мъжът се обърна с лице към Роб и насочи пушката в лицето му.

— Греша — рече.

Роб реши, че това е пак някаква шега, а сетне — миг преди пушката да гръмне, осъзна, че е трябвало да си стои в Мейн.

Терминатор изнесе оръжията и торбите с боеприпаси до комбито и ги натовари отзад. Макар и примитивни, тези механизми за убийство щяха да му осигурят огнева мощ далеч над минималната, необходима в конкретната ситуация.

В началото, непосредствено след като открадна комбито, му потрябваха около шестнайсет минути да привикне с непредсказуемото градско движение. Принуди две коли да се качат на тротоара, а веднъж навлезе в кръстовище на червено и се удари странично в градски автобус. После обаче се научи да изчислява приливите и отливите на трафика и с помощта на паметта и на анализ на контекстуалната дейност скалпи правилата за уличното движение. Свикваше със заобикалящата го среда.

Хотел „Панама“

11:19 преди обед

Седнал пред масичката, Терминатор изпилваше внимателно заварената плочка, която пречеше на UZI-то да стреля в автоматичен режим. Тридесет минути работа в равномерен, неуморен ритъм му стигнаха да преработи и зареди и останалите оръжия. Плочката падна с тих звън. Сега при натискане на спусъка скоростта на стрелбата щеше да е над осемстотин деветмилиметрови куршума в минута — тайната на легендарната огнева мощ на UZI-то.

Зареди пълен пълнител и в автоматичния пистолет и го постави на леглото до другите оръжия.

Бе ги внесъл през прозореца откъм аварийната стълба. Тук бе оперативната му база. Трябваше да е сигурна; следователно, не биваше да привлича внимание върху себе си с прекалено агресивно поведение — например, с отнемането на нечий живот. Знаеше достатъчно за тукашното общество, за да разбира, че не бива по никакъв начин да поставя в опасност тази неутрална зона. Точно затова и плати на администратора за стаята. Затова и настоя стаята му да има и втори вход. Но извън стаята можеше да прави каквото си иска, без да се притеснява, понеже щеше да е постоянно в движение, щеше да се придвижва неумолимо напред, докато стигнеше и ликвидираше зададения обект. След това всичко щеше да е без значение.

Терминатор се изправи, натъпка резервните пълнители в джобовете си и избра UZI-то, 45-калибровия с лазерния мерник и никелирания пистолет калибър 38. Искаше по време на първия опит да не е обременен с излишен товар. Ако се наложеше втори, щеше да има предостатъчно допълнителна огнева мощ.

Сетне се промуши през прозореца и с лекота се спусна по аварийната стълба до колата. Време бе за достъп до обекта.

Квартал Силвър Лейк

Сънсет, близо до пресечката с Фаунтин Булевард

11:42 преди обед

Канадецът така и не разбра кой и как го удари. Бе едър като мечка — сто и десет кила преди да е обядвал — а широкото му, пълно лице бе опасно с брада. Карлайл Лайдл изработваше закалени режещи инструменти, работеше върху получаването на „зелена карта“ и се учеше как да стане американски гражданин. Преди двадесет минути яхна деветстотин-кубиковия си харли-дейвидсън, за да свърши поставената от шефа му задача. Две минути по-късно пред колелата му падна ауспуха на движещия се отпред камион додж, модел 1968 г., с избили по него петна от ръжда. Карлайл, влязъл вече в завоя, поднесе върху ауспуха и се праметна, преди да успее да пусне крака и да се подпре. Пострада незначително: малка рана на китката и поохлузено коляно. Харлито обаче бе зле. Паркира го на тротоара и с надигащо се отвътре отчаяние се отправи към близкия телефон. Изчака дванадесет

пъти сигнала „свободно“, ругаейки нетърпеливо през цялото време под носа си. Жена му, както винаги, спеше до късно.

Тя вдигна най-сетне и тъкмо се чудеше кой е тоя нахал, дето я буди след изнурителната дълга нощ, когато някой с мощен захват вдигна Карлайл във въздуха и го хвърли като парцалена кукла към паркираната наблизо кола. Карлайл така тупна върху масивния си задник, че кокалите му насмалко да се изпотрошат. В мига, в който се готвеше да изреве от бяс и да се хвърли върху нападателя си, видя неговите очи. В тях нямаше нищо. Нито злоба, нито закана. Само разфокусирана решимост. Грабнал бе телефонния указател и го разлистваше без да обръща ни най-малкото внимание на Карлайл. Бе едър мъж. Но Карлайл бе още по-едър. Изправи се и рече на гърба на другия:

— Какво ти е крив светът, бе, приятел?

Думите му не направиха никакво впечатление на мъжа в телефонната кабина. Слушалката се люлееше провиснала под апарата. Това бе вече прекалено. Карлайл се насочи към нахалника, но в този миг забеляза как гърбът на онзи се стегна, а показалецът му, плъзгащ се по колонката, изведнъж замръзна под едно от имената, после — под друго, и под трето. Мъжът се извъртя и тръгна да излиза. Карлайл понечи да му прегради пътя, но срещна отново очите му. Гледаха право в него, но виждаха нещо съвсем друго — нещо в близкото бъдеще, което можеше и да е интересно, но не ставаше тук, нито сега. Отмести от пътя си Карлайл, скочи зад волана на комбито и отпраши. Карлайл преглътна. Едва сега си даде сметка, че оня го беше уплашил. Никой не го бе гледал така през живота му. И никак не му се щеше да му се случи пак. Върна се с въздишка в кабината да се обади отново у дома. Погледът му попадна на отворения указател. Редом с три имена имаше нещо като белег, оставен от забития нокът на мъжа. А имената: Сара Ан Конър, Сара Хелън Конър и Сара Джинет Конър. Докато домашният му телефон звънеше, Карлайл ги гледаше втрещен. За миг, за хилядна от секундата, му мина през ума да се обади и да предупреди трите жени, че ги търси някакъв, от когото могат да ти настръхнат косите. Но мисълта бе крехка и се изпари безследно, когато жена му се обади и той започна да ѝ се оплаква от собствените си проблеми.

Единадесет часа и половина по-късно, Карлайл щеше да седи в мърлявия си фотьойл пред телевизора, зазяпан в късните новини. Жена

му щеше да подскочи при израза на ужас, от който лицето му се обезобрази. Известно време той щеше да е в състояние да повтаря единствено:

— Трябваше да се обадя... Трябваше да се обадя...

Колеж „Уест Лос Анджелес“

11:53 преди обед

Само това ѝ липсваше. Сара приближи ядно към хондата и поклати отчаяно глава при вида на спадналата задна гума. Ама хич не беше честно. Защо точно на нея трябваше да се случи? Е, добре, да кажем, че се е набила на пирон — колко му е? Но защо точно днес? Защо не утре? Или вчера? И в двата случая програмата ѝ не бе претоварена и щеше да има време за борба с бедствието. Но днес? Защо?

Нещата бяха започнали съвсем нормално. След като излезе от дома, пътува спокойно и занесено до колежа. Движението бе изненадващо слабо, а шофьорите се държаха невероятно внимателно и мило. Точно затова си бе позволила да помечтае — нещо крайно самоубийствено, когато пътуваш на две колела в Лос Анджелес.

Замислила се бе за Стан Морски и за срещата им вечерта. Без да иска, образите закриха пътната обстановка от очите ѝ и направо отмиха реалността. Представи си тъмносините му очи и усмивката му. Не бе съвсем искрена, но бе мила и най-важното — бе вдъхновена от самата нея. Добре де, вярно, че нямаше нищо общо с изражението, което Джинджър предизвикваше на лицето на Мат. Но затова пък и напомняше за друга усмивка, която бе успяла да вдъхнови преди две години. Като абитуриентка. Застанала в училищния коридор след часовете с Рич Уелкър. Свръхсладка усмивка, загрозявана съвсем леко от счупения зъб, за който Рич не пропускаше да напомни всекиму, че е пострадал при победата, която бе донесла шампионската титла на училищния им отбор по американски футбол. Бе сред най-отличените спортисти на гимназията, президент на класа си и се обличаше така, че всички да го забележат. Имаше богати родители, естествено. Сара се бе напънала да се включи в екипа на клякьорките единствено, за да е близо до него. Месеци наред той проявяваше учтивост и готовност да ухажва всяка друга, освен нея. Докато най-сетне един ден в коридора я

видя за пръв път, застанала в рамката на гардеробчето си. Наоколо нямаше жива душа. Тогава той я целуна. И ѝ дари усмивката.

Излизаха три пъти, преди да ѝ съобщи, че ще се жени за красавицата на випуска.

Сара притеснено изключи спомена и се върна към Стан. Много ѝ напомняше Рич. Изискан, красив, с порше, замечтан вид и разкошна усмивка. С чувство за хумор и учтив. Поканата му да излязат я изненада. Нищо не я бе подготвило. Обслужваше масата му и докато полагаше старание да не му липсва нищо, той от време на време пускаше по някоя шеговита забележка. Когато клиентът от съседното сепаре се заяде с нея, той я спаси като каза нещо, което разведри обстановката. Докато му благодареше за намесата, той успя да я покани на концерта. Единственият ѝ проблем сега бе какво да облече. Стан бе изключително изискан. Джинджър сигурно щеше да ѝ даде някой полезен съвет.

Точно тогава скутерът ѝ започна да се дави и киха. Изгасна. Накрая спря в средното платно. От всички страни започнаха да ѝ подсвиркват с клаксони. Шофьорите моментално взеха да злобеят. При наличието на подходяща мишена стаената им агресивност изби изпод тънкия повърхностен слой учтивост.

Самата тя някак си не се изненада. И тъкмо това ѝ се стори най-учудващо, докато тикаше скутера към тротоара. После осъзна защо не е изненадана. Сети се, че снощи на връщане от библиотеката забрави да зареди хондата.

Кофти.

Е, няколко минути закъснение нямаха значение. Избути скутера до бензиностанцията на следващата пряка и въпросът приключи.

Първият петъчен час бе винаги истинско приключение. Езикознание. Професор Милър я задържаше след часа заради все почестите ѝ закъснения.

Следващата голяма криза се прояви в часа по психология.

Род Смит бе сред малцината мъже в колежа, забелязали, че часовете по психология се посещават от най-красивите жени. Досадникът си бе опитал късмета с всички останали момичета освен Сара. И точно днес ѝ излезе късметът.

Бе седнал само на две места встрани от нея и хвърляше коси погледи към голите ѝ бедра. Сара се прокле, задето не си obu дънките,

но в такъв прекрасен ден бе истинско удоволствие да караш скутера по шорти, а вятърът да гали кожата на краката.

Естествено, Род й напомняше подсъзнателно за неписания закон на цивилизованата джунгла. Щом си облякла нещо секси, мъжете имат право да гледат. Реши да не му обръща внимание и макар той да не се махна, в съзнанието си тя го сведе до размерите на дребна досада. Докато не свърши часът.

Последва я извън сградата и тръгна редом с нея по площада, повеждайки учтив разговор. Но тя не слушаше думите му; чуваше единствено тонът им — настойчив и алчен. Вероятно той самият не се чуваше. Завърши с думите:

— Не сме разговаряли много досега. А мисля, че трябва. Има много, което можем да научим един от друг.

Сара спря и се обърна с лице към него. По очите му не личеше, че е способен да я различи от останалите жени в колежа. За него тя не бе Сара, а най-обикновена бройка за сваляне. Най-идеалното бе да го накара да изчезне, затова му каза:

— Единственото, което искам да науча от теб, Род, е как изглеждаш в гръб.

Ефектът от думите й я порази. Внезапно унижен, той се изчерви и страшно смутено се отдалечи с бавни крачки. Май преиграх, рече си тя. Ей Богу, не исках да съм жестока. Бедничкият може и да е изпитвал някакви чувства към мен.

Точно тогава стигна до хондата и видя спуканата гума.

Извика на Род да се върне. Направи го импулсивно и това впоследствие щеше да я измъчва. Пусна красивата си усмивка и Род цъфна. Само след минути пышкаше в краката й, докато лепеше и монтираше гумата.

И двамата знаеха, че му дължи отплата за проявената щедрост. Когато свърши, Род отри длани о дънките си и я прегърна през кръста. Придърпа я към себе си и каза:

— Знаех си, че ще кандисаш.

И на лицето му пак се появи онзи израз, от която то се превърна за Сара в типичен пример за лигава похот. Не можа да се сдържи. Разсмя се.

Наблюдавайки гневно отдалечаващия се Род, осъзна, че си е създала враг. Чудесно, рече си и яхна скутера. Дотук — не съвсем лош

ден. На път за работа Сара си позволи да се надява, макар и съвсем слабо, че ще закъснее само с няколко минути. Ако и целият този отвратителен предиобед не омилистави боговете, нищо нямаше да е в състояние да го стори.

Боговете обаче трудно могат да бъдат задоволени.

Студио Сити
Хатерас Стрийт 12856
12:02 на обед

Майк и Линда стояха на бордюра и се караха за камиончето. Майк държеше на това, че камиончето е негово. Линда държеше камиончето. Бе деветгодишна, с две повече от него. Камиончето бе пластмасов самосвал, досущ като истински, и Майк го използваше да разкопава цветната леха на съседката мисис Конър. Линда го изненада в гръб и грабна играчката.

— Мама каза повече да не играеш тук.

Майк се вкопчи в камиончето.

— Ама ти не си мама, гаднярко!

— Тя каза, че аз командвам, докато отиде до магазина — отвърна Линда важно.

Но Майк налетя и изби камиончето от ръцете ѝ. Когато падна на земята, скочи отгоре му. Камиончето се изтърколи на улицата и спря.

— Много си бил хитър, бе, Майки.

Майк сви рамене и тръгна към играчката. По улицата приближаваше кола. Шофьорът оглеждаше къщите методично, търсейки нужния му адрес.

Линда я видя и изтича подир Майк. Дръпна го назад.

— Пази се от колата, глупчо!

Докато комбито приближаваше, Майк се опитваше да се изтръгне от ръката ѝ.

— Давай, давай — командваше на шофьора.

Застанали на бордюра, Майк и Линда видяха как колата сви бавно към тях, след което премаза камиончето на пластмасова палачинка и спря.

Децата замръзнаха. Линда се втрещи от уплаха. Майк запримигва от изненада и нарастващо възмущение.

И двамата видяха как от колата се измъкна огромен мъж и тръгна към тях. Висок е като върлина, рече си Майк. А Линда стоеше ужасена, стиснала Майк за врата.

Мъжът мина край тях сякаш без да ги забележи.

— Ей! — извика Майк, преди Линда да успее да запуши устата му с длан.

Терминатор не им обърна внимание, а продължи да се движи към къщата на Конър. Почука на вратата. Някакво паленце джафкаше безплодно по петите му. Не заслужаваше внимание. Той чакаше Сара Конър.

Тя дойде до вратата и я отвори толкова, колкото позволяваше стоманената верижка.

— Да? — попита предпазливо през процепа огромния и странен мъж.

— Сара Конър? — каза Терминатор безизразно.

— Аз съм.

Удари вратата с юмрук. Верижката се скъса и от удара на вратата жената политна навътре с писък. Терминатор извади колта и включи лазерния мерник. Лъчът прекоси стаята и се закова на челото ѝ. За миг я заслепи; миг след това зрението ѝ се разби на парчета от куршума, влязъл на два сантиметра над дясната ѝ вежда.

Падна на килима, а Терминатор насочи лъча надолу към гърдите ѝ. Държа спусъка натиснат докато свършиха патроните. Сухият трясък отекваше над истеричното джафкане на палето в преддверието.

Терминатор се наведе и направи със скалпела разрез от глезена до коляното на жената.

Майк бе изтичал подире му преди да влезе в къщата и сега стоеше на тротоара, втренчил се през отворената врата в насилието, което ставаше в къщата. Умът му не разполагаше с необходимите мащаби, за да оцени видяното. Обичаше да гледа анимационни филми. Особено Том и Джери. Заливаше се от смях, когато Том успее да събори нещо върху Джери и да сплеска котарака така, както се беше сплескало камиончето му, след което котаракът възвръщаше обичайния си вид. Но мисис Конър не се възстановяваше, а боядисваше килима под себе си в червено. Не бе виждал дотогава някой да лежи толкова неподвижно. Линда се приближи в мига, в

който мъжът започна да разпаря крака на мисис Конър с такова спокойствие, сякаш разрязваше печено.

Линда грабна Майк за ръката и го повлече към къщи. Блъсна вратата зад себе си и я заключи.

Терминатор се изправи над тялото на мъртвата. Не бе намерил онова, което търсеше. Идентификация на целта — отрицателна. За миг прецени какво да предприеме от тук нататък, след което прибра скалпела в джоба си и се отправи към вратата.

Децата наблюдаваха през прозореца как се върна в колата и се качи. Когато замина, Линда се разплака.

Единствената мисъл в главата на Майк бе за сплесканото му камионче там, на асфалта.

— Счупи ми го — измърмори.

Цялото действие се разви за две-три минути. Отсега започваше да става нереално в умовете им. Не съдържаше никаква драма. А само смърт. Внезапна и явно безсмислена. В събитието всъщност имаше някакъв много дълбок смисъл, който малцина щяха да разшифроват. Но за двете деца, притиснали носове о стъклото, този смисъл бе прекалено тъжен и дълбок, за да го проумеят.

През следващите няколко години родителите на Линда и Майк щяха да похарчат хиляди долари за психотерапия.

Без никаква полза.

Семеен ресторант „Биг Джеф“

12:17 следобед

Сара се носеше с бръмчене през постепенно стъстяващата се мараня. Трептенето на нагорещения смог превръщаше хоризонта в мираж от яркооцветени пътни знаци и рекламни пана. Насочи хондата към паркинга на „Биг Джеф“. Привърза нервно скутера към стълба за осветление до изпълнената от гипс и фибростъкло огромна икона на самия Биг Джеф с килната шапка на майстор-готвач и неприлично весела усмивка. Луничавият палавник непрестанно предлагаше изкуствен хамбургер с потекла по сусамовото хлебче горчица, готова всеки миг да капне на паважа, като жертвоприношение към неизвестното божество, което бди над дебелия момченца и момиченца.

Здравословната атмосфера на „Биг Джеф“ се втурна насреща ѝ и я обви в гадната сладникава миазма на застоял цигарен дим, недоядени възстудени хамбургери с техния „специален сос“, съсирващ се и добиващ тъмния цвят на меласата.

Обедната тълпа постепенно прерастваше в пълен хаос. Помощник-келнерите кръжаха като търпеливи лешояди и разчистваха кулинарните остатъци от масите само мигове, след като създателите на мръсотията си тръгнаха. Сервитьорките подтичваха, клиентите лапаха и дори по-възрастните посетители спринтираха към тоалетните.

Над вратата с надпис „Служебен вход“ видеокамера обследваше обстановката в залата. Минавайки под нея, Сара ѝ направи гримаса, поради което не видя и се блъсна в Нанси Дайзън набита мургава сервитьорка — полуфилипинка, полуирландка.

— Извинявай — рече запъхтяно Сара.

Нанси махна успокоително с ръка.

— Грешката е моя. Бързах, защото закъснях.

— И аз — отвърна Сара към бързо отдалечаващия се гръб на Нанси.

В служебния коридор Сара забави ход и започна да рови в чантичката за присъствения си картон, като успя да изпусне учебниците. Докато ги събираше коленичила, чу тенекиен глас да я вика по име.

Погледна към камерата, монтирана на тавана над вратата с табелка „Чък Брийн — Управител“.

— Сара, би ли се отбила при мен, ако обичаш.

Прехапала устни, Сара пхна личния си картон в часовника и потръпна от силното, обвинително потракване, с което бе обработено и обезсмъртено закъснението ѝ. После сграбчи учебниците под мишница и отвори вратата.

Чък Брийн седеше зад бюро, отрупано с цяла батарея монитори. Само униформата му липсваше, за да прилича на въоръжена охрана. Нямаше и значка — освен, може би, в душата си.

Сара се опита да пусне най-ведрата, най-смелата си усмивка.

— Здравсти, Чък. Познай! Закъснях.

Изрече го като една дума, но Чък го раздроби и вникна в смисъла му.

Наведе се към осветяващия го отдолу монитор и надупченото му като лунен пейзаж от шарката лице се превърна в барелеф. Очарователно.

— Това тук — посочи Чък компютъра на бюрото си, — е „Апъл Макинтош 128К“ с многопланова електронна таблица Служи ми за организатор. Съхранявам в него надниците, бакшишите, работните графици и, което е най-важното, данните от часовника. Закъсня точно осемнадесет минути, Конър. Оправдание?

— Спуках гума.

— Кажи ми, Конър, защо гумите на толкова много хора се оказват неспособни да задържат въздух, а пък аз от десет години не съм пукал гума?

— Защото от десет години пътуваш с автобуса — отвърна Сара с равен глас.

— Както трябва да прави всеки, който няма транспортно средство, на което да може да разчита.

— Моторът ми поначало е сигурен. Не бях пукала гума от...

— Извинявай, Конър. Никак не желая да изслушам историята на мопеда ти.

— Скутер, Чък.

Какво правиш, скараха ѝ се малките Сари. Не допускай да те уволнят. За миг Сара се опита да прогони предпазливите гласове, но после се предаде.

— Виж какво, Чък... Страшно съжалявам. Няма да се повтори.

Просто, смирено, успокояващо. За повечето хора щеше да е достатъчно. Но не и за тоя.

— Крайно време е, Сара, да започнеш да свикваш с мисълта, че възрастните хора носят ред отговорности. Да се грижат за себе си, за семействата си и да спазват поетите ангажменти към други. И по-точно — към работодателя си. Да не се повтаря.

Защо трябва хората да се държат по такъв начин, запита се тя. Желанието ѝ да обясни на Чък доколко миогледът му я интересува достигна максимални стойности, но бе отблъснато от малките Сари, които я съветваха да си пази мястото. Задушаваше се от раздвоение. Някаква друга част от Сара смяташе, че трябваше да каже далеч повече от онова, което бе излязло от устата ѝ. Но не го стори. Стана ѝ мъчно.

Но решението бе вече взето. Нямаше намерение да сяда върху ръцете си, а после да крещи от болка.

— Отрязвам ти половин надница.

Подкани я с жест да се приближи и ѝ показва името ѝ, мигащо като миниатюрна неонova реклама върху призрачното електронно небитие.

— Виждаш ли? Вече е в паметта.

Чък се върна към чернобелите си аквариуми. Наблюдаваше ги разноголедо и напoмни на Сара за начина, по който Пъгсли гледа маруля.

— Велика работа е туй, животът — измърмори тя под носа си на излизане.

В коридора усети как се вкаменява от бяс. Сви бързо зад ъгъла и точно преди да влезе в съблекалнята се извъртя и направи неприличен жест по посока на вратата на шефа.

Гласът на Чък долетя от високоговорителя:

— Овладей нервите си, Конър. Една сервитьорка в „Джеф“ не бива да постъпва така. А ти все още работиш в „Джеф“... поне засега.

Сара бе забравила, че и в другия край на коридора има камера.

— Не пропускай да хвалиш салатата „Джеф“ днес, о'кей? — приближи се Нанси по коридора. — Хайде, Големият Джеф те наблюдава.

В съблекалнята Сара пусна уморено учебниците на пода пред гардеробчето си.

— Бас държа, че и тук е пъхнал някоя камера.

— Така ли? — измърмори Нанси. Запретна сервитьорската си поличка, смъкна пликчетата си и завъртя оголен задник по всички посоки на стаята. — Специално за теб, сипаничав красавецo.

Сара се изсмя, ядът окончателно я напусна и тя започна да се съблича.

— Внимавай — предупреди я Нанси, мляскайки неразделната буца от пет дъвки.

Сара се престори, че е обзета от параноя и се мушна зад вратичката на гардеробчето с лице към стената и така смени уличните си дрехи с блузата и полата в лилаво и розово.

Нанси се мотаеше, умишлено си губеше времето и докато Сара се обличаше, се отдаде на любимото си занимание — да клюкарства по

адрес на колежките-сервитьорки. Днес бърбреше безгрижно за Сю Елън, новата стажантка с ужасния навик да киха, пръскайки слюнки, върху храната точно преди да я поднесе.

Сара се гримира набързо — малко молив на клепачите и леко докосване с руж — което донякъде я посъживи. Няма как. Денят си вземаше своето.

Когато бе малка, майка ѝ все разправяше, че имала очи, по които мъжете един ден щели да лудеят. Огледа ги. Долните клепачи бяха леко провиснали. Според майка ѝ, жените щели да ѝ завиждат за това. Но Сара смяташе, че ѝ придават вид на току-що надигнала се след тежка нощ. Ами цветът им. Майка ѝ и него превъзнасяше. Махагон. Отивал на кестенявите ѝ коси. Сара се усмихна на образа в огледалцето, после отметна назад глава, стегна мускулите на лицето и се зае да изучава ефекта от туша за мигли. Нищо по-различно от друг път. Единственото, което виждаше, бяха тъмнокафяви очи и светлокафява коса. Това е положението, мамо.

Миг по-късно застана пред огледалото на стената и пхна косите си в официалната мрежичка, въведена от „Биг Джеф“.

— Здравейте — изрепетира с безсъдържателна усмивка. — Казвам се Сара и обслужвам вашата маса.

За всеки случай пощипна бузите си. Естествена руменина.

— Ама че шибано здравословен вид имам!

Нанси падна на пода от смях.

Семеен ресторант „Биг Джеф“

4:34 следобед

Сара търчеше смело сред шпалира обезумели клиенти, виеше се между масите като балерина от второстепенна труппа, балансирайки умело три обедни комплекта върху протегнатите напред ръце и стиснала салата „Джеф“ с пръстите на едната. Някакъв дебеланко на средна възраст с мечешко лице и възмутен вид се пресегна и я дръпна за престилката. Сара с тренирана самоувереност прехвърли тежестта върху другия си крак, за да избегне внезапната катастрофа, и се обърна към мъжа, сочещ ядно пържените картофи в чинията си.

— Какво ще кажеш за малко кечъп, а?

Сара си сложи безизразния поглед и изгука находчиво:

— Освен онзи, който вече е на масата ви?

Мъжът проследи погледа ѝ до шишето с кечъп, пъхнато зад стойката за менюто. Сара отмина делово и разтовари кулинарната стока в сепаре, изпълнено с нетърпеливи мъже. Докато разпределяше кой какво иска, един старец през няколко маси се развива, че искал кафето си сега. Подхвърли му през рамо „моментално идва“, после се зае с непосредствения проблем.

— О'кей, за кого беше телешката пържола?

— Моето беше телешко на скара — рече единият.

Друг се намеси:

— Струва ми се, че е за мен, но не съм поръчвал пържени картофи.

Включи се и трети:

— Аз имам подлютено сирене делукс.

Сара окончателно загуби контрол над ситуацията. Прасците ѝ бяха вече наполовина схванати от болка и агонията се насочваше бързо към стъпалата ѝ. Поначало се оправяше с лекота, но днес не бе от най-добрите ѝ дни.

Не по-малко необичаен бе начинът, по който дребните заяждания, врънкания и оплаквания на клиентите се натрупваха без покана едно връз друго, докато накрая не бе в състояние да се съсредоточи. Но точно в този момент, сега, целият свят се свеждаше до болезнено простия и конкретен въпрос: „О'кей, за кого тогава е телешката пържола?“

Дебелата блондинка с двете палави момиченца в съседното сепаре докосна настоятелно ръкава на Сара:

— Госпожице — рече, като че Сара си нямаше друга работа, освен да я зяпа в устата за всяка дума, — вече сме готови да поръчаме.

— Да, госпожо, хей сегичка идвам, ако обичате само...

Превключила бе на автопилот. Остави и последната чиния върху масата. Докато се изправяше, закачи чашата с вода, тя се извъртя и обля якето на мъжа седнал на края на сепарето. Той отчаяно вдигна ръце.

Сара започна притеснено да отупва якето му и без да се замисля запопива скута му със салфетка, като не преставаше да бръщолеви:

— Съжалявам, сър. Не е естествена кожа, нали?

Но якето, естествено, бе от естествена кожа, ако се съдеше по израз на лицето му.

Междувременно едно от момиченцата в съседното сепаре гребна топка сладолед и злобно го изсипа в джобчето на престилката, в което Сара събираше бакшишите. Сара потисна вика на възмущение. Момиченцето се заля в победоносен смях. Сара го изгледа отчаяно, а малките Сари задърпаха юздите, едва успявайки да удържат отчаянието й.

Залятият с вода измърмори:

— Браво, малката. Май ти заслужаваш бакшиша.

Сара продължаваше да стои неподвижно, усещайки как злите сили отвътре й се надигат все повече. Минаващата по пътеката зад гърба й Нанси я потупа по рамото и дяволито й се ухили:

— Погледни другояче на нещата, Конър. След сто години на кого ще му пука?

Сенчъри Сити

5:41 следобед

Нервната система на Рийс започна да помпа пот, а около него, на кръстовището на булевардите Пико и Доъни, постепенно се струпва цяла тълпа безукорно чисти мъже и жени, с коси лакирани в идеални чупки, в безупречно поддържани, неомачкани дрехи. Чакаха светофара да светне зелено.

Хората му приличаха на някаква извънземна раса. Точно това не бе очаквал. Излъчваха в негова посока гладен страх, от който му щръкваша антените и му се изопваха нервите. Минали бяха шест часа, а още не можеше да свикне с тях. Външно обаче правеше номера на статуята. Внушаваше покой, като изпаднал в несрета Буда: кафява книжна кесия в едната ръка, а другата увита уверено около дръжката на револвера в джоба на шлифера. Всички около него бяха вперили очи в червената светлина на двадесет метра от тях.

Рийс помириша есенцията, с която изпълваха въздуха — пак онази ужасна воня, парливо-сладката химическа лъжа, наречена парфюм. Цял ден не срещна успокояващия, остър аромат на човешко същество.

Най-после светофарът стана зелен, движението смени посоката и групата пешеходци в камуфлаж от моделиера Калвин Клайн нахлуха на пешеходната пътека. Рийс поизостана, остави ги да го отминат, да са на подветрената му страна.

Когато стигна до югозападния ъгъл на Доъни, бе вече сам и това му даде възможност да огледа паркираните по улицата коли. От сутринта продължаваше да търси онази, която ще е най-подходяща за мисията му. Наблягаше на функционалността, не на формата. Автомобилът му трябваше да е тежък, с яко шаси, способно да поеме насрещния огън, и да е с мощен двигател, за да се движи бързо. Освен всичко останало, трябваше да не бие на очи.

В търсенето си се бе ограничил със задните улички и паркингите. Автосалоните не му вършеха работа; колата си щеше да купи с кука от закачалка. Няколко пъти насмалко не успя: подходящ автомобил, чист терен, нито душа наоколо. Беше се напъхал наполовина в един окалян кадилак на Сполдинг Стрийт, когато децата на собственика се върнаха от училище. Час по-късно, в утробата на бетонния гараж под административна сграда от стомана и стъкло успя дори да влезе в някакъв светлосин крайслер и да бръкне под таблото, за да свърже жиците на стартера, когато в ушите му запищя алармената инсталация, надута така, че да ти сцеди нервите. Позволи си шест секунди, за да я открие, не успя и реши да се маха. Шибани машини. Няма да им позволи да го победят.

Докато Рийс измина разстоянието от Пико до следващия булевард — Олкът, слънцето почти се скри. Ефектът от амфетамините, с които го бяха натъпкали техниците, бе преминал още преди часове, но от тях преумората му придоби някаква особена острота и кухост.

Движи се, боецо, заповяда си сам. Проучи терена. Не стой безцелно. Очите му изследваха обстановката по квадранти, започвайки от тила. На изток — асфалтирана улица, никакво движение... от югоизток до югозапад — двуетажни сгради, вероятно апартаменти, без видимо движение във или около тях... На север — пак улица без движение... От северозапад до североизток — строителен обект. Около двадесет хиляди квадратни метра. Оградна мрежа. Две фадрами, автокран, шест работника на около седемдесет и пет до осемдесет метра, а до тях — открит терен...

Изведнъж космите на ръцете му щръкнаха като игли. Замръзна. По дланите му избиха капчици пот — паметта му излъчи неприятно усещане. В главата му зажужаха беззвучни тревожни сигнали. Нещо, свързано с това място. Но какво? Някакъв страх... но и още нещо. Майка му стара! Какво беше? Сюрреалистични проблясъци на части от човешки тела и нощна битка защракаха пред очите му и се мъчеха да се проектират върху пейзажа. Рийс пое дълбоко въздух и заповяда на мозъка си да се успокои. Мисли! Но отговорът не идваше. Може да е ловец-убиец, мина му през ума.

И тогава си спомни.

За секунда остана неподвижен. После оправи спокойно примката, от която висеше пушката под шлифера му и продължи по тротоара. По-добре наистина да бе „екстремална халюцинация“, рече си, блъсна съответната врата в паметта си и се опита да я заключи, като не преставаше да изучава колите, покрай които минаваше. В един момент съзря форда-ЛТД и го обиколи: протекторите на гумите — о'кей; набитости по каросерията — незначителни; боята — матова, неотразяваща, още по-добре.

Огледа улицата, после вдигна нехайно капака и остави уличните лампи да осветят двигателя. Под купчината щуротии за намаляване на вредните емисии, които с удоволствие би изхвърлил, имаше шестлитров двигател с карбуратор с четири всмукателни отвора. Гаранция за мощна тяга. Добра машинка. Отиде до вратата на шофьора и извади от джоба си сгънатата телена закачалка. Сканирайки непрестанно района, изправи единия край и го пхна покрай ламарината на вратата, близо до дръжката. Опипом затърси лоста на ключалката. Все още никой, който да му пречи. Щрак, и вратата се отключи. Пхна се в кабината, постави кесията на пода и тихо затвори вратата.

Кутията с кабелите бе под кормилната колона. Действайки по памет, пръстите му моментално напипаха стартерния, оголиха го и докоснаха медта до хранящия кабел от акумулатора. Двигателят замърка делово. От приближаването му до колата бяха изминали две минути.

Натисна педала и увеличи леко оборотите. Тонът на двигателя се повиши равномерно. Никакво чукане, нито детонация. Добър реглаж. Прекрасно.

Остави двигателят да позагрее, като в това време развърза примката на пушката, измъкна оръжието изпод шлифера и го положи на седалката. Докато оглеждаше луксозната вътрешност на колата, погледът му се изпълни със страхопочитание. На пода имаше дебел килим. Вграденото радио бе заработило с включването на двигателя. Завъртя копчето, докато попадна на станция. От тонколоните се понесе сомнамбулистичният глас на Джим Морисън — („Следвай шосето, водещо към края на нощта...“) — и изпълни малката луксозна кабина. По друга станция набожен баритон порицаваше стадото грешници задето не са му пратили достатъчно пари, за да може да продължи да порицава стадото грешници. Рийс се заразхожда по скалата, сякаш бе гост на банкет, неял от седмици. Попадна на станция, предаваща новини, и се задържа за известно време на нея. Нищо особено. Единадесет местни войни в света и три убийства в града. Свери откраднатия електронен часовник по сигнала за точно време. Синхрон.

Поемайки дълбоко въздух, Рийс се разтопи в слабото ухание на нов автомобил, което тапицерията все още излъчваше. Значи така е било едно време, рече си и се наведе да усили радиото. С недоумение се вслуша в глуповатия текст на някаква песничка за разбитото сърце на едно момиче.

Отпусна се на седалката и облегна глава назад. Усети как започват да се разпускат стегнатите от напрежение и употреба мускули. До брега на съзнанието му се плисна вълна и му предложи да го отнесе на тихо, спокойно място, където да поспи няколко часа.

Изключено. Изправи гръб и се зае да изпразва джобовите си: три кутийки с патрони супер 38 и още четири със сачми 00. Засега му стигаха. В 9:15 бе разбил магазин за ловни принадлежности; в 9:16 джобовите му бяха вече натъпкани, а кучето пазач го изпрати със съжаление в погледа.

Рийс се наведе и вдигна книжната кесия от пода. Съдържанието ѝ бе от малък магазин за алкохол ни напитки на Креншо Стрийт, поверен на стара корейка, която не отлепяше очи от двайсетсантиметровия екран на телевизора до касата.

Рийс обърна кесията с дъното нагоре и я изсипа върху седалката. Изпадна екземпляр от списание „Космополитън“, заедно с две бутилки „Перие“ и четиринадесет шоколадчета „Сникърс“. Спомнил си бе, че като дете е ял шоколад; кътал го бе, докато и последната скъпоценна

трошица не се разтопи като мечта на върха на езика му. Сега разполагаше с цели шепи. Натъпка едно в устата си — цяло — и задъвка. Остави се на вкуса да го завладее, като не спираше да си мисли какви лайна бе свикнал да дъвче. Представи си как би го гледал Уили — отдавна загиналото момче от тактическия взвод — как очите му щяха да станат по-големи от цялата му глава, докато го питаше с недоверие: „Майка му стара, сержанте! Напица цели четиринайсет, а?“ Рийс глътна първото и отвори второ — за Уили.

Заразглежда списанието. Няколко статии. Прескочи ги и стигна до рекламите. Божичко, какъв прозорец към света му предлагаша те! Гледаше втрещен, онемял. Жените, които бе видял по улиците през деня, му се сториха невероятно красиви, толкова чисти и нежни. Изключително трудно му бе да ги свърже с нещо познато.

Тези тук обаче бяха нещо съвсем различно. Жени-фантазия. Изящни, безупречни, невероятни, с лъскави, лишени от изражение лица, ако се изключи пресметнатото начупване на устните или прелъстителната усмивка, нарисувана от точната четчица на майстора-гримьор. Дългите вратове и нежните ръце му се струваха слаби, а маникюрите — непрактични и упадъчни, като на някой мандарин. Мина му през ум, че нито една от тези сърнички на висшата мода не би изтраяла и няколко минути във времето, от което идваше, и това пооблекчи болката му. И въпреки това усети как белязаните му мазолести пръсти гаят красотата на фигурите им, наподобяващи порцеланови статуетки — красота, която възприемаше с повишена болезненост именно заради нейната крехкост. Крехкост, която бе изключено да оцелее в собствения му мрачен свят с неговите остри като бръснач правила за оцеляване.

Главата му се отпусна върху рамката на вратата. Тапицерията под него се проявяваше като прелъстителка, мамеща го все по-дълбоко в мекото си тяло, нашепвайки му да си почине — само за миг. Сети се за всички онези неща, които никога нямаше да притежава и за онова, за което най-силно копнееше, за което бе мечтал цял живот, което сега бе толкова наблизо, а на него му бе забранено да го има.

Погледът му се зарея през предното стъкло отвъд телената ограда, към дебелиите стоманени вериги на булдозера, който бавно и систематично дъвчеше разораната земя. Ревът и тракането на веригите дънеше в главата на Рийс, а очите му...

... се фокусираха върху чифт огромни блестящи вериги на около четиридесет метра от него. Приближаваха го. Стържеха гладно през окъпаното от лунна светлина поле от железобетон и плюеха изпод себе си безжизнени колони, натрошени дъски, парчета облекло и кости.

Хиляди кости. Цели планини.

Почернели и овъглени от пожари, които бяха се превърнали в спомени още по времето, когато Рийс се бе родил. Стояха натрупани на тъжни купчини и се срещаха толкова често, че никой от познатите му не си даваше сметка за това, как контурите на местността на места са оформени от човешки останки.

Рийс наблюдаваше спокойно как черепите попадат под веригите на ловеца-убиец. Безмесните лица, които се завъртаха и попадаха в плоските метални зъби, не му говореха нищо до един миг, в който празните орбити на нечий череп му хвърлиха поглед, който сякаш казваше: И ти.

Оттогава спря да ги гледа.

Лицето му още нямаше белезите, които щяха да се натрупат през идните години. Току-що бе навършил шестнадесет.

Веригите се приближаваха бързо. С трясък. Повече от оглушителен. Извън нормалното човешко възприятие. Звукът се превърна в нещо материално, което дереше мозъка му, тресеше, теглеше и разкъсваше тялото му.

Рийс видя взривове. Калейдоскопичен океан от експлозии с всички цветове на дъгата присвяткуваше на хоризонта. Интервалът „светкавица-тътен“ бе хилядна от секундата. И се скъсяваше. Приближаваха се. Затваряха периметъра с високоексплозивен порой: нахлуваха, блъскаха и вдигаха почвата до облаците. Вече не се различаваше кое е земя и кое — небе.

По разбития пейзаж лазеха прожектори. Издирваха разпръснатите островчета човешка болка. Търсеха, опипваха, шареха.

Рийс се бе проснал по корем сред развалините на взривен жилищен блок. Ноздрите му бяха изпълнени с острата миризма на горяща плът и влажна пръст. Потуши непреодолимото си желание да побегне и да се зарови в дълбините воняща пепел под себе си.

Ако се паникьосаш — ще умреш, каза си Рийс. Не се поддавай на паниката. Вграденият в каската му кинескоп бе престанал да

действия. Опита се да го настрои. Късно. Никаква визуална връзка с Центъра. Добре поне, че наушниците и шлемофонът работеха Чуваше надвикващите се картечни залпове от искания, идващи от бойното поле, а освен тях — и гласове на мъже и жени. Някои крещяха в предсмъртна болка, други молеха за още боеприпаси, прикриващ огън, санитарни и извеждане.

През рамо хвърли поглед на единствения оцелял боец от дванадесетте в екипа му — ефрейтор Феро, мрачна, изнемошляла сапюрка. На петнадесет години от миналия вторник и въоръжена до шибаните си зъби. Не се отделяше от Рийс. Лепнала се бе като сянка за своя пряк началник.

Вдигна очи към бомбардираните кули на срутената сграда и на фона на нощното небе видя движещо се тъмно тяло — бойницата на чудовището. Прожекторите му шареха из развалините. Рийс провери колко пулсиращи заряди са останали в уестингхауса. Останал бе с един-единствен плазмен заряд. Стреляй! Заслепи копелето! Рийс се прицели в очите му — инфрачервените обективи на оръдейната кула.

Вдигна оптическия мерник на пушката — Хайде, давай, давай! — взря се в кинескопа на мерника — Движи се, майка ти стара, движи се! — и изстреля заряда високоенергийна плазма.

Свръхчувствителните обективи на ловеца-убиец избухнаха в дъжд от стъкло и разтопени микрочипове.

Но тогава и лъскавият черен звяр стреля.

Рийс и Феро успяха да изскочат от сградата, а чудовището превърна в пара онова, което бе останало от нея. Но Рийс бе успял да го ослепи от едната страна. Добре. А сега ще те ликвидирам, каза си той.

Придвижи се бързо, като настървена котка. Виждаше нещата с такава бързина, че не всичко успяваше да възприеме. Очите му мернаха тяло на дете, момче на десетина години, пробито точно в средата от димяща дупка, стиснало разбита древна пушка М-16, с лице втренчено в нищото. Още трупове. Някои в униформа. Други в дрипи. Жени, старци, деца. Мъртъвци.

Последваха още взривове. Попаденията бяха разсеяни и се приближаваха от изток — от Рексфорд към Шеърбърн — като помитаха всичко по пътя си.

Рийс се изтърколи в тъмен бункер. Дупка за плъхове. Пълна с човешки същества, стиснали кални оръжия, сгушили се едно в друго срещу носещата се отвън смърт. Чуваха се хлипове. И писъци. Заревото на експлозия освети лицата им. Някои бяха деца.

Войници в кошмарна война.

Защо, по дяволите, още се мотаят тук? Бяха му казали, че зоната ще е очистена за сапъорския му екип. Рийс се бе заклел да унищожи чудовището.

— Къде е командирът ви? — извика.

Отговорът бе изписан по лицата им: там някъде навън. Изпържен.

— Ставай! — изрева. — Оттегляй се.

Не помръднаха. Стояха като замръзнали. Страхът бе унищожил способността им да мислят. Задърпа ги да се изправят на крака, повлече ги, почти ги изхвърли от бункера.

— Изчезвайте! — тръбеше Рийс. — Батальонът се прегрупира в дванайсети бункер.

От тях избиваше страх и кръв. Кимнаха и хукнаха в мрака. Някои от тях — във вярната посока.

Рийс остана в сянката на бункера и набързо огледа обстановката. Къде изчезна онова шибано копеле? В този миг и Феро се гмурна в дупката.

В бункера попадна плазма от оръдието на ловеца-убиец. Изригнаха парчета дърво, тухли и брезент, после изчезнаха. Взривната вълна и отломките вдигнаха Рийс и го запокитиха срещу някаква бетонна колона. Озова се по гръб в димящ кратер. Ето го!

Отвори очи. Униформата му димеше. Тялото му се тресеше от попадението. Изрева. Не от страх, а от бяс.

Феро бе коленичила над него и нещо крещеше. Но Рийс не я чуваше.

— Какво? — изрева в отговор. — Какво?

Ушите му пицяха.

Седна, все още замаян, Феро сочеше каската му. Бе натрошена. Свали я с един замах, нахлузи слушалките направо върху сплъстената си коса, центрира ги и хвърли каската. А сега да размажем копелето. Бягай. Движи се. Не спирай!

Минаха откъм фланга на масивния танк и се свиха зад някаква порутена стена. Святкащите сини прожектори на чудовището опипваха стените и търсеха сред развалините.

Постепенно раненият от изстрела на Рийс хромиран великан се появи пред очите им. Огромните оръдия, наведени за стрелба от упор, описваха дъга и превръщаха околните развалини в равнина от руини.

Рийс свали мешката от гърба на Феро, измъкна бързо една от цилиндричните противотанкови мини и я положи върху коляното си. Феро повтори действията му. Чуваха как ловецът-убиец се завърта около оста си и се насочва към тях.

Свали противопопашния предпазител. Рийс успокои дишането си. Провери електрическата верига. Огромният звяр вече влизаше в обсега им. Освободи предпазителя. Потните ръце на Рийс се плъзгаха по цилиндъра от неръждаема стомана. Завърти ръкохватката по часовника, в положение „Бойно“. Пръстенът, опасал горната половина на мината, светна. Беше гладен.

Рийс надникна над стената. Танкът бе само на няколко метра от тях и ревът на двигателите му стана трескав. Закова поглед във веригите му.

Умри сега, копеле мръсно!

Скочи и запрати мината право пред великана. Една от веригите мина точно през бомбата. Чудовището спря. Завъртя оръдия и прожектори. Главата се премести тежко.

Докато падаше обратно зад стената, Рийс видя как Феро се хлъзна по парчетата нападдал бетон в сянката на стената и загуби равновесие. Продължаваше да държи мината, а часовниковият механизъм отброяваше последните мигове.

— Хвърляй! — изрева Рийс.

Но за да го стори, тя трябваше да скочи върху стената, да се изложи на противниковия огън, а танкът се бе вече насочил натам.

Всичко отиваше по дяволите. За един безкраен миг Рийс и Феро се погледнаха в очите, после тя скочи и хвърли мината. Започна да пада обратно и бе изминала вече половината път, когато плазменият изстрел проби тялото ѝ. Дори не изпищя. Изчезна в облак розова мъгла. Част от нея попадна върху Рийс. Той дори не си направи труда да я почисти.

По-късно щеше да се сеща за нея.

Хвърлената от Рийс мина избухна първа, точно под основния лагер на задния двигателен вал — една от малкото слаби точки в бронята на машината. Експлозията пръсна парчета от шасито далеч навътре в корпуса и разби една от страничните бойници. Детонациите взривиха тоновете от навити ленти със заряди, а накрая гръмнаха и резервоарите, при което високото петнадесет метра чудовище изчезна в огромна огнена топка. Отскочила от титановия корпус, мината на Феро изтрещя встрани — без полза, но поне придаде ефектен завършек на адската сцена.

Цялото небе се озари, когато ловецът-убиец се пръсна като супернова звезда и се разпиля по вонящото на смърт поле, сякаш се раждаше нова вселена. Рийс надникна над ръба на кратера и загледа горещия светлинен душ с напрегнато, страстно удоволствие.

После реши да се изтегли в точката за извеждане на бившия булевард Доъни. Дробовете му се бяха задръстили от миризмата на горящи предмети. Метал. Бетон. Хора. Всичко бе в пламъци.

Издърпа двамата други оцелели след себе си в бронетранспортъора и се метна зад волана, форсира двигателя и включи камарото на първа. Летящият щурмовак вече правеше вираж към тях, прехванал ги бе в оптическия си мерник, но сетне ги изгуби в бъркотията от редуващи се пълен мрак и отблясъци по взривяващото се бойно поле.

От бясното шофиране на Рийс развалините се превърнаха в безумно размазани полувидения. Шпореше бронетранспортъора с пълна газ по безжизнения терен. Хлапакът се метна на столчето на мерача и прилепи очи към мерника на голямото плазмено оръдие. Шареше трескаво по небето да открие щурмовака.

Но въздушният противник го изпревари. Спусна се към тях в четиридесетградусов боен завой с облещени прожектори и виещи с пълна сила турбини и изстреля гръмовит плазмен залп.

Зарядът улучи борда на камарото и го сплеска като бирена кутия. Воланът се изтръгна от ръцете на Рийс. Второто попадение преобърна бронетранспортъора неколkokратно.

Рийс се озова заклещен в останките му. Кръвта се стичаше по челото му и го заслепяваше. От седналия до него мъж бе останала само долната част. Рийс извърна поглед. Опита се да мръдне. Прониза го режеща болка в лявото рамо. Видя как пламъците облизват капака на

двигателя и стават все по-големи, докато накрая започнаха да го пърлят по лицето и ръцете. Затвори очи и направи отчаян опит да се измъкне. Усети мирис на горяща коса — неговата. Чу нечий писък — нечовешки рев от болка и гняв. Гласът му се стори познат. Бе неговият...

Рийс стреснато отвори очи. Оставената на седалката пушка сега бе в ръцете му, а дървената ръкохватка под цевта се върна с трясък на мястото си, след като патронът влезе в затвора. Избила го бе пот и дишаше бързо, а съзнанието му бе обзето изцяло от вечния първи въпрос след всяко събуждане: Къде съм?

В един миг възприе луксозния интериор на форда: списанието, бутилките минерална вода, шоколадчетата върху седалката, странния град отвъд стъклата на автомобила. Задачата! Дръпна ръкава на шлифера и се взря в светещите червени цифри на часовника. Бе проспал по-малко от три минути.

Рийс започна бавно да се отпуска, оставяйки свръхнапрежението да се изцеди от тялото му. Хвърли поглед на безобидния булдозер „Катерпилар“, разкарващ се трмаво напред-назад по разровеното поле. На строителния обект имаше само червеи и буренаци. Засега. Рийс прогони от очите си бъдещите спомени за черепи и димящи трупове.

Семеен ресторант „Биг Джеф“

5:58 следобед

Сара тъкмо се канеше да пхне картоната си в часовника в коридора, когато Чък я възпря с упрек:

— Къде отиваш, Конър? Нали само преди час прави почивка?

Сара се усещаше като изцедена, раменете ѝ неусетно се бяха отпуснали, а униформата ѝ бе измачкана и опръскана с храна. Мускулите на шията ѝ бяха изтръпнали, та не можеше да мръдне глава, без да предизвика остра болка чак до подутите крака и обратно до основата на черепа ѝ. Озъби се на червеното око на камерата:

— Точно така, Чък. Изключително наблюдателен си.

— Та какво си намислила?

— Напускам.

— Работното ти време свършва в седем.

— Да, Чък. Всеки ден, освен петък, когато Дениз ме сменя час по-рано от обикновеното.

Въпреки двадесетпроцентовото изкривяване на звука, което даваше разговорната уредба, Чак успя да усети, че нервите на Сара са опънати докрай.

— М-м-да, Конър. А къде ти е смяната? Не можеш да напуснеш, докато не се е явила смяната ти...

Дениз, едрогърда блондинка, нахлуваща безгрижно в третото си десетилетие, се появи в коридора и смигна на Сара.

После се обърна към камерата и заговори успокоително:

— Какво ти е, Чък? Да не те мъчи пак запекът?

Потискайки смеха си, Сара набързо пхна картоната в часовника. Усмихна се на себе си, щастлива, че има приятелка като Дениз. Това даваше на малките Сари миг за отдых и сигурност.

Точно тогава Нанси я сграбчи възбудено за лакътя, сякаш Сара бе тръгнала да пада от ръба на света и трябваше в последния момент да бъде дръпната назад.

— Ела да видиш. За теб говорят. Е, в известен смисъл — каза Нанси с глас, прегракнал от провисналата от ъгъла на устата ѝ цигара.

Измляска с дъвката и повлече обърканата Сара през стаята. Клаудия, вдигнала отеклите си крака върху надрасканата тикова масичка пред тридесет и два сантиметровия екран на чернобелия телевизор, се засмя, когато Нанси настани Сара на металния сгъваем стол.

— Гледай, Сара! Шантава работа!

Удивлението на Клаудия подклади някакво чувство на ужас у Сара и неуверената ѝ усмивка замръзна.

Напрегна се да чуе превзетата говорителка в строг костюм и с лакирана коса, която изведнъж като че ли започна да говори за нея: „... а говорител на полицията заяви на местопроизшествието, че не желае да гадае за мотивите, довели до екзекуцията на тази домакиня от Студио Сити. Той каза обаче, че от няколко свидетелски показания полицията е успяла да се сдобие с точно описание на предполагаемия убиец. И така, повтарям: Сара Конър, тридесет и пет годишна, майка на две деца, бе застреляна брутално в собствения ѝ дом днес следобед.“

Говорителката обърна на нова страница и погледна към монитора за началото на следващия видеорепортаж — профсъюзът на транспортните работници щял да обявява стачка...

Но Сара вече не слушаше. Божичко, какъв ужас! И то жена, която носи моето име. Е, в сравнение с нейното, моите проблеми са нищожни, но защо някои хора откачат и стават способни да унищожат някого, сякаш е празна опаковка от пържени картофи, която смачкваш и изхвърляш... Казвала се е Сара Конър.

— Умряла си, скъпа — засмя се Нанси и я потупа весело по рамото, сякаш бе чула най-големия виц на деня.

Квартал Ханкок Парк

6:12 следобед

Терминатор натисна лостчето, освободи празния пълнител от пистолета с лазерния мерник, пусна го на пода и моментално пхна нов. Застана над гърчещото се, обляно в кръв тяло на Сара Хелън Конър, вкара патрон в цевта и насочи лазерната точка в средата на челото ѝ, в случай, че се наложи да стреля повторно.

Не бе нужно.

Коленичи до тялото в тесния коридор на отрупания с вещи апартамент и извади от джоба на палтото си скалпел. Внимателно, точно и без всякакво колебание направи разрез в основата на глезена, прокара скалпела през мускула, обхванал пиццала, и спря под капачката на коляното. Раздели срязания по средата мускул и опипа с пръсти блестящия кокал.

Не намери онова, което търсеше. Второ убийство без потвърдена самоличност на целта. Идентификация — отрицателна. Прибра скалпела и се изправи. Прецени какво да предприеме оттук нататък. Две от трите Сара Конър в указателя бяха ликвидирани. Оставаше една: Сара Джинет Конър. По силата на логиката, трябваше да е тя.

Терминатор набеляза стратегията си. Да се завърне в оперативната база. Да се превъоръжи. И да извърши последния опит.

Пое решително в смрачаващия се ден.

Санта Моника

Фитнес-център „Гуд Лайф“

6:18 след обед

Сара свърна в паркинга на Фитнес-центъра „Гуд Лайф“, скочи от хондата и влезе в двуетажната сграда. Като повечето спортни обекти и този имаше малко прозорци, и въпреки гредите и пастелния цвят на хоросана около входа, ѝ напомняше повече за затвор, отколкото за дворец на здравето.

Махна на момичето от рецепцията и бе поканена с жест да влезе в залата за аеробика. Докато минаваше между група потни младежи, слухът ѝ бе атакуван от приглушеното дънене на любимата рокмузика на Джинджър. Бутна вратата и бе посрещната от вълна преработен от климатичната инсталация и въпреки това застоял и затоплен от тела въздух.

Тръшването на вратата с повредена хидравлика се изгуби сред безкрайно отекващата звукова бъркотия, създадена от Денийс Уилямс и вдъхновяваща сбирщината пъшкащи същества от женски пол да изпълняват коя как може прусашки гимнастически упражнения едва замаскирани като „танц“. Стегнатите в трика подкожни мазнини подскачаха, свиваха се и се отпускаха, а през това време Джинджър броеше строго на глас, сякаш ръководеше армейски лагер за новобранци.

На част от жените като че им бе приятно да следят неуморните и точни движения на Джинджър и да черпят енергия от тях. Но повечето имаха вид на изяли само преди минути един от хамбургерите на „Биг Джеф“, а сега страдащи от неизбежните киселини. На Сара ѝ стигаше тренировката от тридесет и четирите часа седмично в ресторанта.

— Две, три, четири, го-о-о-ре! — ревеше Джинджър, изцяло в стихията си.

Но след три минути и на самата Денийс Уилямс ѝ писна и лентата свърши. Внезапната тишина, нарушена единствено от съсъка на уредбата, бързо се изпълни с хор от стонове. Джинджър, съвсем леко задъхана, изгледа войските си с гримасата на инструктор по физическа подготовка и попита:

— Е, как е? Чудесно, нали?

В отговор се дочу изключително ентусиазирано мърморене, примесено с полуизречени неприлични слова.

— Променете отношението си, иначе другия път ще ви пусна микса, предназначен за УКВ-станциите.

От огледалните стени едва отекна приглушен смях. В съблекалнята Сара седна до Джинджър, която най-сетне се напъха в свръхтесния си панталон и пуловер.

— Същото име, а? Идиотски свят — рече съчувствено.

— Да, абсолютно същото — отвърна Сара, загледана неவிждащо в сивите гардеробчета пред себе си, докато пръстите и разсеяно усукваха кабелите от уокмана на Джинджър.

Джинджър застана пред Сара с израз в стил „Нощта на живите мъртъвци“, после направи доста прилична имитация на теремин^[2], като заизвлича от гръкляна си странно трептящи глисиращи тонове: Ауууууу-чииии-ду-уааааа.

Натъртено и притеснено зашепна в ухото на Сара:

— Там наблизо има табела...

Сара насила потисна усмивката си. Джинджър обаче продължи да се хили като откачен труп само на сантиметри от лицето и:

— Сара Конър смяташе, че се прибира у дома след изнурителния ден, като ни най-малко не подозираше, че навлиза в...

— Добре, стига вече.

— Винаги съм знаела, че името ти ще се появи в новините, Конър.

Джинджър спаси уокмана и слушалките, преди Сара да успее да върже кабела на възел.

Сара улови погледа ѝ и каза:

— Много странно се почувствах, разбираш ли? Сякаш самата аз съм умряла.

— Е, и как беше? Стана ли ти достатъчно топло за по бикини?

— Започнах да си мисля...

— Нещо необичайно за теб.

— Престани, Джинджър!

— Извинявай. И така...

— Ами, просто ми мина през ум: в случаи, че умрялата бях аз, дали съм успяла да направя досега нещо значимо? В смисъл, щеше ли да има някакво значение дали съм жива или мъртва?

Джинджър присви очи:

— Сериозно ли питаш?

Сара кимна. Джинджър се замисли.

— Като начало, винаги си плащала навреме своя дял от наема. А това си е истинско постижение.

— Безчувствена си като пожарен кран.

Джинджър усети, че е прекалила, прегърна Сара през рамото и се предаде:

— Успя да ми станеш най-добрата приятелка. — Изгледа Сара със сияещ поглед и предложи: — Дай да изчезваме от тук. Разбиваш ми сърцето.

Отбиха се в залата за вдигане на тежести да кажат довиждане на Мат. Джинджър се приближи към него, като най-безочливо заоглежда младежа на лежанката, който слушаше инструкциите на Мат:

— Дишаш неправилно, а и хватката си трябва да преместиш ето... здрасти, Джинджър... така. — Мат зае мястото на младежа и започна да помпа с лекота: нагоре-надолу, нагоре-надолу.

Вкисната от изобилното внимание, което и бе оказано, Джинджър се пресегна зад „гладиатора“, изчака Мат да отпусне лоста докъм средата и с бързо преместване на щифта увеличи тежестта с трийсетина килограма.

Мат се засили за ново вдигане, очите му насмалко не изскочиха от орбитите си, но въпреки всичко успя да покори тежестта. Изпусна дълбоко въздух и върна лоста в изходно положение.

— Благодаря, Джинджър.

Но Джинджър още не бе свършила. Обгърна кръста на младежа и го огледа най-откровено.

— Какво ти преподава този слабак? Сънна терапия ли? Погледни как трябва да изглежда един мъж, Мат. Ти трябва да вземаш уроци от него.

Обърна се към Мат и го заудря безполезно с юмруци по твърдия като скала корем.

— Така си и знаех. Мек си като спагети. — После ущипа, или по-точно, опита се да ущипе, стегнатите мускули на ръката му. — Сбръчкани бицепси. Безобразно мек корем. Отвратително. — Обърна се отново към вече притеснения младеж, чието по-дребно тяло далеч не бе постигнало очертанията на Мат. — Тоя тук явно работи упорито, нали ме разбираш?

На Мат му прекипя. Изръмжа и се хвърли към Джинджър. Сграбчи я преди да е успяла да му се изплъзне и я вдигна над главата си, сякаш бе щанга.

— Здравсти, Джинджър — каза весело. — Тежко ли мина денят?

— Цункай ме — рече Джинджър разглезено.

Мат моментално я остави на пода и изпълни желанието ѝ.

Джинджър го щипна по зачервените бузи и изписка с тънък фалцет:

— Страхотен си, Зайо.

Неколцина от околните щангисти се разсмяха и се провикнаха в хор:

— Зайо!

Сара се приближи:

— Здравсти, Мат.

Мат ѝ кимна. Джинджър лепна влажна и шумна целувка на врата му, от която му остана яркочервена следа.

Джинджър продължи да се будалка с Мат, а Сара отиде да пие вода от чешмата в ъгъла. От крана вдигна глава строен щангист с тъмна къдрава коса и огромно самочувствие. Кимна ѝ:

— Здравей. И друг път съм те виждал тук. Готина си. Готините ги помня. Казвам се Марко.

Джинджър направи крачка назад и заклати глава от недоумение, докато гледаше как Сара преживява за нула време объркване, смущение и накрая — внезапен интерес.

— А, да. Здравсти. Аз съм Сара.

Подаде му ръка, а Марко се наведе и я целуна. Свари я неподготвена.

Бързо отдръпна ръката си и смутено я отри о шортите си. Но Марко още не бе приключил. Надвеси се над нея и ѝ пошепна:

— Ако не си заета довечера, можем да прекараме много готино.

Още преди Сара да успее да измисли остроумен отговор, Джинджър застана пред Марко, небрежно закачи с пръст ластика на гащетата му и го дръпна към себе си. Погледна презрително в тях, поклати разочаровано глава, обърна се към Сара и рече:

— Само си губиш времето. Хайде да вървим.

Сара не успя дори да реагира. Джинджър я грабна под ръка и я задърпа навън. През процепа на затварящата се зад гърба ѝ врата Сара

успя да зърне останалия безмълвен Марко.

Джинджър се хилеше тържествуващо. Успяла бе да свие едновременно два взаимно изключващи се номера от женския арсенал: „териториална претенция“ и „обща задявка“.

Сара се обърна към Джинджър:

— Ей, благодаря ти много. Още десет секунди и щеше да се наложи сама да се оправям с него.

Без да обръща внимание на полусериозния ѝ тон, Джинджър се изсмя сърдечно и отвърна:

— И съм сигурна, че щеше да се справиш. Пази си силите за Мистър Порше довечера.

Участък Рампарт

Полицейско управление Лос Анджелис

6:31 следобед

Едуард Тиодор Тракслър пристъпи предпазливо от стаята за отдих в оживения коридор на отдела за въоръжени обири и убийства на ПУЛА.

Едър черен мъж на четиридесет и няколко години, солиден като монолит, Тракслър крепеше внимателно с два пръста горещата пластмасова чашка с кафе и слаломираше между препятствията подобно на мечка, качена на летни кънки. Избегна някакъв съпротивляващ се арестант с белезници и се насочи към побезопасната зона покрай дясната стена. Успях, похвали се сам, без да разлея нито капка.

Зае се с прочутото си „върховно постижение на натрапчивата невроза“: едновременно да дъвче дъвка, да пуши цигара и да пие кафе.

— Ей, Ед — чу Тракслър гласа на сержант Хал Вукович. Обърна се и изчака своя върлинест и изнурен партньор.

Вукович бе леко задъхан. Обърнал бе участъка наопаки, докато открие шефа си. Настигна Тракслър и положи тежко съчувствена ръка върху рамото му. Тракслър направи гримаса — китката му се обля с вряло кафе. Вукович посочи с глава двете папки в ръката си и вдигна вежди, в смисъл: „Чакай да видиш тая история. Толкова е гадна, че чак не е смешна.“ Подаде една от папките на Тракслър и отвори вратата към кабинета им.

Тракслър остави неохотно вече полупразната чаша с кафе — повечето от което бе отишло по ръкава му — и постави на върха на носа си очилата за четене. Най-отгоре в картонената папка се мъдреше цветна снимка, дваисет на дваисет и пет сантиметра, направена от екипа по съдебна медицина и изобразяваща горната част от торса на жена, просната на пода и облята с кръв, която би трябвало да е в нея.

— Какво е това? — попита Тракслър и нетърпеливо почука по снимката. Вукович кацна на ръба на белязаното от хиляди кафета бюро на Тракслър.

— Мъртво момиче — рече и неволно се засмя с една от онези нервни рефлекторни усмивки дето цъфват на лицето, когато няма абсолютно нищо смешно.

— Това и аз го виждам.

Усмивката угасна. Тракслър чакаше, загледан в мъртвата жена. Куп такива снимки бяха минали вече през ръцете му. Всички бяха гадни, но нищо извън обичайното.

Вукович запали „кемъл“ без филтър и подхвана:

— Сара Хелън Конър. Трийсет и пет. Простреляна шесткратно от по-малко от три метра. Едрокалибрено оръжие...

— Тия са истински, нали знаеш? — прекъсна го Тракслър и посочи очилата си.

Вукович му подаде безмълвно и другата папка.

— А това какво е?

— Мъртво момиче номер две — отвърна Вукович, сякаш това обясняваше всичко. — Изпратиха ни я от участъка Вали днес следобед.

Тракслър се втренчи в окървавеното, надупчено от куршуми тяло на друга жена. От пръв поглед й личеше, че е мъртва. Но това не обясняваше кой знае колко.

— Убеден съм, че искаш нещо да ми кажеш — рече Тракслър с престорено безгранично търпение.

Вукович се надигна сериозно от бюрото и издърпа изпод снимката формуляра с данните на жертвата. Вдигна го пред очилата на Тракслър.

— Виж името, Ед.

Тракслър погледна нетърпеливо. Спря. Какво? Погледна пак и го прочете втори път — бавно.

— Сара Ан Конър. Вярно ли е? — попита.

Вукович кимна. Тракслър продължаваше да не е убеден, че това не е някаква сложна проява на изчанченото чувство за хумор на партньора му. Зачака смигането и усмивката, обозначаващи край на майтапа.

Но Вукович не се смееше.

— Занасяш ли ме? — попита с недоумение Тракслър.

Партньорът му поклати безгласно глава. Не бе никак смешно, дори за него.

— Има и още, Ед — рече сериозно.

Вукович разрови папката и измъкна други две снимки. Левите крака на двете жертви в едър план: полупрозрачната бяла кожа, дръпната равномерно назад като отвратителна обвивка на бонбон, за да разкрие гадните червенобели тайни под себе си. Разрезите създаваха изключително тревожно усещане. Бяха идеално прави и равни. И абсолютно еднакви и при двете жени. Абсолютно. Сякаш са ги правили на конвейер. Тракслър усети как гневът му се разбужда в определеното му отделение в мозъка и заедно с него разглежда кръвопролитията. Що за гадост е способен да стори човек на себеподобните си?

Двамата детективи се сгушиха един до друг под процеждащата се през щорите шарена светлина като монаси, съвещаващи се с приглушени гласове над гроба на здравия разум.

— И двете разрязани от глезена до коляното. По един и същ начин. И само левия крак. Един и същ хирург — излишно добави Вукович. Нервната усмивка пак се мярна и угасна. — Гадно, майка му стара.

Тракслър продължи да гледа снимките, после ги пхна обратно в папките и ги хвърли на бюрото си. Очертаваше се тежка нощ.

Обзет от нова мисъл, Вукович тръсна глава с отвращение:

— Вестниците направо ще се разчекнат от кеф.

Тракслър кимна и пхна ново парче дъвка в устата си.

— Убиец по шаблон действа в един и същ ден — каза, представяйки си картинно тлъстото заглавие.

Отвори чекмеджето на бюрото и затърси безуспешно аспирина, за да отбие неизбежния зараждащ се главобол. Нямаше го. Майната му.

Вукович се изправи и прекоси бавно стаята. Грабна полупразния флакон с хапчета „Тайленол“ върху кантонерката на Тракслър и му го

подхвърли.

— Ненавиждам откачалките — измърмори.

Квартал Палмс

Джасмин Стрийт 656

6:57 вечерта

Подготвяха се за предстоящите битки, натъпкали се в единствената баня на апартамента, след като се бяха избутвали взаимно изпод душа. Джинджър, повела борба за място пред огледалото, бе в найлоново халатче, стигащо до средата на бедрото ѝ, а Сара бе по памучен слип и тениска с надпис „Джетсънс“, с няколко номера по-голяма от необходимото. Образите им в огледалото изглеждаха размазани от дезодоранта и лака за коса. Оръжията им бяха подредени над мивката: спирала, руж, молив за сенки, четчица. Джинджър полагаше блестящо розово червило.

Забеляза борбата на Сара с молива за мигли и смело ѝ се притече на помощ. Ефектът бе поразителен. Не изглеждаше никак зле. Ни най-малко.

Приключила с доброто си дело, Джинджър се зае отново със себе си. Нахлузи слушалките на уокмана наопаки — под брадата — та да може да работи по косата си. Завъртя копчето за звука и тъпанчетата ѝ бяха заляти със сто и дваисетдецибелов рок концерт. Дори отстрани Сара чуваше всеки такт.

— Ще оглушееш, Джинджър.

— Какво? — извика Джинджър, чиито крака вече ритмуваха.

Неволно, Сара оплете шнура от сешоара си в кабела на слушалките на Джинджър и ги смъкна от врата ѝ.

— Извинявай — рече.

Докато разплитаха жиците, Джинджър попита:

— Ще ми кажеш ли нещо повече за загадъчния господин?

— Казва се Стан Морски. Запознахме се в ресторанта. Учи кинорежисура в Южнокалифорнийския университет, а баща му е телевизионен продуцент. А, да. Кара черно порше.

Джинджър се престори, че ѝ потичат лигите, после пожела да знае как изглежда.

— Малко необичайно. Нещо като кръстоска между Том Круз и...
Пий Уий Хърман.

Джинджър се изсмя весело.

— Но поршето изглежда добре, нали? — подметна.

— Джинджър! — възмути се Сара. — И Хитлер е имал порше.

— Бре! Ама се обзалагам, че не е имало люк на покрива.

Телефонът иззвъня повторно и Сара отиде да се обади. Джинджър нахлузи отново слушалките, наду звука до границата на болезненото и започна да се люлее в равномерен ритъм.

Сара вдигна слушалката и каза „ало“. От другата страна бе някакъв мъж. Ниският му гърлест глас хриптеше, сякаш бе асматик:

— Първо ще откъсна копчетата на блузката ти, едно по едно. После ще ти я сваля от раменете и ще ти пусна език по шията...

Сара стоеше вцепенена. За пръв път ѝ се обаждаше мръсник. Някак си не бе толкова зле. Заслуша се. Мъжът продължи, задъхвайки се от усилието да говори тихо:

— После ще оближа голите ти лъскави гърди...

В този миг Сара изпита поредното разочарование за деня. Мръснишкото обаждане не бе за нея, осъзна тя, след като разпозна гласа. Предназначено бе за Джинджър.

Постави ръка върху микрофона и се провикна към съквартирантката си:

— Мат се обажда!

А онзи продължаваше, без да се усеща, че говори не с онази, с която трябва. Сара реши, че ако не друго, може да си направи малко майтап. Послуша още известно време.

— А след като паднеш на пода, ще ти смъкна бавно дънките, сантиметър по сантиметър и ще оближа коремчето ти в кръгове, и ще слизам все по-надолу и по-надолу. След това ще ти събуя със зъби гащичките...

Сара с труд потискаше смеха в гърлото си. Изкашля се и се опита да се престори на строга:

— Ало, кой се обажда?

След прекрасния миг на шокирано мълчание чу гласа на Мат:

— Сара? О... извинявай... Ей Богу, аз...

Сара пусна смеха си на свобода.

— ... наистина съжалявам. Помислих, че е... виж какво, може ли да се обади Джинджър?

— Дадено, бе, Зайо — отвърна развеселената Сара.

Докато Джинджър и Мат се будалкаха кой кому какво щял да направи през остатъка от вечерта, Сара вдигаше блузите си на показ една след друга, за да чуе мнението на Джинджър.

На всяка една получи одобрително кимване.

— Страшна помощ, няма що — нацупи се Сара.

Джинджър закри с ръка слушалката. С половин съзнание продължи да слуша как Мат дава обещания, каквито в никакъв случай не бе способен да изпълни, а с другата половина се съсредоточи върху най-новата миникриза на Сара.

— О'кей — прошепна най-после, — бежовата.

— Ненавиждам я.

— Тогава не я обличай.

Сара сграбчи отчаяно блузите и каза:

— Дори не знам за какво се напъвам. Този тип не заслужава толкова старание. И той е човек като всички останали. И той ходи в тоалетна. Пък и надали ще намерим някакви общи интереси. Сигурно си пада я по Бари Манилоу, я по Туистид Систърс или кой знае кого.

Излезе вбесена, а Джинджър се запревива от смях. Само след секунда Сара отново подаде глава през вратата:

— Значи бежовата, така ли?

Няколко минути по-късно двете момичета се събраха във всекидневната и зачакаха кавалерите си. Сара се залови да търси Пъгсли, който бе успял да избута с нос пластмасовия капак на терариума и без разрешение бе тръгнал да търси буболечки.

Джинджър седна на дивана и извади пила за нокти, продължавайки да слуша частния си концерт в слушалките. В един момент забеляза мигащата лампичка на автоматичния секретар. Беше го включила след разговора с Мат, иначе двете със Сара нямаше да успеят да се облекат.

— Сигурно е майка ти — рече Джинджър и се наведе да натисне бутона за изслушване на съобщенията.

Оказа се права.

Сара слушаше с половин ухо монотонния монолог за това, как майка ѝ забравила да я помоли да ѝ донесе рецептата за лазаня с

кренвирши, като ѝ гостува в неделя; явно майка ѝ не бе чула още за убийството на Сара Ан Конър. Слава Богу, иначе щеше да се наложи да ѝ се обади, за да я успокоява. По-важно бе да прибере Пъгсли обратно в терариума му преди да излязат. Най-сетне го откри върху библиотеката до прозореца. Гушна го и започна да му говори нежно, сякаш бе малко коте или куче, а Джинджър набръчка нос:

— Отврат! Рептофилия. Да му се придрайфа на човек.

В този миг автоматичният секретар щракна — ново съобщение.

— Здравей, Сара — изрече бодро машината с глас на радиодиджей. — Обажда се Стан Морски. Виж какво, възникна един проблем и май няма да успея за срещата довечера. Изключено е да се измъкна. Адски съжалявам. Обещавам ти да се реванширам. Може би някой ден следващата седмица, а? Скоро ще ти звънна. Чао!

Сара стоеше смразена с гущера в обятията си.

Джинджър побесня:

— Идиот! Ще му пукна капачките на коленете. Какво от това, че има порше? Как може да ти свие такъв номер? Петък вечер е, за Бога!

На Сара ѝ мина през ум, че тайно бе очаквала това. Не само защото целия ден бе оформян от нечии мощни, невидими ръце, та да приключи с подобно бедствие, но и защото Стан всъщност ѝ бе натупал срещата доста така, между другото. Сигурно е бил толкова ентусиазиран, че чак е забравил, а когато е видял, че става осем часа, е изсмукал това жалко анти-извинение от... поршето си. И въпреки всичко, усещането, че е пренебрегната, я удари с пълна сила. По инстинкт направи опит да се пошегува — така, както би постъпила Джинджър.

— Е, ще го преживея някак — рече, но се получи по-скоро въздишка, отколкото сарказъм.

Сведе поглед към Пъгсли и воднистите му, мембранести очи.

— Поне Пъгсли още ме обича.

Наведе се и лепна нежна целувка върху муцуната на влечугото. Единствената реакция на гущера бе да примига търпеливо на хорските нежности.

Сара бързо съблече блузата и полата. Тъкмо се канеше да си свали и грима, когато изведнъж нарастващият ѝ гняв я предизвика да не го хаби. Напъха се в дънките, нахлузи си тениската, ботушките и грабна якето. След кратка проверка на финансите в чантичката събщи

на Джинджър, че отива на кино да гледа филма, който отдавна се канела да види и ако се мотаела още, щяла да го изпусне. Помъчи се да изрови някакво заглавие из паметта си и спомена първото, което ѝ дойде на ум, но по изражението на Джинджър усети, че не е никак убедителна. Но пък нямаше ни най-малкото намерение да кисне цяла вечер пред телевизора и да се опитва да не чува звуците, които Джинджър и Мат щяха да правят в съседната стая, след като се върнеха от вечеря.

— Виж какво, ще се видим по-късно. Пожелавам ви приятно прекарване с Мат.

Беше се загледала в чантичката си, да провери дали си е взела ключа, затова не забеляза как мощната мъжка фигура изникна пред нея. Мъжът се приближи като стоманена колона и протегна ръце.

Сара вдигна очи и едва не подскочи, когато той я сграбчи и изръмжа:

— Ела тук, малката.

Заблъска го безсилно по рамото:

— Проклет да си, Мат!

Ухили ѝ се отвисоко хем похотливо, хем като по-голям брат. Тя понечи да тръгне, но Мат я притегли и лепна на бузата ѝ огромна влажна целувка, после я пусна да върви, докато една полуусмивка си проправяше път към устните ѝ.

В подземния гараж бе тъмно; само тук-там голите крушки от тавана хвърляха по някое петно студена светлина. Точно над хондата ѝ крушката бе изгоряла. Какво друго, рече си. Стъпките ѝ отекваха зловещо. Помещението отсега бе почти празно. Повечето наематели на сградата вече се веселяха някъде.

Коленичи до скутера и занаглася шифъра на катинарчето. Изведнъж спря. Това не беше ли някакъв звук? Огледа гаража. Шест коли и един мотоциклет. Една от колите, паркирана в мрака близо до изхода, почти не се виждаше. Сигурно е чула ехото от собствените си действия.

Сети се за ужасните убийства на Тереса Салдана и Сал Минео, а мисълта пролази по гръбнака ѝ и кацна на върха на шията. Набързо прибра веригата и се метна на хондата. Това пък ако не е тъпа смърт — да те пречукат в собствения ти гараж. И то на връх ден като днешния...

Потръпна, вдигна ципа на якето и запали скутера. Моторът запърпори успокоително. Поотпусна се и стисна кормилото. Новината от следобедните часове я бе подсетила за това, че и тя самата е смъртна и колко незначителна би била личната ѝ кончина: „Сара Джинет Конър, сервитьорка, мъртва на деветнадесетгодишна възраст.“ Още едно име по телевизията, което никому нищо не говори и забравено още преди да започнат да съобщават резултатите от университетските баскетболни мачове. Осъзна, че мисълта се е въртяла из главата ѝ цяла вечер, че именно тя бе подклаждала обичайните ѝ опасения от празния гараж, докато ги бе превърнала в нерационален страх. У нея се надигна чувството, че е следена, изучавана отблизо, от някакво злонамерено присъствие.

Вдигна стойката и отпърпори към колите. На минаване покрай прашната сива лимузина надникна и видя, че в нея няма никой. На рампата спря и се огледа за напречното движение. Ако бе погледнала назад, щеше да забележи изправящата се на предната седалка фигура, която положи белязаните си ръце върху волана.

Кайл Рийс.

Щом я видя да минава през заключващата се входна врата в 20:19 ч., закова очи в нея и регистрира целта. Сара Джинет Конър. Същата като на снимката. И точно навреме. Нямаше начин да не е тя. Усещаше го вътрешно. И въпреки това не можеше да повярва докрай. В гърдите му забушуваха противоречиви чувства, та му се наложи да свали поглед от нея и да залегне, преди да го е забелязала. Чу как скутерът запали и мина покрай него и бе почти сигурен, че и тя ще чуе тътена на сърцето в ушите му.

Когато се изправи, тя вече се готвеше да завие надясно. Затърси кабелите, за да запали колата. Чувството за дълг успокои ръцете му и фокусира мислите му като спускаща се спирала единствено върху онова, което трябваше да стори, за да изпълни задачата. Цел. Преследвай. Прехвани. Когато Сара излезе на улицата, той не беше далеч зад нея.

ПУЛА

Участък Рампарт

7:44 вечерта

В мига, в който Тракслър отвори вратата на конферентната зала, попадна в бурята от прожектори и брътвежа на струпалите се в коридора репортери. Бяха двайсетина, най-вече от местната преса. Освен тях присъстваше и екип от известното новинарско предаване „Айуитнес Нюз“ и операторите се натискаха да минат напред за кадър.

Тракслър ги изгледа с неприязън, после се приготви да пробяга през шпалира и да се шмугне в безопасността на кабинета си, само на три метра оттам.

Набута се в тълпата репортери с вика „Нямам какво да кажа“ още преди да е чул първия въпрос. Ненавиждаше тези сцени. Нямаха нищо общо с работата, за която бе учил, освен дето я правеха още по-неприятна. Хвърли поглед към подскачащите и люлеещи се лица пред себе си. Нито капка самоуважение. Божичко, как ненавижда репортерите.

Репортерът на „Айуитнес Нюз“ — чиста проба манекен с микрофон — застана на пътя на Тракслър. Камерата вече работеше. Тракслър спря и закова очи върху копелето. Беше го виждал по телевизията. Дрисльо. Репортерът отвърна с мигновена усмивка, после влезе в ролята си на сериозен журналист-герой.

— Лейтенанте, съзнавате ли, че двете убийства са извършени по реда, в който имената на жертвите фигурират в телефонния указател? — попита с тон, в който се съдържаше намекът, че Тракслър като нищо може да се окаже последният човек на земята, който не е чул този факт. „Естествено, че знам, лайно тъпо.“

— Нямам какво да кажа — отвърна безизразно Тракслър, отмести репортера и продължи пътя си.

Баражът от гласове се надигна повторно. Всеки гледаше да не обръща внимание на другите, да надвика останалите. Най-послед, както става винаги, бърборенето на мнозинството се подчини на моментната победа на един.

— Ей, лейтенанте, дай да играем честно, а? И ние си вадим хляба — провикна се някой, изразявайки мнението на братството.

Точно този момент Тракслър никога не пропускаше. Спря с ръка върху дръжката на вратата и се обърна с лице към тълпата. Изгледа ги и пое въздух, сякаш бе поразен от неоспоримата логика на току-що чутото. Над насъбралите се се възцари тишина. Очите им се впериха в него. Сега щяха да научат новото.

— Виждате ли това? — попита Тракслър и посочи вратата. — Това е кабинетът ми. Тук живея. Заповядайте по всяко време.

Шмугна се вътре, преди репортерите да успеят да направят последен отчаян опит да привлекат вниманието му.

Клатейки с отвращение глава, Тракслър трясна вратата и гласовете утихнаха. Добра врата, рече си. Почти не пропуска звук.

Вукович вдигна поглед от разтворената на бюрото папка и му се усмихна разбиращо. Цяла вечер бяха под обсада. Дори едно изпикаване се превръщаше в цяла драма.

Тракслър изплю старата дъвка и разпечата нова. Хвърли поглед към партньора си, който като че се бе вгълбил в подробностите на лъскавите кървища, разположени върху снимката двадесет на двадесет и пет сантиметра, която държеше в ръката си. Не си казаха нищо. Подобно на стара семейна двойка, всеки бе свикнал с присъствието на другия и не изпитваше нужда да изпълва мястото между тях с думи, освен за нещо важно.

Или ако му доскучаеше.

Тракслър запали цигара и отвори чекмеджето на бюрото. Рови из бъркотията, докато откри аспирин и си сипа пълна шепа. Дръпна яко от цигарата и се пресегна за кафето. Разбърка го. На повърхността се бе оформил мазен слой. Тракслър му посвети цяла секунда. За прясно кафе трябваше да мине по коридора. Сиреч, да излезе пак. Майната му, си каза, метна аспирините в устата си и надигна чашата.

Мислеше за третата Сара Конър. Продължаваше да им се изплъзва. Цяла вечер се мъчеха да установят връзка с нея. Без полза. Боеше се, да не би вече да лежи на някой под с разрязан крак и пръснат череп. От отдела за контрол на движението се бе сдобил с копие от снимката на шофьорската ѝ книжка и от два часа я гледаше втренчено, мъчейки се да разшифрова нещо в образа. Или от него. Но в лицето ѝ нямаше почти нищо, което да му подсказва каквото и да било. Например къде би могла да се навърта, или с какъв вид хора общува. Нищичко.

— Успя ли да я намериш?

— Конър ли?

— Ъ-хъ.

— Не. Стигам единствено до автоматичния ѝ секретар.

Тракслър остави чашата и закрачи напред-назад, прехвърляйки на ум всичко, което знаеше. Ненавиждаше чувството за безсилие, което му се налагаше да преживее.

— Изпрати патрул — каза.

Вукович остави папката и се изправи на стола. Познаваше Тракслър достатъчно добре, за да предположи какво следва. Засега бяха сторили всичко възможно. Нямаше да е зле Ед да се отдаде на марихуана, медитации или мастурбация. Каквото и да е — стига да му действа успокоително.

— Изпратих патрул — отвърна. — Но никой не отваря вратата, а управителят на сградата е излязъл.

Но Тракслър изобщо не го слушаше.

— Обади й се — каза.

— Току-що го направих.

— Опитай пак — заповяда Тракслър.

Вукович изморено вдигна телефона и набра номера. Тракслър разпечата нова дъвка, хвърли я при първата и протегна ръка към пакета с цигари. Празен. Майната му.

— Дай една цигара.

— По две наведнъж ли си почнал да пушиш? — попита Вукович и посочи запалената „палмал“, която Тракслър държеше в другата си ръка. Тракслър я изгледа така, сякаш я виждаше за пръв път. Сви рамене и дръпна от цигарата.

— Същата история — рече Вукович и затвори телефона.

Трясъкът на слушалката прекъсна записа на чуруликация глас на Джинджър наред думата. Вукович изгледа шефа си, седнал на ръба на бюрото в другия край на стаята. Тракслър разтриваше слепоочията си и размишляваше. Измърмори нещо.

— Какво каза? — попита Вукович. Тракслър вдигна уморени, кръвясали очи.

— Знам как ще го кръстят. Отсега го чувам. — Някаква далновидност бе родила утрешните заглавия пред очите му. Тракслър хвърли фаса на пода и го настъпи. — Неминуемо ще е „Убиецът по телефонен указател“ — каза с категоричен тон и отново потъна в размисъл.

И Вукович си представи сутрешните вестници.

— Ненавиждам раздуваните от пресата случаи — рече, — особено, когато става дума за откачения.

Сведе поглед към папката и я запроучва за ен-ти път. С надеждата, че е пропуснал нещо и със съзнанието, че не е.

Внезапно Тракслър се изправи.

— Къде отиваш?

— Ще направя изявление за печата. Защо пък и ние веднъж да не накараме тия дрисльовци да ни помогнат. — Отново се бе превърнал в заряд от енергия. Поправи вратовръзката си и отупа пепелта от самото. Дори се усмихна. — Ако успеят да предадат това по телевизията до единайсет, току-виж се обадила.

Свали очилата за четене и ги пхна в джоба.

— Как изглеждам? — попита.

Вукович го огледа и вдигна рамене:

— Като лайно, шефе.

Тракслър се засмя. След това отвори вратата и пристъпи към полицейския ад.

Квартал Палмс

Джасмин Булевард 656

8:05 вечерта

В апартамента горе Мат веселеше Джинджър с пъргавото си боравене с копчето за силата на звука на уокмана. Тя се движеше под него в ритъма, изливащ се през вечно пхнатите в ушите ѝ слушалки.

От него се искаше единствено да издържа собственото си тегло. Джинджър и музиката вършеха всичко останало. И му беше гот. Толкова гот, че нямаше никакво намерение да става, за да отвори вратата. А когато движенията на Джинджър започнаха да причиняват ядрени експлозии по цялото му тяло и да карат кръвта да шуми в ушите му по-силно и от Ниагарския водопад, бе вече изключено да чуе автоматичния секретар във всекидневната и рязкото съобщение оставено от детектива сержант Вукович. Сериозно, макар и простимо, извинение.

Центъра на Лос Анджелес

Пицария „Стоукърс“

10:08 вечерта

Сара наблюдаваше несигурното слаломилане на сервитьорката към масата ѝ сред възбуденото и смеещо се човешко стълпотворение. Усещането ѝ бе познато. Сервитьорката бе дребна, невзрачна и ако вечерта продължеше в тон с изминалия ден, бе обречена да изтърве предназначенията за нея пица. За най-голяма изненада, напрегнатото момиче изблъска встрани група шумни тийнейджъри, от което метълистките им украшения се раздрънчаха, успя да запази равновесие и се добра до масата на Сара с износена, но честна усмивка.

Пицарията бе пълна с хора, посветили се изцяло на собствения си живот и очевидно радващи му се. Сара бе дошла по навик, с надеждата, че и Джинджър може да цъфне с Мат. Но те вероятно прекарваха скапано у дома в леглото.

Сара отвърна на усмивката на сервитьорката с израз, който можеше да се чете като „Знам какво ти е“.

Когато най-после се съсредоточи върху чинията си, установи, че са ѝ сервирали пица с аншуа. Поръчката ѝ бе с гъби. Въздъхна. Тук се чувстваше малко по-сигурно. Районът ѝ бе познат, а и често бе влизала в „Стоукърс“ с Мат и Джинджър.

В началото на вечерта се бе озовала на непознат терен — кино „Пикуд“. Влезе единствено защото бе първият срещнат киносалон, филмът бе с Бърт Рейнълдс. От ония, в които играе с перука. Комедия с безкрайни автомобилни преследвания и с несмешни неизрязани сцени към края. Не от истински задушешните и смешни, романтични филми, в които бе с естествената си коса. Остана за целия филм, но всъщност не гледаше.

Не видя и мърлявия мъж с див поглед, седнал през един ред зад нея. И не забеляза как той я последва до паркинга и я изчака да яхне скутера, преди да запали колата си и да тръгне подире ѝ.

Умът ѝ си имаше достатъчно проблеми.

Изведнъж чу някой да я вика по име и вдигна поглед с надежда, че е Мат. Оказа се, че името ѝ е долетяло от телевизора зад бара. Някакъв говорител произнасяше името ѝ с вечния самодоволен, поучителен тон.

О, сигурно говори за убитата жена, рече си Сара. Сара Конър. Майка на две деца. Моментално обаче малките Сари надигнаха мрачен

и неуверен глас, защото знаеха, че трябва незабавно да си вдигне задника и да отиде по-близо.

Така и направи, като забрави разводнената бира и пицата с аншуа. Проби си път през тълпата, докато най-сетне застана на бара между двама със студентски блейзъри. Те започнаха да я наблюдават одобрително, не обръщайки внимание на страха в очите ѝ. Страх, причинен от думите на телевизора:

„Полицията отказва да прави предположения във връзка с очевидното сходство между станалото по-рано днес убийство на жена в Студио Сити и почти същото убийство преди два часа на жителка на Ханкок Парк, носеща същото име. Сара Хелън Конър, двадесет и четири годишна секретарка, бе намерена мъртва в собствения ѝ апартамент...“

Някой се провикна от бара да сменят станцията. Сара видя как барманът се приближи и сложи ръка върху копчето.

— Не го пипай! — изкрещя, стряскайки двамата, които я обграждаха и разливайки чашата на единия. Барманът замислено отдръпна ръка, после я изгледа озадачено. Сара осъзна, че е креснала с цяла сила. Но поне постигна своето. И пак щеше да кресне, ако онзи се опиташе да смени канала. Но говорителят бе започнал да приключва гладко:

— Засега не е установена връзка между двете жертви. А сега нещо по-весело: днес в лосанджелеската зоологическа градина имаше повод за празнуване...

Никой обаче не го слушаше. Почти всички наоколо се бяха втренчили в нея, сякаш е ненормална. Сара започна да се отдалечава заднешком. Мигаше от шока и слушаше с изключително внимание как малките гласчета в нея писукат предупредително.

Намери телефонен автомат и грабна указателя. Някои страници липсваха, но онази с името ѝ бе налице. Имаше Сара Ан Конър. След нея — Сара Хелън Конър. А после — собственото ѝ име.

И накрая — никой. Нали така беше?

Три сладки Сари, строени в редичка. Вярно ли, Конър?

Вярно.

Бирата в стомаха ѝ се надигна. Правеше кълбо напред с двойно задно салто и тя бе принудена да хукне към тоалетната.

Когато стигна, кабинката бе заета. От отчаяние ѝ идеше да се разсмее. Вместо това наплиска лицето си с ледена вода от чешмата, след това го попи с книжна салфетка.

Следващата съм аз, рече си. Да. Именно аз. Защото това е най-подходящият край за ден като днешния, нали? Из града е хукнал някакъв въоръжен маниак и търси именно мен.

Ето, значи, как се чувства паникьосан човек.

Сара бе изпитвала страх десетки пъти. От падане. От пожар. От изоставяне. От емоционално изцеждане. М-да, сериозни ужаси. Истински важни и адски незначителни, ако се има предвид, че някой се е измъкнал след две убийства, а ти трябва да си третата му жертва.

Шумно изтропване причини взривна вълна от ужас, която премина като светкавица по гръбнака ѝ чак до черепа. Извърна се, борейки се за въздух. Някаква старица се бореше с дръжката на вратата на кабинката. Минавайки покрай Сара, я изгледа предпазливо. Сигурно си мислеше, че горкото момиче е наркоманка в криза. С излизането на жената бръмченето на неоновата лампа над главата ѝ сякаш изведнъж се усили.

Втурна се отново към телефонния автомат и пусна две монети по десет цента. Нищо. Чак тогава забеляза написаната на ръка бележка, залепена отстрани на апарата: „Не работи“.

Когато попита бармана, къде по дяволите има изправен телефон, той я изгледа, сякаш се е нафразкала с фенциклидин^[3]. Как да му обясни, че ѝ предстои да стане жертва на маниак, който не понася хора с нейното име. Не можеше да го моли за помощ. Нямаше да е достатъчно да я защитава само един човек. Нужна ѝ бе армия. Полицията.

— Автомат има в „Тек Ноар“, през две врати оттук.

— Навън?

Сара премина през тълпата клиенти, но на вратата се поколеба. Той можеше да е навсякъде. Да я чака. О, Божичко. Знае адреса ѝ. Сигурно я е проследил до тук. Като нищо може да е от другата страна на...

Застана на тротоара и се огледа за „Тек Ноар“. Каквото и да се криеше зад това име, трябваше да го види. Изгледа под око минувачите. Нито един не ѝ се стори смъртоносен. Но пък как ли изглежда смъртоносният човек?

Така.

Като онзи там. В сянката на отсрещния тротоар, облечен в дълъг тъмен шлифер. Застанал в рамката на входа и загледан... в мен.

Имаше мръсен и одърпан вид, като изпаднал скитник, но и оттук личеше, че е млад. Млад, но груб, като шкурка, като каиш за точене на бръснач, като...

Не.

Сара се насили да предприеме нещо и забързано се отдалечи. Щеше ли да я последва? Какво би означавало това? Съвпадение? Параноя? Може би смърт?

Погледна зад себе си. Нямахте го. Къде е?

Спря и се огледа в двете посоки. Покрай нея минаха двама високи чернокожи младежи. Единият подскачаше в ритъм с рапа, носещ се от гето-бластера, кацнал на рамото му като стомна за вода. В момента, в който музиката отмина, Сара осъзна, че е попаднала в безлюден сектор. На доста метри от нея не се виждаше жива душа и това я накара да се почувства уязвима, гола и беззащитна.

Изведнъж забеляза как оня, немитият с дивия поглед, пресича улицата. Без да бърза. И право към нея.

Сара се устреми пак напред, а някаква лудост я въздържаше да не хукне с пълна сила.

Точно тогава усети, че я облива радиоактивнорозовата светлина на неонтова реклама. Вдигайки очи, разбра, че е стигнала до „Тек Ноар“.

Беше дискотека. Вътре — цветомузика, гръм и хаос. Виждаше и усещаше всичко през широката вибрираща витрина. Твърди, метални, ръбати линии на няколко нива — „ню уейв“ геометрия, калифорнийски стил. Тек ноар — черна технология. Мястото напълно отговаряше на името си.

Обърна се към мъжа по петите ѝ и се стресна. Бе на не повече от десет метра от нея, загледан в тъмната витрина на някакъв магазин, сякаш искаше да изкупи съдържанието ѝ. Чакай, Сара. Успокой се. Може пък да е случаен минувач, чиято посока съвпада с твоята, невинна жертва на твоя кошмар. Може би...

Вместо това потръпна от студен ужас. Вече гледаше нея, а тя усети погледа му — толкова твърд и всеобхватен, че Сара изведнъж се убеди — това бе Той.

От „Тек Ноар“ изскочи голяма група хора, започнаха да я бутат, а тя се извъртя и се шмугна във вратата, преди да се е затворила.

Мъжът продължи пътя си с вдървена походка, която Сара отдаде на неудовлетвореността от провалените му планове.

Продължи по тротоара, докато се изгуби от погледа ѝ.

Рийс не можеше да повярва. Най-обикновено момиче. Като всички останали дългокраки същества от миналото. Като че ли се движеше в някакъв сътворен от самата нея сън, без да обръща внимание на стоте ясно очертани заплахи около себе си. Възможно ли бе тя да е Сара Конър? Образът в паметта му отговори: идентификация — положителна. Инстинктите му твърдяха обратното. Но не го бяха пратили да мисли. Усещаше приближаването на момента за изпълнение на основната задача, за който така силно копнееше.

Нищо нямаше да го спре.

Заклел се бе пред Джон.

В този миг долови страха ѝ — тъй силен, че помежду им възникна нещо подобно на електрически заряд. Тя се готвеше да побегне. Той сканира улицата на сто и осемдесет градуса и пресече. С ръка, стиснала пушката през джоба на шлифера.

Тя вече го бе маркирала, така че нямаше друг избор, освен да се приближи. Когато тя се мушна в сградата, той се подвоуми, изглежда надписа над вратата и направи справка със запечатаните в паметта му заповеди. Няма страшно. Продължавай. Толкова наблизко е. Още сега му се искаше да я последва.

Отдалечи се! Спазвай плана, боецо.

Продължавай!

После... се върни.

Квартал Палмс

Джасмин Булевард 656

10:11 вечерта

Поставените да наблюдават входа на жилищната сграда полицаи тъкмо обсъждаха мача на лосанджелеския баскетболен отбор „Лейкърс“, когато диспечерът ги прекъсна. На Венис Булевард имало въоръжен грабеж, а те били най-близкият патрул. Запалиха чернобелия автомобил и с вой заминаха към обекта.

Тротоарите бяха безлюдни. От дъжд на вятър минаваше по някоя кола. В този миг изпод сянката на евкалипта точно срещу Джасмин Булевард 656 излезе мъж.

Бе преценил вариантите за действие и се готвеше да нападне силите за сигурност в превозното им средство, когато те изведнъж отпердашиха нанякъде, а с това намалиха рязко вероятността нещо да му попречи.

Терминатор пресече улицата и приближи пощенските кутии. Очите му спряха на табелката „Дж. Вентура/С. Конър“.

Заклучващата се врата бе от железни пръти, дебели около сантиметър и половина. Превземаема, но шумът бе противоположен в непосредствена близост до цел, която вече вероятно е нащрек.

Пред себе си видя апартамента на Сара Конър на втория етаж. Отдръпна се и тръгна да заобиколи сградата.

„Тек Ноар“

10:12 вечерта

Сара се ужасяваше от мисълта, че ще ѝ се наложи да излиза отново навън. Хондата ѝ бе паркирана през няколко пресечки, на многолюдни улици. А онзи я чакаше отвън. Обърна се към обвитата в мрежа будка на касиера и направи безуспешен опит да надвика стената от оглушителен звук. Опита пак:

— До телефона отивам!

Жената в будката приведе глава към решетката, а щръкналата ѝ, боядисана в синьо коса придаде на невзрачните ѝ черти пънкарски жесток вид. Този път, слава богу, чу Сара и кимна по посока на автомата, монтиран на колона в дъното на дискотеката. Сара понечи да влезе през въртящата се врата, но пристигна някакъв портиер-културист и застана на пътя ѝ.

— Четири и педесе! — изрева касиерката.

Сара отчаяно бръкна в чантичката си и ѝ хвърли парите.

Пристъпи към района за консумация, заобикалящ дансинга. Мрежестият лайтмотив присъстваше и при масите и столовете. А дългият метален бар със стоманен блясък допълваше индустриалния шик заедно с откритите метални греди по тавана, създаващи

впечатление, че сградата е сглобена от елементи на детски „конструктор“.

Плътни китарени акорди масажираха слънчевия ѝ сплит, докато си пробиваше път през гърчещото се човечество. От сенките изскочи запотен дваисетгодишен тип с бръсната глава, хвана я под ръка и се опита да я отвлече на дансинга. Мигащата цветомузика разкриви и деформира лицето му в косонастръхвателна имитация на отдавна мъртъв и лъснал череп с толкова дълбоко потънали в сенките очи, че орбитите им сякаш бяха празни. За половин секунда ѝ се стори, че от черепа към бузата ѝ се стрелна език подобен на онзи на Пъгсли, после с кожен плясък се прибра в устата. Дръпна се рязко и се блъсна в някаква маса, от което полупразните чаши се раздрънчаха. Изглежда дваисетгодишния. След като пристъпи на по-нормална светлина, лицето му придоби плът. Преглъщайки отново страха си, Сара продължи към телефонния автомат.

Квартал Палмс

Джасмин Булевард 656

10:14 вечерта

Мат не можеше името да си каже. Плъоснал се бе върху свитите на топка чаршафи, изложил тялото си на полъха на хладния бриз, идващ през полуотворената плъзгаща се стъклена врата в другия край на спалнята на Джинджър. Тихото въздушно течение вееше завесите. Джинджър седна в леглото и го ръгна в ребрата. Безсилен бе да реагира.

Тя стъпи върху килима и облече халата си, намери слушалките и уокмана и пъхна нова касета.

Докато лентата се пренавиваше до началото, тя изшляпа боса по коридора и ахна, когато стъпалата ѝ допряха студените плочки върху пода на кухнята. Вдигна се върху силните си палци, приближи хладилника с танцова стъпка и го отвори. Под любезната му светлина натрупа върху плота маруля, домати, кисели краставички, майонеза, пилешки пастет и мариновани лукчета. Чу шума точно когато се пресягаше за хляба в шкафа. Невъзможно бе да определи посоката, от която идваше — тихо дращене някъде съвсем наблизо. Огледа се,

застанала сред бледата светлина, но не видя нищо. Опипом намери на долния рафт италианския едрозърнест хляб. Сега и млякото...

Ето пак. По-наблизо. Остро стържено. И отново. Още по-наблизо.

Нервите на Джинджър бяха като от титаний. Нищо не можеше да я разстрои. Звукът възбуди любопитството ѝ — нищо повече. Но долетялото до ушите ѝ силно изтропване качи сърцето и дробовите ѝ нагоре по гръбнака чак до тила. Сети се, че лентата трябва вече да се е пренавила, нахлузи слушалките и се изключи от околния свят. Истински титаний. Сега: къде беше горчицата? А, ето я, отгоре на...

Нещо се шмугна в мрака и Джинджър неволно изкрещя. Бурканчета с подправки се изсипаха на пода, а Пъгли скочи от хладилника, по-уплашен и от Джинджър след неочакваната им среща. Гущерът пробяга по плота, плъсна се на плочките и задрапа по пода, докато най-сетне се добра до мокета в коридора, а оттам — във всекидневната, където можеше да се скрие в която сянка си поиска.

— Ей, Пъгли, внимавай — извика Джинджър подире му, — или ще те направя на колан.

Глупав гушер!

Джинджър опипа врата си. Охо, пулсчето се е поускорило. Е, адреналиновата инжекция е най-добрият стимул за апетита. Издишвайки на пресекулки, Джинджър се обърна към струпаната храна и осъзна, че е забравила швейцарското сирене. Приведена ниско, започна да рови в хладилника, зад захаросаното сладко и втвърдилото се на скала фъстъчено масло. Сети се за музиката и натисна бутона. Принс и съставът му Револушън загърмяха в ушите ѝ, а тялото и се задвижи с бликнали свежи сили.

Светлината менеше постоянно шарките по клепачите на Мат. Завесите се издуха от внезапен полъх на вятъра. Слабото дрънчене някъде към далечния край на стаята го накара да отвори очи. Отначалото не виждаше нищо, освен тавана; след това пред очите му се очерта човешка фигура с вдигнат за удар огромен юмрук. Нещо блесна в ръката. Мат се облеци, но успя да се метне от леглото миг преди юмрукът да се заби във възглавницата — там, където се бе намирала главата му. Докато залитаеше назад и се мъчеше да фокусира погледа си, Мат видя как перушината експлодира във въздуха, когато нашественикът измъкна ръката си от разкъсаната възглавница.

Наистина държеше нещо в нея. Бръснач, ножче, или... от перушината не можеше да види. Стелеше се бавно като сух сняг.

Бе малко по-едър от Мат и тих като змия. Издало го бе единствено дрънченето на веригите по ботушите му.

Влязъл е през балконската врата, рече си Мат, а в същото време се извъртя и грабна от нощното шкафче тежкия месингов лампион. Блъсна настрани абажура, дръпна шнура от контакта и той заплющя като камшик, докато Мат размахваше лампиона в съскащи дъги, сякаш бе томахапка.

— Не ме предизвиквай да те пребия, бе! — извика Мат.

Но страх прозираше през храбростта в гласа му — храброст, породена по-скоро от гняв и адреналин, отколкото от истинска смелост. Мат премести поглед от проблясващия нож към безизразните очи и обратно към ножа. Когато нападателят направи крачка напред, Мат замахна мощно с лампиона в стила на прочутия бейзболист Реджи Джексън, като вложи в удара всичките си сто и три килограма. Стойката улучи полуневидимата фигура точно в слепоочието и от силата на удара едва не се откъсна от ръцете на Мат, но онзи само отмести леко глава, все едно бе получил шеговита плесница, и продължи да се приближава към Мат.

Мат замахна повторно, мощно, но Терминатор протегна светкавично ръка и го сграбчи за китката като в капан за мечки. Стаята изведнъж се завъртя бясно пред очите на Мат, след като Терминатор го вдигна за китката и го метна на пода от другата страна на леглото. Блъсна се в тоалетката, сякаш бе чувал цимент. Изправи се замаян и с гневен рев се хвърли срещу нападателя.

Джинджър успя да открие швейцарското сирене и вече дъвчеше стръкче целина, като същевременно трупаше „леката закуска“ на въгледехидратна вавилонска кула. Когато Принс стигна до третия припев на „Да изкрейзим“, вдигна целината пред себе си като микрофон и започна да вие заедно с певеца.

Лицето на мъжа едва се виждаше. Очите му бяха матови и безжизнени като на кукла, челюстта — неподвижна, устните — тънки, прави като електрокардиограма на мъртвец.

Мат го бе стиснал с две ръце над китката, но виждаше как въпреки това ножът се приближава към собственото му гърло. Бе от онези технически скалпели, дето щом се изхабят, отчупваш парче от острието и стигаш пак до остра част. В случая бе изваден докрай, сякаш бе истински бръснач. Мускулите на Мат се свиваха и подскачаха под кожата му, докато се напъваше с все сила да възпре другия, но ръката продължаваше да се спуска неумолимо, задвижвана сякаш от хидравличен механизъм. Мат за пръв път срещаше подобна сила. Страхът ревеше и виеше из тялото му.

Блъсна противника настрани, при което скалпелът се счупи о стената, но усети как две безкрайно силни ръце го сграбчат за гърлото.

Ще умра — умирам. Тая хватка...

Мат изхвърли коляното си нагоре като катапулт и го заби в слабините на нападателя. Капачката потъна с мощен звук, но изведнъж, необяснимо защо и как, налетя на невероятно твърд мускул и насмалко не се натроши. В този миг усети, че го вдигат като пеленаче и го хвърлят през стъклената плъзгаща се врата. Просна се по гръб, а отгоре му заваляха звънтящи парченца стъкло.

Като мотор, който се дави, но все пак продължава да работи, Мат се надигна на крака. Разбитото му коляно поддаде, затова премести тежестта си върху здравото. Пострадалото му тяло лыщеше от потта и топлата кръв, изтичаща от десетината срязвания.

Терминатор чакаше. Като видя как онзи едва-едва минава през счупения прозорец си помисли дали да не излезе от стаята и да продължи да търси жертвата си. Но преди да успее да приложи избора си на практика, Мат изцеди последните останки от воля, превърна тялото си в огромен юмрук и се хвърли напред.

Терминатор промени положението си с осем сантиметра и отклони удара с лекота. Мат се отплесна от рамото му и се заби в огледалото в цял ръст на вратата на дрешника. В лицето му избухнаха нови стъкълца, а тялото му бе разрязано от дузина ножове. Свлече се мъртворанен на пода. Дробовете му се раздираха при всяко вдишване. Шокът от удара и невероятната смазваща сила на противника направо го парализираха.

Стаята се отдалечаваше от Мат, изчезвайки в безцветно небитие. Гърдите му бяха налегнати от масивна тежест, нещо като черна дупка,

но с обратен ефект. Мат съзнаваше, че стига да успее да премине покрай този гигантски възел от болка, всичко ще е наред. Ще е мъртъв.

Споменът за смеха на Джинджър отекваше в чезнещото му съзнание като безкраен запис, чиято скорост постоянно намаляваше, затова почти не усети железните пръсти, които изцедиха последната му капка живот.

На излизане от кухнята Джинджър грабна чашата с мляко и триетажния сандвич и намести слушалките. На влизане в преддверието сякаш ѝ се счу острия, хрущящ звук на нещо чупещо се. Пъгсли! Тоя гущер започваше да психява.

Но като надникна във всекидневната забеляза, че Пъгсли се е маскирал на статуя в терариума си. Всичко изглеждаше нормално. Сигурно съседите пак се биеха.

Ето пак: силен удар, а след него... Джинджър тръсна рязко глава и слушалките се смъкнаха на раменете ѝ. Тишина. Не, някой... стенеше? Джинджър се засмя с нарастваща възбуда. Какво ли беше намислил Мат този път? Сладуресто дяволче.

Застана пред вратата на стаята и направи опит да балансира чинията на едната си ръка, та с другата да си отвори и да изненада Мат в някакво, надяваше се — похотливо — намерение. Но преди да го стори, вратата избухна навън и оплиска краката ѝ с трески и кръв. Мат я бе пробил с глава като таран. Джинджър изтърва чинията и чашата, обливайки нозете си с леденостудено мляко. Ръцете ѝ затърсиха с някакви безразборни движения нещо неопределено пред лицето и; разтворените пръсти насичаха въздуха пред очите ѝ и напълно натрошеното тяло на Мат. Мат бе мъртъв. Нейният Мат вече го нямаше.

Нещо в стаята го бе убило.

Отпусна ръце и спря да диша. Нечия фигура се приближи до вратата и погледна покрай победения противник към момичето. Терминатор спря и мигновено проектира чертите ѝ върху заложения в паметта образ. Отговаряше на конфигурацията на целта. Ръката му стисна пистолета в якето. Натисна вратата, но усети допълнителната тежест от тялото на Мат, увиснало от нейните останки.

Джинджър се извъртя и хукна да бяга, а отчаяното движение накълца петите ѝ върху парчетата строшено стъкло. Тя обаче изобщо

не почувства шуртящата на гейзери топла кръв, а само вдигна десния крак и се отблъсна с левия по посока на другия край на коридора.

Терминатор откъсна вратата от пантите ѝ и я последва в преддверието.

Джинджър спринтираше с пълна газ, по шампионски. Дробовете засмукваха едри буци въздух и го изгаряха за енергия. Сграбчи рамката на вратата на всекидневната и се отблъсна от коридора точно в мига, в който Терминатор триангулираше прицела си върху гърба ѝ и червената точка на лазерния мерник бе кацнала на рамото ѝ; но тя бе вече в другата стая.

В гърдите на Джинджър избухна вулкан от унизителен ужас. Вратата. Тя ѝ беше спасението, съобрази мигновено. Не Бог, не съдбата, не какво да е друго, а именно тази врата, този изход от злия и жесток психопат, който бе вече зад нея, хилеше се, насочваше пистолета, дърпаше спусъка и — майка ти стара, почти успех! Джинджър получи в гърба си удар от ракета, движеща се със скоростта на светлината, която, преминавайки през тялото ѝ, пулверизира половината от левия ѝ бял дроб.

Падайки — стори ѝ се, че никога няма да стигне до пода — чу звука на изстрела, който я бе улучил. След това получи нов удар, в бъбрека, чиято плътна маса задържа куршума, докато инерцията му не си каза своето ѝ не го отправи в последен скок към долната част на корема. Най-после падна на пода и нещата станаха още по-страшни.

Терминатор се извиси над нея като някакъв паметник на смъртта.

Пръстите на Джинджър задрапаха по студения линолеум. Стори ѝ се, че е влажен. Макар да лазеше с буза, долепена до безсмисления оформен на плочки десен, изпитваше чувството, че пада неудържимо. Чу стъпките от тежки ботуши по линолеума зад гърба си. Спряха до нея. Не бе в състояние да се обърне, но фигурата се надигна във въображението ѝ — черна и загадъчна като самата смърт. Страхът изчезна, а на негово място се появи огромна, вбесена въпросителна. Защо? Дано поне Отвъд намери отговора.

Последната ѝ мисъл бе дано Сара да не е първата, която ще я намери...

Пръстът на Терминатор натисна спусъка. Петлето заби ударника в капсата и запали барута. Разширяващите се газове изхвърлиха меднооловния куршум по протежение на цевта, а едновременно с това

подадоха нов патрон към затвора. Ново натискане на спусъка и повторение на цикъла.

И пак.

И пак. И така — докато пистолетът се изпразни.

„Тек Ноар“

10:14 вечерта

Сара набра спешния номер на полицията с надеждата да чуе успокоителен бащински глас, изпълнен с действеност и грижа, който моментално щеше да изпрати сто свръх-бързи патрулни коли в нейна помощ. Или най-малкото щеше да я изслуша, да вземе нещата в свои ръце и да ѝ каже какво да прави. Вместо всичко това, попадна на магнетофонен запис:

„Набрали сте спешния номер на полицейското управление на Лос Анджелес. Всички линии в момента са заети. Ако е необходимо да ви бъде изпратена патрулна кола, не прекъсвайте връзката и при първа възможност ще бъдете...“

Сара не прекъсна. Не знаеше какво друго да предприеме. С притисната към ухото слушалка надникна нервно иззад ъгъла към натъпканата зала. Тук поне е пълно с народ, рече си. Ако някой я нападне, най-малко един от всеки петдесет присъстващи щеше да се намеси, нали така? Правилно. Гарантирано. Сара изви врат. Дотук — никаква следа от оня с шлифера.

Погледът ѝ бе тъй напласен. О, Божичко, говореше си наум, няма ли някои да вдигне проклетия телефон!

Никой. Линията прекъсна. С невярващ поглед отлепи слушалката от ухото си, трескаво преизбра номера и чу сигнала „заето“. Не може да бъде.

Джинджър. Името изгря като слънце на хоризонта. Ще се обади на Джинджър и Мат. Те ще дойдат да я вземат. Да я заведат в полицията.

Телефонът иззвъня веднъж, а после се чу гласът на Джинджър. Тъпото записано съобщение. Сигурно още се занимава с Мат. Не ѝ оставаше друго, освен да изчака края на записа, с надеждата, че Джинджър е оставила високоговорителчето включено, а слушалките не са на ушите ѝ.

Квартал Палмс
Джасмин Булевард 656
10:15 вечерта

Терминатор пусна празния пълнител на пода и постави нов. Това, че целта му бе терминирана, ставаше ясно и от пръв поглед. Затова той презареди оръжието и се зае с втората фаза на операцията. Надвеси се над краката на Джинджър и със скалпела направи абсолютно прав разрез от глезена до коляното. Но не откри онова, което търсеше. Идентификация — отрицателна.

Терминатор прецени вариантите за действие. Телефонът извъня. Ръката му описва мигновена и точна дъга и закова червената точка на лазерния мерник върху слушалката. Щом гласът на Джинджър се чу от телефонния секретар, точката се премести моментално върху новата цел. Със същата скорост Терминатор анализира източника на звука и свали оръжието.

„Здравейте, заяви весело Джинджър. Ха-ха. Излъгах ви. Разговаряте с машина, но не бъдете лош с нея. И машините имат нужда от обич. Кажете й онова, което ви е на душата и Джинджър, това съм аз, или Сара ще ви се обади при първа възможност. Изчакайте да чуете звуковия сигнал.“

Терминатор бе тръгнал да излиза от стаята, когато от високоговорителчето долетя гласът на Сара. Трескавият ѝ тон му подежда като стръв. Достатъчно му бе да чуе „Джинджър, обажда се Сара. Вдигни слушалката, ако си там“, за да се върне в стаята.

Сара продължи: „Намирам се в едно заведение на Пико Булевард. Казва се «Тек Ноар». Адски ме е страх. Някакъв тип ме преследва. Надявам се скоро да чуеш този запис. Трябва да дойдете с Мат да ме вземете оттук... Моля ви.“

Връзката се прекъсна.

Терминатор преразглежда вариантите и с бързи и логични движения започна да обискра стаята.

Достатъчни му бяха тридесет и седем секунди, за да открие нещо полезно: чекмедже със студентска карта. На нея — снимка, а под снимката — име: Сара Конър. Терминатор фокусира зрението си върху фотографията и я запечата най-подробно в паметта си. Сега щеше да я познае, щом я види.

Някъде отдалеч долетя вой на полицейски сирени. Терминатор захвърли картата и вдигна следващото нещо в чекмеджето — тефтерче с адреси и телефонни номера.

Броят на сирените в нощта се увеличаваше, а и се чуваха от все по-близо.

Терминатор нямаше време да преглежда тефтерчето. Пъхна го в джоба си, излезе на балкона и се спусна на улицата. Предстоеше му работа.

В апартамента останаха живи само две неща: големият фикус и Пъгсли. Гущерът се бе свил върху библиотеката и през процепа между завесите видя как фигурата на мъжа се стопи в уличните сенки.

„Тек Ноар“

10:24 вечерта

Най-сетне Сара успя да се свърже с жив човек. Обясниха ѝ, че трябва да се обади на лейтенант Ед Тракслър и ѝ дадоха номера му. Почти разплакана, но упорита в намерението си, тя изрови още монети и набра номера. След миг говореше с друга телефонистка, която на свой ред я помоли да чака. Мигът прерасна в безкраен кръг от безплодно съществуване.

ПУЛА

Участък Рампарт

10:28 вечерта

На тринадесет километра оттам, Ед Тракслър влизаше с двадесет и седмата си чаша кафе за деня, когато излегналият се на стола Вукович се протегна и вдигна слушалката на звънящия телефон.

— „Убийства“ — съобщи вяло върлинезият сержант. После се изправи на стола и тревожно се обърна към шефа си. — Ед, тя се обажда.

Тракслър сграбчи слушалката.

— Сара Конър? На телефона е лейтенант Тракслър.

Сара бе готова да се разплаче — данък на страха, който я бе обзел през последните няколко минути, и отчаянието, че точно хората,

които трябваше да я пазят, си я прехвърляха безразлично един на друг. Извика отчаяно:

— Слушайте... Лейтенанте, не ме карайте да чакам и не ме прехвърляйте на друг отдел.

Гласът му изведнъж стана загрижен:

— Не се тревожете. Няма — каза. — Сега се отпуснете. Знаете ли къде точно се намирате?

За пръв път през цялата вечер Сара усети, че на някого не му е все едно какво става с нея. Успокоителният глас на Тракслър бе като одеяло, с което да обгърне раменете си и да се предпази от заобикалящия я кошмар.

— Къде се намирате? — повтори той.

— В един клуб — отвърна тя. — На име... ъ-ъ... „Тек Ноар“...

— Знам го — прекъсна я Тракслър. — На Пико.

— Да, но не искам да излизам — избъбри Сара. — Струва ми се, че ме преследва някакъв.

— Добре, мис Конър. Чуйте ме — каза Тракслър, насилвайки гласните си струни да са спокойни. — И слушайте внимателно. Намирате се на обществено място. Там ще сте в безопасност, докато пристигнем.

— Кога ще дойдете? — попита Сара разтревожено.

— Моментално. Тръгваме — отвърна Тракслър бързо. — Стойте на видно място. Не излизайте навън, нито дори до тоалетната. Колата ни ще дойде за нула време.

— О'кей — каза Сара. Тракслър затвори.

„Тек Ноар“

10:31 вечерта

Пред входа на клуба настъпи леко раздвижване. Привлече вниманието на онези в близост до вратата. Но и те бързо извърнаха глави с уплашено безразличие.

През вратата влезе мъж. Огромен мъж във възтрасно сиво яке и мотоциклетистки полуботи. Движенията му бяха плавни, оглеждаше за миг лицето на всеки един от струпалите се около вратата, после бързо преместваше поглед върху следващия. Лицето, което търсеше, не бе сред тях.

Мина покрай касата. Жената се показва отвътре и изглежда гневно отдалечаващия се безразличен гръб.

— Ей — провикна се към бияча. — Тоя не си е платил.

— Ало, приятелче — рече биячът и шляпна месестата си ръка върху рамото на онзи.

Терминатор дори не се обърна. Насочи лявата си ръка към онази част на рамото, където усещаше натиска на другия, хвана пръстите му и ги стисна. Костите изпукаха шумно. Пусна пихтиестата маса и продължи. Никой не чу къркореция писък на бияча, или ако го чу — направи се, че не го е забелязал.

Стъпи на дансинга. Сканираше, разблъскваше танцуващите така, както ловец отмества клоните, надвиснали над пътя му. Цветомузиката не пречеше ни най-малко на зрението му. Без да ѝ обръща внимание, започна да търси системно едно определено лице.

Сара постави слушалката върху вилката и още с обръщането си усети липсата на успокоителния глас на Тракслър. Но скоро всичко щеше да свърши. „Колата ни ще дойде за нула време.“ Щяха да дойдат „властите“. За нея. Щеше да е в безопасност. Вкопчи се в тази мисъл, сякаш бе спасителен пояс, и се отдалечи от телефона.

Върна се на масата си непосредствено до дансинга. Човешката менажерия се въртеше пред очите ѝ като на сън. Смехът разкривяваше лицата. Телата се гърчеха в оргазмичен танц. Висока блондинка с впит по тялото гащеризон залитна към масата си, бърбрейки невъздържано с приятелки. Хората се кефеха. Стояха редом с нея, и въпреки това — в съвсем различен свят. Но човекът с шлифера не бе сред тях. Може и да се е уплашил, хрумна ѝ. Сигурно не иска да го видят толкова много хора. Може би чака да изляза. Може би. Насили се да не мисли за това.

Всичко ще се оправи, започна да си внушава Сара. Само след пет минутки. Толкова. Само пет. Започваше сама да си вярва. Но точно тогава погледна към бара и изгуби вярата си. Той вече седеше там, втрънен в огледалото пред себе си. Право в нея.

Рийс отмести поглед колкото се може по-нехайно, но мислите в главата му се носеха със скорост, близка до тази на светлината. Отново го бе видяла. Явно вече бе изкарал ума на целта; личеше по погледа ѝ. Засадата вероятно нямаше да се осъществи. Щеше му се моментално да се насочи към нея. Престани! Спазвай плана, боецо. Щеше да чака.

Когато видя, че Сара влиза в клуба, Рийс продължи по тротоара, докато се убеди, че тя се е отдалечила от входа. После се върна и огледа подстъпите. През фасадата вибрираха басовите акорди на някаква ню уейв група. Чувал бе за места като това. Наричали са ги нощни клубове. От дълбините на паметта му изплува някакво име: Синатра.

Още с отварянето на вратата усети плътната взривна вълна на бясната ритмична музика. Звукът бе гръмотевичен. Цветомузиката превръщаше истеричните движения на розовокожите мъже и жени в нещо, което по-скоро се усещаше, отколкото се виждаше. Понечи да мине покрай сгучаещата млада жена зад телената мрежа на кабинката в близост до входа, но тя се протегна и го сграбчи за ръкава на шлифера. Рийс се извърна. Очи нащрек, ръка устремена към револвера в джоба.

— Четири и петдесет, драги — изрече тя набързо.

Рийс я изгледа с любопитство. Сини коси — нещо ново за него. Накрая жената се приведе напред с оперетно благоволение:

— Четири долара и петдесет цента — повтори с провлачен, покровителствен глас. Рийс бръкна в джоба, сграбчи наслуки топка смаквани банкноти и ги блъсна в ръцете ѝ. Не изчака за рестото.

Бързо разузна трескавия терен в залата — остъклен вход, стоманена аварийна врата в дъното, два остъклени прозореца на лявата стена, един на дясната — без да обръща внимание на втренчените погледи от крехките ѝ обитатели, но проверявайки лицата им едно по едно. Откри Сара почти моментално, превита над телефона в дъното. Когато тя се обърна и хвърли нервен поглед над рамото си, Рийс приклезна, за да не го види.

Дългата редица високи столчета пред огледалния бар предлагаха най-добрата точка за дискретно наблюдение. Седна някъде по средата, с лице към огледалото, и сканира залата зад гърба си. Идеално. Всички до един попадаха в зоната на поражение.

Сара седна на една маса и Рийс се съсредоточи върху нея. Тя се озърташе като уплашено животно, усетило някаква опасност във въздуха. После погледите им се срещнаха в огледалото.

Сара се вцепени за миг. В мозъка ѝ задрънча бясно тревожен сигнал. Беше той. Беше тук. В момента. И я наблюдаваше. Втренчена в обезпокояващия му поглед, престана да вярва, че поне един на всеки

петдесет мъже в залата ще ѝ се притече на помощ. Внезапно и напълно бе останала пак сама. В капана.

Кошмарният непознат с шлифера отмести спокойно погледа си. Сара се помъчи да се успокои. Лейтенант Тракслър бе на път. Само след минути — нали така ѝ обеща. Само още няколко минутки, миличко, заутешава се на ум. Нищо няма да ти се случи. Всичко ще е наред. Ох, веднъж да дойде!

Люлеещите се тела пред нея продължаваха да променят позите си и да ѝ пречат да вижда мъжа. Не бе помръднал. Седеше си като скала. Докато музиката блъскаше изопнатите ѝ нерви, хвърли поглед на часовника си.

Терминатор газеше бавно, методично през тълпата, главата му непрестанно сканираше наляво-надясно, коригирайки погледа по вертикала според височината на обекта, а паметта каталогизираше всеки образ и го сверяваше със заложения.

Сара нервно се пресегна към кутията кока-кола пред себе си, без дори да осъзнае, че е оставена от друг. Очите ѝ бяха залепени за гърба на шлифера на бара. Без да гледа, отчупи пръстена на кутията и без да иска я бутна от масата. Наведе се инстинктивно да я вдигне в мига, в който към нея се приближи едрият мъж с възтрасното сиво яке.

Очите на Терминатор се плъзнаха по празната маса и стола. Не регистрираха нищо съществено. Пренебрегна и двата предмета и продължи.

В мига, в който се обърна, Сара се изправи на стола и постави кутията върху масата.

Терминатор стигна до стената, а още не бе открил целта. Местонахождението бе правилно. Получената информация бе, по негова преценка, изключително надеждна. Логически погледнато, тя трябваше да е тук. Вероятно я бе пропуснал. Обърна се на пети да сканира повторно залата. Ето я.

Устата на Рийс бе пресъхнала, сякаш бе от пясък. Поднесе механично към устните си чашата с бира и си позволи малка глътка, да ги навлажни. С ъгъла на лявото око мярна как едър мъж се отдалечи от стената и пое по права линия, която минаваше през Сара. Разбутваше хората от пътя си, сякаш бяха висока трева, а дясната му ръка посегна към вътрешния джоб на якето. Той беше онзи, който му трябваше. Рийс бе сигурен. Остави бавно чашата и небрежно отпусна ръка към

долното копче на шлифера. Откопча го. Пръстите се плъзнаха по гладкия метал на ремингтона и преместиха предпазителя.

Ставаше. Сега бе моментът. В милионната от секундата, предхождаща действието, когато мускулите се стягат — в нетърпеливо очакване на следващата милионна от секундата — и когато адреналинът покачва пулса на сърцето до сто удара в минута и форсира целия организъм, Рийс постави лявата си ръка за опора върху ръба на хромирания бар, а с дясната обгърна дръжката на ремингтона. После се отблъсна и столчето се завъртя.

Сара отпи от колата и погледна часовника си. Откакто бе разговаряла с лейтенант Тракслър бяха изминали три минути. Вдигна очи и видя, че някой се приближава към нея. Огромен, страшен мъж в сиво яке, бъркащ за портфейла си. Спря пред нея, извисил се като планина, която току-що се е преместила в квартала.

Тракслър? Не си го представяше точно такъв. Не с такива очи. Този не бе дружелюбно настроен. И точно тогава инстинктът ѝ подсказа, че ще се случи нещо лошо.

За част от секундата Терминатор застана неподвижно, впил поглед в нея, с ръка все още във вътрешния джоб. Сравни лицето и с образа в паметта и установи положителна идентификация. Изчисли възможните алтернативи. Само след миг пистолетът бе вече изваден, зареден и описал дъгата, която центрира червената точка на лазерния мерник точно в средата на челото и.

Очите на Сара се разтвориха от неразбиращ ужас, втречени право в дулото на най-голямата, най-черната дупка в пространството, която бе виждала през живота си. Цялата зала, а заедно с нея и всичко останало, изчезна.

Със свободната си ръка Терминатор дръпна плъзгащия се затвор на пистолета и го пусна да щракне напред, за да вкара първия патрон в цевта. При цялата дандания звукът на оръжието бе комай единственото, което Сара чу.

За милионна част от секундата през ума ѝ пропищяха хиляди мисли. Божичко, това не е никаква шега. Истина е. Ще умра точно тук, пред всички. Значи изобщо не е бил онзи. А този. Защо става всичко това? Защо, защо, защо?

Когато Терминатор извади пистолета, Рийс все още се въртеше на столчето. Шлиферът се отметна назад и ремингтонът се озова

стиснат в двете му ръце. Онзи бе бърз. Изключително бърз. По-бърз, отколкото Рийс очакваше. Дали е седемстотин или осемстотин? Рийс се надяваше, че е седем. Правеше стъпка напред от бара, когато пътят му бе пресечен от мъж и жена, чиито очи цъфнаха като цветя, когато зърнаха дулото на пушката. Прекалено много хора му пречеха! По дяволите! Стори му се, че няма да успее. Рийс отмести злобно мъжа настрана и заора напред, заразблъсква хората, вдигна пушката, прицели се. Намиращите се пред него започнаха да се отдръпват, усетили движението му, без да разбират нищо, но гледайки да се отместят от шибания му път, да разчистят пътека към онова, към което се бе устремил. Рийс се бе вдигнал във въздуха, когато пред него се разтвори прозорец, очертан от плонжиращи встрани тела. Натисна спусъка и ремингтонът изрева.

Сто тридесет и седем отделни минивселени изведнъж замръзнаха — посетителите реагираха на експлозията.

Рийс бе успял да стреля стотна от секундата преди Терминатор да натисне спусъка. Взривът от пушката би отнесъл ръката на обикновен човек. В случая обаче успя само да попречи на прицела на противника. Разсеяни в десетсантиметрово петно, сачмите за едър дивеч се забиха в лакътя на Терминатор и го завъртяха на около двадесет градуса.

Рийс продължи да се приближава, плъзна затвора назад, после злобно го блъсна напред и вкара нов патрон в цевта. Терминатор понечи да се обърне към появилата се заплаха, да промени приоритетите си. Рийс стреля повторно и този път попадна точно в гърдите на мишената. При цялата си маса и сила, Терминатор залитна назад от удара.

В този миг всички запищяха.

И пак съссъкът на изтегления затвор, после щракането напред и нова експлозия. Рийс не прекъсваше огъня — упорит, неумолим, светът му сведен до една единствена ясна, непоколебима цел: да причини смъртта на своя едър противник.

Залитайки назад, Терминатор се помъчи да вдигне автоматичния пистолет. Рийс стреля отново и го изкара от равновесие. Видя как Терминатор падна, а пистолетът се надигна безсмислено към тавана.

Рийс се изравни с масата на Сара. Тя пищеше и се гушеше на стола си, отказваше да повярва на онова, което ставаше пред очите ѝ. В

пушката на Рийс бе останал само един патрон и той го изстреля в търкалящия се на пода Терминатор.

Терминатор удари пода със силата на срутваща се сграда. Остана абсолютно неподвижен върху плочките. Замръзнал. Без да трепне и най-малкото мускулче. Якето му отпред бе надупчено равномерно на ситни пробойни и попиваше изтичащата от тях алена течност. Изглеждаше съвсем умрял.

Трябва да е бил седемстотин, рече си Рийс. Застоя се, колкото сърцето му да изтупти веднъж. Адреналинът продължаваше да бушува из тялото, от което всичко му се струваше забавено, все едно, че яздеше гребена на вълна. През шестте и половина секунди от първия изстрел никой в залата не бе помръднал. Сега стояха, втрещени в развилата се пред очите им сцена. Песента свърши. През залата заехтя ритмичното, безсмислено усилено стържение на извъртялата се плоча.

Сара, шокирана, се облеци в проснатото само на два метра от нея окървавено тяло. После вдигна очи към мъжа в шлифера, който го бе повалил. И той се извърна към нея. Видя единствено очите му и лъскавата пушка в ръцете му. Рийс пристъпи към нея, но вниманието му бе отклонено от нещо.

На останалите — също. Терминатор бе отворил очи. По тялото му премина съвсем лек спазъм. После се изправи плавно на крака, приклекна в защитна поза и измъкна автомата UZI от кобура „Де Санто“ под мишницата си. Извърна се, дръпна назад затвора и се прицели в Рийс.

Рийс се изтъркаля по котешки и освободи мястото, което бе заемал, миг преди първите изстрели от UZI-то да се забият в неръждаемия бар и да разпръснат във въздуха парчета метал.

„Тек Ноар“ избухна в оргия от насилие и летящи тела. Шокът, обзел всички присъстващи, внезапно ги напусна и те се втурнаха отчаяно да бягат, спъвайки се, търкаляйки се, към прозорците и вратите. Мнозина не успяха да се придвижат достатъчно бързо. Млада жена, която и без това прекарваше ужасна вечер, мина пред Рийс точно в мига, в който той пък се насочи в противоположната посока.

Деветмилиметровите куршуми на UZI-то избродираха с лекота гръдния ѝ кош.

Сара скочи от стола и се хвърли в потока от ръце и крака, понесъл се към изхода на заведението. Реагираше инстинктивно, по

животински, в стремежа си да се отдалечи от смъртта.

Терминатор стоеше невъзмутимо в средата на залата. Видя, че Сара се отправя към изхода, заобиколена от други посетители. Понечи да пусне нова серия от UZI-то, но движението на Рийс към бара отклони вниманието му.

В момента, в който Рийс се преметна през бара, UZI-то надупчи лъскавата метална барикада, като започна ниско долу и завърши високо над нея. Куршумите прелетяха на милиметри от прасеца на Рийс и разбиха огледалото на стената. Парчета стъкло се разлетяха във всички посоки, оръсиха залата и се посипаха по гърба на Рийс, свил се на кълбо зад бара.

Сара бе преполовила разстоянието до изхода, когато Терминатор отхвърли Рийс от съзнанието си и се насочи към основната цел. Зърна върха на главата ѝ сред паникьосаната тълпа.

Вдигна UZI-то напред с една ръка и се прицели по цевта, сякаш държеше пистолет. Изчака главата ѝ да се покаже и дръпна спусъка.

Деветмилиметровите куршуми пицяха към точка в къдравия тил на Сара, когато момичето зад нея се опита егоистично да я отмести от пътя си. Затова и пое куршумите. Забиха се в гърба му и го хвърлиха напред. При което Сара залитна и двете тела се озоваха на пода.

Зад бара Рийс бъркаше в джоба си и зареждаше патрони в ремингтона с максимална скорост. По-бързо, по-бързо! Пръстите му летяха.

Сара се оказа притисната под отпуснатото мъртво тяло. Погледна зад себе си и видя с ужас, че огромното чудовище-убиец се приближава. Равномерно, невъзмутимо, почти небрежно. Направи опит да се измъкне. Момичето отгоре ѝ бе възтежко. Сара обезумя. Заблъска и задърпа с всички сили, но бе прекалено късно.

Терминатор се подготвяше за ликвидирането ѝ. Пусна на пода празния пълнител, грабна нов с окървавената си ръка и го постави в UZI-то — остров от бавни, точни движения сред морето от паника. Само след миг вече се извисяваше над Сара и се примерваше от упор.

Сара се взря безпомощно в студените безизразни очи. В тях нямаше нищо, освен смърт. И тя бе изцяло фокусирана върху нея.

Внезапно ремингтонът избухна отново. Улучи Терминатор в рамото и го завъртя на сто и осемдесет градуса. Рийс бе стрелял от въздуха, докато прескачаше от едно сепаре в друго. Приземи се

пъргаво и се изправи, без да спира да стреля. Умри, копеле шибано! Вкара нов патрон. Ремингтонът плюеше неуморно заряд след заряд — брутално, диво, неотстъпчиво — и отбиваше Терминатор назад към витрината. Петият изстрел го вдигна и го запрати през закаленото стъкло направо на улицата.

Сара се изтърколи встрани в мига, в който видя как витрината се разтвори като трептящ портал, за да приеме преминаващото през нея летящо тяло.

Терминатор се приземи като аварийно кацащ въздушен лайнер и се пързая известно време по тротоара, докато спря. Кръв се стичаше по всеки видим сантиметър от нахъсаните му дрехи.

Рийс вдигна UZI-то от пода и го прегледа. Нямаше да му върши работа. Един от собствените му изстрели бе разбил горната част на затвора. Хвърли автомата и погледна надолу към Сара. Може всеки момент да изпадне в шок, мина му през ума. Време беше да изчезват.

Отмести тялото на убитото момиче и хвана Сара за ръка. Тя се отдръпна от него като уплашено животно. Тогава Рийс хвърли поглед през витрината и осъзна, че нещата са много по-зле, отколкото предполага — нямаше работа със седем-стотин. Бързо коленичи до Сара и я хвана под мишницата. Гласът му бе изпълнен с тревога:

— Ела с мен, ако искаш да живееш.

Сара поклати глава и продължи да се съпротивлява. После видя онова, което Рийс бе вече разбрал. Отвън, пред витрината, Терминатор се изправяше несигурно на крака. Парчетата стъкло се стичаха от тялото му, сякаш бяха вода. За пръв път в живота си виждаше мъртвец. Но знаеше, че не се очаква от мъртвите да се изправят.

През тялото ѝ премина светкавичен ужас — много по-силен от всичко, което бе преживяла дотогава. Остана като втрещена за миг от гледката на димящата, кървяща кула на смъртта, която се издигаше отпреде ѝ и я фиксираше със студените си очи, в които четеше присъдата си.

— О, Божичко — прошепна.

— Хайде! — изправи я Рийс на крака, грабна ръката ѝ и я стисна здраво. Не му се опъваше повече. Вече нямаше значение дали и той не е някой откачен убиец, нито че само преди пет минути тя изтръпваше от ужас при мисълта да е в едно помещение с него. Превърнал се бе в

човека, който искаше да я отведе от онова нещо отвъд витрината. Та когато Рийс дръпна ръката ѝ, Сара бе вече готова да тръгне.

Той я помъкна след себе си и двамата хукнаха, колкото им позволяваха краката, към дъното на дискотеката, препъвайки се в проснатите тела на двама от танцуващите, които не се бяха оказали достатъчно бързи. Зад гърба си чуваха ясно ритмичния тътен от тежките стъпки на Терминатор.

Рийс се метна с цялата си тежест върху вратата на кухнята, тя се разтвори с трясък и той повлече Сара навътре без изобщо да намали ход. В противоположния край на разхвърляната кухня зееше друга врата, оставена широко отворена от готвача-кореец, прибягнал към нея още в началото на стрелбата. Рийс измъкна Сара навън, извъртя се, затвори вратата с трясък, блъсна резето и пак я помъкна след себе си.

Терминатор удари вратата само миг по-късно. Ламарината се огъна и пантите изскочиха наполовина от рамката, но резето издържа. Великанът направи крачка назад и отново налетя. Този път дебелото сантиметър и половина резе изхвъркна като карфица и Терминатор ги последва в коридора.

Рийс и Сара бяха успели да стигнат до другия му край и препускаха към вратата, водеща към уличката. Сара се хлъзна, но Рийс я дръпна безмилостно след себе си.

Вратата се разтвори с трясък и те се озоваха на влажния асфалт. Сара започна да забавя крачка от недостиг на кислород. Рийс я блъсна жестоко с отворена длан по гърба и тя полетя напред.

— Не спирай! — изкрещя той.

По наръсената със счупени стъкла земя кънтяха стъпките на преследващия ги Терминатор.

Стигнаха първата пресечка с пълна скорост; Сара едва дишаше и се бе вкопчила отчаяно в Рийс. За да вземат завоя, им се наложи да се отблъснат от отсрещната стена.

Както тичаше с все сила, Рийс грабна от джоба си патрон, пусна ръката на Сара и се опита да го зареди в ремингтона. Сара започна да изостава. Рийс грубо я блъсна пред себе си.

— Движи се, майка му стара!

Зареди и втори патрон.

Зад тях Терминатор взе завоя и започна постепенно да ги настига. Сара чу приближаването му, изстиска неизвестно откъде

последни грамове енергия и я насочи към краката си. Гилзите от пушката изтрополиха върху асфалта, докато Рийс я зареждаше на бегом. Когато Сара се изравни със сивия форд, последната кола в редицата, Рийс я перна по гърба и я заби с лице в грубия чакъл. След това се извъртя, дръпна вратата на форда, приклепна зад нея и насочи пушката към резервоара на останалия зад тях шевролет-импала, модел 67-ма. Точно преди Терминатор да се изравни с импалата, Рийс стреля.

Куршумът попадна до резервоара под дъното на колата и изкара искри от задния ресор. Майка му стара! Остана му само един патрон. Успокой се. Терминатор бе вече редом с колата и съкращаваше разстоянието с дълги, мощни крачки. Ъгълът не бе подходящ. Рийс премести пушката и клекна толкова ниско, че почти опря задник в земята. Ако и сега не успее, само след около две секунди Терминатор щеше да му набута празната пушка в гърлото. Дръпна спусъка. Нагорещените до червено сачми за едър дивеч се забиха в студения резервоар. Взривът от разширяващите се газове бе неописуем. Огненото кълбо мигновено изпълни пространството между стените на улицката и се издигна към нощното небе. Терминатор се закова пред живата стена от горещина и светлина. Съзнаваше, че жертвата му е в безопасност от другата ѝ страна, и че трябва да действа бързо. За хилядна от секундата прецени вариантите.

Рийс не изгуби нито миг. Натика Сара на предната седалка на форда, после се прехвърли през нея на мястото на водача и затвори с трясък вратата. Пресегна се за кабелите на стартера и запали двигателя, докато огненото кълбо продължаваше да блокира улицката.

Изведнъж от пламъците изскочи човешки силует и прелетя над покрива на горящата кола. С пламнали коси и дрехи, обгърнатият в огън Терминатор се приземи с гръмотевичен тътен върху предния капак на форда на Рийс. Рийс включи на задна и заби педала до пода. Гумите запушиха и запищяха и фордът се понесе обратно по улицката. Сара седеше със зейнала от шок уста; през предния прозорец я гледаше втрещено мъжът от капака и вече свиваше юмрук.

Едновременно с бруталния удар на Терминатор през стъклото, Рийс водеше битка с волана на поднасящия автомобил. Взрив от стъкла изпълни купето. Сара отвори очи и видя как окървавената ръка започва да се приближава сантиметър по сантиметър към гърлото ѝ. Когато пръстите на Терминатор сграбчиха блузата ѝ и я дръпнаха,

нададе писък. Ръката тъкмо се канеше да я изтегли над таблото и през прозореца, когато фордът излезе от уличката и нахлу със задницата напред на Пико Булевард.

Рийс извъртя рязко волана, голямата лимузина занесе странично с четирите си димящи гуми, после заора през улицата към отсрещния бордюр.

Полицаят Ник Дилейни бе подминал току-що Кресънт Хайтс и се движеше на изток по Пико, когато му наредиха да отиде в „Тек Ноар“, където се стреляло. Видя излитащия от уличката форд в мига, в който се пресягаше към микрофона на патрулната кола. Не стига, че върху капака на двигателя му бе приклекнал някакъв дрисльо и сигурно си въобразяваше, че язди сърф, което само по себе си бе необичайно, ами на всичко отгоре дрисльото бе обвит в пламъци. Ник проследи с невярващ поглед как лимузината заора странично в една от паркираните коли, а димящият сърфист прелетя над покрива ѝ и се заби в тротоара. „На място“, инстинктивно го отписа Дилейни. Закова спирачките на чернобялата патрулна кола, поднесе и заби предницата в бордюра, фордът форсира, направи „християнка“ насред улицата и се понесе с рев по Пико по посока на океана.

Дилейни изскочи светкавично от колата и без да откъсва поглед от неподвижното тяло на тротоара, закрещя в микрофона:

— Тук едно-ел-деветнайсет. Углавно престъпление с кола. Шофьорът побягна.

В старанието си да опише бързо отдалечаващата се лимузина, отмести поглед от безжизненото димящо тяло. Не видя как то потръпна, сетне се изправи бавно на крака и се огледа. Когато приключи с описанието на колата на Рийс и се обърна, гледката, която видя, съкрати живота му с няколко години. Огромният мъж се приближаваше към него. Дилейни хвърли микрофона и посегна към служебния револвер. Така и не успя да го извади от кобура. Терминатор блъсна жестоко вратата, зад която бе застанал полицаят. Дилейни чу как собствената му дясна ръка изпука като съчка и осъзна, че ще му се случи нещо ужасно. „На място“, инстинктивно рече на себе си. В следващия миг Терминатор блъсна главата на полицая в стъклото, после небрежно хвърли безжизненото му тяло на улицата. Пъхна се зад волана и наду по булеварда.

По-надолу по Пико, Сара седеше парализирана във форда. Прелетяха през кръстовището с Ла Сиенегата. Кръвта ѝ се бе стекла от лицето. Започна да трепери и престана да възприема както събитията от последните няколко минути, така и размазания ревящ свят пред очите си. Лимузината се носеше сред сенките като нощен демон, без фарове, с настъпен до ламарините педал на газта и скорост, близка до сто и петдесет километра в час.

Очите на Рийс скачаха: огледало — път — зад рамото — огледало. Без изобщо да поглежда Сара ѝ изкрещя „Дръж се!“ след което с майсторски изпълнено принудително плъзгане взе завоя на Оукхърст Авеню. Спринтира до Уитуърт, където направи ляв, като се шмугна с форда между една кретаща тойота и носещия се насреща му пикап, после се втурна към Рексфорд и взе завоя с извъртане на задницата. И понеже колите, изпълващи улицата, се движеха едва-едва, Рийс без всякакво колебание или загриженост прескочи бордюра и се понесе със сто километра в час по тротоара.

За щастие, по пътя му не се изпречи нито един пешеходец.

С едно-единствено грациозно, шеметно и изпращащо косите движение се изстреля от тротоара направо на скоростното платно на Олимпик Булевард, преди някой да бе успял да реагира.

Май вече никой не ги следваше. А дори и да искаше, надали щеше да успее. Погледна към Сара и осъзна, че тя изпада в шок.

— Ранена ли си? — извика рязко, по войнишки. — Ударена ли си?

Никакъв отговор. Тя продължаваше да гледа немиждащо напред. Рийс се пресегна и опипа ръцете ѝ, краката, торса. Бе пряк, безличен, като санитар на бойното поле. Провери методично дали има рани. Май не бе засегната.

Сара потръпна. Смътното усещане за допир стана по-ясно. Усети, че Рийс я опипва навсякъде и презрението ѝ към грубото му мъжко безсрамие ѝ вля нова енергия. Удари ръката му и в сяпа паника се хвана за дръжката на вратата. Отвори я и всичко пред очите ѝ се размаза с рев.

Рийс я блъсна назад в седалката и затръшна вратата. След това, без да откъсва очи от пътя, я плясна през лицето с опакото на ръката си. Силно. Тя остана абсолютно неподвижна, докато съзнанието ѝ с мъка се върна към рационалното мислене. Чак тогава Рийс проговори:

— Прави точно каквото ти казвам. Точно. Не мърдай, ако не съм ти казал. Не издавай и звук без мое нареждане. Разбра ли?

Докато стрелката на километража показваше сто тридесет и пет километра в час, той се пресегна спокойно през нея и заключи вратата ѝ, после затегна колана на седалката ѝ, много здраво, със същите методични движения, с каквито я бе опипал. Сара не отговори, не кимна, не мръдна изобщо.

— Разбра ли? — кресна той повторно.

— Да — отвърна Сара с треперещ глас. — Моля ви, не ми причинявайте болка.

— Тук съм, за да ти помогна.

Гласът му не бе вече толкова заплашителен, но продължаваше да е отсечен и делови:

— Казвам се Рийс. Сержант, техком, DN38416.

Настъпи миг неловка тишина. Тогава Рийс направи единственото, което му дойде на ума. Сара се втренчи тъпо в протегнатата ръка. И без капка ентузиазъм я пое автоматично.

— Задачата ми е да те пазя — продължи Рийс. — Набелязана си за терминиране.

На четиринадесет преки зад тях през късното нощно движение гладко се промъкваше патрулна кола 1-L-19 на ПУЛА. Терминатор сканираше улицата с равномерна поредица симетрични движения на очите. Междувременно слушаше наситения радиообмен, отсяваше незасягащите го съобщения и чакаше да чуе нещо за откраднатата сива лимузина. Най-сетне чу онова, което го интересуваше: „Издирваното превозно средство забелязано на ъгъла на Мотър и Пико, посока юг,“ съобщи диспечерът. „Коли едно-а-двайсет и едно-а-седем, направете опит за прехващане. Кола едно-ел-деветнайсет, обади се.“

Запометил номера от съобщението, направено от бившия ѝ обитател, Терминатор осъзна, че ще трябва да отговори. Възпроизведе няколко записани по-рано в паметта му срички, синтезирани в дигитален отговор. С глас, в който и майката на полица Дилейни нямаше да се усъмни, Терминатор произнесе със спокоен глас:

— Тук едно-ел-деветнайсет. Движа се на запад по Олимпик, приближавам Овърланд.

Не че беше вярно. Всъщност се носеше обратно по Пико, по посока на Мотър. И на Сара.

— Това е сън — рече Сара, влагайки прекалена надежда в думите си. — Има някаква грешка. Нищо не съм направила.

— Не, все още не — отвърна Рийс, — но ще го сториш. Прикова погледа ѝ със своя. — Изключително важно е да оцелееш.

Сара отмести очи и се постара да изключи всичко около себе си, но всеки път, щом отвореше очи, виждаше, че продължава да е във форда.

— Не е вярно. Ами онзи човек? Беше мъртъв. Как успя да стане и да те подгони...

— Не е човек — прекъсна я Рийс. — Машина е. Терминатор. Производство на „Кибердинамични системи“. Серия осемстотин. Модел едно нула едно.

— Машина ли? — попита Сара невярващо. — Нещо като робот?

— Не робот. Киборг. — Рийс изви врат към двете двойки фарове далеч зад тях. — Кибернетичен организъм.

— Изключено! — изкрещя Сара. — От него течеше кръв.

— Секунда само — каза Рийс. — Наведи глава.

Двойката фарове ги настигаше с голяма скорост. Първата патрулна кола се изравни с тях и включи прожектора си, освети очуканата лимузина, опипа я, заслепи Рийс и Сара.

Рийс подби вратата на патрулната кола. Полицаят се опита да избегне удара, но при сто километра в час всяка кола просто отказва да се подчинява. Патрулният автомобил се занесе настрани, преобърна се и, като проби будката за вестници, се заби в паркираното до нея такси. Край на историята.

Сара изгледа мъртвата патрулна кола, после се сви на седалката. Прииска ѝ се да изчезне.

Рийс се шмугна в малка уличка в близост до Глендън. Другата патрулна кола нахълта след него и двата автомобила се понесоха почти броня о броня по тъмния тесен коридор. При всеки допир със стена или с някой от стърчащите контейнери за боклук от колите хвърчаха истински фойерверки от искри. Рийс вдигна крак от газта и се изправи на спирачката. Зад него полицаят стори същото, но нервите му не издържах и леко завъртя волана — на част от сантиметъра, но достатъчно, за да заоре предната броня в тухлената стена. Колата моментално се завъртя и се заглави напреко на тясната уличка.

Спирачките на Рийс изпищяха. Включи форда на задна, наду мотора и засили смачканата лимузина назад към чернoblалата патрулна кола. Налетя ѝ с шейсет и пет километра в час и с това я направи постоянен атрибут на уличката. След това Рийс наду отново към Пико.

Сара се надигна и се огледа, после хвърли око на Рийс, като продължаваше да смила последната информация, която ѝ бе подал. Значи бягаха от киборг, така ли?

Сара хубаво го огледа. Бе небръснат и мръсен. Имаше напрегнат, опасен вид — по-скоро луд, отколкото нормален.

Рийс изведе лимузината от улицата и я вкара в алеята към четириетажния паркинг на Колби. Решетката на форда се вряза в шарената дървена бариера, препречила входа, и лимузината се изкачи на първото ниво на гаража.

Настъпи тишина. Сара отмести очи от Рийс, уплашена от възцарилото се спокойствие и от начините, по които той би могъл да го наруши. Завинаги запечатан зад клепачите и остана образът на великана — онзи, който нямаше начин да не е мъртъв — надигнал се и хукнал подире им. Колкото и луд да бе седналият до нея, поне не бе онзи.

Рийс продължаваше да е свръхнащрек и с изключително внимание мина по проходите между паркираните автомобили. В далечината се чуваха ревящите сирени на десетки полицейски коли, тръгнали да го търсят.

Трябваше да се махне от града. Да отиде на сигурно място. Щеше да е по-добре, ако тя му помогне. Ако проумееше положението. Ако се наложеше, щеше да я защитава и против волята ѝ. Но иначе щеше да му е по-лесно.

Рийс хвърли поглед на Сара. Самата им близост накара цялата машинария в тялото му да спре на място. За секунда остана безмълвен, изумен от самата простота на факта, че тя седеше редом с него. Ето я. Напълно нормална. И уплашена. Неизвестно защо, но не си бе представял, че тя ще изпитва страх.

Сви по друг проход, все още на най-ниското ниво. Все още дебнеше за признаци на опасност, но не установи нито един.

— Добре, слушай — рече спокойно, като продължи да сканира от дясно на ляво. — Терминатор е бойна единица за проникване в тила на противника. Получовек, полумашина. — Напрегнатият му глас ѝ

подказваше, че — за съжаление — ѝ говори абсолютната истина. Сара се обърна към него и заслуша.

— Отвътре — продължи Рийс, — е бойно шаси от свръхиздръжлива сплав. Контролира го микропроцесор. До зъби въоръжен. Много устойчив. Но отвън е жива човешка плът. Месо, кожа, коса... кръв. Отгледани специално за киборгите...

Говореше все по-забързано. А тя чуваше думите му, но не успяваше да ги проумее. Обясненията му само влошаваха нещата.

— Виж какво, Рийс. Знам, че искаш да ми помогнеш, но... — Сара се постара да внесе в гласа си успокоителна нотка, да не би иначе да го обиди. Безполезно.

— Слушай какво ти говоря! — викна той и рязко извърна глава към нея. — Серията шестстотин бе с гумена кожа. Лесно ги разпознавахме. Но осемстотин е нова серия. Изглеждат като истински хора. Пот, лош дъх и прочие. Ако го пипнеш, усещаш топлина. Но дотогава обикновено си мъртъв. Много трудно се различават. А при толкова много хора там... — Рийс се поколеба, обзет от необичайно чувство. — Трябваше да изчакам да те приближи, преди да се прицеля в него. Нямах представа как изглежда.

Сара осъзна, че той ѝ говори за ранените и убитите в „Тек Ноар“. Щом заговори за тях, гласът му стана несигурен. Но после изведнъж се стегна от мисъл, която изказа на глас:

— Но те така или иначе щяха да загинат във войната.

Приказките му станаха съвсем несвързани и тя с ужас си помисли, че той може да откачи напълно пред собствените ѝ очи. Война ли? Каква война? И какви са тия потящи се киборги? Поклати глава:

— Ти май ме мислиш за съвсем глупава. Такива неща още никой не произвежда.

Рийс кимна.

— Вярно, все още не. Чак след четиридесетина години.

Не пищи, подказа една от малките Сари в измъчения ѝ мозък.

— Трябва да се отърва от тази кола — рече Рийс разстроено и вкара форда в едно от свободните места.

Несъмнено ѝ се случваше нещо страшно лошо. Някаква двукрака история на ужасите се разхождаше из града, водена от манията да я

убие. А Рийс, дори да му хлопаше дъската, все пак я бе спасил. Готова бе да му повярва. Наистина. Но вече ѝ се събра прекалено много.

— Искаш да кажеш, че идва от бъдещето? — попита накрая Сара, едва произнасяйки думата.

— Едно от възможните бъдещета от твоя гледна точка — каза Рийс на пресекулки, сякаш търсеше понятие, за което дори самият той няма думи. — Не съм много наясно с техниката — добави с извинителен тон.

— И ти ли си от бъдещето?

— Точно така.

— Добре — отвърна Сара. Явно бе, че му хлопа не само дъската, ами цялата ограда. В миг отключи дясната врата, дръпна дръжката нагоре и бе наполовината извън колата, преди Рийс да реагира. Плонжира и сграбчи ръката ѝ, стисна я, докато ѝ побеля кожата, и я изтегли, ритаща и съпротивляваща се, обратно във форда.

Паникьосана, Сара прибягна отново към животинските си инстинкти. Заби с всичка сила зъбите си в китката му. Въпреки, че ги впи, колкото можеше по-дълбоко, хватката му не се охлаби.

Бавно се пресегна през нея и хлопна вратата ѝ. Без да изпуска захапката, Сара вдигна очи и се взря в лицето му. Безизразно. Никаква болка. Никакъв гняв. Нищо. Кротко се отдръпна. По езика си усети кръв. Погледна китката му. От белезите-месечинки се стичаше червено поточе.

— Киборгите не усещат болка — каза Рийс студено. — Аз обаче усещам. Друг път... не прави... така.

— Моля те — захленчи Сара, — пусни ме.

Рийс поклати глава. Нещата не вървяха. Никак.

— Слушай — рече, решен да опита повторно, с бавен, решителен, напрегнат глас. — Разбери. Онзи Терминатор е някъде там. С него не можеш да спориш. Нито да се пазариш. Не чувства нито съжаление, нито угризения, нито страх.

Почти се бе наврял в лицето ѝ. Усещаше топлия му дъх по кожата си. Думите му се набиваха като гвоздеи в главата ѝ.

— И той няма да се спре. Пред нищо. Изобщо. Докато не умреш.

Сара усещаше, че всичко, което чува, е пълна глупост, четири звезди. Да, ами кървавата като на кино баня, от която току-що я бе измъкнал? Ами онзи, дето скочи през огъня? С мъртвешките

демонични очи, приковани в нея, и с пламтящата коса, дето проби с юмрук стъклото и се опита да я измъкне от колата? Нея. Малката Сара Конър. Ами другите Сари Конър, дето някой пречукваше целия ден? Зад цялата тази лудост трябва да има някакво рационално, изключително разумно обяснение. Но логиката и рационализмът бяха излетели през прозореца и хукнали по улицата, оставяйки я зад себе си. Защото...

... То бе мъртво, но се изправи спокойно на крака...

Мисли, Сара! Измисли някакъв отговор.

... от пробойните на куршумите течеше кръв...

Защото, ако не успееш;

... то тръгна...

самата ти ще полудееш

... след теб, Сара.

Как можа да направи това, освен ако — ако... Рийс се окаже не толкова луд, колкото изглежда.

Сара се отпусна обратно на седалката. За миг се възцари тишина; после много тихо каза:

— А ти можеш ли да го спреш?

— Може би — отвърна Рийс. — Но с тези оръжия, не знам.

Уестуд

11:03 вечерта

Патрул на кола 1 -L-19 се носеше бавно по Сепълвида, после сви надясно по Масачусетс. Терминатор седеше с безразличие зад волана, фокусирайл двойката инфрачервени очни камери в мрачните сенки на почти безлюдната улица. Киборгът оглеждаше мигновено вътрешностите на паркираните край бордюрите коли, търсейки методично своята цел.

Изведнъж абстрактните прращения по радиото на патрулната кола се прекъснаха от спокойния глас на полицейската диспечерка:

— До всички коли. До всички коли. Издирваното превозно средство забелязано в гаража на Колби и Ла Грейндж...

Терминатор мигновено извъртя колата на сред улицата и насмалко не улучи червен фолксваген-костенурка с пет силно дрогирани тийнейджъри, прибиращи се от концерт на Ван Хейлън.

Фолксвагенът прескочи бордюра и се заби в изпречилия се на пътя му стар дъб, от което предницата му стана на хармоника.

— Майка му стара! — изрева младото шофьорче на костенурката.

Видя как патрулната кола се отдалечи и изкрещя повторно, удряйки с юмрук по таблото. Не стига, че полицаите вечно те ебават, ами сега му бяха преобали и любимата костенурка.

Западен Лос Анджелес

11:06 вечерта

Рийс вдигна приклада на ремингтона и го стовари върху кутията на стартерния ключ на ел дорадото. Когато след третия удар цилиндърът на ключалката се освободи, Рийс го измъкна с два пръста и го разгледа. Никакъв проблем. Беше го правил десетки пъти. Пусна цилиндъра на пода и пъкна муфата обратно в отвора. Завъртя я на половин оборот по посока на часовниковата стрелка и бе възнаграден с бръмченето на стартера. Когато моторът заработи, Рийс изфорсира мощния двигател на кадилака-ел дорадо, после го остави на тихи обороти. Накрая го изгаси. Обърна се към Сара. Тя се бе свила под нивото на таблото, сякаш просторната предна седалка я бе смалила още повече. Бяха зарязали форда и с прибежки бяха огледали паркираните коли, докато Рийс направи своя избор. Под тях, на първия етаж, половин дузина патрули на ПУЛА налетяха като пчели върху изоставения сив форд. Оттам чернобелите коли се качиха по рампата на втория етаж, опипвайки бавно и методично с прожекторите паркираните автомобили, докато накрая стигнаха до най-горното ниво на сградата-паркинг.

Никому не направи впечатление, че кола 1-L-19, шофирана от някой, който очевидно не бе полицай, се вмъкна в сградата и се присъедини към търсещите.

Рийс показа с жест на Сара да остане снишена под таблото. Чифт фарове се плъзна по съседната редица коли.

През предното стъкло на ел дорадото проникна прожектор. Рийс и Сара се свиха още повече, но нито той, нито тя посмя да отбележи създамата се по принуда физическа интимност. Тя почувства топлината на бузата му и неприятното дращене на брадата му. Тихото ръмжене на

патрулната кола се приближи още повече, сякаш се намести на задната седалка. Сгушиха се един о друг, замръзнали. После прожекторът подмина и моторът заглъхна.

— Защо мен? — попита Сара. — Защо точно аз съм му дотрябвала?

Устните на Рийс почти бяха опрени в ухото ѝ. Когато проговори, от тях излезе дрезгав шепот. Откъде да започне бе най-големият му проблем. Четиридесет години история, която тепърва предстоеше да се случи.

— Толкова много имам да ти кажа.

— Разкажи ми.

Рийс се отдръпна с няколко сантиметра — ароматът на косата ѝ го разсейваше.

— Няколко години след сегашната избухна война. Ядрена. — Направи с ръка жест, който обхвана колата, града, света. — Всичко това изчезна. Всичко. Край.

От напрегнатия му поглед Сара разбра, че ѝ говори истината. Станало е. Или щеше да стане. Самата окончателност на думата „край“ в съчетание с примирено свитите рамене на Рийс я удариха право в червата като буца сгур.

Остана смразена. А Рийс продължи с насечен тон, издаващ известна военна рязкост.

— Имаше оцелели. Тук. Там. Никой не знаеше кой я е започнал. — Погледна я. — Било е работа на машините — добави.

— Не разбирам.

— Компютърът на Отбранителната система. Нов. Мощен. Свързан с всичко — ракети, военна промишленост, конструктори на оръжия, заводи — поверено му е било всичко. Разправят, че придобил разум, някакво ново поколение интелект. Започнал да смята всички хора — не само противниковата страна — за заплаха. Решил съдбата ни за милионна част от секундата. Унищожение.

Направи нова пауза. Погледна пак Сара. В очите. Когато заговори отново, гласът му бе загубил остротата си. Получило се бе леко отместване, от безпристрастен отчет към лични спомени.

— Не съм видял войната. Родил съм се след това. В развалините. Там израснах. Гладувайки. И криейки се от ловците-убийци.

— От кои? — попита Сара с притаен шепот.

— Ловците-убийци. Патрулни машини. Произведени в автоматизираните заводи. Повечето от нас попадаха в плен на машините или на техните колаборационисти, след което ги изпращаха в лагери за методично ликвидиране.

Рийс запретна ръкав чак до лакътя и показа ръката си на Сара. Тя не можеше да повярва на очите си: десетцифрено число, гравирано върху кожата. Под цифрите имаше някаква комбинация от чертички, като онези, които поставяха на стоките в супермаркетите. Плахо протегна ръка и го докосна с пръст.

— Прогорено с лазер — каза Рийс безизразно.

Този човек, сгушил се до нея, бе преживял и пребродил невъобразимо чистилище. Кошмарно място, в което машините те маркират за по-лесна идентификация, сякаш си консерва с доматино пюре, като част от своето „окончателно разрешение“ на въпроса с хомо сапиенс.

— Оставяха някои от нас живи... за да работим. Да товарим трупове. Ликвидационните екипи работеха денонощно. Ей толкова оставаше да изчезнем завинаги. — Вдигна палец и показалец, а помежду им — милиметър разстояние.

Свали ръкава си и започна да зарежда патрони в ремингтона.

— Дойде човек... велик човек — добави страхопочитателно, — който ни поддържаше живота. Окъсани и полугладни, но живи. Понабрахме сили и той ни научи да се бием. Да прерязваме телените огради на лагерите. Да размазваме шибаните метални копелета на парчета. Обърна нещата и ни измъкна от ръба на пропастта.

Гласът му, дрезгав шепот, трепереше от вълнение. Наблюдаваше го как се бори с думите.

— Името му е Конър. Джон Конър. Твоят син, Сара. Твоят нероден още син.

Съзнанието на Сара затръшна вратите си и последното му изречение заотеква из мозъка ѝ като взрив. Не беше истина. Не можеше да е истина. Осъзна, че ръцете му са стигнали до раменете ѝ и от известно време я стискат силно. Когато отвори очи, той още я гледаше втренчено. Толкова много болка бе изписана по лицето му, толкова неподправени бяха чувствата в погледа му, че Сара усети как нещо я кара неумолимо да му повярва. Но чак пък това! За нея то нямаше нито смисъл, нито същност. Да се превърнеш внезапно в

майката на син, който е съществувал в друго време и на друго място — в това нямаше и капка реалност. В сравнение с него дори приливът от апокалиптични видения, разбити цивилизации, градове отнесени в потоци разтопен бетон — всичко това й изглеждаше далеч по-обяснимо.

Мозъкът й направо отказа да й служи. Способна бе единствено да го гледа със зяпнала уста.

— Не — отсече накрая. — Не е вярно. Не е възможно...

Задното стъкло на ел дорадото блесна като супернова. Рийс рязко се извърна и очите му срещнаха за част от секундата прожектора. Монтиран бе на покрива на патрулен автомобил. Но онова зад волана не бе служител на ПУЛА. Рийс блъсна Сара по очи и я набута в миниатюрното пространство под таблото. В този миг задното стъкло избухна навътре. Терминатор бе стрелял с мощната SPAS-12.

Рийс трескаво запали кадилака и наду двигателя. Втори изстрел от ловната пушка разчисти останалите в задната рамка парчета стъкло. По предното изтракаха рикоширащи сачми и засвистяха из кабината.

Сара закри главата си с ръце, затвори очи и изпищя. Рийс включи на скорост и ел дорадото изскочи, залитайки, от мястото, където бе паркирано.

Терминатор предугаждаше движенията на целта с почти същата скорост, с която Рийс ги измисляше. Чернобялата патрулна кола се понесе с рев напред, в прохода, успореден на онзи, по който се движеше машината на Рийс.

Наближиха изхода почти рамо до рамо, в съседни платна, разделени от редица паркирани коли. Рийс караше „на сляпо“, свил глава под нивото на предното стъкло. Стигнал бе седемдесет километра в час и повишаваше скоростта. Рампата все повече приближаваше. Воят на осемте свирещи гуми и нажеженият до червено рев на двата двигателя отекваше диво между бетонните стени.

Рийс усети, че до рампата, му остават само секунди. Хвърли бърз сканиращ поглед над ръба на вратата и видя, че Терминатор го е изпреварил. Отминал бе редицата коли и сега го засичаше по диагонал.

Зърна цевта на ловната пушка през отворения прозорец на патрулната кола, насочена право в него. Мигновено се сви и чу как стъклото над главата му звънко се разпадна. Вдигна ремингтонът и, хванал го като пистолет, опря цевта му върху ръба на прозореца току

до Сара. Патронът със сачми номер 12 изтрещя на десет сантиметра от ухото ѝ. Центърът на заряда проби задната врата на полицейската машина, а Рийс забеляза, че киборгът вкарва нов патрон в цевта. Изви рязко волана и огромното ел дорадо се понесе с отекващ писък към патрулната кола.

Рийс изтряска автомобила на Терминатор с тежкия кадилак и двете коли, заклещени една в друга, продължиха да летят към изходната рампа.

Но полицейската закачи със задната броня един шевролет пикап, откъсна се от кадилака и се завъртя на място.

Нямаше полицаи в цялата сграда, който да не бе чул стрелбата. Някои дори успяха да мярнат как Рийс прелетя като светкавица по изходната рампа и изскочи на Колби Авеню. Гледката на колегата им в кола 1 -L-19, лепнал се за ауспуха му, ги изпълни с чувство на облекчение и гордост.

Всички шестнадесет патрулни коли се скупчиха бързо около изхода.

Когато ел дорадото изскочи на улицата, Рийс се движеше с шейсет и пет. Само след една пресечка скоростта му бе близо два пъти по-голяма.

Сара се измъкна изпод таблото и погледна през дупката, зееща на мястото на задното стъкло. Видя как Терминатор излетя със занасяне от сградата, изхвърляйки зад себе си кометна опашка искри, а зад киборга — истинската полиция с надути сирени.

Терминатор бързо набра скорост и се изравни с тях откъм страната на Сара. Бясната двойка шареше по четирите платна на авенюто, а колите на гражданите се пръскаха като пилци встрани, само и само да се махнат от пътя им.

Нов изстрел от ловната пушка на Терминатор се заби в борда на ел дорадото. Рийс влагаше цялото усвоено умение по избягване на противник, но Терминатор не преставаше да прави пробойни в дебелите като броня врати и каросерия.

Накрая на Рийс му писна да го стрелят. Грабна ремингтона от пода.

— Карай! — викна на Сара, след което пусна волана и се извъртя.

Подаде пушката през отворения прозорец, заби я върху покрива на кадилака и измъкна тялото си навън. Сара изгледа с недоумение волана за част от секундата, докато кадилакът се носеше с над сто и трийсет, после по рефлекс го сграби с две ръце. Рийс бе включил ръчната газ, тя не можа да я открие къде е, така че не ѝ оставаше друг избор освен да управлява и да се надява на най-доброто.

Подалият се наполовина през прозореца Рийс се прицелваше над покрива на колата в преследвача им. Терминатор въртеше ловко волана и следваше ел дорадото плътно, докато Сара се бореше да овладее летящата машина.

Вятърът блъскаше примерващият се Рийс. Първият му изстрел направи дупка в предното стъкло на патрулната кола. Вторият се заби в капака на мотора. Терминатор дори не намали скоростта. Третият улучи стъклото пред водача, киборгът сви глава, колата му се лашна в циментовата мантинела, плъзна се по нея като електрически влак, оставяйки по дирите си вълна огнени метални искри.

Сара с ужас осъзна, че вече не са на главна улица. Движеха се по някакъв сервизен път, който свършваше с огромна бетонна стена. Извика на Рийс, но го виждаше само от кръста надолу, а вятърът отнесе думите ѝ преди да са стигнали до ушите му. Стената се приближаваше с рев.

Впоследствие нямаше изобщо да си спомня как го бе направила, но сграбчи лоста за скоростите и го блъсна на задна скорост с такава сила, че насмалко не си счупи китката. В мига, в който скоростната кутия се надrobi на парчета и двигателните колела на ел дорадото блокираха във виещ облак от дим, Рийс стреля.

Изстрелът разби предното стъкло, улучи Терминатор право в рамото и го прикова към седалката. Замаян за миг, той профуча като куршум край ел дорадото, но зрението му се проясни навреме, за да види стената.

Сара дръпна Рийс навътре и нави волана надясно, принуждавайки гумите на колата да запушат от преплъзването. Ел дорадото закова на сантиметри от стената.

Терминатор се заби в нея със скорост сто тридесет и два километра в час. Патрулната кола се уви около киборга като евтин акордеон. Първо изключи зрителната му система. Поради страхотното

натоварване на закаленото му шаси, последваха я и останалите системи на микропроцесора.

Сара надникна над рамката на вратата и видя струпалите се в полукръг двадесетина коли на ПУЛА. Полицаяте бяха наклеявали зад отворените врати, насочили към нея и Рийс цял арсенал от пистолети и пушки.

Рийс сграбчи ремингтона, но Сара го отблъсна и хвана ръката му.

— Не, Рийс! Недей! В никакъв случай — развика се уплашено. — Ще те убият.

Той погледна покрай нея в дулата на повече оръжия, отколкото би могъл да принуди да замлъкнат. Всичките му инстинкти му подсказваха да се движи. Да се бие. Сега. Последното нещо, което искаше, бе да позволи на властите да се докопат до Сара. Чудеше се дали Терминатор е умрял — от мястото, където стоеше, не можеше да види. Погледна към Сара. От очите ѝ струеше страх и загриженост. С изненада установи, че Сара е загрижена за него.

— Моля те — повтори тя.

Рийс бавно пусна пушката. Сара я хвърли бързо през прозореца. Пушката издрънча на асфалта и остана неподвижна.

— Ей, вие там, в кадилака — провикна се един полицаи, — Искан да ви видя ръцете. Моментално!

Сержант Кайл Рийс примирено вдигна ръце. Само след миг ги издърпаха грубо от колата. Докато им слагаха бележниците и ги отвеждаха, двама от полицаите се приближиха към останките на кола 1-L-19.

— Не мога да повярвам — каза единият. — Празна е.

Какво ли значи това? учуди се Сара. Видя как Рийс се извърна, изведнъж се задърпа от пленилите го, само и само да види разбитата кола, да се увери с очите си.

Отговорът, който бе нужен на Сара, се изписа на лицето му: нервното стисване на устните му ѝ подсказа, че още нищо не е свършило.

[1] Водещите сутрешното предаване на телевизионната мрежа Ен Би Си. ↑

[2] Електронен музикален инструмент, при който звукът се изменя чрез приближаване или отдалечаване на камертон от двете му

антени. ↑

[3] Лекарство, използвано за упойка във ветеринарната медицина, но незаконно като халюциноген. ↑

ДЕН ВТОРИ

ПУЛА

Участък Рампарт

1:06 след полунощ

Сара разглеждаше съсредоточено дамската около облегалката на дивана в кабинета на Тракслър. С периферията на слуха си чуваше стъпките и дрънченето на телефоните из останалата част на участъка. От наново бликналите сълзи предметите в стаята за миг трепнаха.

Не искаше изобщо да мисли за онова, което лейтенант Тракслър ѝ бе казал само преди час. Но вътре в себе си знаеше, че ще си спомня думите му цял живот.

Тракслър влезе, крепейки внимателно две чаши кафе. Зад него вървеше друг мъж — едър, плешив и розовобузест, с безстрастно наблюдателен, притесняващ поглед.

Тракслър приближи бавно Сара. Дори и през стаята виждаше зачервените ѝ очи и шока, който още не я бе напуснал напълно.

— Как си, Сара?

Тя кимна леко, мъчейки се да не поглежда към никого.

— Хайде, изпий това — каза Тракслър.

Тя сръбна послушно от кафето, после се втренчи някъде в пространството.

— Лейтенанте — изрече с празен глас, — сигурен ли сте, че са те?

Бе ред на Тракслър да кимне безмълвно. Сара се взря в очите му с надеждата, че ще открие поне капчица съмнение.

— Може би ще трябва да видя... телата. Нали знаете... може да не са...

— Вече ги разпознаха. — На Тракслър никак не му допаднаше тази роля. Ни най-малко. — Всякакво съмнение е изключено — добави, както винаги.

Някъде зад очите си, в широкоекранния прозорец на въображението си Сара видя обезобразените трупове на Джинджър и

Мат, единствените ѝ приятели, „семейството ѝ“, проснати сред океан от кръв наред всекидневната. Отишли си бяха. Някой ѝ ги бе отнел по най-ужасен начин, завинаги. Цялостният смисъл на случилото се едва сега достигаше до нея и тя усети физическа болка.

— О, Божичко... Джинджър... миличко. — Собственият ѝ глас сякаш идваше от разстояние. — Толкова съжалявам.

Ръката ѝ се отпусна и Тракслър грабна чашката, преди да е заляла коленете ѝ с врялата течност.

— Сара — рече тихо и посочи едрия плешивко до вратата, — запознай се с доктор Силбърман.

— Здравей, Сара — каза Силбърман с дружелюбен тон, прозвучал кухо като евтина камбана.

Сара го погледна с подутите си очи.

— Искам да му повториш всичко, което си чула от Рийс — продължи Тракслър. — Би ли го сторила заради мен?

— Защо не. — Гласът ѝ почти не се чуваше. — Медик ли сте?

— Съдебен психолог — отвърна ѝ.

Гледаше го, размазан от сълзите ѝ до вратата и реши, че никак не ѝ харесва. Но може и да е специалист в своята област, ѝ мина през ума, а ако самата тя в момента се нуждае от нещо, то това са отговори. Необходимо ѝ бе да знае, защо нормалният и спокоен живот изведнъж се взриви заедно с пантите. Защо Джинджър и Мат лежат мъртви на пода на всекидневната. Защо някой се мъчи да я убие. Необходимо ѝ бе да знае, доколко е възможно Рийс да се окаже прав; дали не е жертва на случаен пристъп на лудост, или прави всичко наистина заради нея.

— Луд ли е Рийс? — попита Сара, а очите ѝ заизучаваха спокойното лице на Силбърман.

— Ами... нали точно това ще установим заедно — отвърна той с безразличен, провлачен глас.

Ръцете на Рийс бяха опънати силно назад и прикачени с белезниците към задните крака на стола. Пред него имаше обикновена дървена маса, а отгоре ѝ — черен пластмасов пепелник; от стената му се блещеше голямо двупосочно огледало.

От доста време вече болката между плещите на Рийс нарастваше постоянно. Не че той имаше нещо против. Напротив, дори ѝ се радваше. Болката не го измъчваше, а на практика му помагаше да

отклонява вниманието си от въпросите, задавани му от високия, кокалест мъж, който крачеше напред-назад.

Вукович спря точно зад арестанта. Вгледа се в тила му. Знаеше, че вече трябва много да го боли, но не забелязваше онова стягане на вратните мускули, което издава болката. Яко копеле, рече си Вукович. Заобиколи бавно масата и застана очи в очи с мрачния млад мъж. Лицето на арестанта продължаваше да е безизразно. Нищо. Нула. Това вече бе доста необичайно. Ей Богу, ненавиждам откачените, помисли си Вукович, — О'кей, малкия — рече, — да започнем отначало. Откога познаваш Сара Джинет Конър?

Рийс остана втренчен в стената зад Вукович и продължи да брои дупчиците в една от плочките.

— Рийс, Кайл А. — повтори в отривист монотон, — сержант, техком, DN38...

— ... 416 — довърши в хор с него Вукович. — Добре, бе, човек, наизуст научих шибания ти номер. — Отпусна се на стола срещу Рийс и се надвеси през масата, докато между него и лицето на младия мъж останаха някакви си сантиметри. — Стига си се правил на герой. Знаем, че не си военен — в нито един род войски на въоръжените сили нямат сведения за теб. Всъщност, няма нищо за теб където и да било... Засега.

Вукович запали една „кемъл“.

— Това не ми харесва. Ама никак. Означава, че ще се наложи да прекараме доста време с теб в тази стая, а в такива случаи започва да ме стяга шапката.

Рийс слушаше несвързаните приказки на Вукович само с половин ухо. Умът му бе зает с нещо съвсем различно. Задачата. Сара. Усещаше как тя копелета само ще се ебават, докато не им остане нищо друго, освен да я погребат. Това не биваше да се случи.

— Къде е Сара Конър? — попита Рийс внезапно. За пръв път каза нещо друго, освен името и личния си номер.

— Не се тревожи за нея. Тревожи се за себе си — каза Вукович, влагайки максимална твърдост в гласа си.

Но и на двамата им бе пределно ясно, че по-твърдият човек в стаята е завързан с белезници.

— Къде... е... тя? — изръмжа Рийс.

— В безопасност е.

— Мъртва е — каза безизразно Рийс и върна вниманието си към плочката зад главата на Вукович. Вукович усети смътно, че току що е загубил нещо, но не бе сигурен какво точно. Гневът взе връх над останалите му чувства.

— Слушай, бе, дрисльо... — подхвана, но спря, щом вратата се отвори внезапно.

Влезе Силбърман. Психологът изглежда двамата в стаята, усети взаимната им враждебност и моментално лепна усмивка на лицето си.

— Забавляваме ли се, господа? — попита и хвърли поглед на Вукович. — Аз ще поема оттук нататък, сержанте.

— Целият е твой — рече Вукович презрително и повлече крака навън.

В коридора го чакаше Тракслър.

— Как мина? — попита.

— Шибана работа.

— Така ли? — каза Тракслър без всякаква изненада. Хвърли ново парче дъвка в устата си и запали „палмал“. — Дай да видим какво ще стане.

Влязоха в съседната стая, тъмна и тясна като килер. Старият видеокасетофон върху количката в ъгъла бе свързан с камера, насочена през двупосочното огледало към Рийс и Силбърман. Използваха го за записи на признания и показания, макар че с тоя Рийс сигурно цял куп лента щеше да отиде на халост. Двамата детективи застанаха до огледалото и започнаха да наблюдават шоуто.

Външно Рийс почти не обръщаше внимание на плешивия. Трябва да е началникът им, помисли си, знаейки, че най-важният човек от командната верига никога не ти се явява пръв.

Силбърман се отправи тромаво към другия стол. Извади пакет „Марлборо“ и чукна силно три пъти с кутията по масата — сигнал за включване на записа. Вукович пусна видеокасетофона.

— Рийс, Кайл А. — заразсъждава Силбърман на глас. — Мога ли да те наричам Кайл?

Рийс не отвърна.

— Аз съм доктор Силбърман. — Спря, усмихна се съчувствено. — Тежка нощ си прекарал. Мога ли да ти донеса нещо?

Предложи на Рийс цигара, като я държеше пред очите му. Нищо. Нито мигане дори. Интересно, каза си Силбърман. Заби отново очи в

рапорта.

— Виждам, че си военен. Сержант техком. Сериен номер DN38416...

— Стига си се държал покровителствено, бе, педал! — излая Рийс.

Силбърман бързо вдигна поглед. В очите на младежа прочете гняв. Май налучка пътя.

— Добре. Да започнем отначало. Всички тук са на мнение, че си загубил шибания си разсъдък.

— Това си е техен проблем.

— Не, глупако. Проблемът е твой.

Рийс му подхвърли малка доза ненавист. Чудесно, помисли си Силбърман:

— А ти какво очакваш? Постави се на тяхно място.

— Не съм на тяхно място — отвърна с равен глас Рийс. — А съм на мойто си.

— Добре — рече примирено Силбърман, — убеди ме, че именно те не са прави.

Рийс се извърна и пак започна да брои дупчиците по плочката.

Силбърман опита по друг начин. Ще започне с част от нещата, научени от Сара Конър, може пък така да го накара да проговори.

— О'кей. Да поговорим за мисията ти. Според мен, ти вече си се провалил. След няколко минути тя ще излезе на свобода от тук. Но не и ти. Ти оставащ. Извън играта. — Спря и се вгледа във втрещеното покрай него мрачно лице. — Не е лошо да помислиш по този въпрос.

— Какъв смисъл има? — попита Рийс със студен глас.

— Смисълът, братче, е че не можеш да й помогнеш, докато си вързан за стол.

Силбърман усещаше, че постига напредък. Номерът бе да действа в контекста на самозаблудата на младежа. Плисна в лицето му поглед, изпълнен с бащинска загриженост, и се надвеси към Рийс.

— Говори ми. Може да успея да ги убедя да вземат необходимите предпазни мерки. Ако ми помогнеш, и аз ще мога да ти помогна.

— Не можете да я опазите — обобщи Рийс категорично.

— А ти можа ли?

Лицето на Рийс пламна, докато погледът му се пренесе върху психолога. Но гневът му бавно се укроти и премина в чувство за вина.

Осъзна, че онзи говори истината — Рийс бе осрал задачата. А Силбърман се впусна след плячката си като дресиран сокол.

— Достатъчно е един факт да премълчиш и с това да изложиш на опасност единствения ѝ шанс. Помогни ни.

Рийс бавно кимна. От логическа гледна точка бе принуден да се съгласи; ако успееше да ги убеди, може би те щяха да му помогнат да спре Терминатор.

— Ще ви разкажа, каквото мога — отвърна примирено.

— И така. Ти си войник — каза Силбърман с победоносна усмивка. — Къде служиш?

— Сто трийсет и втори, с командир Пери, от дваисет и първа до дваисет и седма.

Силбърман го прекъсна. Започна да се вълнува. Нещата се развиваха много по-добре, отколкото бе предполагал.

— Две хиляди дваисет и седма година ли? — попита.

В стаята за наблюдения от другата страна на огледалото Тракслър потъна в размисъл. Мъчеше се да приведе в някакъв ред парчетата на невероятно разпиления пъзъл. Вукович просто се кефеше: все едно че надничаше в женска баня. „Две хиляди дваисет и седма година ли?“ долетя по високоговорителя въпросът на психолога.

Тракслър спря да дъвче дъвката и се наведе към стъклото.

— Ебало си е майката! — изпръхтя Вукович.

Рийс погледна към огледалото, откъдето знаеше, че го наблюдават, после пак към Силбърман.

— Да — отвърна. — До края на офанзивите в Орегон и Ню Мексико. Последните две години ме прехвърлиха към разузнаване и охрана, с командир Джон Конър.

— А противниковата страна коя беше? — запита Силбърман.

— Скайнет. Компютърна отбранителна система. Създадена от „Кибердинамични системи“ за САК-НОРАД — командването на североамериканската стратегическа авиация.

— Ясно — кимна сериозно Силбърман, записвайки си нещо. От хубаво по-хубаво. Чисто злато!

— Системата изпрати обратно Терминатор — бойна единица за проникване в тила на противника, за да спре Джон Конър — поясни Рийс.

— Как да го спре? — попита Силбърман.

— Да не се роди.

Силбърман се почеса замислено по бузата. Хвърли поглед на рапорта и си припомни силно разхвърляните подробности, които Сара му бе съобщила.

— Значи този... компютър смята, че може да победи, като убие майката на своя враг. Тоест, да го убие, преди още да е заченат. Нещо като аборт със задна дата, така ли?

— Да.

Вукович се изсмя тихичко зад огледалото:

— Тоя Силбърман ще ме спуга. — И като поклати глава от изумление, погледна замисления си шеф. — Миналата седмица беше вкарал тука един... Подпалил афганската си хрътка. Първо я опънал, после ѝ драснал...

— Млъкни — изръмжа Тракслър и разпечата нова дъвка.

В съседната стая Рийс продължи своя разказ:

— Нямахме избор. Защитната мрежа бе разбита. Успяхме да взривим основните процесори. Победата бе наша. Да се отстрани Конър на този етап щеше да е безполезно. Скайнет се видя принудена да заличи цялото му съществуване.

Рийс замълча. Силбърман разтревожено вдигна очи от записките си. Не спирай, молеше се на ум. Но външно се усмихна и каза кротко:

— Продължавай.

— Успяхме да превземем лабораторния комплекс — продължи Рийс уморено, спомняйки си отлетелите кратки мигове на победата, — да попаднем на... как му казваха... оборудването за преместване във времето. Терминатор вече бе преминал. Пратиха ме да го прехвана. А след това са вдигнали във въздуха целия комплекс.

— Ами ти как ще се върнеш?

— Не мога — отвърна Рийс с тиха сериозност. — Никой няма да се връща. Никой друг няма да премине. Само аз и той.

Хотел „Панама“

1:09 след полунощ

Сянка сред сенките, Терминатор се изкатери с бавни, търпеливи стъпки по аварийната стълба до прозореца на втория етаж. Избягваше

да използва повредената си дясна китка; първо трябваше да установи пълния размер на понесената от нея повреда в началната битка.

На киборга му бе нужен близо час, за да се добере от мястото на катастрофата до хотелската си стая.

Първите три километра измина пеш, давайки време на системите си да се включат отново, за да оцени състоянието им. Освен китката, бе получил и почти пълно запушване на лявото си око. Самото око като че ли функционираше нормално. По-скоро му пречеше заобикалящата го тъкан.

Терминатор отвори прозореца на хотелската стая и се вмъкна в стаята.

Набързо сканира полутъмното помещение. Нищо не бе пипнато. Никой не бе влизал. С една крачка пресече килийката и щракна единствената гола крушка над мръсната мивка. Под светлината ѝ киборгът се огледа внимателно.

Веждите липсваха, напълно обгорели. От косата му бе останала овъглена четина. Орбитата на лявото око представляваше пихтиеста червена маса, съставена от безразборни късове месо. Оградена бе отвсякъде от парчета стъкло. Седем рани от сачми по раменете, гърдите и ръцете — кратери, изпълнени със съсирена кръв и сачми номер дванадесет. Данните за вътрешното му състояние сочеха, че щетите по бронираното шаси са минимални.

Единственият сериозен проблем бе китката. Сноп сачми бе пробил външния слой кожа и разбил намиращата се под нея контролна система със сервоуправление.

Киборгът положи внимателно инструментите си върху съгваемата масичка до мивката. Бързо смъкна овъглените останки от якето и ги захвърли в ъгъла. Седна и внимателно положи повредената ръка върху масичката.

Изглеждаше зле. Много по-зле, отколкото всъщност бе. Кръвта се стичаше по останките от кожа, надупчени като швейцарско сирене.

Терминатор не изпитваше тревога. Понятието болка му бе чуждо. Единствената му грижа бяха функционалните нарушения на бойната му ефективност. С израз на леко съсредоточаване киборгът избра скалпел и безчувствено направи петнадесетсантиметров срез по вътрешната страна на ръката. Изтегли кожата настрана със заключващи се хемостати и се взря в отвора.

Опипвайки с пръсти, успя да оцени ясно проблема. Прекъснат бе един от контролните кабели в сложния сноп от изолирана механика и хидравлика.

Киборгът отри кръвта и с помощта на здравето око и на часовникарска отвертка започна да разглобява търпеливо повредената част. Ако го бяха програмирали и да си тананика, картината щеше да е завършена.

Само за няколко минути шунтира кабела, прехвърли функцията към резервна хидравлична система и заши среза, за да не настъпи силно разместване на кожата. То можеше да доведе до предварителна некроза на тъканта, гангрена, а оттам — и до незадоволителен индекс на общественото внимание.

Изправен над окървавената мивка, Терминатор заразглежда нарязаното око. Обективът бе в ред. На зрението пречеше накълцаната плът около окото. Нямаше да му отнеме много време да го почисти.

Скалпелът потъна дълбоко в окървавената орбита и с няколко плавни движения изгреба повредената склера и роговица. Пусна ги да плеснат кротко в мивката и да потънат бавно през водата до дъното, оставяйки зад себе си разширяваща се розова диря.

Попи кръвта около окото. Сега вече се виждаше ясно сферата от хромоподобна сплав, окачена на миниатюрни сервоустройства в металната фасунга. Под противоударната леща грееше видеокинескоп с висока разделителна способност. Всички механизми функционираха задоволително. Но ако го запитаха, нямаше да може да обясни защо имат такъв странен вид. Пък и Терминатор не бе особено предразположен към приказките.

Измъкна изпод купчинката дрехи и оборудване чифт черни очила и ги постави на носа си. Тъмните стъкла бяха огънати назад, та под тях почти не се виждаше не само окото, но и голяма част от пораженията около него.

Терминатор се залови с гръдните и коремни рани. Издърпваше надупчената тъкан върху подбитата черупка на своя торс-шаси от свръхиздръжлива сплав и я зашиваше грубо с обикновени домакински конци. Когато стигна до сглобката на рамото, му се наложи да почовърка известно време из черупката на аксиалния двигател и ключичната връзка. Успя да извади повечето сачми, които пречеха на движенията му. Мускулната тъкан бе накъсана и отделена, но тъй като

служеше единствено за камуфлаж, а не участваше в двигателната система, Терминатор я напъха обратно в раната и я заши, без да се старае да прояви хирургическа сръчност.

В нова тениска, чифт кожени ръкавици и високо вдигната яка на черното кожено яке киборгът изглеждаше почти нормално, макар и леко преbledнял и изтощен.

Започвайки от буквата „А“, Терминатор бързо набра номерата на всички полицейски участъци в Лос Анджелис, докато стигна до Рампарт.

Време бе да тръгва. Целта го чакаше. Терминатор хвърли оцапания матрак на пода и събра необходимото за мисията оборудване: автоматичната ловджийска пушка SPAS-12, 5.56 мм полуавтомат AR-180 с изпилен ударник, за да стреля на откоси, и никелирания „спешъл 38“. Само най-необходимото.

Грабна оръжията с прецизната плавност на сервозадвижването си и изчезна през прозореца в лосанджелеската нощ.

ПУЛА

Участък Рампарт

2:10 след полунощ

Седнала на ръба на въртящия се канцеларски стол, Сара се приведе към образа на поставения пред нея монитор.

До нея стоеше Тракслър. Непрестанно отбелязваше реакциите ѝ. Искаше тя да види целия запис. Можеше да я подсети за нещо, което е пропуснала да му спомене.

Силбърман се пресегна и усили звука, идващ от чернобелия монитор.

— Само аз и той — говореше Рийс от екрана.

-Защо не носиш никакво оръжие? — запита записаният образ на Силбърман.- Нещо по-модерно. Нямате ли лъчеви оръжия?

— Лъчеви оръжия — повтори Вукович и се засмя под мустак.

На Рийс въпросът не му се видя ни най-малко забавен. Изглежда психиатъра предизвикателно. Силбърман направи пауза:

— Хайде — каза след малко, — покажи ми едно-единствено нещо от техниката на бъдещето и ще приключим целия въпрос.

— Изпращат те гол... по някакви причини, свързани с генерираното от живите организми поле. Невъзможно е да се изпрати нещо мъртво.

— Защо?

— Да не съм я правил аз шибаната апаратура? — озъби се Рийс. Започваше да губи.

— О'кей, о'кей. Ами този... — Силбърман хвърли поглед към записките си, — този киборг... Ако е метален, как...

— Обвит е в жива тъкан.

— Разбира се — кимна Силбърман с разбиране от екрана. Истинският Силбърман се изправи от бюрото на Тракслър и натисна бутона за пауза на монитора. Когато се обърна към Сара и Тракслър, в гласа му звучеше задоволство.

— Това тук е великолепно — задърдори. — От този тип мога да направя цяла научна кариера. Усещате ли колко хитро е замислил ролята си? Не се изисква и капчица доказателства.

Сара вдигна поглед към него, все още неубедена. Озадачена.

— Повечето параноидални заблуди са сложни — продължи Силбърман, — ама този тук е ненадминат. — Да не говорим за мен, рече си наум и пусна отново записа.

— Защо бяха убити другите две жени? — попита чернобелия Силбърман.

— Повечето архиви бяха унищожени или изгубени по време на войната — каза Рийс. — Скайнет не знаеше почти нищо за майката на Конър, тъй като част от данните във файла ѝ са били изтрити. Знаеше единствено името ѝ и къде живее — но само града, без адреса. Терминатор действа систематично.

— Ами разрезите по краката им?

— Единственият физически белег, известен от файла. В крака на Сара по хирургически път е бил поставен метален пирон. Но нито Скайнет, нито Терминатор знаят, че това още не е станало. Тепърва предстои да се случи.

— А ти откъде знаеш?

— Джон ми каза.

— Джон Конър ли? — запита Силбърман.

— Да.

Силбърман почука замислено с молива по бележника, а на устните му несъзнателно грейна лека усмивка.

— Вероятно съзнаваш, че и за това не можеш да представиш материално доказателство.

— Казах ти вече предостатъчно — отвърна Рийс гневно. — Решавай. Сега. Ще ме освободиш ли?

— Боя се, че не зависи от мен — каза Силбърман, като се мъчеше да запази дружелюбния и разумен тон.

— Тогава за какво разговарям с теб? — Рийс тръгна да се изправя, въпреки че белезниците продължаваха да го привързват към стола. — Кой командва тук?

— Но аз мога да ти помогна — рече Силбърман, опитвайки се да запази контрола си върху ситуацията, но безуспешно.

Рийс бе вече на крака, гледаше право в камерата, право в Сара и крещеше:

— Ти още ли не си проумял? Той ще я открие. Това му е работата. Това е цялата...

Очите на Сара се разшириха. Тракслър направи жест към Силбърман, който бе по-близо до монитора, да го изключи. Но Силбърман не откъсваше очи от екрана, омаян от представлението, което се разиграваше пред очите му.

— Не можете да го спрете. Ще ви прегази. Ще бръкне в гърлото ѝ и ще измъкне шибаното ѝ сърце!

Рийс направо щеше да изскочи през монитора, но Силбърман изведнъж се осъзна, натисна бутона за пауза и го спря.

Сара седеше като прикована от отчаяната воля, издялана върху замразеното по електронен път лице на Рийс. Кръвта се бе оттекла от лицето ѝ. През ума ѝ прелитаха десетки въпроси, а тя не бе в състояние дори да ги подреди.

— Нямам пирон в крака си — рече.

— Естествено — отвърна Тракслър. — Рийс е силно разстроен човек.

На Сара ѝ се щеше да му повярва. Обърна се към психолога за по-професионално, по-достоверно мнение.

— Рийс луд ли е? — попита.

— От техническа гледна точка — отвърна Силбърман с усмивка, — може да се каже, че е побъркан.

— Ама нали... — запротестира Сара, но Тракслър я прекъсна.

Подаде ѝ нещо, което приличаше на щит, каквито слагат на гърдите си съдиите по бейзбол.

— Това, Сара, е защитна жилетка. Носят ги момчетата от отдела за борба с терористи. Способна е да спре сачми номер дванайсет. Оня индивид сигурно е носел такава под якето си.

Щеше ѝ се да повярва в това обяснение, но някак си ѝ бе недостатъчно.

— Ами как така успя да пробие стъклото?

Вукович сви рамене:

— Може да е бил на фенциклидин. Всички кокали по ръката си да натроши, ще го усети чак след няколко часа. Спомням си как веднъж един...

Тракслър бутна защитната жилетка в ръцете му, за да млъкне. Вукович послушно затвори уста и се отдалечи.

Фенциклидин ли? Сара бе чела, че под влиянието на наркотици човек може да побеснее и да извърши невероятни неща. Възможно е, рече си. Това трябва да е обяснението. Не че толкова вярваше, но ѝ бе нужно да повярва. А и тези хора тук изглеждаха тъй уверени. Изведнъж видя себе си като изключително наивна и се изчерви от срам за глупостта си. Как можа да повярва на откачените приказки на Рийс? Но звучеше страшно убедително, а и толкова подробности ѝ разказа за бъдещето. Да не говорим за татуировката на ръката. Сигурно сам си я е направил. Светът е пълен с откачалки пет звезди, помисли си, а аз имах късмета да попадна на двама от тях. Но въпреки отказа ѝ да го признае, някъде в дъното на съзнанието си продължаваше да чува бърборенето на неизказаните съмнения.

Тракслър положи ръка на рамото ѝ.

— Ще се справиш — рече, а през преумората и грубостта в гласа му Сара долови истинска загриженост.

— Обадох се на майка ти и ѝ обясних ситуацията. Историята още не е стигнала до пресата, така че тя нищо не знаеше.

— Как звучеше?

— Доста добре. Каза само „Тръгвам“ и затвори.

Типично за майка ми, помисли си Сара. Специалист по разрешаване на кризите. Нищо чудно след седемнайсетгодишен стаж като медицинска сестра. Щеше ѝ се да е наследила поне малко от

прагматичната издръжливост на майка си. Научаваш, че дъщеря ти е била отвлечена от въоръжен откачалник и е участвала в престрелка от движение, и че приятелката ѝ е била убита по погрешка вместо нея? Няма проблеми. Просто грабваш ключовете от колата.

— За да стигне дотук от Сан Бърнардино ѝ трябва поне час и половина. Защо не се опънеш на дивана отгънато да подремнеш?

Посочи с ръка малкия съседен кабинет с опряното о стената канапе.

— Няма да мога да заспя — отвърна тя.

Макар да бе стигнала границата на физическото и психическо изтощение, Сара знаеше, че сънят е все още много далеч. Из ума ѝ се въртяха полуоформените образи на разрушение, които щяха да избледнеят чак след години, и силни горчиви спомени, извикани от смъртта на Джинджър и Мат.

Измина няколко крачки като сомнамбул и се отпусна на дивана. Тракслър коленичи до нея.

— Макар да не му личи, много е удобен. Доста нощи съм преспал тук. Сега се отпусни и не се тревожи повече.

Сара легна, но очите ѝ останаха отворени. Отказаха да отхвърлят светлата безопасност на канцеларията.

— Тук нищо не може да ти се случи — каза Тракслър успокоително. — В сградата има трийсет полицаи. По-сигурно място не можеш да намериш.

Усмихна се, потупа ръката ѝ и се изправи. Тя чу изскърцването на окачения под мишницата му кобур и мярна синята стомана на служебния му револвер. Пръстите му бяха нежни, но ръцете бяха яки, а раменете — широки. Видяното я поуспокои: револверът под мишницата, полицейската значка, закачена на колана му, полицейските обувки с дебели подметки, които открай време ѝ изглеждаха старомодно глупави. Но не и сега.

Изпусна бавно въздух, а с него като че я оставиха и силите ѝ. Очите ѝ се затвориха.

Тракслър се измъкна заднишком и безшумно затвори. Остави лампата да свети.

Застана пред вратата и замислено потърка брадичка. Нефокусираните му върху нищо очи изглеждаха големи и празни зад очилата за четене. Вукович познаваше този поглед.

— Какво има? — попита.

— В тая работа има нещо.

— Глупости — рече Вукович. — Само двама ненормалници.

— Точно така. При това, с една и съща заблуда. Колко често се среща такъв случай?

Вукович въздъхна отчаяно:

— Увеличаш се, бе, шефе. Пий още едно кафе. Лапни нова дъвка, приятелю. Оня е ненормален, повярвай ми.

— Дано си прав — каза Тракслър, все още с невиждащ поглед.

Младежът е умен и як, кален като стомана до степен, каквато не се среща в келешите по улиците. Някои дете са служили в специалните сили във Виетнам имат подобен вид, но тоя е прекалено млад за Виетнам. Деветнайсет. Двайсет. По време на офанзивата „Тет“ трябва да е бил четиригодишен. Имаше някакво основно несъвпадение и от него радарът му бръмчеше силно.

— Откачалка — повтори Вукович и му подаде цигара. Тракслър улови погледа му.

— Представи си нещо само за секунда. Просто го приеми и си представи последиците — каза Тракслър.

— Кое?

Тракслър запали цигарата.

— Ами ако не е?

Отдел „Убийства“

2:33 след полунощ

Сара се плъзгаше на пресекулки по ръба на съня. Спускаше се по примамливата топлина на безсъзнанието, но после се отдръпваше, прекалено възбудена, за да се предаде на изтощението.

Толкова много смърт около нея. Джинджър и Мат. Всички онези невинни хора, които сутринта са ходели и дишали, а сега вече ги нямаше, се простираха към бъдещето ѝ като някакво обвинение. Всичко това бе част от нечий друг живот, не нейния.

Защо вместо нея бяха убити жени със същото име? Защо някакъв луд я бе преследвал из целия град, а друг, сега зад решетките, я бе защитавал? И въпросът, който крещеше по-силно от всички останали:

Защо точно мен? Защо Сара Конър? Защо не Мъртъл Корнуейт? Или Джон Смит?

Върна се към необичайния разказ на Рийс. Трета световна война, започната от компютрите. Човечеството към края си. Революция на човешки същества, притичващи между краката на колосални машини. И човекът, който ги води към отчаяна победа. Нейният син.

Тялото ѝ потръпна от тържествеността на тази мисъл. Бебето ѝ. Бебето, което тя щеше да отгледа, за да поведе битката за спасението на света. Ами! Глупости! Само допреди няколко часа разсъждаваше за собствената си тленност и за това, колко незначеща щеше да е кончината ѝ. А само малко след това някакъв луд ѝ заявява, че животът и смъртта на човечеството зависят изцяло от нейните. Прекалено много... прекалено. Добре де, но защо му е притрябвало на един психопат да издири точно нея и да измисли цялата тая налудничава история?

Пред очите ѝ се явиха фрагментирани образи на пеленаче — розово топче, което гука в обятията ѝ. Очите му бяха махагонови, а мъхчето по почти плешивата главица имаше цвят на кестен. Прониза я някакво странно чувство, нещо като блян, но прекалено далечен, за да го почувства пряко — по-скоро ехо, което бързо заглъхна; но осъзна, че потеклите от очите ѝ горещи сълзи не бяха само по убитите ѝ приятели. Донякъде се дължаха на необяснимото чувство, което — все още — не бе в състояние да определи.

Не успяваше дори да се доближи до някакъв отговор. Нужно ѝ бе известно време за нищо да не мисли. Да не мисли за Рийс и психопатологичните му видения. За Джинджър и Мат. Или за това, как би се чувствала като майка.

Последната ѝ мисъл бе нещо като полумолитва Рийс да е наистина луд.

Молитвата ѝ щеше да остане неизпълнена.

Силбърман почука по плексигласовата преграда, която заедно с кабината от непробиваемо стъкло обграждаше дежурния сержант. Еди Ротман хвърли поглед на психолога и натисна червеното копче под бюрото. Електрическата ключалка на вратата от неръждаема стомана изжука и щракна с досада. Силбърман премина във фоайето и разсеяно измърмори „лека нощ“ на сержанта. Бе на крачка от улицата, когато мислите му бяха прекъснати от остро бибипкане на

устройството, което сигнализираше, че го търсят. На екранчето бе изписан номерът, от който го търсеха — домашният. Сигурно бе Дъглас, да пита кога ще се прибере. Превъзбуден и настроен агресивно, Силбърман се надяваше, че ще успее да стигне вкъщи преди Дъглас да си е легнал.

Ако не бе свел очи да погледне и изключи устройството, вероятно щеше да види огромния мъж, който влезе в участъка. Тогава сигурно щеше да му направи впечатление, че онзи е с тъмни очила в два часа след полунощ. И че очите зад тях са доста наранени. И че зениците имат съвсем слабо червено излъчване, каквото може да се очаква от един киборг от бъдещето, например. Ако бе вдигнал поглед на излизане от участъка, Силбърман сигурно щеше да спаси живота на доста хора.

Но не го направи. Просто излезе.

Терминатор се отправи решително към дежурния и търпеливо изчака онзи да вдигне глава от натрупаните върху бюрото книжа.

— Какво има? — попита сержант Ротман с изпълнен с досада глас.

Направи му впечатление неприятната бледност на посетителя. И бе сигурен, че черните очила крият две силно разширени зеници. Още един дрогиран, помисли си цинично.

— Приятел съм на Сара Конър — каза безизразно Терминатор. — Научих, че е тук. Мога ли да я видя, ако обичате?

— Не, в момента дава показания.

— Къде е тя? — попита Терминатор бавно, да не би онзи от другата страна на стъклото да не е разбрал молбата му.

Сержант Ротман захвърли ядно молива и изгледа големия мъж. Защо все на моята смяна попадат?

— Виж какво, приятел — подхвана Ротман като учителка, на която вече й е писнало, — доста време ще й трябва. Ако искаш да чакаш, хей там е пейката.

Намести дебелите очила на носа си и го забодде в книжата.

Терминатор направи крачка назад, без да се притесни от отказа на сержанта. Ни най-малко.

Сканира кабината и отбеляза дебелината на стъклото — вероятно непробиваемо от куршуми. До нея имаше тежка стоманена врата —

входът. Следваха разни стаи и канцеларии. И някъде там бе Сара Конър.

Пристъпи благоприлично към кабината и почука по стъклото:

— Ще се върна.

След което се извъртя и без да бърза се отправи към изхода.

Отвъд фоайето, в дълбините от коридори и кабинети, Вукович и друг негов цивилен колега придружаваха Рийс към етапната стая, откъдето след известно време щяха да го откарат за по-подробен преглед в психиатрията на болница „Каунти Дженеръл“.

Най-лошите страхове на Рийс се сбъдваха. Бе им издал всичко без да получи нищо. Тактическа глупост. Цената щеше да е животът на Сара и на милиони още неродени.

Джон се бе оказал прав: не вярвай никому, не разчитай на нищо. Време бе да я измъкне оттук.

Следващите няколко секунди сержант Ротман прекара в попълване на рапорти по дежурството. Ако си бе отварял очите повече, щеше да забележи, че към фасадата на участъка се носят чифт фарове. И той като Силбърман позволи на дребните грижи да отклонят вниманието му от съществените факти на живота. Но за разлика от Силбърман нямаше да страда за това цял живот.

Най-сетне Ротман присви очи срещу стъкления вход, окъпан от фаровете на откраднатия шевролет-импала, шофиран от Терминатор. За последни свои думи избра „Майка му стара!“. Според статистиката — най-често използваните последни думи от жертвите на насилствена смърт.

Двеста и седемдесет килограма стъкло избухнаха в непрогледна бяла буря под удара на четириколесното чудовище, което заора във фоайето, оттласквайки като вълна пред себе си строшени греди и други отломки.

Колата налетя върху кабината с Ротман и премина през нея със скорост от осемдесет километра в час. Кабината заедно със сержанта бяха смлени в неразпознаваема маса и вкарани през следващата стена.

В другия край на сградата, върху дивана в кабинета на Тракслър, Сара се събуди, стресната от далечния грохот. Примига с уморените си очи и се опита да определи посоката, от която идва шумът.

Шевролетът на Терминатор, повлякъл след себе си половината преддверие, спря на около шест-седем метра навътре в участъка.

Киборгът светкавично изби с ритник натрошеното предно стъкло и скочи върху предния капак на импалата. В едната ръка — AR-180, в другата — SPAS-12. Размахал и двете като пистолети, Терминатор се приземи на пода и отпочна лова.

Първите жертви бяха двама ветерани с шестгодишен стаж, надникнали в коридора да видят какво по дяволите става; единият още държеше чашата си с кафе.

Терминатор пусна небрежно два откоса от автомата и сложи край на живота им сред душ от гипс и кръв.

Сара вече чу слабия, но неприличащ на нищо друго звук от стрелба. Семенцето на предчувствие за нещо лошо, което бе усетила със събуждането си, разцъфтя в пълноценна тревога.

Терминатор прекрачи двамата мъртви полицаи, и продължи напред без да нарушава ритъма си. Надникна в стаята, от която бяха излезли — празна.

Натисна дръжката на следващата врата. Заключена. Киборгът направи крачка назад и я ритна.

С отварянето на вратата, мъжът зад бюрото отчаяно се хвана за револвера си и скочи от стола.

На метър от него имаше друга врата. Отворена. Само да стигна до нея, мина през ума на полицаия. В мига, в които плонжираше през нея, видя как Терминатор вдига автомата.

Спасих се... рече си.

Компютърното зрение на Терминатор проследи как полицаият се скри зад стената. Зад инфрачервените очи на киборга микропроцесорът все още виждаше графично очертание на мишената — екстраполирано по законите на вероятностите изображение на полицаия, базирано на траекторията и скоростта на движещото се тяло.

Терминатор насочи дулото на AR-180 към точка на стената, намираща се на около два метра от вратата, и натисна спусъка. Куршумите 5.56 мм преминаха през сухата зидария и направиха големи отвори в гърдите и белите дробове на ченгето. Загина един безкрайно изненадан млад мъж.

Изстрелите още отекваха, когато Тракслър отвори вратата на кабинета си с такъв замах, че изкара ума на Сара. Тя отскочи по инстинкт назад, а чак след това разпозна лейтенанта.

Двамата се гледаха втренчено около секунда. Изразът му сякаш й казваше: Знам какво си мислиш, но грешиш. Ала от погледа й разбра, че тя не му вярва.

Каза й само:

— Стой тук.

Заклучи bravата отвътре и тръшна вратата зад гърба си. Сара остана сама.

Полицаи с извадени револвери тичаха из цялата сграда, хвърляха си уплашени погледи и крещяха въпроси един към друг.

Обзети бяха от контролирана паника. Трясъкът на автоматичен огън в полицейски участък извади най-ве най-страшните кошмари, които могат да се присънят на един полицай. А сега всички го преживяваха едновременно.

Терминатор стигна до края на коридора като вършачка на смъртта и сви наляво. С равномерен ритъм отваряше врати и разстрелваше изпречилите му се полицаи.

В средата на коридора видя главното електрическо табло на участъка и откачи вратата му заедно с пантите.

След мигновено сканиране забеляза дебелия като черво четиристотин и четиридесет волтов захранващ кабел и злобно го откъсна. Минивзрив от искри и ток обви киборга и описа дъга към коридора.

Терминатор счупи небрежно малка разпределителна кутия и подаде напрежението от 440 волта направо на осветителната верига. Светлините в сградата — 134 неоновы тръби по тавана — експлодираха едновременно и потопиха хаоса в мрак.

Сара бе застанала точно под лампата в кабинета на Тракслър, когато тя избухна с опъващото нервите тряс! Настъпилата тъмнина не помогна ни най-малко на усилията на момичето да запази спокойствие. Изстрелите ставаха все по-многобройни и по-нагъсто. Съвсем точно успя да проследи движението на битката: насочваше се към нея.

Когато стрелбата избухна, Рийс бе все още завързан с белезници в етапното. Войнишкият му мозък мигновено оцени ситуацията. Не се изненада. Знаеше кой е дошъл.

Вукович скочи и се втурна с изваден пистолет към вратата. Обърна се към втория цивилен детектив, каза му настоятелно „Пази го“ и изчезна в коридора.

Другият детектив кимна и отиде да заключи вратата. По тази причина се обърна с гръб към Рийс. Глупаво от негова страна.

Чу свистене във въздуха и понечи да се обърне, но в този момент Рийс се стовари отгоре му. Детективът удари главата си във вратата и усети как коляното на Рийс блъска по гръдния му кош — веднъж, втори, трети път — и го размазва върху стената. Отпусна се, борейки се за въздух, на пода, а Рийс скочи на крака, намери ключа, свали белезниците и грабна револвера на полица.

Когато Вукович се добра до оръжейната стая, завари там Тракслър. Размениха си тревожни погледи. Тайно и двамата си мислеха едно и също: дойде и приятелчето на Рийс. Нито един от двамата не щеше да признае пред себе си, че цялата тази бъркотия може да се причини от един-единствен човек.

Тракслър грабна безмълвно един щурмови автомат М-16 и хвърли друг на Вукович. Без да си разменят и една дума, хукнаха по коридора по посока на гърмежите и писъците.

Обискът, който Терминатор провеждаше стая по стая, го отведе по друг коридор. Отвори една от вратите с изстрел на ловната пушка. Човекът-машина мигновено сканира стаята, не констатира наличието на целта и продължи.

Следващата врата. Куршум в ключалката. Сканиране. Нищо. Продължавай. Схемата бе фиксирана и въпреки това достатъчно гъвкава, за да му позволи да реагира на непредвидено препятствие или опасност.

В коридора се изсипа група униформени полицаи. Прицелиха се в мишената, която бавно се носеше към тях. Шестте револвера изстреляха едновременно и пробиха отвори в гърдите, ръцете и краката на Терминатор. Киборгът им хвърли един поглед, после вдигна небрежно автомата AR-180 и ги помете с точни, откъслечни откоси.

Сара със своя нетрениран слух реши, че изстрелите трещят току пред вратата ѝ. Не бе сбъркала особено.

Очите ѝ зашариха из тясната стая. Къде да се скрие? Не се паникьосвай, заповяда на себе си. Направи нещо. В съзнанието ѝ изплува спомен от детството. Винаги, когато искаше да се скрие от гневния глас на баща си, побягваше в стаята си и се свиваше под малкото бяло...

Писалище! Под писалището. Сара се втурна към голямото метално бюро и се натика в тясното пространство, където преди това бе стоял столът.

Терминатор ловко презареди AR-180. Киборгът бе залепил с лейкопласт банановидните пълнители един срещу друг, както практикуват партизаните от джунглите, така че сега бе достатъчно да обърне комбинацията на обратно, за да пъхне пълния. По стените танцуваха пламъци; коридорът се къпеше в подскачащи снопове жълта светлина.

В съседния кабинет Тракслър долови безпогрешно щракането на презареждащо се оръжие. Замръзна в очакване да чуе стъпки. Покрай вратата мина едър мъж, а стъпките на ботушите му отекнаха по дългия коридор. Тракслър отвори рязко вратата и насочи М-16 в гърба на широкоплещестото кожено яке. Прицели се много старателно точно между плещите на мъжа и натисна спусъка.

Автоматът излая, а от дулото му излетя половината пълнител. Тракслър видя как коженото яке бе сдъвкано на парчета, как куршумите улучиха целта, и не можа да повярва на очите си.

Не можа, защото онзи просто се обърна, без дори да трепне, извъртя се хей така и с една ръка протегна AR-180 напред, сякаш бе детска пластмасова играчка. Само дето бе истинска.

Куршумите попаднаха в рамото, стомаха и гърдите на Тракслър и го метнаха върху рамката на вратата. Видя как собствената му кръв оплиска отсрещната стена.

Смъкна се бавно на пода. Взривовете в гръдния му кош започнаха да отслабват. Ушите му леко забръмчаха. Последната му мисъл бе, че Рийс изобщо не е луд.

Вукович се наведе и втрещено, не можейки да повярва, се взря в разкъсаните останки на своя шеф. Гневът се надигна и го накара да изскочи неразумно в коридора и да насочи оръжието си към отдалечаващата се фигура на убиеца на Тракслър.

— Ей, ти! — провикна се гневно.

Човекът се извърна и застана на място, приемайки куршумите на Вукович сякаш бяха благодарности.

Сетне, за най-голяма изненада на Вукович, вдигна с една ръка ловджийската си пушка и го отпрати на оня свят.

Терминатор продължи нататък.

Сара подскочи, когато силно тропане наруши възцарилата се за миг тишина. Бравата. Някой се мъчеше да влезе.

Зъбите ѝ се разтракаха от страх, когато надникна над ръба на бюрото. Отвъд матовото стъкло на вратата се открояваше едър силует. Той беше. Знаеше си. Пъхна се обратно под бюрото. Обзе я див ужас. Преживяваше последните мигове от живота си.

Чу трясък от разбито стъкло. Някой бръкна през дупката и затърси ключа отвътре.

Вратата се отвори и чифт стъпки се втурнаха в стаята. Сара затвори очи. Не се случи нищо.

— Сара? — извика някой.

Позна Рийс.

Без да се колебае дори секунда, Сара се измъкна изпод бюрото и се затича към него.

Облекчението, което изпита Рийс, бе по-голямо дори от нейното. Тя бе жива; мисията бе все още жива. Грабна ръката ѝ и хукнаха по коридора.

Пожарът, започнал в една-единствена стая, се бе разпространил и заплашваше да погълне целия участък.

В коридора, по който бягаха Рийс и Сара, се стелеше пушек, придружен от писъците на умиращите.

Рийс стискаше ръката на Сара в челична хватка, а разбитите от куршумите стаи прелитаха покрай тях. Нарочно избягваше коридорите — там бяха повечето трупове.

И точно там бродеше Терминатор.

Рийс бе свикнал да се бие от стая в стая и в тесни, изпълнени с плъхове тунели. Сега се чувстваше в свои води.

Бушуващият огън вече бе погълнал целия участък. Рийс съзнаваше, че само след секунди високите температури ще убият всички вътре.

Разби заключена с катинар врата, нахълтаха в някакъв склад и през прозореца му зърнаха паркинга. Рийс счупи стъклото, грабна Сара, която почти бе загубила съзнание от дима, и я избута навън.

Терминатор усети покачването на температурата. Кожата му скоро щеше да се вдигне на мехури и да умре, макар това да не бе от кой знае какво значение, след като вече бе разкрил присъствието си.

Престрелката бе затихнала. Нямаше кого повече да убива, а още не бе намерил основната си цел.

Киборгът започна да преценява различните варианти, по които е могла да избяга, но в този миг през прашенето на пламъците дочу тихото бръмчене на автомобилен стартер.

Терминатор незабавно осъзна къде се намира целта му. Хвърли празната ловна пушка и побягна към задния изход.

Когато стигна паркинга, Рийс вече бе успял да запали с оголените кабели един червен форд-пинто и шпореше към шосето. Видя застаналия на вратата Терминатор, на фона на пожара.

— Легни! — кресна на Сара.

Терминатор се прицели внимателно с автомата AR-180, като взе предвид скоростта на колата и тангентата, по която се отдалечаваше. Пусна три бързи изстрела, но пълнителят му свърши и мишената се скри зад ъгъла на сградата.

Рийс и Сара имаха късмет. Първият куршум удари левия калник, непосредствено зад фара. Вторият прелетя над двигателя; само сантиметър по-ниско и пинтото щеше да свърши. Третият се заби във вратата на водача и премина през нещо меко преди да се загнезди, без да причини вреда, в постелката на пода.

Целият следващ час Рийс прекара в шофиране — напълно съсредоточен, отлепяйки очи от пътя само за да провери състоянието на Сара.

Когато излязоха от паркинга и полетяха по Аламеда към междущатска магистрала 10, тя бе близо до истерията.

Целта му бе да излязат от града. Да спечели малко време. Да овладее ситуацията.

Отправи се на изток, по-далеч от града. Далеч от димящите трупове и от вървящия кошмар, който — Рийс бе сигурен — ще ги последва.

Караше „на сляпо“, с единствената цел да увеличи колкото е възможно разстоянието от касапницата в участъка. Но само след няколко минути намали ход, включи фаровете и започна доста успешно да имитира поведението на малкото други шофьори по пътя. Сара, стискала дотогава таблото пред себе си до побеляване на кокалчетата, в очакване на ново разрушително рали по тротоарите, си позволи леко да се отпусне. Но бе все още прекалено стресната, за да

говори, така че пътуваха смълчани, а Рийс съсредоточи вниманието си върху изплъзването от врага.

— Радвам се, че си жива — каза Рийс, без да се обръща.

Тонът му бе искрен. Тя го усети и безмълвно се съгласи, а затихването на шока я отпусна още повече. Събра сили и успя да попита:

— Къде отиваме?

Рийс се усети, че не си е поставил определена цел, затова хвърли поглед в огледалото, убеди се, че никой не ги следва, отби от платното и отвори жабката. Зад резервните бушончета, таблетките против киселини и десетина ресторантски пликчета с кечъп и горчица откри пътна карта. Стара и избледняла, сигурно не отговаряше на сегашните пътища, но все пак бе нещо. Потърси ненаселен район. Намери.

— Най-сигурно ще е на юг. Може би Мексико.

Продължиха, без да разговарят, всеки потънал в мислите си. Сара се мъчеше да се примири със съдбата на Мат и Джинджър. Нямаше да успее скоро.

Свърнаха на югоизток по магистралата Помона, а след още двадесет минути — право на юг, по шосе 57.

Бензинът привършваше. В този ранен час нищо не работеше. Бензиностанциите покрай магистралата до една бяха тъмни.

Минаваха хълмовете северно от Брия, където магистралата разсича като сребърна лента зелените склонове, когато моторът на пинтото започна да прекъсва.

Рийс го пусна по инерция до първия следващ изход, за Брия Каньон Роуд, и продължи по него, докато спряха на първото хълмче по неосветеното шосе към каньона.

Измъкнаха се, капнали от колата. Сара — с явна неохота. Не виждаше защо трябва да спят на открито, когато имаха на разположение цяла кола.

Но Рийс си знаеше работата. А Сара вече знаеше, че с него не може да се спори.

Той извади от багажника аптечка и електрическо фенерче; после тя му помогна да избутат автомобила до ръба на горичката край плавния наклон. Засилиха се и пратиха пинтото по нанадолнището в тъмното, та да не се вижда от шосето.

Брия Каньон Роуд
3:31 след полунощ

Сара наблюдаваше внимателно Рийс — как се придвижва на зиг-заг през храстите — окъсан, свръхвойствен танцър, умеещ да пази идеално равновесие. Очите му сканираха, сякаш бяха видеокамери: без да мигат, на интервали, опипваха ръбовете на предметите, а не самите тях, попивайки хаотичния терен.

Бе като котка, излязла на лов. Плавни движения; твърдо, но гъвкаво охлузено тяло; играещи под кожата изнурени мускули.

Наистина бе войник. Сега окончателно се убеждаваше. Явно бе вършил това толкова пъти, че то се бе превърнало в негова втора природа. Прояснението никак не я зарадва, но вече вярваше на всичко, което ѝ бе казал. Събитията до този момент — касапницата в полицейския участък, маниакалният водовъртеж по улиците, съвсем непонятната експлозия на ежедневието в „Тек Ноар“ — бяха до едно свръхистински. Необяснимо защо в полицията умът ѝ бе прекъснал връзката с тялото, та едва сега, докато наблюдаваше кротко професионализма на Рийс в бойни условия, си наложи да възстанови тази връзка и да се преклони пред истината.

По петите ѝ, за да я убие, бе някакъв робот от бъдещето. Пардон, киборг, поправи се Сара на ум, сякаш имаше някакво значение. Една машина за убийства с формата на човек бе прегазила тридесет полицаи така, както комбайн минава през житата. Улучиха го с десетки куршуми, но той не се спря. И единствената ѝ защита от чудовището комай бе този войник, който изглеждаше съвсем млад и въпреки тренираните си точни движения ѝ се струваше не по-малко уплашен от нея.

Стигнаха до бетонна дренажна тръба под магистрала 57 — тъмна, гладкостенна пещера, в която да се напъхат.

Рийс вдигна взетото от колата фенерче и го насочи към вътрешността на тръбата. Дъното бе покрито с жабуняк. Сара сбърчи нос от миризмата на застояла вода, но все пак се свлече изтощена по стената срещу Рийс. Той клекна и продължи да опипва импровизираното скривалище с лъча и бавно да се отърсва от треската на отминаващата нощ. Накрая погледна към нея — с изненадващо кротки очи. Дрезгавият му шепот проряза плътната тишина с войнишка деловитост, но в тона му имаше и загриженост.

— Добре ли си?

Сара се изсмя, но изведнъж изтрезня от мисълта, че като нищо може и да е ранена. Огледа се. Никаква кръв. Никакви определени болки.

— Добре съм — отвърна. После се почувства длъжна да добави: — Рийс... истина е. Имам предвид войната... и всичко, което каза.

Бе по-скоро израз на примирение, отколкото въпрос, та Рийс не ѝ отговори. Гледаше я със същата съсредоточеност, с която преди това бе проучвал терена. Нима очаква да изпадна в нервна криза? запитва се Сара. Да ме избие на истерия? Нямаше да го допусне. Това я изненадваше, но не — нямаше да си го позволи, макар истерията да дебнеше още иззад кулисите, някъде съвсем наблизо. Оставаше неразрешен един-единствен проблем, при това — истинска загадка. Вече не можеше да плаче. Според нея, би трябвало да го направи, като имаше предвид, че на света му предстои да полудее, че милиони ще умрат в агония под мачкащата пета на някакъв кошмарен наследник на компютрите „Апъл“. Като джобния „Органайзър“ на Чък. Но не можеше да плаче, тъй като всичко това още не бе се случило. В такъв случай, обаче, откъде се бе взел този човек отсреща ѝ? А онова... онова нещо, решено да я унищожи, бе избило десетки невинни хора. Докато студът от цимента се процеждаше в гръбнака ѝ, още по-страшен студ се надигаше в душата ѝ. Ако хронопортирането на Рийс не бе успяло, сега щеше да е мъртва. И никой нямаше да знае защо. Бе съвсем сама в цялата тази история, лишена дори от лукса да разчита на защита от полицията. Сама, трепереща от студ посред нощ в някаква влажна дупка, с непознат окъсан уличен хлапак с налудничав вид, покрит с белези тийнейджър, далеч по-мъдър от годините си по въпросите на смъртта. Но именно той я бе спасил. Сара улови погледа му и понечи да се усмихне треперливо.

— Рийс... ъ-ъ, как ти е малкото име?

— Кайл.

— Кайл — продължи тя с несигурен глас, — ако не се бе появил, сега нямаше да съм жива. Искам... да ти... благодаря.

Рийс си позволи да я погледне в очите. Най-обикновено момиче, заповтаря си на ум. Цел, нуждаеща се от прикритие, добави на себе си. Сетне, за да затвърди самовнушението, добави на глас:

— Върших си работата.

Сара кимна. Засега отговорът я задоволяваше. Рийс продължи да се ослушва. Приближаваше кола. Може би на хиляда метра от тях. Противник? Малко вероятно. Зачака, на границата между напрежението и отпускането, при което възприе и присъствието на нов звук: тук, на откритото, вятърът вееше тъй лек и огромен, че човек сякаш чуваше дишането на целия свят. Това го накара да се почувства смирен. Долавяше във вятъра и миризмата на животни — може би кучета, не бе сигурен.

Колата профуча над главите им. Ръката на Рийс бе стиснала полицейския револвер на кръста му, после се отпусна, когато колата отмина, без да намали ход.

Сара се бе прегърнала през раменете и трепереше неудържимо от комбинираното въздействие на остатъчния шок и острия въздух. Той прекоси тунела с пестеливо, плавно движение и обгърна рамото ѝ с ръка. Първоначално Сара се дръпна. Дрехите му воняха на престояла пот. Но тялото му гореше. Почувства го дори през шлифера и моментално се стопли. Вдигна с благодарност поглед, но той бе вперил очи в мрака със съсредоточен и фокусиран, макар и някак си отнесен, израз. Не бе вложил в жеста си никакво чувство, освен за дълг. Но въпреки всичко това, и въпреки вонята, тя обви с ръка тялото му и се притисна към него. Усети как тялото му се свива от равномерното дишане. Под кожата мускулите му се усещаха като нагreti метални пластини. Ами ако и той беше киборг?

Киборг от невъобразимото бъдеще, в което царуват болката и ужаса.

— Кайл, как се чувства човек, когато пътува през времето?

Той спря да диша за миг. За пръв път се замисляше над въпроса.

— Бяла светлина. Болка. Чувството, че пробиваш насила през... нещо. Не знам. Може би същото, както при раждането.

В този миг тя усети, че по ръката ѝ се стича нещо гъсто и горещо като кафе и я дръпна. Грабна фенерчето и освети пръстите си. Кръв.

— О, Божичко!

Рийс хвърли поглед на стичащата се по ръката му струйка, сякаш ставаше дума за неприятен сън.

— Поех един, докато бяхме там.

За секунда Сара не схвана:

— Поел си един ли? Искаш да кажеш, че си ранен?

Той кимна:

— Няма страшно. Не се притеснявай.

Насочи лъча към ръката му. В шлифера имаше дупчица, прогорена сякаш с цигара, а цялата горна част на ръката лъщеше от кръв.

— Ти да не си луд? Веднага трябва да те види лекар!

— Изключено.

Сара разтвори внимателно шлифера и го смъкна от раменете му.

— Слушай, я съблечи това.

Рийс сне внимателно дрехата и погледна раната с прикрито облекчение. Всъщност, бе очаквал да е опасна, затова не изпитваше желание да я гледа.

— Виж — каза, — минал е през мускула.

Сара закова очи в дупчицата, пробила триглавия му мускул и продължаваща да пуска по малко кръв около парченцето морскосин плат, което куршумът бе откъснал от шлифера и забил в отвора. Рийс извъртя леко мускула си под потрепващата светлина и Сара видя по-голямото и много по-неравномерно изходно отверстие. При цялото насилие от последните няколко часа, за пръв път имаше възможност да се убеди с очите си какво става при срещата на куршум с човешка плът. Бе едновременно и ужасяващо, и любопитно — но най-вече ужасяващо.

Раната се нуждаеше от превръзка и честта се падна на нея. Затова Рийс бе вдигнал аптечката от автомобила. Залавяй се за работа, заповяда си. Не мисли за това, което виждаш. Първо трябваше да я почисти. А това значеше — да я докосне. Божичко, взе да става прекалено истинско.

Отвори аптечката. Бинтове. Мехлем. Таблетки. Марля. Кислородна вода. Тампони. Полезни при охлузване на коляното, но не и за дупка от куршум. Грабна памучния тампон и неуверено го доближи до ръката му. Той я гледаше с учудване, но същевременно се и забавляваше.

— Ох... ще повърна. Говори ми нещо, моля ти се. Няма значение какво.

— Например?

Сара почти се изсмя. Въпросите, чиито отговори търсеше, наброяваха вече милиард. Например... за сина ѝ. Казал ѝ бе, че е имала син. Или, че щеше да има. Или ще има. Или ще е имала. В граматиката нямаше глаголни форми за случай като нейния.

— Разкажи ми за моя син. Висок ли е?

— Колкото мен. Очите му са като твоите.

Започна да попива кръвта от раната му. Той направи болезнена гримаса, но с жест ѝ показа да продължи. Сара пипаше колкото се може по-внимателно, прехапала устни и съсредоточена в действията си, само и само да не повърне върху ръката му.

— Трудно е да ти обясня. Той... вдъхва доверие. Има страхотна воля. Знаеш, че щом се убеди в необходимостта от нещо — неминуемо ще го извърши. Не помня баща си. Но винаги съм си го представял като Джон. Знае как да поведе хората. Ще го последват навсякъде. Готов съм да умра за Джон Конър.

Последното каза тихо, убедено, а тя му повярва и се убеди веднъж завинаги, че и той изпитва чувства. Онзи чист, твърд, нерафиниран фанатизъм на младите — онази страст, която тя никога не бе изпитвала спрямо когото или каквото и да било.

— Поне ще знам как да го кръстя — засмя се.

Шега, ха-ха. Но Рийс не се усмихна и тя се усети, че всъщност няма нищо смешно. Зад очите му се таеше прекалено много болка.

Опита повторно:

— Знаеш ли кой е бащата, та когато го срещна, да му кажа да си гледа работата?

Рийс сви рамене:

— Не. Джон не приказваше почти никак за него. Чух, че е умрял преди войната, и че...

— Спри — прекъсна го Сара. — Не искам да знам.

Продължи да се занимава с импровизираната превръзка. Той мълчеше и наблюдаваше как пръстите ѝ придобиват все повече увереност. Тогава Сара попита:

— Джон ли те изпрати?

Рийс се извърна и отново се стегна.

— Тръгнах доброволно.

— Доброволно?

Извърна се към нея:

— Естествено. Възможност да срещна майката на Джон Конър. Та ти си легенда. Героинята, дала на света героя.

Направи гримаса, когато му стегна бинта.

— Нищо, давай. Стегни го хубаво — рече, после продължи: — Ти си го научила да се бие, да се крие, да организира... от детските му години, когато сте били в нелегалност преди войната. Сара вдигна ръка, а погледът ѝ изразяваше пълно объркване.

— Говориш в минало време за неща, които тепърва ще правя. Ще полудея.

Стегна възела на бинта. За миг забрави какво върши и Рийс приглушено изстена. Тя се усети и продължи по-внимателно.

— Извинявай, но сигурен ли си, че не ме бъркаш с някоя друга?

Прикова погледа ѝ със своя. И отново Сара срещна онова изражение. Нямаше нищо общо с дълга му. Гледаше направо вътре в нея — в Сарата, помещаваща се в тялото ѝ. Малките Сари се свиха уплашени под откровения му поглед.

— Абсолютно — отвърна ѝ.

И наистина бе убеден... поне във физически смисъл. Съмненията му бяха в други области.

Сара се изправи отчаяна на крака.

— Хайде сега. Нима наистина ти приличам на майката на бъдещето? Нима съм издръжлива? Организирана? Та аз с триста зора си оправям сметките, камо ли друго!

Рийс слушаше по-скоро тона, отколкото думите ѝ. Същият хленчещ, отчаян тон, който бе чувал от много от ровещите из боклуците, когато Джон ги приканваше на борба в името на каузата. Ненавиждаше този тон, защото точно тази нагласа бе попречила на хората да победят машините още преди години. Сляпото, блеещо примирение с ударите на „сърбата“. Развили си бяха цели религии и философии, за да придадат тежест на своето отвратително хленчене. До мига, в който Джон не изскочи из пепелта с граната в ръка, за да взриви веригите на един ловец-убиец. До мига, в който Джон не рискува живота си, застанал до горящите развалини на чудовището, за да изцеди част от неизползваното му гориво за своя бронетранспортър.

Едва след този личен пример други се бяха отзовали. Все повече и повече хора започнаха да се сплотяват около Джон. След като

порасна достатъчно, и Рийс се откъсна от уличната банда и се присъедини към него — щастлив, че се маха от жалващото се блеене — „Защо точно аз?“ — което така ненавиждаше.

И откакто бе срещнал Сара преди няколко часа, Рийс непрестанно се люшкаше между благоговението и погнусата.

Спомни си инструктажа. Сара Конър е най-обикновена двайсет и една годишна жена, която работи като сервитьорка, докато следва, и до този момент не е проявила никакви необичайни способности или талант. Това я приравняваше към всяка дръглеста жена, ровеща из боклуците сред развалините, сляпа за собствената си сила да се съпротивлява и да промени съдбата си. Познаваше много такива жени. Но след като им бяха отворили очите, от тях излязоха прекрасни бойци. И със Сара може би щеше да стане същото. Но не го биваше за вербовчик. Разбираше единствено от способите за оцеляване. Кандидатирал се бе за тази мисия с пълното съзнание, че могат и да го пренебрегнат в полза на някой по-възрастен и по-закален боец. Когато Джон го повика лично, внезапното съзнание за огромната отговорност, която поема, поласка самолюбието му. Изпълнението на задачата можеше да промени цялата история на човечеството. Това бяха думи на Джон.

Преди да одобрят кандидатурата му, единствените мисли на Рийс бяха свързани с шанса да изпълни най-важната заповед, поставяна някога от Джон, и със славната чест да се запознае лично с красивата му майка. Не си бе дал сметка за основното значение на мисията. И всичко стана така бързо... така бързо. В момента, в който хората на Джон превзеха лабораторията за преместване във времето, Рийс бе уведомен за специалната мисия и листче с името му бе поставено в общата шапка. Само след минути се яви пред командния бункер на Джон за кратък инструктаж. Сега си спомни върху какво бе наблегнал Джон: грандиозното значение на задачата и чудната увереност, че Рийс наистина ще успее. Рийс се бе почувствал напълно готов за битка именно от тази проява на доверие, а не от амфетамините, с които техниците го бяха наблъскали. А сетне, след като отдаде чест, Джон го прегърна. Това съвсем изненада Рийс. Джон Конър бе суров мъж, до когото бе трудно да се приближиш. Откакто бе загубил майка си, се бе превърнал в замислен самотник, който пред никого не се разкриваше. Последователите му го боготворяха, защото никога не ги насилваше да

вършат нещо, което не желаят, и защото знаеше какво трябва да се прави. Никога не се сближи истински с никого. Но Джон каза, че Рийс става опорна точка на историята, а след това го сграбчи, сякаш бяха отдавнашни приятели. Когато Джон се извърна, за да се занимае с други технически подробности, Рийс успя да долови някаква дълбоко заседнала тъга, която знаеше, че не е предназначена за очите му. Може пък Джон да се е правел на сигурен, за да му вдъхне смелост. Онази тъга обаче го озадачи. И сега, докато си даваше сметка какво трябва да предприемат със Сара, за да оцелеят, се сети за двете изражения на Джон и за това колко недостатъчен бе всъщност инструктажът, преди да го изстрелят в онзи безкраен миг на пътуване през времето. Доколкото му бе известно, той, Рийс, бе първият жив хронопортиран човек. Техниката бе разработена от Скайнет като част от ненаситната научно-развойна дейност на системата — нарастващ в геометрична прогресия репертоар от създадени от компютъра нови технологии.

Хората-нападатели успяха да превземат комплекса непокътнат, след което техниците се юрнаха да зареждат системните файлове и да ги анализират. Когато осъзнаха какво е сторила Скайнет в своето студено рационално отчаяние, Джон реши да използва като противодействие собствената ѝ техника. И все пак, когато Рийс пристъпи в биаксиалния възел на генератора, който създава силовото поле, никой всъщност не можеше да каже дали при пътуването през времето е възможно човек да оцелее. Като нищо можеше да пристигне в 1984 година под формата на вече изстиващ чувал месо, със сърдечна дейност прекъсната от неизвестни сили.

— Виж какво, Рийс — казваше Сара. — Не съм искала това да стане. И не желая да участвам.

Бе на път да се разплаче. Косата ѝ бе сплъстена от съхнеща пот. Дрехите ѝ бяха мръсни и разпокъсани. Не бе никаква легенда. Бе хленчеща, преживяваща от боклуците жена, готова да ревне неудържимо в краката му, а освен, че трябваше да я опази жива, Рийс трябваше да се грижи вече и за запазване на разсъдъка и силите ѝ. Неща, с които и самият той имаше проблеми.

В този миг си спомни последното нещо, което Джон му бе поръчал да стори. Направи гласа си силен и спокоен:

— Сара.

Тя спря да се мята като животно в клетка и се обърна към него.

— Синът ти ми поръча да ти предам нещо. Накара ме да го науча наизуст.

Тя замръзна на място, запримигва, не знаейки какво да очаква. Рийс продължи с омекнал глас, който и при рецитацията загатваше за обичта на първоговорещия.

— „Така и не намерих възможност да ти благодаря като хората за твоята обич и храброст през всичките онези мрачни години. Не мога да ти помогна в онова, което скоро ти предстои, освен като ти кажа, че бъдещето не е циментирано. Видях човечеството да се възправя след своето поражение и имах честта да съм негов водач. Ти, трябва да опазиш нашата победа. Дължна си да си по-силна, отколкото си смятала, че можеш да бъдеш. Дължна си да оцелееш, за да просъществувам аз.“

Рийс забеляза, че тя се укроти. Думите си проправяха път към съзнанието ѝ. Неволно бе издал и собствените си чувства, но това бе вече без значение — важна бе реакцията ѝ.

Стегна мускулите на ръката си. Болката почти бе преминала. Нищо, което да му пречи, в крайна сметка, а и ръката бе запазила над 75 на сто от подвижността си.

Имаха определен, макар и минимален, шанс да успеят. Ако останеха на открито, ако не оставяха следа, можеха да живеят така неопределено време.

— Добра превръзка за полеви условия — рече Рийс, за да я насърчи.

Сара уморено се усмихна:

— Наистина ли я одобряваш? За пръв път ми е.

Усети иронията в собствените си думи. Продължаваше да не иска натрапваната ѝ мантия на отговорността — поне чувствата ѝ не го желяеха. Но някакъв крайно логичен компонент, залегнал дълбоко в душата ѝ, бе успял да се примири с мисълта, че един ден тя наистина ще извърши тези неща — по същия начин, по който бе вече възприела предстоящото след няколко години овъгляване на цивилизацията и всички последвали го ужаси в света.

Тепърва ѝ предстояха хиляди рани, хиляди превръзки. Невъобразими трагедии и загуби. Потрепери от безкрайния непрогледен пейзаж, който сякаш се разкри пред очите ѝ. В съзнанието ѝ изплува една дума. Предначертание.

Приличаше ѝ на участие в пиеса. Можеш да промениш репликите, но не и финала. Спомни си пиесата, в която бе играла в прогимназията. Харесала си бе един от другите герои, но той всяка вечер, неизменно, умираше в трето действие. Сети се колко наивно огорчена се бе чувствала тогава. Искало и се бе поне веднъж болестта на героя да не се окаже смъртоносна. Оттогава актьорското изкуство не ѝ харесваше чак толкова. Концепцията за предначертаното бъдеще май също не ѝ харесваше особено много.

Над главите им премина втори автомобил — дълъг бордови камион с гръмотевично пулсиращ дизелов двигател. Рийс забеляза, че Сара едва гледа.

— Подремни. Скоро ще съмне.

Седна до него, опряла гръб в студения бетон. Между двама им продължаваше да цари напрежение, та той си позволи да я прегърне през рамото.

За миг си помисли, че страда от някакъв остатъчен ефект на хронопортирането: стори му се, че цял живот се е гушил в тази тръба, и че Сара е била неизменно до него.

Силите на Сара бяха изцедени докрай. Трябваше да заспи и почти успя, когато Рийс се сепна от започналото цвърчене на щурците.

Това ѝ даде чувство за сигурност. Дори капнал, Рийс щеше да реагира мигновено на приближаването на някого. Или на нещо. Странно момче, сякаш винаги са го преследвали. Сигурно никога през живота си не бе чувал щурец. След целия преживян психокошмар, наложената им близост я успокояваше. Усещаше се защитена, когато гласът му омекваше. Любопитството ѝ надделя:

— Разкажи ми още за вашето време. Каквото ти дойде на ум. Ще ми помогне да заспя.

— Добре — отвърна ѝ. — Денем се крием, но нощем можем да се движим. Понеже ловците-убийци имат инфрачервено виждане, пак се налага да внимаваме. Особено по отношение на летящите щурмоваци. Не излъчват леснозабележима светлина. Но Джон ни научи как да ги сваляме. Трудностите започнаха с инфилтраторите — роботите за проникване в тила на противника. Терминаторите са най-новият им модел. И най-лошият.

Тя усети, че се носи, че се разтваря в него, докато слушаше за неговия свят на шум и пламъци, бели пепелища и опушени развалини,

осветени от луната дозорни машини, които насочват ярки снопове светлина и плазмени изстрели към парцаливите оцелели човеци, ровещи из срутените градове за неизгорели консерви — овъглени кости и лъскави машини-човекоубийци, втурнали се с хромираните си, оплескани с кръв корпуси през тълпи от нещастници като пощурели за плът акули.

Рийс говореше, но клепачите на Сара се затвориха. Главата ѝ клюмна на рамото му. Той виждаше само темето ѝ, а по него не можеше да познае дали тя спи. Продължи своя разказ без всякаква структура, съставен от ярки образи, които не заемаха определено място в собствената му подредба на събитията — фронтови случки и полезни съвети за оцеляване, истории и резенчета от живота през двадесет и първи век.

Последната съзнателна мисъл на Сара бе крайно любопитна, макар че тя щеше да се сети за нея едва по-късно. Стори ѝ се, че Рийс има поетична дарба, като на уличен трубадур, способен да се изрази метафорично посредством недодялано и неструктурирано противопоставяне на думите. Ако се бе родил другаде и по друго време, можеше да стане художник или композитор, но тези противоречащи на инстинкта за самосъхранение импулси са били на практика заличени, а нищожните им остатъци се проявяваха едва сега в ярките образи на разказа му.

Мисълта, че Рийс е боец със сърце на поет, щеше да изплува отново по-късно, само че примесена с отчаяна тъга.

Сара се отпускате в прегръдката на трескавия сън, но думите на Рийс продължиха да стигат до подсъзнанието ѝ, освобождавайки в мрачните му катакомби видения колкото зашеметяващи, толкова и сюрреалистични.

Нещо светеше — силно, ослепително, като слънцето. Разсичаше нощния пейзаж, облизваше разбитите бетонни форми и гравираше върху им остри като бръснач сенки. Имаше и вятър — мощна струя, духаща право надолу — и някакъв мощен вой, като от умиращ метал, за който след малко установи, че идва от реактивен двигател, или двигатели.

Насочената надолу струя отвя преспите от пепел и оголи купа кости. Пепелта излиташе от орбитите на черепите, а сенките на прожекторите минаваха отгоре им в някаква пародия на живот.

Машината наподобяваше огромна оса, само че на мястото на крилете, в средата на гръдния кош, се намираха два турбореактивни двигателя, насочени право надолу. Нещото потрепваше на едно място над повърхността и сканираше околността в зрителния и в инфрачервения обхват. После се наклони, наведе нос и набра скорост като армейски хеликоптер „Еъркобра“. Окаченото под корпуса оръдие отпрати един единствен изстрел в изгорялата сграда, после се прибра в корема и летящият предмет продължи да патрулира.

На километър по-нататък по разрушения пейзаж друга машина кацаше върху хидравличните си насекомоподобни крака върху нещо като склад или парк за военни машини. Под инфрачервените прожектори-отражатели стояха няколко от танковидните наземни ловци-убийци. Автоматични оръдия, дълги по двадесет метра и монтирани върху конусовидни пилони, стояха на пост, а под тях се въртяха бдително малки противопехотни картечници. Мракът се разсичаше от прожектори.

След отминаването на летящия щурмовак можеха да се покажат. В петнистите си сиви гащеризони бойците се сливаха напълно с околната среда. Сиво със сиво. Черно с черно.

Командирът лежеше по корем под паднала под ъгъл бетонна плоча и гледаше монтирания върху пушката видеоекран с повишена разделителна способност, на който пейзажът се виждаше като посред бял ден. Лицето му се озаряваше от зелената светлина. Бе Рийс. Ручейчета пот образуваха вадички по покритото му с пепел лице. Бе мръсен и отдавна небръснат, а и другите войници не изглеждаха много по-добре. Всички носеха наушници, от които се чуваше непрестанния ромон на разговорите на другите бойни части в района.

— Дозор Янки едно три търси огневи пункт Е-девет.

— Слушам, Янки едно три. Предай данни.

— Районът до три хиляди метра разузнат. Нищо особено. В търговския център спипахме няколко боклукчии. Не са регистрирани, но имат стока за размяна.

— Каква стока?

— Консерви, малко инструменти, бензин. Искат укритие и малко боеприпаси две две три.

— Прието, едно три. Изпрати ги.

— Прибираме се. Търсачът ни си нарани лапата, затова преустановявам патрулирането.

— Прието, едно три.

Гласовете не преставаха да мърморят. Сведения от патрулите в почти всички сектори. Екипи от сапъори, търсещи ловци-убийци за повреждане и разглобяване на части. Група за дълбоко разузнаване, преследвана от нов летящ щурмовак модел 8 — щом направеха „зиг“, и той правеше „зиг“, а не „заг“. Лоша работа. Друг дозор, близо до бункер 23 на едновременната улица Мълхоланд Драйв, искаше подкрепление от екип механици, да им помогнат да демонтират оръдието от използваем ловец-убиец. Някой бе влязъл в бой на брега с два терминатора серия шестстотин, облечени във войнишки гащеризони. Резултатът: един умрял, трима за лазарета, две горящи терминаторски шасита. Търсачът им, куче-зайчар, също бе гътнат и командирът на отделението не можеше да си го прости.

И така нататък.

Рийс подаде знак и екипът се спусна по замаскирания с отломки отвор към водещо под земята стълбище. В съня си Сара проследи как слизаха нащрек все по-надолу, етаж след етаж, под земята, водени от лъча на фенерчето. Четири етажа под повърхността Рийс блъсна с приклада на пушката по някаква грубо заварена стоманена врата. Веднъж. После два пъти. После пак веднъж. Чу се стърженето на плъзгаща се встрани стоманена плоча и в процепа се появи окото на часовия.

— Рийс. Кайл. DN...

Преди още да произнесе номера си, вратата издрънча и се отвори. Рийс влезе. Заобиколи го топлина, дим от огън и потискаща миризма на човешки тела. Вътре стояха трима часови с оръжия, готови за стрелба. Рийс подаде ръката си, за да я помиришат двете стражеви кучета — овчарка и доберман. Вероятно най-добре хранените същества в огневия пункт. Размахаха опашки и Рийс бе пропуснат нататък. Все още го смятаха за човек.

Часовите направиха крачка назад и отпуснаха пръсти върху пушките „Уестингхаус М-25“. Хората на Рийс го последваха, разписаха се в присъствената книга върху старата масичка за карти, после се пръснаха из лабиринта.

Огневи пункт Е-9. Навремето бе четвъртото ниво на подземния паркинг под развлекателния център на телевизионната мрежа Ей Би Си в Сенчъри Сити. Сега бе разбит, полусрутен и приютяваше войници, деца, скитници, прехранващи се от боклуците, болни и умиращи, и хиляди плъхове.

Сара следваше Рийс, сякаш той бе водачът ѝ. Минаха покрай испити, уплашени лица, чиито очи едва отбелязваха присъствието им. Облечени бяха в парцали, пластове от случайно намерени дрехи, с цели номера по-големи или по-малки от необходимото, наметнати с плащове или пелерини от килими, брезент или черна мушама, привързани с разноцветни жички. Лицата им бяха бледи и съсухрени, очите — хлътнали. Единствено децата издаваха някакви признаци за живот. Щъкаха из сенките на лов за плъхове за яхнията.

Из катакомбите тук-таме мъждукаха огньове, на които се готвеше. От всички сенки надничаха призрачни лица на мъже и жени с напуснали ги души. Обитаваха коруби от едновременно автомобили, полегнали кофи за боклук, или просто се свираха зад провесено от жица одеало. На някои от по-старите лица личаха белези от светлинни изгаряния, получени по време на войната — плътта се бе вдигнала като мехур от прегоряло сирене и направо се бе изпарила. Отнякъде в мрака долиташе тих вой, а от една от близките ниши се носеше монотонно безсмислено хлипане. На Сара ѝ се стори, че върви през ада. Разкъсваше се между непреодолимото желание да побегне и силния подтик да помогне, с каквото може, за облекчаване на тези отчаяни страдания. Докато вървеше сред тях, протягаше ръце да ги прегърне, сякаш с това щеше да изцели всички тези рожби на термоядрената война. Но като че ли призракът бе всъщност тя, защото всички гледаха през нея, без да я виждат. Не бе сред тях. Все още.

Рийс и Сара приближиха група мъже, скупчени под ярка флуоресцентна лампа около базовия радиопредавател. Минавайки покрай тях, Рийс отдаде чест. Началници. Някои познаваше, други — не. Неколцина капитани, двама майори и един, седнал с гръб към тях, с часови от двете му страни. Носеше черна барета, закичена отстрани с генералска звезда. В пъстрата партизанска армия, опасала земното кълбо, само един човек носеше такава черна барета.

Джон бе пристигнал в огневия пункт предишната вечер, за да организира нападението върху близките автоматизирани заводи. Вече

знаеха, че Скайнет произвежда там самозареждащите се плазмени оръдия, използвани в моделите 7 и 8. Голямо нападение, запланувано за след три дни. Рийс го очакваше с нетърпение. Един от лейтенантите бе споменал, че може би предстои Рийс да бъде прехвърлен в екипа на Конър, а и самият Джон бе разговарял лично с него малко след пристигането си. Необичайна среща. Рийс се стесняваше, а Конър го огледа бавно и внимателно. Сякаш му правеше преценка далеч по-различна от онази, която се дава на обикновен офицер. Ако Рийс имаше някакъв недостатък, това не пролича от погледа на Конър.

— Свободен си, сержанте — бе казал генералът, преди да отmine.

Джон открай време си беше такъв. Макар Рийс да бе участвал в няколко съвместни акции с него, Конър продължаваше да е загадка.

Сега, заобиколен от своя щаб, Джон координираше десетина важни офанзивни из цял свят с помощта на подвижния си телекомуникационен център.

Рийс бе дочул, че са се включили нелегално към няколко канала от спътниците на самата Скайнет, знаейки, че врагът веднага би разрушил всичко в небето, направено от човек, но не би си позволил да разруши собствената си глобална релейна мрежа. Рийс нямаше и най-малкото понятие как действа тази техника, но и не му беше работата да знае.

Сара видя струпаните под лампата мъже. След като двама от адютантите отстъпиха встрани, забеляза и гърба на мъжа с черната барета. Широките рамене висяха уморено, но ръцете с уверени жестове набелязваха действия по картата. Чуваше гласа му, но не и думите, и ѝ се прииска да види лицето му. Но адютантите пак ѝ закриха гледката. Опита се да го приближи, но се оказа невъзможно. Не ѝ бе съдено да го види. Рийс продължи малко по-нататък и намери място — полуизгорял кожен диван — където да полегне за няколко часа. Разкопча колана, свали пушката и я положи върху коленете си, но без да я изпуска от ръце.

— Моята любима и най-добра приятелка — рече и потупа приклада на М-25. — Винаги спим заедно.

Сара седна на дивана до него. Той отпусна назад натежалото като олово тяло. Отвори ципа на някаква чантичка и измъкна малък, плосък пластмасов правоъгълник. Беше омачкана полароидна снимка, но тя не

можа да види изображението. Докато Рийс я разглеждаше, погледът му стана мек и занесен. Остана така неподвижен доста време.

Вдигна глава чак когато чу да се отключва и отваря стоманената входна врата. Осветен от слабите преносими флуоресцентни лампи, в скривалището се прибра още един патрул. Двама разузнавачи. Кучетата помиришаха ръцете им. В този миг, преди часовете да са затворили вратата, нахълта още един мъж. Бе с една глава по-висок от другите и носеше нещо под окъсаното сиво пончо.

Кучетата го залаяха бясно. Часовете вече насочваха оръжието си. Единият закрещя:

— Терминатор! Терминатор!

Рийс остана вцепенен половин секунда. През това време терминаторът отметна пончото, вдигна плазмената RBS-80, производство на „Дженеръл дайнамикс“ и проряза бункера с ослепителен сноп енергия.

Рийс захапа снимката, за да освободи ръцете си, скочи с пушката и спринтира към битката.

Бункерът се изпълни със заслепяващи импулси. Терминаторът сееше смъртоносния си огън. Взривовете се накъсваха от писъци, а отнякъде зави маниакално сирена. Заобиколен от пушеци и адски писъци, терминаторът се придвижваше неумолимо към командния център. Конър издаваше кратки заповеди, а около терминатора свистеше ответен огън. Част от боеприпасите избухнаха. Гледката се закри от пълзящото по ниския таван огнено кълбо.

Рийс бе повален на пода под дъжда от пламтящи отломки. Зашеметен от болката, успя да се изтъркаля настрани и затърси опипом пушката. Снимката бе паднала наблизко и вече гореше сред отломките. Сара видя и обезумелия поглед, с който лежащият Рийс наблюдаваше как фотографията се сви и изчезна сред пламъците.

Останалото бе само импресии. Писъци. Бягащи стъпки. Светкавици през стелещия се дим. Плачещо сред хаоса шестгодишно момиченце. Виещи кучета. Едното от тях — овчарката — щракащо с челюст към пламналата козина на гърба му.

И сред всичко това — безмилостно придвижващ се силует със светещи червени очи и пушка, сееща смърт. RBS-80 се извъртя и се насочи право срещу нея. Сара усети как сърцето ѝ се качи в гърлото при мисълта, че няма да успее да избегне огъня. Остана втрещена,

парализирана срещу дулото през хилядната от секундата, която предхождаше избълването, и която после се проточи цял век. Червените очи я приковаха. Бялата светкавица я превърна в пара. Оттук нататък сънят нямаше накъде да се развива, затова внезапно спря като скъсан филм.

Сара изстена и в полусън се вкопчи в Рийс, търсейки топлината на тялото му. После се отпусна отново в прегръдките на съня. Но този път без сънища.

От размърдването ѝ Рийс се събуди и застана нащрек. Усети, че насмалко е щял да задреме, затова направи две-три от умствените упражнения, с чиято помощ се поддържаше буден през дългите патрули. Небето извън тръбата започваше да просветлява. Доста време трябва да ѝ е говорил. Сигурно през последния половин час бе изприказвал повече приказки, отколкото през последните две години от живота си. Не можеше да каже в момента защо толкова подробно ѝ бе разправил за нападението срещу бункера. В края на краищата, бе съвсем обикновен случай, абсолютно незабележителен от военна гледна точка. Искаше да ѝ създаде обща представа за ежедневието през 2029 година от новата ера. Сигурно част от обяснението бе в снимката. Съчетанието от снимката, терминатора и присъствието на Джон някак си бе успяло да направи ярко цялото събитие.

Джон му бе дал снимката преди година, докато се криеха в някаква тръба, подобна на сегашната, а земята трепереше от плазмените бомби, които неуморимо сипеха наоколо им изкуствена дневна светлина. Тогава Джон извади от джоба на униформата си стар предвоенен портфейл, а от него — снимката. Затова, какъв бе смисълът ѝ и защо трябваше Рийс да я носи непрестанно със себе си, никога не стана дума и продължаваше да е загадка. Рийс, разбира се, моментално бе познал лицето, тъй като снимките на Сара Конър бяха доста разпространени, а някои войници дори ги носеха в битките за късмет. Но да притежава оригиналния полароиден портрет бе нещо съвсем различно.

Оттогава я бе носил със себе си, където и да отидеше, дори и при най-опасните задачи, когато знаеше, че неминуемо ще се намокри до кости, че и по-лошо.

Така че, макар самият портрет да бе загадъчен, бе успял да се запечати като прогорен в паметта му. Тя като че ли седеше в някакво

превозно средство. От малкото подробности върху снимката бе невъзможно да се определи какво точно. Прическата ѝ бе различна от сегашната, но изглеждаше горе-долу на същите години, може би малко по-възрастна; косата ѝ бе малко по-къса и привързана с лента през челото. Чертите бяха поуморени, но челюстта излъчваше сила, а очите ѝ създаваха впечатление за вътрешен мир. Извивката на устните съвсем леко загатваше за усмивка. Може би предизвикана от някакъв спомен. Но, общо взето, обстановката бе почти тържествена. За това допринасяше и навъсеното небе. Зад нея имаше нещо, което не бе на фокус. Мина доста време, докато Рийс разпозна в него плешката на куче. Ако съдеше по размера и окраската — вероятно немска овчарка.

Когато стигна до нахлуването на Терминатор в бункера в момента, в който той разглеждаше снимката, Рийс прескочи факта, че на снимката бе тя. Изведнъж се смути, сякаш ако ѝ кажеше, щеше да признае, че е едва ли не някакъв воайор. Дори прагматичната му откровеност не успя да се пребори с това чувство.

Спомни си как експлозията го зашемети и как първото, което видя, след като зрението му се възвърна, бе горящата наблизко фотография. Когато една полароидна снимка изгаря, тя се свива, сбръчква и изкривява, макар топящото и изменящо се изображение да продължава да се вижда.

Погледна надолу към истинската Сара, смъкнала се към скута му, потънала в тревожен сън. Усети и онова странно разместване и раздвояване на образа: déjà vu^[1]. Подобно нещо му се бе случвало и друг път, когато преди някоя мисия запомнеше в подробности картата на терена, а после, докато лазеше по местността, абстрактното сякаш се наслаждаше върху реалността. Подготовката за събитието се превръщаше в самото събитие.

Пое студения утринен въздух. Сивият бетон на тръбата стана ослепително бял от заливащата го слънчева светлина.

Сара се размърда и измърмори нещо. Лицето ѝ бе обърнато към него, обезоръжено от невинния сън. Разгледа го. Въпреки подпухналостта, отпуснатата челюст и притиснатата в мръсната му риза буза, въпреки че изражението ѝ в момента съвсем не бе благородно, в очите му тя изглеждаше красива. Прокара пръст по линията на носа и по пълните ѝ устни. Поддадоха под допира му. В целия си кошмарен живот не бе докосвал нищо по-нежно. В гърдите

му забушува някакво миниатюрно хеликоптерно витло. Дишането му се ускори и ръката му се разтрепери.

Цялото му тяло се превърна в купчина пепел, но на Рийс вече му бе все едно. Левият му прасец бе в плен на досадно схващане. Не му обърна внимание. Ръката, обгърнала Сара, бе станала безчувствена. Идиотщини. Беше в ръцете му, а едва я усещаше.

Внимателно отмести кичур коса от бузата ѝ. Сара сбърчи нос и въздъхна. Усети топлия ѝ дъх, помириса сладостта... Рийс стисна зъби. Заповяда на главата си да се проясни.

Тя отвори очи и ги фокусира върху Рийс.

— Сънувах... кучета — рече озадачена.

Сънят продължаваше да е размазана бъркотия от кошмарни сенки.

— Снощи ти разправях за тях — обясни ѝ той. — Използваме ги да откриваме терминаторите.

При споменаването на терминаторите Сара изплува окончателно на вече утихналата повърхност на съзнанието и хвърли поглед назад към далечния и бурен водовъртеж, който бе преживяла предишния ден.

— О, Божичко — рече.

Но не като молитва.

Брия Каньон Роуд

9:02 сутринта

Рийс и Сара изкачиха дигата и стъпиха на шосето. Над главите им прелитаха птици. От време на време някоя пикираше в храсталака зад гърба им.

Над полето отвъд дигата леката мъгла се стелеше на призрачни пластове. Във въздуха витаеше утринният аромат на влажни листа и дървесен сок.

Рийс хвана Сара за ръка и я поведе на юг по банкета на пътя. Осеяните с храсталаци хълмове, издигащи се само на метри от шосето, им създаваха чувство на защитеност. Отсреща бе дигата на магистрала 57, която вървеше успоредно на шосето. До ушите им достигаше шумът от периодично преминаващите по междущатската магистрала автомобили. Намираха се в ненаселена, обрасла с шубраци отсечка между Даямънд Бар и Брия. Пред себе си виждаха втора редица

хълмове, а по тях — сондажни кули и бавно въртящи се нефтени помпи. Рийс спря в подножието на рампата, извеждаща на шосето.

— Необходима ни е кола — каза. — Трябва да сме постоянно в движение. — Посочи магистралата над главите им. — Накъде води?

Сара погледна картата. След като преобърна няколко страници, за да проследи връзките с други пътища, отвърна:

— Можем да хванем магистрала номер пет и да продължим на юг.

Рийс нямаше представа къде се намират в момента, а и не го интересуваше. Единствената му цел бе да се отдалечава непрестанно от модела 800. При появата на една тъмносиня тойота иззад завоя пред тях, измъкна полицейския револвер. Но още не бе успял да стъпи на шосето, когато Сара му изсъска:

— Прибери това нещо.

Сграби китката му с две ръце и я дръпна надолу, после се извърна и протегна ръка право напред, с вдигнат вертикално палец.

Колата приближи и намали ход, после ускори нагоре по рампата към магистралата. Двамата пътници, младежи, изкресяха нещо нецензурно, а шофьорът — грубоват на вид мъж с бомбе на главата, свирна с клаксона.

Рийс се канеше повторно да вдигне пистолета, но Сара го възпря:

— Моят начин е по-сполучлив, повярвай ми.

Не му бе никак ясна церемонията с вдигнатия палец, но реши да й даде още една възможност. В края на краищата, това бе самата Сара Конър.

След три минути иззад завоя се показва голям барутносив шевролет пикап. Шофьорът спря в подножието на рампата и с незагасен двигател ги изчака да приближат.

— Ще ни качите ли? — попита Сара с възможно най-милият си глас.

От прозореца се подаде дълга сплъстена коса, буйна брада, очи и ухилена уста.

— Качвайте се. Но отивам само до Ървин.

— Чудесно — рече Сара с благодарен тон.

Рийс й помогна да се покатери в каросерията сред две протрити резервни гуми, торба мръсни дрехи и очукан сандък с инструменти.

Радваше се, че методът ѝ се е оказал успешен, иначе следващият път щеше да действа по своя.

Хотел „Панама“

9:22 сутринта

Терминатор правеше проверка на системите си. Резултатите отчиташе по вградения дисплей. Дългата колона от данни се появяваше на фона на инфрачервения образ, образуващ се в микроокуляра на окото. Вътрешните повреди бяха минимални. Пломбите по шасито бяха непокътнати, вътрешната хидравлика работеше с пълна мощност. Под нормата бе единствено външната кожа от органична плът.

Отнесено бе парче от скалпа, а отдолу се бе разкрил хромиран метал, покрит с тънък слой засъхнала кръв. От бузата висеше парче кожа, разкрило лъскавите хранващи кабели, които движеха челюстта.

По тялото на киборга имаше изобилие от синини и охлузвания, някои от последните — гангренозно загнили. Кръвоносната система се бе самоизключила, след като пневматичната помпа, поддържаща налягането, бе унищожена от сачма. Терминатор бе успял вече да зашие или закрепил с универсално лепило повечето съдирания и зеещи дупки от куршуми, осеяли тялото му. Но плътта му не зарастваше. В стаята вонеше тежко на гнилоч. От кофите за боклук на уличката няколко мухи се бяха вмъкнали през прозореца.

Терминатор бе почти безразличен към въздушното им нападение. Отпъждаше муха, само ако кацнеше върху окуляра, с което му пречеше да вижда. Останалите се разхождаха необезпокоявани по онези от раните, които не си бе направил труда да почисти или поправи.

Проверката на системите завърши с данни за хранването на Терминатор. Потреблението бе минимално — под 0,013, т.е. по-малко от една хилядна от наличната енергия.

Там, където би се намирало сърцето на обикновения човек, Терминатор носеше в торса си от свръхиздръжлива стомана ядрена батерия, скрита в капсулована закалена кутия. Мощността ѝ бе достатъчна, за да се осветява един малък град цял ден, и служеше за задвижване на най-сложната система от хидравлични микродвигатели и сервомотори, изобретявана някога. Терминатор щеше да изкара с

батерията значително повече от един ден, особено, ако редуваше усилената дейност с процедури на икономия.

В мига, в който Терминатор се превключеше в режим на икономии, излишната енергия започваше да се събира и съхранява от компактни кондензатори. Можеше да бъде възпрян единствено, ако торсът се разбиеше и тези жизненоважни източници на енергия бъдеха разрушени. Именно затова торсът бе облечен в три пласта броня от най-здравата възможна сплав.

Терминатор бе способен да действа с пълна мощност по двадесет и четири часа на ден в продължение на 1095 дни. Реално, през това време щеше да има куп възможности като сегашната, през които да работи на икономичен режим, с консумация на енергия равна на 40 на сто от функционалната. Оптическата система превключи на „само инфрачервено“. Оборотите на помпите се понижиха и налягането в двигателните агрегати спадна с 40 на сто. Енергията бе пренасочена към кондензаторите. При условията, в които бе протекла мисията му досега, Терминатор щеше да е способен на безкрайно действие, да прегази всякаква съпротива и да ликвидира целта, а после да оцелее без програма през ядрения ад, причинен от Скайнет и да се върне при своите господари-машини за препрограмиране.

Терминатор щеше да го има още много, много време.

Мухите, подули се от гниещата плът на киборга, сигурно щяха да се зарадват на подобна новина.

Магистрала 5-Юг

9:57 сутринта

Пикапът влезе в детелината за преминаване на магистрала 5 и намали скоростта в съгъстващото се сутрешно движение. Механичният грохот на камионите стресна Рийс и вниманието му се заостри. Докъдето стигаше погледът, бяха заобиколени от коли, микробуси и камиони.

Наближиха Тъстин. От двете страни на осемте платна на магистралата се издигаха наскоро построени три и шестетажни сгради от стъкло и железобетон, повечето от тях — банки и спестовни каси. Окръгът Ориндж бе заможен, предприемчив и упорито консервативен център на бизнеса. Градовете му по принцип си приличаха, въпреки

впечатляващите имена от рода на Вила Парк, Ориндж, Пласентия и Йорба Линда.

Рийс не знаеше вече какво да мисли. Толкова излишни неща... толкова излишни.

Трафикът понамаля и пикапът изскочи от Тъстин. Сградите започнаха да отстъпват място на малкото останали портокалови горички в кръстения на тези плодове окръг. Сара обърна глава срещу вятъра и видя пред себе си стена от евкалипти. Сети се, че от отвъдната страна на гората е базата на морската пехота „Ел Торо“. Ако ѝ потрѣбваше батальон морски пехотинци... но тогава си спомни за случилото се в полицейския участък.

Крадешком погледна Рийс. Та той бе един, при това — не много по-стар от нея, макар очите му да изглеждаха древни. Но така, както си беше сам, бе успял да я спаси от сигурна смърт. При това — неколkokратно. Калено момче с дяволски силно чувство за дълг.

Въпреки това, сега, както се бе свил в каросерията на пикапа, ѝ заприлича на смален, незначителен, уплашен и уязвим фантом.

Пикапът намали скорост и отби в най-дясното платно. Сара изви глава и видя, че слизат от магистралата при Санд Каньон Роуд.

Свиха на бензиностанцията в края на рампата.

— Последна спирка — провикна се весело шофьорът.

Хотел „Панама“

10:05 преди обед

Родни избута скърцащата количка от банята в края на коридора. Видя откачилата се табела „Не работи“, наведе се да я вдигне, огромното му шкембе се нагъна като неохотен акордеон и Родни изгрухтя. Хвърли табелата сред шишетата с дезинфекционна течност и течен сапун, с които бе натоварена количката. Запали изгасналата си пура, запуфка делово и обвини плешивата си глава с дима, та да прогони острата миризма на перилните препарати.

Почука машинално и отвори вратата на сто и втора стая. Насреща му се усмихна Джасмин, току-що лакирал ноктите си в червено. Истинското име на „Джасмин“ бе Боб Хъртъл, но Родни страшно си падаше по краката „му“, когато тръгнеше да се разхожда пред „Панама“. Високите токчета подчертаваха идеално формата на

прасците. На Родни му бе все едно как си изкарват парите за наема, стига да си го плащат. Джасмин, облечен в дълъг комбинезон, седеше сред всичките си налични имуществва в стаичката три на четири метра и започна да се будалка с Родни.

Родни обаче бе имунизиран. Измете безмълвно и си излезе.

Стигна до сто и трета и усети, че ще си има неприятности. Миризмата не можеше да се сбърка с нищо друго и единственото, което му мина през ума, бе: „Майка му стара, пак някой алкохолик е пукнал. Вторият за този месец. Сега пак ще плъзнат шибаните ченгета, а мацките ще ме ругаят и ще ме замерят с пинсетите си за вежди.“

Като реши, че колкото по-скоро се залови с тая работа, толкова по-добре, Родни почука на вратата. Чу скърцане по пода, но никой не отвори. Почука втори път и извика:

— Ей, приятел, какво си внесъл в стаята? Да не е умряла котка? — с надеждата, че именно това ще се окаже причината.

Терминатор тъкмо бе наредил върху наплютото от дървеници легло вещите, които бе взел от апартамента на Сара. Чуването го принуди да се превключи в режим „бойна готовност“. Само след секунда и седем десети автоматичният „Магнум 375“ бе в ръката му с дръпната петле и нацелен към човека от другата страна на вратата. Инфрочервеното зрение очерта застаналата там мъжка фигура. Тъй като по тона на гласа, физиката и пасивното поведение на мъжа — никакъв опит за влизане — Терминатор установи, че същият не представлява заплаха, към вратата не бе произведен изстрел. В противен случай щеше да постави в опасност сигурността на оперативната база, а това не бе приемлив вариант. На вътрешния дисплей се появи списък от възможните устни отговори:

НЕ

ДА

НЕ ЗНАМ

МОЛЯ, ЕЛАТЕ ПО-КЪСНО

ВЪРВЕТЕ СИ

ЕБИ СЕ

ЕБИ СЕ В ГЪЗА

Последният примигваше като най-подходящ и Терминатор го изговори достатъчно силно, за да се чуе през вратата.

— Еби се в гъза.

— Да ти го начукам на теб, приятелче — отвърна Родни и отмина с количката към дъното на мръсния коридор. По-добре живо копеле-алкохолик, отколкото умряло.

Във вонящата стая Терминатор прогони с ръка мухите, кацнали да снасят яйцата си в отворената орбита на окото му. След като избърса окуляра с парцал, машината вдигна тефтерчето с телефони, взето от жилището на Сара, и се зае да сканира методично бързо прелистваните страници.

Предварителният анализ на вероятностите сочеше, че тук ще открие ключа към сегашното местонахождение на плячката. За това сигурно щеше да е необходимо време, но за киборга факторът време нямаше значение.

Санд Каньон Роуд

10:48 преди обед

След като зареди, очуканият пикап отбръмча по Санд Каньон Роуд, обвиняйки останалите на пътя Сара и Рийс в облак изгорели газове. Сара се огледа. Бензиностанция „Мобил“. Отвъд шосето — почивен комплекс, а редом с него — район за пикници, където две семейства с деца се забавляваха по кафявата трева.

Сара забеляза, че Рийс изследва влажното поле с ягоди в съседство с района за пикници. Толкова странен й се стори — мъж, откъснат от своето време и неспособен да се вмести в сегашното. Рийс усети, че тя го гледа и се обърна към нея с уморен, сериозен вид. Лицето му бе мръсно, а в косата му сякаш бяха гнездили мишки. Сара му се усмихна насърчително и посочи тоалетните от едната страна на бензиностанцията.

— Да се поумием, докато имаме тази възможност.

Рийс кимна и безмълвно я последва. Влязоха вътре и той тръгна подире й към дамската тоалетна. Тя му направи знак с ръка да спре и се засмя на объркания му вид. Посочи му другата врата:

— Ти си за там. Боя се, че ще трябва сам да се оправяш.

Рийс погледна вратите: на едната пишеше „Жени“, а на другата — „Мъже“. Разбра грешката си, подсмихна се и влезе в която трябва.

Сара с облекчение се зае с външния си вид. Първо проучи в огледалото охлузената си фасада. Разводненият течен сапун не успя да смъкне всичкия ѝ грим, но поне отми най-видимата мръсотия. Косата ѝ бе ужас. Нямаше дори четка. Свила устни, прокара пръсти през бъркотията и се намръщи на резултата. Повече от тупирана. Дано хората си помислят, че е някаква нова мода. После сама се засмя на мисълта си. Какво значение имаше кой какво ще си мисли, в края на краищата?

На излизане от тоалетната не видя Рийс. Почука на вратата на мъжкото отделение — нищо.

Страхът сякаш я тресна с бухалка. Заобиколи сградата и видя група дечица да си подхвърлят зелена дунапренена топка над главата на голям, задъхан ирландски сетер. На една от колонките зареждаше едър линколн-континентал. Но Рийс го нямаше.

Замига с нарастващо отчаяние, осъзнавайки внезапно, колко силно се нуждае от защитата му. Всичките ѝ други опори в живота бяха вече изкоренени. Освен майка ѝ. Сърцето ѝ се прободеше от мисълта, че майка ѝ може да я мисли вече за умряла. Хукна към телефонния автомат на ъгъла на бензиностанцията.

Нямаше пари, но си спомни номера на телефонната си кредитна карта и набра малката къща в Сан Бърнардино. Първият звън още не бе свършил, когато чу разтревожения глас на майка си.

Необходима ѝ бе повече от минута, за да я убеди, че дъщеря ѝ е жива и здрава. Полицията от отдела в Рампарт я търсела, заедно с един, за когото се предполага, че е участвал в касапницата в тамошния полицейски участък. Сара тъкмо се канеше да ѝ обясни какво е станало и да помоли майка си да дойде да я вземе, когато внезапно съзря Рийс наред ягдовото поле.

Облекчението направо помете страха ѝ. Сара сграбчи слушалката и затвори очи, а долната ѝ устна се разтрепера. Майка ѝ настояваше Сара да ѝ каже къде се намира, та да дойде да я вземе. Сара обаче осъзна, че все още с Рийс ще е на по-сигурно. Всъщност, никой друг не бе в състояние да ѝ помогне, тъй като никой не щеше да повярва на Рийс и да вземе предпазните мерки, които той би взел.

Сара се скри зад ръба на окачената на стената кабина, като придърпа и слушалката към себе си. Рийс ѝ бе забранил най-

категорично да контактува с когото и да било, затова се боеше как ли ще реагира, ако я види да разговаря по телефона.

Сви ръката си на шепа около устата, да не се разнесе гласът ѝ. Заговори бързо и деловито — ако можеше да се чуе след това на запис, щеше да се изненада.

— Мамо, слушай ме внимателно. Нямам много време за приказки...

— Какво има, мила? Какво се е случило?

— Мълчи и слушай! Искам да приготвиш малко багаж. Действай бързо и отиди на вилата. Не казвай никому къде отиваш, дори на най-добрите си приятелки. Дори на Луиз. Тръгни веднага. Сега не мога да ти обяснявам; просто ще трябва да ми повярваш.

— Но трябва да знам какво...

— Просто изпълни това, което ти казвам. Ако не го направиш, няма да мога да ти се обадя втори път.

— Божичко, Сара... Добре, добре!

Сара погледна Рийс, застанал странно неподвижен с гръб към нея. Ако се обърнеше, щеше да пусне слушалката и да тръгне към него. Майка ѝ тогава щеше съвсем да откачи.

— Добре, мамо. Ще ти се обадя след време на вилата. Не се тревожи за мен. Ще се оправя.

— Сара, чуй ме! Трябва някак си да се свържеш с полицията.

— Не разбираш какво ти говоря. Те не могат да ми помогнат. Никой не може. Трябва да вървя...

— Сара!

— Довиждане, мамо.

Окачи слушалката и прекъсна металическия глас. Рийс бе вече на колене, все още с гръб към нея, и откъсваше ягода. Обърса я и отхапа. От толкова далеч не виждаше изражението му, но усещаше, че предишната му твърдост и контролираност на движенията се бе някак си стопила.

Рийс бавно се изправи и облиза пръсти. Замислил се бе за нещо. Точно в този миг зелената дунапренена топка го удари по гърба. Хилядна част от секундата преди това, Рийс бе вече заел бойна стойка. Извъртя се и удари топката в земята.

Децата замръзнаха, после си казаха нещо и изпратиха най-малкото — момиченце на не повече от шест години — да я вземе

обратно.

Това, че Рийс продължаваше да стои напрегнат, притесни Сара. Сякаш децата нарочно го бяха ударили. Забърза по асфалта към полето, но момиченцето вече стоеше в краката на Рийс и го гледаше от ъглите на присвитите си очи по онзи мъдър начин, по който децата фиксират възрастните.

Като наближи Рийс, Сара забави крачка. Момиченцето казваше:

— Не искахме да ви изплашим. Може ли да си вземем топката?

Рийс постепенно се отпусна, сякаш бе метална пластина, и погледна надолу към топката. Преглътна напрежението и се наведе да я вземе. Подаде я на детето със същата онази нежност, която бе проявил и към Сара рано сутринта. Момиченцето се поколеба — гледаше безумните му очи от някакво съвсем различно време и може би виждаше в тях ужас и отчаяние, но в един миг изпита и нещо друго, много по-силно и добронамерено. Грабвайки топката от ръката на Рийс, понечи да се усмихне. После мигновено се извъртя, вдигна целта на задачата си във въздуха и тържествуващо изписка:

— Взех я! Взех я!

В същия миг сетерът завърши своя скок-дъга, първоначално нацелен към топката в детската ръка, но попаднал малко по-ниско отколкото трябва, и блъсна момиченцето в краката на Рийс. След това се хвърли и захапа изпуснатата топка. След секунда бе сред скупчените деца и пусна олигавената вече плячка на тревата.

Рийс помогна на зашеметеното дете да се изправи. И на неговото лице се появи нещо, наподобяващо усмивка, но явно бе нещо съвсем ново, което още не бе успял да овладее. Момиченцето оправи старателно рокличката си и подуши със сбръчкано носле.

— Миришеш на гадно — обяви, после хукна към другарчетата си.

— Кайл? Добре ли си?

По челото му се оформиха бръчки като дълбоки бразди. Искаше да й каже нещо, но го възпираше някаква могъща вътрешна сила. Най-сетне устните му замърдаха, оформяйки думи, които почти не се чуваха:

— Не трябваше да виждам това — каза простичко. Когато отвори повторно очи, лицето му имаше изражението на изгубило се дете,

почти готово да ревне. — Инструктираха ме. Показаха ми снимки и карти. Разказаха ми куп работи. Но изобщо не очаквах...

Пак се затрудни в избора на думи. Сара се приближи.

— Но нещо не се връзва. Не мога... да възпра желанието си да бъде част от всичко това...

Речниковият му запас не му стигна да опише нейния свят.

Сара посегна и го докосна по рамото. Той бе изцяло съсредоточен върху лицето ѝ и изобщо не усети докосването. Тя се опита да го успокои със свои думи.

— Но, Кайл, ти си част от всичко това. Този свят е вече и твой.

Той така яростно заклати глава, че Сара се отдръпна.

— Не, не, не — ломотеше Кайл. — Не разбираш ли, Сара? Не мога да спра по никаква причина. Не мога да бъда нищо друго, освен войник с... — и пак засече, но по-скоро от прочувственост, отколкото от липсата на думи.

— Кайл, аз...

— Дълг! — прекъсна я. Съзнаваше, че тя надали го разбира. Сграбчи раменете ѝ и се опита силом да я накара да осъзнае положението: — Сара, нима не проумяваш? Целият този свят вече го няма! Там, откъдето идвам, е една пустош, осеяна с костите на хора като тези! — И посочи семействата на масата за пикник.

Сара се огледа, мъчейки се да възприеме всичко през неговите очи. Децата, кучето, полята — всичко това ѝ бе толкова познато. Тя не осъзнаваше присъствието им по същия начин, по който рибите не осъзнават наличието на водата. За него обаче всичко това бе идиличен сън, изгубеният рай, за който по негово време бяха оцелели само горчиви смътни спомени. Едва сега, след като бе зърнала неговия свят, можеше да проумее поне отчасти болката и дезориентацията, която той изпитваше дори от едно най-обикновено излизане на улицата.

В този миг той млъкна, усещайки, че децата са го зяпнали с някаква смесица от любопитство и страх.

И родителите им бяха извърнали глави към Рийс и Сара. Явно Рийс привличаше внимание върху двамата им и по този начин нарушаваше основния си дълг. Млъкна, тръшна всички врати пред чувствата си и грабна Сара за ръката.

— Трябва да се движим — рече и я потегли към рампата, извеждаща на магистралата.

Хотел „Панама“

11:52 преди обед

През щорите се процеждаше остър като нож горещ слънчев лъч и разсичаше гърба на Терминатор, седнал върху леглото, за да прецени вариантите за по-нататъшно действие. Докато електронният мозък на машината общуваше със себе си, автоматични топлообменници разсейваха излишната температура от корпуса. Според анализа на киборга, съществуваше достатъчно голяма вероятност Сара да бъде открита на адреса, на който, според същия анализ, живееше майка ѝ. Достатъчно голяма, за да оправдае нова атака.

Терминатор подбра методично необходимите инструменти. Не му бяха останали кой знае колко. Ако нападението се окажеше неуспешно, след приключването му щеше да се наложи да промени оперативната си база.

Оушънсайд

1:23 следобед

Сара и Рийс благодариха на шофьора и скочиха от кабината на големия камион. Той отмина с мощен рев, а Сара поведе Рийс към мотел „Тики“ отвъд пътя. Видя ѝ се скапан: плосък покрив, опасан с изпотрошени неоновы тръби, а самата сграда полегнала настрани. Но предлагаше легла. И душеве. Приближавайки се към мотела, Рийс заразглежда разхождащите се по улицата групички униформени морски пехотинци, пуснати в отпуск от базата „Пендълтън“, намираща се северно от града. Обзе го завист към чисто новите им униформи, но не можа да повярва на нежността на младите им лица. И воините им са като цивилните, рече си — безгрижни и весели, излезли на разходка посред бял ден. Всичко това му се струваше невероятно.

— Хайде, Кайл — подкани го Сара.

За по-голяма сигурност канцеларията на мотела бе оградена с решетки като каса на кино. Оушънсайд предлагаше прекрасен изглед към Тихия океан, изобилие от слънце и висок процент престъпност. Окъсаната двойка се изправи пред процепа в решетката. Рийс бръкна в джоба си и извади топка мърляви банкноти.

— Ще стигнат ли? — обърна се към Сара.

— Да — удиви се тя. — И не искам и да знам, откъде ги имаш. Отброи необходимата сума за една нощувка и рече към решетката:

— Искаме стая.

— С кухня — допълни Рийс.

Докато Сара се разправяше с летаргичния управител, Рийс насочи вниманието си към огромната, прашна немска овчарка, завързана с верига към обрулената от времето къщичка до канцеларията. Кучето току-що бе спряло да лочи вода от купичката си. Рийс улови погледа му. Животното бе възрастно, горе-долу — десетгодишно. Но зад провисналите клепачи Рийс успя да мерне в кафявите очи полуживата искра войнственост. Бавно се приближи с протегната напред ръка. Кучето се поколеба за секунда, после стана и тръгна към Рийс. Облиза дружелюбно ръката му. И този път издържа кучешката проверка. Стари навици. Отпусна се леко. При наличието на куче подсъзнателно се чувстваше малко по-сигурно.

Скоро след това влязоха в спартанската стая, която им бяха дали. Вътре имаше легло, тоалетка, малка кухненска ниша и баня. През вратата Сара успя да зърне ръждясалите плочки около душа. Не можеше и да се сравни с „Уолдорф“. Тук бе истински рай.

Рийс се зае да изследва методично стаята. За него удобствата бяха много по-маловажни както от разположението на прозорците, което определяше видимостта и огневия рубеж, така и от дебелината на стените. Железобетонни панели. Добре. Устойчиви на куршуми. Одобри и задната врата, с плъзгащо се резе и напречен железен прът.

Табелката на вратата — „Не използвайте тази врата“ — изобщо не го засягаше. Макар при последното боядисване на стаята някой да бе разлял боя по прага, Рийс нямаше да има проблем да я отвори.

Сара се тръшна на леглото и заяви:

— Живота си давам за един душ.

Рийс я изгледа така, сякаш къпането бе последната му грижа.

— Трябва да изляза за провизии — съобщи и се насочи към вратата.

— Кайл, чакай — скочи Сара, ужасена от мисълта, че ще трябва да остане сама. — Ъ-ъ... трябва да ти сменя превръзката.

— Като се върна.

Но видя изражението ѝ и се сети какво я притеснява. Хвърли револвера на леглото.

— Няма да се бавя.

Извърна се и бързо излезе. Колкото по-рано си свършеше работата, толкова по-бързо щеше да се върне.

Сара го изгледа в гръб, после седна и под ивиците светлина, пропускани от щорите, се заслуша в приглушените звуци на автомобилното движение. Погледна към късата цев на оръжието. Имаше брутален и заплашителен вид, но от личен опит знаеше, че не е в състояние да възпре киборга. А може би Рийс ѝ го бе оставил, за да го използва срещу себе си, ако машината я спипаше в негово отсъствие? Изключено! Рийс не би си го и помислил. Цялото му същество бе съсредоточено върху оцеляването ѝ. Искаше тя да живее дотогава, докато не ѝ отнемеха насила това право. Тогава защо ѝ го остави? В никакъв случай не ѝ ставаше по-добре от това, че е въоръжена. Побутна оръжието, после го вдигна в ръка. Издаваше остра, зла миризма на смазан метал, от което Сара се почувства нищожна и слаба. Но въпреки всичко го усещаше удобно в ръката си. Нищо чудно, след като револверът бе конструиран именно с цел да ляга добре в човешката ръка. Но, не. Имаше и още нещо, осъзна Сара. И разви нова теория за това, защо Рийс ѝ бе оставил пистолета.

Искаше тя да свикне с него. И отчаяната Сара започна да опипва контурите на нещо, което бе толкова огромно, че превишаваше мащабите на нормалното човешко мислене. Вероятно щеше да ѝ се наложи да използва пистолети като този през всички останали ѝ дни на този свят.

Рийс усети, че бързо губи инерция. Всичките му запаси клоняха вече към нула. Но длъжен бе поне още малко да е в пълна бойна готовност. Прекосяваше паркинг, пълен с хора и нови, лъскави автомобили, отвъд които имаше голям супермаркет. Устата му се наля със слюнка, докато гледаше разкошните им тапицерии, сложните контролни табла и...

Задачата, боецо. Задачата, задачата... Длъжен бе да уравни мислите си... да подобри защитата... да създаде огнева стена, непробиваема дори от модел 800. Тръсна глава, за да прогони умората, и се вмъкна с изранените си и изтощени нозе в пълното с храна

укрепление. Ами, да. Никакъв проблем, мина му през ум. Просто още една невъзможна задача.

Душът почти успя да отмие останките от кръв и барут, които Сара носеше по себе си от дванадесет часа насам. Три се до зачервяване с белия сапун и се попари с горещата вода. После се уви с хавлията и седна на леглото. От измитата ѝ коса по гърба ѝ се стичаха капчици. Почувства се почти чиста. Но само почти.

Излегна се само за миг, колкото да се отпусне, да намали временно настойчивото земно притегляне, и моментално изпадна в дълбок, черен сън.

Сара бе в капан. Огромната фигура на Терминатор нахлу през вратата с гадна и нетърпелива, почти похотлива усмивка и насочи пистолета. Сара видя как миниатюрното червено слънце на лазерния мерник мина по тялото ѝ и замръзна върху дясната ѝ гърда. Още преди да успее да плонжира от леглото, се чу експлозия, сякаш целият свят избухна, и оловното топче изсвистя към нея, разсичайки въздуха като хирургически скалпел. Когато стигна до нея, чу глухото чупене на ребра и нещо гигантско я вдигна и блъсна назад. Усети как горещият живот се изцежда от тялото ѝ и спокойно си помисли, че болката е прекалено далеч, за да я усети особено силно, а Терминатор стоеше надвесен отгоре ѝ и дупчеше някога красивото ѝ тяло с куршум подир куршум. Усещаше всеки един като миниатюрен таран, който пробиваше месата ѝ и я караше да се мята и подскача. Именно затова изпищя: не защото умираше, а защото онова, което се вършеше с нея бе безумно, лудо и несправедливо обезобразяване. Изправи се в леглото и пое въздух да писне отново, но осъзна, че наоколо е необичайно тихо, че е невъзможно току-що да е пищяла, а това значеше, че изобщо не е пищяла, което пък означаваше, че...

Бе сънувала.

Когато се свести съвсем, усети едновременно две неща: бе се стъмнило, а Рийс го нямаше. Мръсният електрически часовник върху нощното шкафче показваше 6:03. Тя се изправи и моментално съжали. Усещаше мускулите си като начукани пържоли, брутално размазани от ударите, понесени през последните дванадесет часа. Сънят изобщо не ѝ бе стигнал, за да се възстанови.

Револверът бе върху тоалетката, насочен към стената. Привлече очите ѝ, сякаш бе призовка от Върховния съд. Като че ли я питаше: Не

ти ли харесва как изглеждам? Аз и ти сме съединени за цял живот. Спи без мен, ако смееш. Сара потръпна и вдигна слушалката на телефона. Само след секунди разговаряше вече с майка си.

— Честна дума, мамо, с нищо не можеш да ми помогнеш. Само стой там, на сигурно място. Не мога да ти кажа къде се намирам. Прекалено опасно е.

Но този път майка ѝ бе изключително настойчива. Настояваше Сара да ѝ даде поне номер, на който да се обади, ако ѝ се наложи да замине някъде. Иначе Сара нямаше да знае къде да я търси. Наистина имаше известна логика.

— Мамо, ако ти кажа номера, нали обещавах да не го съобщиш нито на полицията, нито на който и да е друг. Сериозно ти говоря. Пък и няма да сме тук още кой знае колко. Добре, добре, пиши.

Издиктува записания върху телефона номер и ѝ каза, че я обича. Последва кратко колебание, а след него — очакваният и стоплящ я отговор. Сара постави слушалката и остана загледана в телефона. Майка ѝ сигурно се раздира от любопитство и ужас от цялата тази загадъчност. Но тя бе длъжна да е предпазлива. През ума ѝ мина случайна мисъл и произведе вълнички като камъче, хвърлено по повърхността на вода. Не се задържа достатъчно дълго, за да позволи на Сара да я разгледа по подобаващ начин. Но не бе усетила онова характерно потрепване в гласа на майка си.

Биг Беър

6:04 следобед

Вилата не бе голяма в сравнение с повечето вили. Имаше три основни стаи: таванска спалня, свързана със стръмни стълби с просторния долен етаж, разделен на кухня и всекидневна.

Вратата висеше като скъсано сухожилие от пантите си. Под обърнатия стол на пода лежеше тялото на майката на Сара. През последните няколко минути температурата във вилата почти се бе изравнила с външната: един градус над нулата. Кръвта по главата на мисис Конър се бе сгъстила. Невиждащите ѝ очи бяха вперени в онова нещо на стола, което бе причинило смъртта ѝ. То държеше телефона до ухото си и слушаше.

— Обичам те, мамо — каза гласът от другия край на линията.

Терминатор се поколеба за по-малко от миг, докато разгледа възможните отговори, появили се на вътрешния дисплей. Киборгът избра онзи, който съдържаше най-малък коефициент за грешка, следователно най-малко можеше да предупреди целта му, че чува дигитално синтезиран вариант на гласа на трупа в краката му.

— И аз те обичам — каза и постави слушалката.

Не се усмихна, докато набираше нов номер. Нито погледна към най-новата си жертва. Изчака с търпението на мъртвите някой да вдигне телефона от другия край и да съобщи:

— Мотел „Тики“.

Киборгът отново проговори, този път със собствения си глас: точен, ясен, безучастен и някак си лишен от всякаква човешка перспектива.

— Дайте ми адреса си — поиска безизразно.

Мотел „Тики“

6:27 следобед

Сърцето ѝ замръзна, когато мъжът спря пред вратата. Почука веднъж. После още два пъти. И пак веднъж. Сара въздъхна облекчено и отключи.

Идваше ѝ да прегърне Рийс и да го разцелува, но преди мисълта ѝ да се бе оформила напълно, той я отмести и влезе в кухненския бокс.

Тя заключи, изчака малко да се поуспокои и се обърна с лице към него. Искаше да му каже колко се радва, че се е върнал. Много. Но Рийс бе оставил двете книжни торби върху масата и ги разкъсваше. Върху лекьосаната повърхност се изтърколиха няколко шишета. Сара прочете етикетите им и това я обърка още повече.

— Но какво е това? Царевичен сироп, амоняк, нафталин. М-м-м. А какво ще вечеряме?

Рийс не отвърна на неуверения ѝ опит да се пошегува. Извади от другата кесия патрони за револвера, сигнални факли, лепенки, ножичка, тенджерка с цедка и кутия кибрит.

— Пластик — отвърна разсеяно.

— Пластик ли? Това пък какво е?

— Най-вече нитроглицерин. Само че малко по-стабилно. Научих се да правя пластични бомби още като дете.

Сара изгледа вонящите бутилки и въздъхна.

Сан Бърнардино

8:12 вечерта

Слизаше от планината като самата смърт, яхнал деветстотинкубиковото кавасаки. Шпореше мотоциклета до дупка и на няколко пъти едва успя да не изскочи от стръмния, виещ се път и да се свлече в дълбоката пропаст.

Цялото това усилие имаше една-единствена цел: да се прекъсне такъв крехък биологичен процес, какъвто е животът на едно младо момиче. Тези меки, топли, влажни машини със своите слаби системи се поддаваха изключително лесно на разрушение. Достатъчно бе да се откъсне малко плът оттук-оттам, или сърцето да прескочи веднъж — и край. Ако бе създаден така, че да може да изпитва чувства или най-малкото да оценява стойностите на нещата, Терминатор вероятно щеше да изпита професионален срам от факта, че това му отнема толкова много време. Той обаче не бе способен на такова нещо. Не усещаше нищо и щеше да функционира безкрайно — или докато изпълнеше задачата си, или докато му се изтощеше ядрената батерия. А при този темп на консумация на енергия, батерията щеше да изтрае най-малко още двадесет години.

Терминатор навигира докрай ръчката на газта и започна да слаломира с лекота из рехавото движение по магистрала 215-Юг. За щастие на пътната полиция, нито един неин служител не забеляза киборга, пътуващ със сто и шейсет километра в час. Следваше линия, водеща от една смърт към друга, пресече заспалия пустинен град и се отправи към последната смърт — единствената, която имаше значение. Онази, за която бе създаден.

Мотел „Тики“

8:42 вечерта

Ако човек присвиеше очи и не забележеше подробностите, спокойно можеше да вземе Кайл и Сара за семейна двойка, заловила се да приготви вечерята — истинска задушевна гледка. А те всъщност

приготвяха едно от основните оръжия на диверсантите — тръбни бомби.

Седяха един до друг, приведени над дървената кухненска масичка, която в момента бе отрупана със съдове.

Рийс държеше в ръка една от осемте двайсет и петсантиметрови къса водопроводна тръба. С пластмасова лъжица натъпкваше последното парче от мощния мек експлозив.

— Оставяш малко място, ето така. И внимаваш да не попадне по резбата.

Сара наблюдаваше, докато той старателно отгреба излишъка, а след това завинти металната капачка.

— Завиваш, много внимателно.

Помогна ѝ да започне, а след като се убеди, че ще се справи с бомбите и сама, се зае със задната врата.

Малко по-късно, след като я направи използваема, Рийс се върна в кухнята, за да помогне на Сара с взривателите.

Сенките, хвърляни от уличната светлина през тънките завеси, се люлееха нежно по стените. Легнала в тъмната стая, Сара ги наблюдаваше с надеждата, че ще я приспят. Но сънят не идваше и тя остана втрещена в тавана над главата си.

Свил се така, че да гледа през процепа, образуван от завесата и стената, Рийс представляваше един неподвижен силует — статуя, която спокойно можеше да се озаглави „Бдение“. Голото му до кръста тяло се очертаваше стегнато и твърдо на острото улично осветление, а белезите изпъкваха като отличителни знаци.

Сара премести погледа си към масата; готовите бомби бяха подредени в редичка до найлоновата торба, заредена със запалка, няколко пакета храна и разни други принадлежности, необходими за оцеляване по пътя. В другия край на стаята, седнал на фотьойла до прозореца, бе Рийс.

Стана и отиде до него. Приседна на страничната облегалка на фотьойла, но той ѝ хвърли само бегъл поглед, после продължи да наблюдава през прозореца с револвер върху коленете.

По нейно неумолимо настояване се бе окъпал и избърснал и сега бузите му розовееха, а косата му лъщеше чиста и влажна. Обул бе купените по-рано нови дънки и маратонки. Равнината от стегнати мускули по голия му гръб се нарушаваше единствено от грубите

белези — един вид пътна карта на преживяната агония. Видът им изпълни Сара с чувство на прокълнатост. Плътта не можеше да устои на машината.

— Мислиш ли, че ще ни намери? — попита.

— Вероятно — отвърна Рийс.

— Погледни ме как треперя. И това ми било легенда. Сигурно страшно си разочарован?

Рийс пусна завесата и се обърна с лице към нея. Тя беше без грим. Косата ѝ бе уплетена. Долната ѝ устна потръпваше.

— Не съм разочарован — каза той с възможно най-неутрален тон.

Сара го погледна в очите. Отмести поглед. Много добре усещаше какво представлява в сравнение с образа, който той бе донесъл със себе си. Убедена бе, че и най-жалките ровещи из боклуците жени от неговото време са били по-способни да оцелеят от нея.

— Кайл, разкажи ми нещо за жените от твоето време... Какви бяха?

Рийс сви рамене:

— Добри бойци.

— Кайл... — подхвана тя, но се поколеба.

Съзнаваше, че гледа едно симпатично младо лице; всъщност, дори красиво, въпреки белега. Той бе защитникът ѝ, но усещаше, че и тя някак си му е нужна. Онова, което се готвеше да го пита, бе нещо съвсем ново; нямаше нищо общо нито с дълга му, нито с кошмара, който преживяваха заедно.

— В твоето си време, имаше ли си някое...

— Някое какво? — попита озадачено Рийс.

— Момиче. По-специално от другите. Нали разбираш...

— Не — отвърна, прекалено бързо, спомняйки си всички жени, които бе познавал, особено загиналите. Май всички бяха измрели, или поне онези, които познаваше по име.

— Никога — добави, сякаш му дойде допълнително на ум.

Сара млъкна изненадана:

— Искаш да кажеш, че никога...

Рийс се обърна към прозореца, а пръстите му неволно се свиха около револвера.

— Нямах време за такива неща. Участвах във война. Всички, които бяха достатъчно големи за... тази работа, бяха достатъчно големи и да се бият. Те бяха просто войници и нищо повече.

Сивата и безкрайна самота на живота му направо я поразиха и малките Сари почувстваха горещия вятър на гнева и отчаянието, а сетне — нещо още по-болезнено, но при все това и много по-прекрасно от последвалото — нещо, което ги усука и ги накара да видят нова черта у Сара, та те се сгушиха една о друга и заплакаха.

— Съжалявам — каза Сара. Пръстите ѝ импулсивно се вдигнаха и докоснаха подутия, зле зараснал срез под плешката му. — Толкова много болка...

От очите ѝ закапаха сълзи и се стекоха по бузите — сълзи за него, вкаменен под ръката ѝ, сякаш неусещащ пръстите, които галеха старата рана.

— Болката се поддава на контрол — отвърна ѝ с равен глас. — Болката е инструмент. Понякога, когато няма значение, можеш да я изключиш.

— Но тогава ставаш безчувствен.

Рийс се вкопчи в думите на Джон Конър. Прекара многократно през паметта си на висока скорост спомена от инструктажа и затисна чувствата, които накупяваха и се мъчеха да избият навън. Опита се да ги блокира, да запуши пукнатините, но чувствата създадоха огромно налягане, а пръстите ѝ бяха тъй нежни и приятни.

Сара усети как мускулите му заиграха под пръстите ѝ и дъхът му спря в гърлото. Тогава той заговори тихо, сякаш тя бе свещеник, а той се изповядваше:

— Джон Конър ми даде веднъж твоя снимка. Така и не разбрах защо. Много стара беше. Изпомачкана. На нея бе млада, каквато си сега. Погледът ти беше занесен и ти се смееше — съвсем слабо, но усмивката ти бе някак тъжна. Винаги съм се чудел какво ли си мислела. Запомних всяка черта, всяка извивка.

Прехапа езика си при последните думи. Нямах никакво желание да продължи, но вече нямах спиране — отприщил се бе като от взрив. Задържаното насила изскачаше през зеещия отвор. Устата му продължи сама, а гласът му стана убедителен, когато ѝ каза:

— Дойдох през времето за теб, Сара. Обичам те. Винаги съм те обичал.

Ето. Каза го най-последно. Сега се прибири, циментирай пробойната и всичко ще се оправи. Но не успя да намери обратния път, тъй като бе прикован от блестящите очи на Сара. Тя го гледаше стресната, с влажни очи, а той не бе вече сигурен в нищо — нито в подготовката си, нито в дълга си, а най-вече — в нейните чувства към него. Но знаеше, че я бе обичал, и че нищо нямаше да успее да я убие. Нито човек, нито машина, нито каквото и да било щеше да й причини дори най-малката болка, защото той бе готов и цял свят да разруши, само и само да я опази. Дори на две да го разкъсаха. Готов бе да спре да съществува, за да може да живее тя — не заради човечеството, а заради самата нея.

Сара прочете всичко това по лицето му и в очите му и повярва по-скоро на изражението, отколкото на думите му. Онова, което най-много я обърка, бе признанието, че именно тя е причината за този поглед — по-дълбок и болезнен, отколкото изобщо си бе представляла. Рийс я изгледа отново. Погледът бе тъй съсредоточен, че я прегаряше, а тя нямаше намерение да отмести очи. Щеше й се той вечно да я гледа така. И докато искаше това, времето започна да тече по-бавно и малката тъмна стаичка съвсем притихна.

Сара докосна лицето му. Толкова нежна бе кожата над скулата му...

Рийс внезапно си спомни обратния път. Бе тъмен, студен и труден, но ако наистина я обичаше, трябваше да поеме по него незабавно. Насила се изправи и се отдалечи от нея.

— Не трябваше да ти казвам това — изсъска през зъби.

Надвеси се над масичката и започна методично да нарежда тръбните бомби в найлоновата торба. Сара изпита моментна слабост от дезориентация. Та той се движеше като машина, като киборг. И се криеше от нея в машината. Това бе нетърпимо и тя се приближи до него, извърна го, прегърна го, целуна го по врата, по бузата, по устата. От ръцете и устата й чувствата сякаш нахлуха изведнъж у него и разтопиха твърдостта му. Рийс разбра, че обратният път е загубен завинаги.

Изстена тихо, когато част от него умря, а друга стана по-силна. Притегли Сара по-здраво в обятията си, притисна я към гърдите си и отпи от устните й.

Изведнъж се оказаха на пода до масичката. Той не го усещаше. Около него нямаше нищо, освен Сара, а той я желаше и я притегляше

все по-близо и по-близо.

Тя целуваше белезите му. Отнасяше болката и променяше целта на живота му. Тя бе крадец, а той — охотна жертва. Ето че тя витаеше отгоре му като нежна антитеза на летящите щурмоваци, а той я придърпа още, макар тя да бе вече възможно най-плътно притисната в него, без да бъде смачкана до смърт.

Сара усети как желанието бушува из цялото му тяло, отеква и в нейното и тя жадно го поглъщаше. Прекараха така един безкраен миг — притиснати и запъхтени, без мисъл, без план — двама удавници под първата мощна вълна на своята любов.

Но после Сара надникна над вълната и видя, че той всъщност не знае вече какво да прави, зашеметен от копнежа си по нея. Отведе го до леглото.

Там му помогна да събуе дънките, после го поведе по тялото си, полагайки ръцете му върху всички онези места, които сякаш бяха спали, защото всъщност никога не се бяха събуждали. Сега се разбудиха от допира му и завикаха да бъдат освободени. След малко и двамата бяха голи и създаваха нова среда на единение — среда, каквато дотогава не бе съществувала и нямаше никога вече да съществува. И времето наистина спря.

И единствено те отмерваха равномерно времето със срещата на телата си в тази нежна, пулсираща среда на мрачния космос.

Мотел „Тики“

11:28 вечерта

Сара отвори очи и се загледа в движещите се по стената светлинни шарки.

Рийс спеше до нея и гърдите му се вдигаха и спадаха в израз на доволство. Отпуснатото му лице бе прелестно. Като си помислеше, той всъщност беше дете, а случилото се бе променило и двамата. Преди да се намерят взаимно, тя бе най-обикновена сервитьорка, заключена в собствените си комплекси за несигурност. А той — дете-боец, превърнал войната в единствен смисъл на живота си. Но сега, след като се бяха сблъскали и слели в едно, и двамата бяха станали нови хора.

Тържествеността на тази мисъл почти спря сърцето ѝ. Обърна се към Рийс и го прегърна силно. Той се размърда, но не се разбуди. Това бе своего рода победа. Той бе в безопасност в нейните обятия. Сега около тях имаше някакъв непробиваем мехур, който нищо, дори един терминатор, не бе в състояние да пробие.

Нежно целуна лицето му и той изстена. Бе предотвратил смъртта, а тя му даваше живот. И двамата бяха учители. Знанието бе еднакво важно за оцеляването им. Любов и война. Удоволствие и болка. Живот и смърт. И издръжливост. И...

Но не бяха сами във вселената. Сара усети шума на цивилизацията отвъд вратата. Улично движение. Приглушени гласове от съседната стая. Воят на минаващ над главите им военен реактивен самолет. Кучешки лай. Нужна им бе издръжливост, след като ги преследваше една несломима машина, чиято единствена цел бе да ги унищожи. Ето какъв живот ги очакваше. Да бягат от нещо, което никога нямаше да престане да ги търси, което щеше да върви по петите им, докато и двамата не намереха своята смърт. Думата сякаш придоби почти физически измерения. Измеренията на Терминатор.

Осъзна, че трябва да променят стратегията си. Рийс явно бе тук единствено, за да попречи на Терминатор да я убие, да я скрие някъде на безопасно място, докато отmine войната, да ѝ помогне да оцелее заедно със своя син, който да обедини съпротивителното движение и да обърне хода на събитията. Но как можеха да оцелеят, докато на този свят съществуваше и Терминатор? Рийс бе направил вече всичко възможно да го унищожи в „Тек Ноар“. Полицията го бе надупчила с куршуми. Но той продължаваше да ги преследва.

Сега имаха тръбни бомби. Но и нещо много по-мощно от елементарната животинска хитрост. Имаха чувство — толкова силно, че можеше да подхранва волята им, а може би и да им позволи да се обърнат и да чакат идването на Терминатор. Да му подготвят специално посрещане и да заличат копелето от този свят. Трябваше да има някакъв начин. И Рийс вероятно го знаеше.

Изправи се и започна да го буди, но очите му бяха вече отворени. Съсредоточил се бе върху нещо много далечно.

— Чуй кучетата — каза, а тонът му я изпълни с ледени висулки.

Тя се обърна към прозореца и долови далечния лай. Две кучета, после три. Четвърто започна да вие. Бяха доста далеч, някои — може

би на повече от половин километър. Подемаха тревогата от задни и предни дворове, а химията на телата им се дразнеше от онова, което надушваха във вятъра. Кучето, усещащо един невидим за нас свят, е способно да погледне в очите на човека и да прецени дали зад тях се крие човешко същество или не. Накрая тревогата се поде и от завързаната пред мотела им немска овчарка.

Каквото и да се приближаваше, явно не издържаше на кучешката проверка. Хвърлиха се едновременно към дрехите си, а времето изведнъж ускори своя ход.

Терминатор подмина канцеларията на мотела и се устреми към целта, без да обърне внимание на ръмжащия звяр, удържан единствено от опънатата верига. С микропроцесори включени на най-високи бойни обороти, всяка нова стъпка бе по-енергична от предишната. Подробностите на заобикалящата го среда станаха кристално ясни и толкова наситени с информация, че обикновеният човешки мозък не би могъл да я възприеме. Силата на земното притегляне. Плътността и температурата на асфалта. Разстоянието до всеки отделен предмет. Скоростта на вятъра. Океанът от звуци, заливащ сензорните му датчици. Движението на топли тела зад измазаните стени. Точните измерения и качества на всичко в обсега на Терминатор се измерваха, засичаха и захранваха в постоянно ревизираното уравнение на движение и маса. Шансът им бе нулев.

Терминатор се изправи пред вратата на стаята им и вдигна автомата AR-180. Едно блъсване с крак бе достатъчно, за да я превърне в три натрошени дъски.

Машината престъпи прага и изсипа в стаята градушка от автоматен огън. Куршумите заблъскаха по голата маса и я разпиляха; преминаха през фотьойла и разхвърляха вата из въздуха; стигнаха и до леглото и го шариха, докато стана невъзможно върху димящия труп на матрака и металната рамка да е останал някакъв живот.

Терминатор смени пълнителя и се огледа.

Допуснал бе грешка. Дигитализираният му изглед на вътрешността на стаята изобразяваше всеки отделен предмет в контрастен релеф — всеки предмет, освен целта. Номерът на стаята — проверен два пъти. Вариант? Смени маршрута. Отхвърлен. Сканирай по-отблизо.

Киборгът бързо влезе в стаята и я огледа. Видя отворената задна врата и в същото време чу бягащите стъпки.

Хърб Росмор вдигна крак от газта на своя бронко-пикап и погледна сънливо към светещия надпис на мотел „Тики“. Трябваше да подремне, иначе пак щеше да изключи по магистралата и да отнесе някоя мантинела. По грешка бе свил малко по-рано, отколкото трябваше, та се озова в паркинга, гледащ към аварийните изходи от стаите. Псувайки под нос, превключи на задна и тъкмо да отпусне амбреажа, видя нещо, което го принуди да задави мотора.

От задния вход на една от стаите изскочи някаква двойка и се шмугна тихо, но бързо, покрай стената. И двамата бяха боси и мъжът обличаше в движение на голо дълъг шлифер. Момичето бе навлякло блузата си наопаки и мъкнеше някаква — изглежда — доста тежка найлонова торба.

Вдигайки глава, типът зърна Хърб и хукна бос през паркинга право към бронкото. Когато Хърб осъзна какво предстои, реагира моментално. Натисна копчето на вратата, след това се зае с ръкохватката на прозореца, воден от единственото желание да издигне някаква преграда между себе си и лудия. Но Рийс връхлетя, напъха ръка през недозатворения прозорец и сви стоманени пръсти около гърлото на Хърб. Хърб започна да се бори безпомощно с ръката му, но като видя пистолета в другата — подчини се безропотно и отключи вратата.

От отвъдната страна на сградата се чу силен удар, последван от заекващия пукот на автомата на Терминатор.

— Сара! — изрева Рийс и изхвърли Хърб на асфалта.

Тя бе вече заобиколила бронкото и се качваше с изкривено от ужас лице. В мига, в който на вратата се появи Терминатор, Рийс успя да завърти стартерния ключ.

Хърб разполагаше с един-единствен миг, за да се изтърколи настрани и да не бъде прегазен от лудия, който наду осемцилиндровия V-образен двигател и вдигна крак от съединителя.

От объркване Хърб не можа да прояви нещо повече от безразличие, когато чу как пикапа налетя челно на нещо твърдо и го сплеска в стената на мотела.

Премазаният бе мъж.

Ужасеният Хърб се сви на кълбо в мига, в който димящите гуми на бронкото изпищяха и мощният автомобил изфуча на заден ход от паркинга. Завъртя се около себе си, скоростната кутия изхърка от внезапното превключване на първа, после изчезна. Това само по себе си бе неприятно, помисли си Хърб, но още по-страшното взе, че се възправи досами него.

Едрият мъж, когото току-що бяха размазали о стената, и който се предполагаше, че е съвсем умрял, бързо грабна изтърваното оръжие, забеляза посоката, в която се отдалечи бронкото, обърна се и хукна през разбитата задна врата.

Само миг по-късно до ушите на Хърб долетя ревът на мотоциклет. След две секунди го видя да се спуска по тротоара в края на мотела. Профуча по улицата подир откраднатия пикап. Докато Хърб се изправяше на треперещите си крака, сред хаоса от объркани мисли изплува един трезв извод: нямаше да види повече своето бронко. Щеше да се окаже прав.

Насмалко не загинаха.

Сара бе стиснала таблото на камиончето. Точиците на уличните лампи прелитаха, а сърцето ѝ лумкаше от съкрушителното чувство за дежа ви. Насмалко не загинаха голи в обятията си. Машината се бе опитала да ги погуби по своя сляп и безсмислен начин, без причина, поне що се отнасяше до самата машина, освен тази, че изпълняваше заповедта на друга машина. А сега я виждаше как се приближава подире им. Единственият ѝ фар постепенно се уголемяваше в огледалото за обратно виждане, сякаш бе тумор, който след малко щеше да избухне в бронкото. Ненавиждаше я.

Рийс вдишваше и издишваше в механичен, равномерен ритъм, като средство за овладяване на тялото си. Изви рязко волана и Сара се лашна във вратата, а бронкото излетя от пътя и след грозна дъга се приземи върху рампата, водеща към магистралата. После Рийс настъпи газта до ламарините и Сара се размаза върху облегалката.

Този път преследването бе по-различно. Вече наблюдаваше действията на Рийс с някаква смес от страх за него и гордост. Един миг му бе достатъчен да изнесе бронкото в най-лявото платно.

В този час движението по тези места бе рехаво. Няколко могъщи камиона и още по-малко леки коли, запътили се на юг към Сан Диего.

Рийс сновеше с лекота между тях, сякаш бяха неподвижни.

Но и преследвачът им можеше да се похвали със същото постижение. Нещо повече. Терминатор постепенно, макар и мъчително бавно, ги настигаше, като неумолим и равномерно движещ се часовников механизъм. Сара погледна плахо назад и подскочи. Терминатор се бе лепнал вече зад тях и ѝ се стори по-грамаден, отколкото в изкривения образ на огледалото. Легнал бе над кормилото, за да намали съпротивлението на въздуха, навил бе докрай ръкохватката за газта и вече приготвяше автомата за бой. После киборгът се изправи срещу вятъра и вдигна оръжието с една ръка. Дулото не трепваше. Насочено бе право в нея.

— Легни! — изрева Рийс, забелязал вдигнатия автомат, но Сара бе успяла вече да се свие на пода. Само след секунда задното стъкло на бронкото бе разбито от куршуми. Рикошет писна из кабината и се заби в таблото над главата ѝ. На косъм.

Рийс сви рязко и потърси прикритие пред изпречилия се камион.

Терминатор залегна, мина на милиметри от задната броня на камиона и неумоливо скъси разстоянието.

Гумите на бронкото се отлепяха от асфалта при безумния слалом на Рийс между бавния трафик.

Хората едва успяваха да реагират на прелитащите покрай тях предмети. Жива лудница. А ставаше все по-страшно.

Пред Терминатор се изпречи камион. Синтетичната кожа и металното коляно застъргнаха по асфалта, но киборгът успя да запази равновесие въпреки тридесетградусовия наклон на кавасакито.

Рийс финтира надясно, наляво и с преплъзване се шмугна пред междуградски автобус.

Терминатор стреля. Този път улучи мантинелата, където само преди миг се бе намирало бронкото. Чист пропуск!

Бронкото заобиколи два успоредно движещи се камиона и премина с висока скорост стеснения участък, оставен от нощната смяна, работила по поддръжката на мантинелата. Терминатор прецени, че за да го последва, ще трябва да отнеме газта и да смени лентата. Но не искаше да намалява скорост; необходимо му бе да я увеличи, затова избра друг маршрут.

Засече спускащия се по изхода от магистралата джип и без да намалява премина на червено през кръстовището, после се качи

обратно по входната рампа. Зад киборга се чуха трясъци от ламарините на поднасящи коли, чиито шофьори бяха набили спирачките, за да не прегазят откачения мотоциклетист. За него нямаше значение. Важни бяха единствено той и Сара.

Рийс видя как Терминатор стъпи с рев обратно на магистралата и как циклопското око на кавасакито затанцува делово наляво-надясно по схема, която го доближаваше постепенно към пикапа.

— Смени ме! — изрева Рийс над воя на осемте цилиндъра. Кракът му остана върху газта, а Сара се пхна под тялото му. Сграбчи волана и постави пръстите на десния крак до неговите върху педала.

— Не намалявай! — нареди Рийс.

— Няма — отвърна тя, а в гласа ѝ имаше твърдост — тон, който ѝ се стори нов, но и успокоителен. За част от мига погледът ѝ срещна този на Рийс и времето спря.

Но точно в този миг бронкото забърса един датсун 240–2, отнесе страничното му огледало и времето избухна във виещи парченца. Сара стегна ръцете си, въртна волана така, както щеше да го стори Джинджър, ако бе на нейно място, и върна бронкото по курса. Рийс започна да рови в найлоновата чанта за оръжията. Явно ѝ се доверяваше като шофьор. Всеки от тях бе поверил живота си буквално в ръцете на другия.

Терминатор се стрелна през една пролука в движението и пусна кратък, дисциплиниран откос по бронкото. Куршумите се забиха в задницата на пикапа. Един отнесе парче каучук от лявата задна гума, но металните нишки издържаха. Навсякъде хвърчаха искри. Терминатор наду мотоциклета.

Рийс извади първата тръбна бомба и поднесе запалката към бикфордовия шнур.

Сара сви рязко към банкетата, само на сантиметри от оградата и с изкривено лице поведе борба с непослушното бронко, както би направил Мат на нейно място. За пръв път в живота си контролираше собствената си съдба — при сто и шестдесет километра в час.

Рийс запали шнура и се показва през десния прозорец. Остави взривателят да пращи и дими срещу вятъра, докато стигна до капачката, после хвърли тръбата.

Право в пътя на Терминатор.

Експлозията изхвърли нагоре гейзер от пламъци и дим. За един миг нищо не се случи. После, почти едновременно, взривната вълна отнесе назад косата на Рийс, а през вдигащия се облак профуча Терминатор, незасегнат. Прекалено рано.

Рийс грабна втора бомба.

Автоматът проговори отново и тропоса бронкото.

Сара финтира наляво, надясно, а стомахът ѝ протестираше при всяко рязко движение.

Рийс се наведе навън и изчака шнурът да изгори до един сантиметър над капачката, после пусна тръбата.

Тя издрънча върху асфалта, завъртя се като полудяла кегла и се изтърколи... покрай киборга. Втората експлозия, далеч зад Терминатор, успя единствено да изкара ума на шофьорите, неволни свидетели на импровизираната битка по пътя. Черен шевролет-корвет се завъртя неколkokратно и спря напреко на платното, където бе натрошен на парчета фибростъкло от поднесъл настрани камион.

Движението пред тях се поразреди. Лошо. По-малко прикритие.

Терминатор метна на рамо автомата и със свободната ръка напипа последния пълнител. Зареди и бързо върна автомата в положение за стрелба.

Междувременно Рийс търсеше трета бомба.

Бронкото изрева покрай лъскава цистерна за мляко и с увеличаваща се скорост навлезе в дълъг, облицован с плочки тунел с флуоресцентно осветление. При влизането Рийс хвърли третата бомба. Тя издрънча, подскочи във въздуха и остана наред пътя. Взривът отекна в затвореното пространство. Зад гърба им се издигна стена от дим. Чуха изненадания динозавърски рев от клаксона на камиона и хор от свирещи гуми, а след това мотоциклетът проби дупка в дима. Терминатор стреля. Страничното им огледало избухна. Застрашително пищящи куршуми заораха в бронкото. Два от тях улучиха Рийс.

Той изръмжа от изненада, когато усети двете болки — в гърдите и в ръката. Тръбата падна от ръката му с незапален шнур, безполезна. По ирония на съдбата, както се премятеше по асфалта закачи крака на Терминатор и откъсна парче месо от прасеца му. Рийс увисна върху вратата — наполовина извън кабината.

— Кайл! О, Боже мили...

Сара се хвърли към него и го издърпа обратно на седалката, но междувременно успя да блъсне бронкото в стената на тунела. По инстинкт вдигна крак от газта и при нормални обстоятелства щеше да натисне спирачката. Но тя само укроти бронкото, плъзна го известно разстояние по стената, шлайфа му боята и част от ламарината, остави зад себе си опашка от искри, а след това настъпи пак газта. Слушаше някакъв нов свой вътрешен глас, роден от връзката ѝ с Рийс. Осемте цилиндъра налагаха въздух, Сара залепи гръб о седалката и бронкото за нула време набра пак сто и петдесет. Но вече бе прекалено късно.

На Терминатор не му се наложи да намалява скоростта и вече бе само на тринадесет метра зад тях. Насочи автомата право в тила на Сара и натисна спусъка.

Куршумите не откъснаха главата на Сара от врата ѝ. Пълнителят бе празен.

Без да намалява скоростта, Терминатор захвърли автомата. Оръжието още не бе ударило асфалта, когато той вече държеше готов за стрелба револвера от вътрешния си джоб, насочен право в главата на Сара. Стреля.

Сара обаче избра именно този момент, за да финтира вляво. Куршумът унищожил огледалото от нейната страна, обсипвайки я с остри парченца стъкло. Тя трепна и изгуби контрол. Бронкото се занесе наляво-надясно и започна да блуждае; но в прилив на контролирана паника, Сара съумя някак си да го овладее. Терминатор обаче бе успял да се изравни с пикапа и насочи огромния пистолет, калибър 38, в нея. Оголеното око пулсираше червено зад тъмните стъкла на очилата му. Киборгът стреля отново. Куршумът изсвистя покрай ухото ѝ и разби предното стъкло.

Терминатор бе нейният враг. Бе убил любимия ѝ. Желалаше и нейната смърт. Насъбралият се в Сара страх бе отвят от внезапно обзелия я взрив на гнева. Лицето ѝ се разкриви от убийствена решителност. Вдигна крак от газта, наби го върху спирачката и изви волана.

Бронкото размаза мотоциклета върху мантинелата. Двучколесната машина се заби в асфалта, преобърна се, направи салтомортале и се запързала по пътя. В един момент киборгът не можеше повече да се задържи върху него.

Бронкото и мотоциклетът излетяха от тунела със сто и тридесет километра в час. След тях се движеше нещо много по-бавно, с разперени ръце и крака, та да стабилизира въртенията на тялото си: Терминатор. Сара гледаше да види какво е станало с него и това и костваше забиване в ребристия бетон между двете платна, от което предницата блокира и бронкото се претърколи.

Светът се обърна с главата надолу. Сара и Рийс се озоваха притиснати един до друг и прилепени към тавана на кабината. Страхът на Сара се завърна, но писъкът ѝ се заглуши от удара, с който пикапът се тресна върху асфалта право на гърба си.

Терминатор се заби в един стълб и прелетя над междинната ивица. Падна в отсрещното платно, затъркаля се и спря в сянката на надлез, пресичащ магистралата. Коженото яке задимя. Кожата му на места се охлузи до кръв, сякаш някой го бе прекарал по ренде. Но машината се размърда, сетне успя да седне.

При демонския рев на нечий клаксон, Терминатор завъртя глава. В този миг през него мина гигантска ютия във формата на камион „Кенуърт“ с прицеп. Под писъка на пневматичните спирачки киборгът изчезна под шасито. Гумите на прицепа блокираха и вдигнаха пушилка, а Терминатор заподскача злобно като топка между камиона и асфалта.

Шофьорът не бе видял нищо по пътя си. Плътната сянка на надлеза бе закрила скупчилата се маса до последния момент, а когато фаровете я осветиха, бе вече прекалено късно. Запомпа със спирачката, защото ако я набиеше изведнъж, щеше да изхвърли прицепа като прашка пред кабината и да разлее всичките двайсет и три тона бензин „супер“, които караше, върху магистралата. Задрямалият му партньор бе изхвърлен срещу таблото и се разбуди от удара.

— Да ти еба майката! — изреваха и двамата, не съвсем едногласно.

Влекачът и прицепът се занесоха по асфалта като дерайлирал влак.

Е, сега си еба майката, рече си шофьорът.

Тялото се вдигна във въздуха за един отворителен миг, преди да шляпне върху асфалта. И двамата го чуха как лумка отдолу и дори усетиха физически блъскането на нещо като кокали по шасито. Върху

всичко това се наслагваше писъкът на блокиралите гуми върху асфалта и зловещият грохот на заковалия на място камион.

Двамата бавно изпуснаха въздух, не можейки все още да повярват, че шофьорът е успял някак си да спре огромната маса. Изглеждаха се с преbledнели лица. Двайсет и три тона „супер“! Еба си късмета!

— Стой тук — рече шофьорът и скочи на асфалта. Партньорът му остана загледан напред, стиснал дръжката на таблото.

Не че на шофьора му беше зор да гледа. Ама де да знаеш, увещаваеше се сам. Все има някакъв шанс оня да е още жив. Това пък вече щеше да е най-големият ужас: да си премазал някого и да си го оставил инвалид за цял живот. Стигна до задницата на прицепа и забави ход. Там, на пътя, имаше нещо. Петно от кръв? Куп дрехи? Месо?

По инерция отмина прицепа и попадна в ръцете на киборга.

Когато Терминатор усети удара на цистерната, подскочи под кабината, но успя да сграбчи с ръка ауспуха и се остави да бъде влачен един миг, преди да се пусне. Насочи тялото си стратегически, благодарение на точно изчисления ъгъл на отскок. След като рикошира под камиона, докопа тръбата, през която минаваше кардана и, прехващайки се ръка зад ръка, успя да се добере до скачващия диск зад кабината. Но точно в този миг спирачките задействаха внезапно и в резултат на занасянето Терминатор допусна грешка в изчисленията и не успя да се захване там, където трябваше. Тялото му увисна, отскочи, удари се в дъното на прицепа и се изтъркала близо до задните му гуми.

Моментално излази встрани и огледа превозното средство. Прецени вариантите за действие и реши да превземе камиона, за да продължи преследването. Докато се насочваше към кабината, на монитора се появиха данни за понесените повреди. Разбитите хидравлични възли се замениха от резервните агрегати, но по отношение на ставата, върху която се въртеше левият му глезен, нищо не можеше да се направи. Повредата бе основна и щеше да заслужи пълното му внимание по-късно, ако изобщо се наложеше. Засега тя просто принуждаваше машината да куца. Вече не можеше да спринтира с тридесет и пет километра в час. Но все още можеше да върви. Заобикаляйки прицепа, киборгът се сблъска с шофьора и моментално го елиминира. Мощните пръсти изскубнаха гръкляна.

Терминатор остави безжизненото тяло да се плъосне на асфалта като буца желе, пълна с натрошени пръчки, и се отправи към кабината.

Партньорът на шофьора продължаваше да седи на дясната седалка и да трепери от преживения шок. Едва сега осъзнаваше ужаса на случилото се. В този миг някакво отвратително видение отвори отсрещната врата и седна зад волана.

Партньорът изгуби и ума и дума при вида му: размазано от асфалта лице с увиснали по него парчета кожа; разранено око, от чиято орбита грееше демонично нещо червено, като зрящ орган на извънземно; срез на ръката, откъдето пулсираше кръв.

Чудовището се втрени в контролното табло, сякаш се замисли за предназначението на уредите му. После вдигна глава, погледна Уейн и проговори:

— Слизай.

Не му трябваше да го канят повторно. Блъсна вратата и скочи на асфалта. Кракът му изпука, но Уейн побягна, накуцвайки, с все сила, далеч от онова нещо, което бяха убили, и което после се бе облецило насреща му.

Терминатор сканира разположението на уредите в кабината, сравни ги с данните в паметта си и определи марката на автомобила, позициите на предавките, конфигурацията на трансмисията и данните на двигателя. Когато пръстите му обвиха ръкохватката на лоста за скорости, киборгът вече усещаше огромната машина като продължение на собствения си корпус. Включи на втора и отпусна съединителя.

Изви волана и наду дизела. Цистерната извърши тежко широк завои. Двете машини се устремиха обратно към Сара.

Тя изплува от клаустрофобичното си полусъзнание. При опита ѝ да поеме дъх и да започне да вижда образи, светът ѝ се появи на ивици светлина и периодични проблясъци на реалност. Намираха се с главата надолу в кабината, паднали върху покрива, и гледаха нагоре към педалите. Рийс бе под нея, безжизнен и неподвижен. Опита се да го отмести от себе си, но краката им се бяха оплели. Накрая успя. Огледа го. По гърдите и ръката му имаше прясна кръв. Лицето му бе млечнобяло, с черни кръгове под очите. Бледостта му започна да придобива синкав оттенък и тя с ужас установи, че не го чува да диша. Сграбчи го за яката и го разтърси.

— Рийс!

Усети как той бива изтръгнат бавно от живота ѝ. Пред нея се разкри черна бездна. Опита се да го дръпне назад от ръба, да насили безжизненото му тяло да продължи съществуването си. Зацелува лицето му. Плачеше, прегръщаше го, умоляваше го, докато накрая прагматичното отчаяние я подсети да започне да вдъхва въздух в дробовите му. Видя го да излиза през една дупка в гърдите му, вдигайки кървавочервени мехури. По инстинкт я запуши с ръка и продължи. Той се закашля и отвори очи. Вдигна окървавена ръка и едва я отмести назад, мъчейки се да се изправи. Да я защити. Да продължи мисията си. Всичко щеше да е добре, стига само да успее... да успее... Безпомощно се отпусна назад.

Точно тогава Сара вдигна глава и видя как прегазиха Терминатор. Как цистерната закова спирачки и спря след около седемдесет метра. Присви очи и видя как шофьорът слезе и се запъти към задната част на камиона. Обзе я ужас при вида на фигурата-сянка, която изплава в петното на уличното осветление и уби човека. Замига недоумявайки, когато видя как онова нещо я изгледа безизразно, после се качи в кабината и тръгна по дългата, бавна, смъртоносна дъга към мястото, където се намираше тя.

Цистерната премина през три предавки, набра осемдесет километра в час, заби в мантинелата, премаза я и се озова в платното на Сара. Кошмарът нямаше край. Нещо повече, разраснал се бе до размерите на гигантски камион с мощни фарове, които облизваха преобърнатото бронко, правеха вътрешността на кабината му бяла и приближаваха с всяка измината секунда с воя на мощен двигател.

Сара се задейства. Ритна навън изкорубената врата и задърпа Рийс да се измъкнат, преди цистерната да е размазала пикапа.

Но Рийс се бе вкопчил с нокти в ръба на живота и влагаше в тях всеки останал му грам сила. Не можеше по никакъв начин да ѝ помогне.

Сара изпъшка, изсули се от бронкото и пъхна ръце под мишниците на Рийс. Толкова тежък бе!

Фаровете я пронизваха и дизелът виеше на умряло. Очите ѝ бяха заслепени, в ушите ѝ сякаш гърмеше камбана. Не виждаше Рийс. Не чуваше собствените си писъци. Чувстваше единствено тялото му в ръцете си. Дръпна.

Кракът му бе притиснат някъде. Ето в какво се състоеше проблемът ѝ. Кракът на Рийс бе прихванат някъде в кабината. Извъртя тялото му, кракът се освободи, но цистерната бе вече толкова близо, че усещаше по кожата си нейния гръмотевичен рев. Извърна глава и в главата ѝ останаха единствено двете слънца, къпещи асфалта зад нея. Останала бе без въздух и без капка сила. Остави се на земното притегляне. Падна по гръб на пътя и в този миг цистерната се стовари върху бронкото.

Метал се впи в метал и твърдата стомана моментално се натроши и зае нови форми. Взрив нямаше — чу се единствено гръмотевичен трясък и писък от бронкото, огъващо се под предната броня на цистерната. Задържа се, доколкото му позволиха законите за запазване на енергията, после подскочи във въздуха — в оня миг, в който Сара полетя назад и краката на Рийс изскочиха от кабината.

Миг по-късно Терминатор наби спирачките. Прицепът налетя на влекача. Целият товар бензин се компресираща в предната част на цистерната и изду металните ѝ стени. Бронкото бе изхвърлено във висока дъга, та на приземяване се преобърна четири пъти, после се залюля и укроти. За част от секундата се бе превърнало от превозно средство в модерна скулптура.

Сара видя зад гърба си как огромният камион занесе, спря и се извъртя, фаровете зашариха отново трескаво по пейзажа. Търсеха я.

С едно изтощително усилие успя да изправи Рийс на крака. Той мърмореше нещо в ухото ѝ.

— Продължавай без мен. Продължавай...

Удари го по лицето. С все сила. По рефлекс. Вече вършеше всичко по рефлекс; основните ѝ системи се бяха самоизключили. Малките Сари мълчаха; бяха откъснати и изхвърлени. Втори път удари Рийс. Клепачите му се вдигнаха. Острата болка смени тъпата в гърдите и ръката му. В тялото му сякаш имаше два петтонни товара и те едва му позволяваха да се движи, но когато Сара го зашлеви, успя да постави всичко в перспектива, да фокусира върху лицето ѝ и да види отразяващите се там фарове едновременно със страха, че тя ще умре без него, и тъй като Рийс не желаше смъртта ѝ, направи крачка напред. Огромна победа. Но несъизмерима с връхлитащото чудовище. Една крачка бе капка в морето.

Трябваше да бягат.

Сара го грабна през рамото и двамата се задвижиха.

Цистерната набираше скорост с нарастващ рев.

Рийс търсеше някакъв резерв от сили, който да задвижи краката му. Представи си Сара мъртва, окървавена, и го откри.

Побягнаха.

С бавни, неравномерни крачки, но все пак — по-добре, отколкото ако ходеха, и далеч по-полезно, отколкото ако се влачеха, но цистерната премина на четвърта и пак вдигна осемдесет.

В кабината ѝ, Терминатор изчисли секундите до контакта: осем.

Но Сара теглеше Рийс към ръба на магистралата и предпазната ограда. Терминатор преизчисли интервала. Завъртя волана и записва нова дъга. Време до контакта: девет секунди.

Сара видя как камиона заподскача по банкета на магистралата и загърмя надолу по обраслата с бръшлян дига, право към тях. Прехвърли Рийс през оградата и насмалко не го набута в храсталака от другата ѝ страна, фаровете осветяваха пътя им, приближаваха се с някаква подигравка. Но и Сара бе вече отвъд оградата и помагаше на Рийс да се изправи.

Терминатор усети как камионът загуби сцепление по влажния наклон. Премаза оградата само на метър от Сара и Рийс.

Отнесе мрежата със себе си, премаза храсталаците и се озова на градска улица. Докато Терминатор превключи на първа и обърне чудовището, Сара и Рийс успяха да спечелят около петдесет метра преднина и да стигнат до някакъв паркинг.

Терминатор и камионът набраха скорост и отнесоха странично цяла редица паркирани автомобили.

Залитайки, Сара и Рийс продължиха по улицата към единственото налично прикритие — заводски двор. Ревящият двигател на цистерната с Терминатор ги подгони по автомобилната алея.

Рийс усети, че краката му сдават. Нямаше да стигне много по-далеч. Цялото му тяло се приготвяше за зимата, за дългата студена зима, но преди да дойде тя...

— Бягай! — изкрещя на Сара. Тя упорито поклати глава, докато съзря в ръката му тръбната бомба и усети как той грубо я тласка напред.

Разбра и се задейства. Продължи да бяга — бавно и мъчително — сред паркираните коли. Камионът ревеше по петите ѝ.

Видя как Рийс се метна в непрогледна сянка, а после се прокрадна напред и напъха бомбата в тръбата за източване на минаващата цистерна.

Терминатор боравеше ловко със скоростите. Премаза с лекота паркираната кола само на четиридесет метра зад Сара и започна бързо да съкращава разстоянието. Сара свърна зад някакво дърво и спринтира с високо вдигнати колене и отметната назад глава, колкото имаше сили, надалеч от отворената паст на смъртта. Но цистерната неумолимо я настигаше. Дървото се превърна в трески. Буталата ревяха, искаха кръвта ѝ.

Усили стъпки. Тридесет метра.

Още по-бързо. Двадесет и пет.

Краката ѝ се виждаха като размазани петна. Дробовете ѝ загиваха. Двадесет...

В мига, в който стигна ъгъла на сградата, я настигна вълна от светлина и пламъци. Плонжира на земята и се изтърколи. Зад себе си видя най-красивото разрушение, каквото можеше да си представи: от задната броня до кабината премина огнено кълбо. Течността освобождаваше бясно енергията си на светложълти талази свръхокислени газове. Цистерната бе залята от огнен океан. Подскочи напред във въздуха и гневно се саморазруши на висока скорост. Зад ъгъла на сградата взривната вълна настигна Сара и изби въздуха от гърдите ѝ. Чу как металът се къса и видя парчета от камиона да ваят върху асфалта. Но задължително трябваше да види как онова чудовище се пържи в този ад; да се убеди, че е загинало веднъж завинаги. Затова подаде нос иззад ъгъла на сградата.

Пламъците около цистерната бликаха като трептящи гейзери, а блъващият дим закри звездите. В усукалата се кабина нещо мръдна. Терминатор. Разбута разкривените железа и се смъкна на асфалта — овъглен, деформиран. Претърколи се по гръб. Подвижна факла. Дали усещаше болка? Сара закри лице от горещите пламъци и погледна през пръстите си. Дори от толкова далеч, все едно че гледаше в гърлото на доменна пещ. Асфалтът около горящата цистерна завря и също се подпали. Без никаква видима проява на болка, Терминатор залази напред. От него висяха разкривени отломки; косата и дрехите вече ги нямаше; остатъците от плът цвърчаха като шунка върху свръхнагретия тиган, в каквото се бе превърнал собствения му скелет.

Обгърнатото в пламъци нещо спря бавно, неохотно своя ход и само завъртя глава, така че очите му да се насочат към нея. Гледаше я дори в смъртта си. И Сара осъзна, че ѝ е писано да изкара дните си докрай. Успяла бе да оцелее. Но този овъглен череп щеше да населява кошмарите ѝ през всички оставащи ѝ нощи. Дълго стоя заглеждана в това, как то гори, докато накрая срутващите се останки на цистерната не го закриха. В гърдите ѝ се надигна смътно чувство на тържество, но угасна бързо в мига, в който се сети за Рийс.

Сара мигновено забрави горящия Терминатор и скочи на крака. Залута се из пържещия въздух, тръгна да обикаля камиона, мъчейки се да погледне отвъд пламъците, към контейнера за боклук. Но огънят ѝ пречеше. А горещината представляваше непробиваема физическа стена. Изпичаше влагата от лицето и опъваше кожата ѝ.

— Рийс!

Изведнъж през отмиращите пламъци мерна контейнера. Горящите газове проточиха към него лъч светлина, после го обгърнаха в дим. Успял ли бе Рийс да се измъкне? Желанието ѝ да узнае бе по-силно дори от това да живее. Тръгна към пламъците в мига, в който Рийс изкрещя името ѝ.

Ето го! Скочи в откритата се за част от секундата пролука в пламъка, който му бе пречил, както и на нея, да премине. Най-после се хвърлиха в обятията си. Дрехите му пушеха. По кожата му бе засъхнала кръв. От прегръдката ѝ изстена, но сега не бе моментът да е нежна. Тялото ѝ продължаваше да реагира по своему. Притисна го до гърдите си, зацелува го по лицето, започна да му шепне, че го обича.

Паднаха на колене върху асфалта, вкопчени един в друг пред бушуващия ад от цистерна и киборг.

— Успяхме — зауспокоява го Сара.

Започна да го люлее в обятията си, да накара някак си времето да забави своя ход, да го закрие със собственото си тяло от пламъците и — ако може — от собствената му тленност; да му се отплати за обичта и защитата, които ѝ бе дал. Така, както се бяха вкопчили един в друг, не видяха размърдването сред горящите останки; не чува дрънченето на метал от отместването на стоманените парчета. Не видяха как Терминатор възкръсна като птица-Феникс от пламъците.

Машината се бе самоизключила за миг, за да отрази максимално обгърналите я високи температури. С догарянето на плътта и

зачервяването на свръхсплавта, от която бе изработено шасито ѝ, тя се включи отново и мощността ѝ започна да нараства в геометрична прогресия. Използваше огъня, за да подсили енергийния си резерв; чакаше да догори разрушената обвивка от плът, та да продължи мисията си с по-голяма свобода на действията.

И ето, че се изправи — димяща, очистена от външния слой кожа, в истинския си вид: хромиран скелет с хидравлична мускулатура и сухожилия от гъвкав кабел.

В същия миг Сара видя киборга над рамото на Рийс. Вдигна Рийс и го повлече към сградата. Терминатор закуца подире им. Ако цистерната не бе премазала левия му глезен, лесно щеше да ги настигне.

Сара бутна вратата. Заключено. Огледа се и видя парче горещ метал. Терминатор се приближаваше неумолимо. Бе вече на двайсетина крачки от тях. Замахна с метала към вратата и с ужас видя как армираното стъкло го отхвърли, без да се счупи. Замахна втори път, влагайки в удара всичките си четиридесет и осем килограма и стъклото избухна навътре.

Прекрачиха през парчетата и влязоха в някакъв коридор. Терминатор приближаваше; темпото, с което провлачваше дрънчащия си куц крак, се засилваше.

Сара затръшна зад гърба им вратата и повлече Рийс покрай стъклените прегради, отделящи индивидуалните работни места. Терминатор налетя на вратата и я изби заедно с пантите. Нахлу в залата навреме, за да съзре как Сара изтегли Рийс покрай дългата стена от стъкло, която отделяше канцеларията от коридор с по-промишлен вид.

В края на коридора имаше масивна метална врата. Повечето стаи дотам бяха или без врати, или с врати от талашит — безполезни барикади срещу преследвач като техния. Сара се отправи към металната врата. Терминатор дрънкаше подире им и усилваше скоростта.

Сара стигна до аварийната врата и се стовари върху ѝ. Когато издърпа и Рийс, той едва не колабира в ръцете ѝ.

Тя хвърли цялата си тежест да затвори вратата, но хидравличната ѝ пружина се оказа по-яка. Терминатор насочи ръка към пролуката и се опита да я сграбчи. Рийс се метна върху вратата и успя да я тръшне и

да я залости отвътре с дебел стоманен прът миг преди киборгът да налети от външната ѝ страна.

Сара и Рийс залитнаха назад. Озовали се бяха в заводски цех. Неясните очертания на мощните промишлени роботи си почиваха, изключени за през нощта. Цехът изглеждаше напълно автоматизиран. Терминатор се хвърли върху вратата и тя почти поддаде. В това време Рийс се довлече до голямо табло с ключета и успя да отвори вратичката.

— Какво правиш? — изкрещя Сара.

— Маскировка — отвърна той и започна да включва ключетата едно по едно.

Тя моментално схвана. Когато киборгът неминуемо разбиеше вратата, свръхчувствителният му слух веднага щеше да долови къде са се скрили в мрачния лабиринт.

Машините се задействаха. Конвейерът се задвижи с вой. Пищяха ролки, ръкохватки на роботи щракаха безплодно във въздуха; механични щипки се въртяха, дирижирайки оркестъра от компютризирани зверове в една какофония от стържене и тропане.

— Терминатор няма да може да ни проследи! — викна тя.

Той кимна, грабна ръката ѝ и я повлече през огромното хале. Отбягнаха някаква грабеща стоманена ръка и хукнаха между неочаквано оживелите механизми.

Вратата зад тях отново прогърмя. Нещото използваше себе си за таран. Втори удар. Трети. Дебелата ламарина започна да поддава под невероятната сила.

Рийс се спъна и се свлече на пода. Сара се надвеси над него.

— Стани, Рийс!

Тялото му отказа да го слуша. Мозъкът му заповядваше да бяга с нея, но плътта бе преминала границата на агонията и бе станала безчувствена. Единственият ѝ шанс бе да бяга сама. А той да остане и да забави преследвача ѝ.

С писък на изтормозен метал Терминатор проби дупка във вратата. В цеха нахълта светлина и огря машината над главите им. Сара се огледа за източника ѝ и видя, че Терминатор е пхнал ръка през пробойната и търси с какво е залостено.

Отново се опита да вдигне Рийс, но от смъртта отпуснатото му тяло бе натежало. Киборгът вече махаше пръта, за да нахълта подире

им. Сара долепи устни до ухото на Рийс и изкрещя:

— Стани, боецо! Движи се! Размърдай задника си! Движение, Рийс!

И той някак си реагира, почти изцяло по рефлекс, на думите и заповедния ѝ тон. Отхвърли тежестта, отби вцепенението и грабна протегнатата ѝ ръка. Продължиха по-нататък между машините.

##Терминатор блъсна съсипаната врата. Влезе в цеха и започна да сканира. Инфрачервеното му зрение бе унищожено от високите температури на пожара. Наложил се да използва бавното панорамно сканиране с повишена разделителна способност.

Движения имаше навсякъде, но нито едно не съвпаднаше с отличителните белези на целта му. Мина покрай конвейера и напълно се сля със съскащата, бляскава тъкан на завода — брат на заобикалящите го незрящи механизми, но несъзнаващ иронията във факта, че всички тези тъпи работи се явяваха негови древни прадеди.

Сканираше методично, с безкрайно търпение.

Сара и Рийс се движеха превити по обслужващата пътечка, леко вдигната над джунглата от тръби и контролни табла. От една работна масичка Рийс грабна късо, дебело парче метална тръба. Само след секунди, докато преодоляваше някакъв въздухопровод, Сара закачи, без да иска, с коляното си червения бутон върху съседното табло. Огромна хидравлична преса се стовари с внезапен рев на сантиметри от ръката ѝ. Уплашена, тя се изтърколи върху пътечката.

Слуховите сензори на Терминатор бяха успели вече да филтрират всички неритмични звуци и да определят източниците им: гадина, капеща вода от дефектни уплътнения и движението на целта между машините навътре в цеха. Завъртя глава върху фините лагери и се запъти по посока на шума.

Рийс и Сара стигнаха края на пътечката, където ги очакваше заключена врата. Рийс изруга, обърна се кръгом и тръгна натам, откъдето бяха дошли. Сара го следваше плътно.

Терминатор — силует на скелет в ревящия мрак — изскочи иззад някакъв компресор и се изпречи на пътя им. Сара залитна назад. Рийс вдигна парчето тръба с две ръце, сякаш бе бейзболна бухалка, макар лявата му ръка да бе почти безполезна.

— Бягай! — извика ѝ и я блъсна назад.

— Неее!

Гласът ѝ бе истеричен писък, отказващ да възприеме онова, което предстоеше да се случи.

Терминатор приближи. Мъжът-човек имаше на разположение само една здрава ръка и парче тръба с диаметър четири сантиметра. Мъжът-машина не бързаше. Избегна удара на Рийс и го цапна с опакото на ръката си, разбивайки челюстта му. Рийс политна върху някаква защитна решетка, но успя да отскочи и да замахне отново с тръбата. Улучи Терминатор по хромираното слепоочие. Главата на киборга се люшна назад, после безизразно се насочи отново към Рийс. Единствено металните зъби на черепа блестяха в някаква постоянна гримаса на омраза.

Със светкавична скорост киборгът заби юмрук в ранената ръка на Рийс. Това действа на Рийс по-събуждащо, отколкото всичко друго дотогава в живота му. В сравнение със сегашната болка, животът му бе преминал като сън. Изрева и падна по гръб. Терминатор пристъпи, за да го довърши, а после да се заеме с неохраняваната основна цел, която продължаваше да не изпуска от око. Притисната бе в парапета на пътеката, на около метър и половина от пода. Нямаше къде да върви, освен на оня свят. Рийс трепереше от ужасната вътрешна експлозия на сила — последната в живота му. Бръкна в джоба за единствената останала му тръбна бомба, старайки се да я скрие от зрението на киборга. Запалката се хлъзгаше в ранената ръка, но запали от първия опит. Само след един бездиханен миг шнурът гореше, а Рийс се бе изтърколил по гръб, да изцеди и последните капки сила, докато киборгът се наведе над него.

— Сара! — кресна Рийс. — Залегни!

Тя видя пращания бикфордов взривател в ръката му и в един свръхреален миг осъзна, че той изобщо не се кани да хвърли бомбата. Изрева от сляпа животинска мъка, обърна се и побягна.

Терминатор тъкмо бе дръпнал ръката си назад, за да размаже черепа на Рийс, когато усети навряната тръба под плочата на гърдния си кош. Затърси предмета, но бе закъснял. Сара на бегом се прехвърли през парапета и полетя към бетонния под в същия миг, в който Терминатор експлодира.

Тя падна на пода и се претърколи. Покрай нея изсвистяха парчета огнена материя — някои твърди, други меки. Взривната вълна я притисна по гръб и за една безкрайна секунда я лиши от съзнание.

После тя отчаяно се добра до повърхността на реалното и видя Терминатор, разпилян на парчета наоколо ѝ. Тук — крак, там — хидравлично бутало, още по-нататък — стъпало. Подът бе осеян с димящи късове овъглен кабел и омазнени парчета сплав. Боклук.

Край! Най-сетне!

Седна и изпищя. Усети пронизваща болка в крака и инстинктивно го опипа. Извит бе под тялото ѝ и от пробития прасец течеше гъста кръв. Нещо се бе забило в крака ѝ. Издърпа обездвижения израстък изпод себе си и видя, че по средата между глезена и коляното в крака ѝ се е забило остро парче от Терминатор. Дори умирайки, киборгът бе направил всичко възможно да я убие. И ето че сега бе в нея, нахлул в плътта ѝ, един вид хладнокръвно изнасилване. Непреодолимо ѝ се прииска да го махне и дръпна. Болката се усили, но тя удвои натиска и парчето стомана изскочи с пукот като тапа шампанско. Пусна го и изстена. Когато болката поутихна, отвори очи и съзря Рийс.

Не бе успяла да изпита още нищо, когато разбра, че той е мъртъв. Взривът го бе запокитил срещу стената и тялото му се бе стропило на пода, с очи насочени към нея, но неவிждащи нищо. Изразът на лицето му бе странен. Израз, какъвто изобщо не бе имал през живота си, тъй като и по време на сън не бе изглеждал толкова спокоен. Боецът бе изпълнил задачата си.

Сара се примъкна по пода към него. Мина покрай голямо метално парче и едва след като то посегна да я сграбчи за глезена, осъзна, че това е Терминатор. Или по-точно онова, което бе останало от него.

То се изправи, а Сара изпищя. От дупката в долния край на гръбнака — там, където се бяха помещавали тазобедрените стави — се влачеха кабели. Но то все още имаше две ръце, торс и глава. Очите засякоха целта и то започна да лази към нея. Тя го ритна със здравия си крак, извърна се и успя да се откопчи. Но то продължи да я следва.

Сара не можеше да мръдне ранения си крак, затова продължи да лази по пода. Но вече нямаше отърваване. Сега бяха равни — ловецът и жертвата му — взаимно осакатени и лазещи сред останките, играещи докрай поверените им роли.

Тя успя да се надигне на ръце и да се покачи върху един движещ се конвейер. Машината я последва, само на три метра по-назад. Возеха

се и си почиваха, без да откъсват очи един от друг, търсещи стратегическа изгода.

В един миг Сара се изтърколи на пода, а киборгът реагира побавно от обичайното и се строполи на четири метра по-назад. Сега предимството бе на нейна страна и тя залази към своята цел, която току-що си бе набелязала.

Терминатор изчисли траекторията на тялото ѝ и тръгна под ъгъл, за да я засече. Не знаеше накъде се е повлякла и не го интересуваше.

Сара осъзна, че и то ще се добере до стълбата към металната пътечка едновременно със самата нея. Можеше да промени посоката и да избере друг маршрут, дори да успее да се довлече на открито преди него. Можеше. Но искаше да сложи край на всичко. Тя. Не някой друг или нещо друго. По ритмичното, непрестанно стържене на стоманата върху метала разбираше, че Терминатор е по петите ѝ. Смъкна се от стълбичката в някаква мрачна джунгла от машини. Напъхала се между два огромни метални четириъгълника, почти не можеше да мръдне по-нататък. Цялата се бе обляла в пот, хлъзгаше се постоянно и губеше преднината си. Терминатор се намъкна подире ѝ.

Сара съзря пред себе си целта и се изтласка напред. Тракането, стърженето и съскането зад гърба ѝ се ускориха. Усети металните му пръсти да драпат около глезена ѝ и се сви на кълбо от ужас. Сигурно то бе вече съвсем наблизо, но тя нямаше повече време за гледане назад — само напред.

Стигна до отвъдния ръб на пролома и се хвърли отново върху металната пътечка. Краката ѝ последваха торса, макар и по-бавно, а металната ръка направи нов опит да я сграбчи. Терминатор стигна до ръба и започна да опипва къде е, а тя протегна ръка към плъзгащата се решетка. Решетката падна със силно дрънчене и се заключи. Киборгът заблъска по желязото, сякаш чук биеше по огромна камбана.

Сара се отдръпна, задъхана, без да отлепя поглед от притисналия се в предпазната решетка човек-машина. То се мъчеше да провери ръка през тесните прътове. Впи поглед в пулсиращия врат на Сара, после включи хидравликата на бицепсите си. Стоманата запищя, протестирайки, когато ръката се стрелна към врата ѝ с протегнати, търсещи пръсти, стремящи се да установят допир. Сара се отдръпна, колкото можеше, назад срещу преграждащата пътя ѝ машина.

Киборгът блъсна рамото си в решетката и пръстите му се плъзнаха по ключицата ѝ.

Тя протегна ръка към контролното табло, което бе видяла по-рано, но бе прекалено далеч. Пръстите ѝ затрепериха във въздуха, на половин сантиметър от копчето.

Терминатор напрегна цялата си енергия и стегна хватката си. Тя изпищя от ярост, отчаяние и всеобземащ я ужас, напъна се и удари с ръка бутона. Червения бутон.

Времето спря.

Във внезапната тишина видя как Терминатор вдигна очи към нея, а ледените му пръсти се склупиха около дихателната ѝ тръба. В същия миг хидравличната преса стовари своите четиридесет тона отгоре му и го размаза върху металните плочи. Тя остана да наблюдава с безкрайно удоволствие как пресата бавно сви пространството, в което Терминатор бе попаднал в плен.

Киборгът се протегна, пренасочил цялата си енергия към протегнатата ръка. Очите му я прогаряха, а датчиците по шасито отчетоха внезапна деформация в огромни мащаби. Дори свръхсплавта не бе в състояние да устои на страхотния натиск на пресата, която издаваше писъци от пара и натискаше — безмозъчна и безмилостна — сякаш бе Терминатор.

Торсът бавно се сви и солидно защитените вградени електронни вериги се запревързаха в силиконов прах. Захранването му се прекъсваше, насочваше се по нови канали, но и те биваха прекъснати. Микропроцесорът-мозък се претовари и изкриви усещанията на Терминатор за действителността. Докато пресата смазваше едно от очите му, а пръстите му се впираха във врата на жертвата, успя да види само едно: как изражението ѝ на агония и страх отстъпи пред чист, зъл и безкрайно човешки триумф.

Когато пресата спря на милиметри от автоматично зададената ѝ максимална долна мъртва точка, второто око на киборга присветна, а после угасна завинаги.

— Терминирах те, гад — рече злобно Сара.

[1] Нещо вече видяно ↑

ДЕН ТРЕТИ

Лукейдия

7:45 сутринта

В този миг Сара припадна. Когато дойде на себе си, машините в цеха бяха спрени, но все още се чуваха шумове. Вой на сирени. Положиха я на носилка и внимателно я привързаха да не изпадне. Усещаше болка, макар и някак си притъпена, чужда. Лицата наоколо й ту идваха на фокус, ту пак се размазваха. Санитари. Полицаи. Зяпачи. Докато я качваха в линейката, видя в съседство с нея черен микробус. Отстрани имаше надпис „Съдебен лекар“. Тъкмо товареха някакъв чувал, сякаш пълен с картофи. Осъзна, че в него е Рийс. Преди да успее да изпита съзнателна скръб, вратите на линейката се затръшнаха и тя отново изпадна в благословен мрак.

Линейката замина, а Грег Симънс се почеса под яката на костюма и понечи да влезе в кабинета си. Ама че начало на деня. На пътя му обаче се изпречи Джак Крол — набит, свръхенергичен младеж с интелигентността на гений и наивността на кокершпаньол.

— Скивай к'во става тука, Грег! — провикна се той възторжено и пхна в дланта му електронен микрочип, какъвто Грег не бе виждал през живота си. Диаметърът му бе около тридесет и пет милиметра, а гъстата мрежа на печатната платка му се стори безсмислена и въпреки това — изключително ефикасна. Каква ли функция бе изпълнявал?

— Откъде го имаш?

Джек посочи конвейера в дъното на цеха.

— Не беше позволено, но успях да мина през полицейската охрана, понеже туй нещо беше...

Грег прегърна Джак през рамото и го уципа силно по ръката. Джак се загърчи и направи опит да се освободи, докато Грег не кимна по посока на застаналия на два метра от тях полицаи. Тръгнаха към паркинга, далеч от останалите си колеги и длъжностни лица.

Джак каза на Грег, че намерил микрочипа на пода, сред купчина странни отломки. Грег продължаваше да го върти в ръка, все по-

озадачен и по-развълнуван.

— Шефът видя ли го?

Верният му Джак се обиди:

— Не, Грег. Направо на теб го донесох. Никой не знае, че е в мен.

Грег кимна щастливо:

— И нека си остане така.

— К'во? — не проумя Джак. — Нима няма да го предадеш в развойната база?

— От какъв зор? Та старият Клайнхаус да си припише цялата заслуга, затова ли? Ние с теб сме на заплата, приятелю. Конструктори под наем. Не им пука за нас. Защо трябва ние да ги правим богати?

— Какво мислиш да правиш?

Грег го изгледа подигравателно. Джак бе личното му съкровище — неизвестен никому гений в електрониката. Всеки друг виждаше опаковката. Грег бе съзрял съдържанието. И в това му беше предимството. Двамата с Джак щяха да си създадат собствен бизнес. Малък офис с малко мебели. Просто за маскировка на лабораторията отзад. Готов бе да ипотекира къщата, колата, жената и децата и да вкара всички спестявания на Джак в новия бизнес. Стигаше им да установят някак си за какво може да служи находката, която явно бе някакъв нов тип микропроцесор, а после с лекота щяха да й намерят приложение.

Това обаче щеше да им отнеме повече време, отколкото предполагаше Грег. По-точно — шестнадесет месеца и четири дни. Рискът им обаче се оправда. Взеха заем от банката, патентоваха печатната платка и зачакаха някой да ги даде под съд. Никой не предяви иск. Никой не знаеше с какво, по дяволите, си имаха работа. Сякаш се бе изтърсило в скута им от някоя чужда планета. Но то започна да ги прави по-богати, отколкото се бяха виждали и в най-смелите си мечти. Още две години им трябваша, за да създадат собствена компания, по-голяма от онази, която бяха напуснали, след като откриха микрочипа. През всичките тези години един от най-големите им проблеми бе да измислят подходящо име за новопоявилата се компания. Съществуващите корпорации бяха успели да обсебят всички възможни комбинации от срички, свързани с високите технологии. Един ден Джак пристигна на работа ухилен до ушите и обяви, че е измислил името. Грег го одобри и само след

няколко дни се регистрираха под търговското название „Кибердинамични системи“.

Като се сетеше за поредицата от случайни и загадъчни събития, която им бе донесла цялото това състояние, Грег неминуемо признаваше пред себе си, че се е намесила... съдбата.

ДЕН СТО ДВАДЕСЕТ И ШЕСТИ

Буенавентура, Мексико

7:46 сутринта

Слънцето се показва над зъберите на далечните планини и равнинната пустош започна да се нагрява за обедния змийски пек. И въпреки това въздухът бе пропит с влага. Както често става в Мексико, времето бе объркано. Подкарала открития джип по нещо, което минаваше за шосе, Сара не обръщаше внимание на вятъра, развял косите ѝ като кестеняв флаг. Носеше тъмни очила и бе бременна. В скута ѝ, под малката, сладка издуптина, която един ден щеше да се превърне в Джон Конър, лежеше револвер „Колт 357 питон“. Беше зареден, а тя се бе научила да го използва. И то много добре.

На седалката до нея се прозяваше Пъгсли-младши — тридесет и седемкилограмова немска овчарка, обучена да убие всеки, който поне малко не приличаше на Сара и направеше някой заплашителен жест. Песът можеше и да е нежен, но Сара не го възприемаше като домашен любимец. Той бе оръжие.

Шофирала бе цяла нощ в относителната безопасност на лунната светлина, което напоследък ѝ бе станало практика, макар да съзнаваше, че ако втори Терминатор успее да пробие бариерата на времето — възможност, която тя не можеше да изключи — дори и нощта нямаше да я опази. Тя бе най-добрата защита на себе си.

И все пак се стараяше да се придвижва незабележимо, по-скоро водена от някаква параноя, да не би случайно нещастие да разруши всичко онова, за което тя и Рийс се бяха борили. Не биваше точно сега да изгуби живота си в някоя глупава автомобилна катастрофа, идиотско разбиване на самолет или случаен изблик на насилие. Да оцелее бе от жизненоважно значение.

Променила се бе.

Не само от бременността, макар тялото ѝ да изпитваше някаква не съвсем неприятна тежест в таза и гърдите. От това ѝ се струваше, че изглежда някак си по-богата. Основната промяна бе вътрешна, зад

очите. Успяла бе да оцени напълно пропастта между онова, което бе навремето, и това, в което се превърна, след като ѝ съобщиха в болницата, че майка ѝ е убита. Точно тогава усети как взривените парченца от ужасните три дни паднаха на мястото си. А заедно с това я обзе мъката, подхранвана от всички онези убийствени трагедии, но тя успя да я канализира така, че да не се удави в нея. После я напъха в метална кутия и я заключи.

По късно, когато възвърнеше силите си, щеше периодически да я изважда и да се залива с нея. А сетне, по екстраполация, щеше да жали преждевременно за света, който щеше да е безвъзвратно загубен. И развивайки това реално и разтърсващо чувство до „плюс безкрайност“, щеше да надникне в бъдещето с онази негова загуба, която бе тъй огромна, че се поддаваше единствено на най-абстрактното мислене. И това я правеше още по-силна. Защото и омразата е силно чувство, при това — много по-действено.

И тя положи началото на своя замисъл. Щом я изписаха от болницата, изтегли скромните си спестявания, получи застраховката на майка си, купи овчарката, „питона“ и джипа и тръгна на път. На юг. Може би чак до края на Южна Америка. Да роди и да отгледа Джон Конър, да го подготви за войната. Там, където нямаше опасност от ядрена атака. Където бе тихо, красиво, ветровито и...

Бензинът ѝ бе на привършване. Нямаше да е зле да зареди, преди да е стигнала планините. Отби в порутената бензиностанция върху спечената земя покрай шосето.

Изключи монтирания на таблото касетофон. Докато пътуваше, диктуваше поредната част от Книгата — ръководство за оцеляване, което щеше да остави на своя син. Искаше всичко да е казано, в случай, че нещо ѝ попречи да отгледа сина си до зрелост, а и да запечати всичко на магнитната лента, преди да е забравила подробностите. Още отсега много от онова, което се бе случило, започваше да избледнява и отказваше да се върне, защото заедно с него щеше да ѝ се наложи да върне и предишната Сара, а мъртвите не могат да бъдат върнати. В известен смисъл Терминатор наистина бе успял да я унищожи.

Тъкмо преди да отбие за бензина, диктуваше:

— Дали да ти разкажа за баща ти? Труден въпрос. Би ли повлияло на решението ти да го пратиш тук, на смърт? Но ако не

изпратиш Кайл, самият ти няма никога да съществуваш.

От време на време, изправена пред подобен парадокс, получаваше световъртеж и губеше чувство за време. Ако се замислеше повече, усещаше, че постепенно ще полудее.

Изключи двигателя на джипа, пхна револвера под седалката и слезе да се разтъпче. Краката и бяха понапълнели, дори ѝ се струаха по-красиви, а и белегът бе почти зараснал. Пиронът си бе на място в костта, разбита от парчето, излетяло от Терминатор — същият онзи пирон, който Терминатор бе търсил напразно в краката на другите две жени на име Сара Конър. Бедните женици. Понякога изпитваше някакво нерационално чувство за вина, сякаш тези невинни жертви бяха загинали заради нещо, сторено лично от нея. Донякъде беше така. С тази разлика, че на нея тепърва ѝ предстоеше да го стори.

Странно, помисли си, да твориш историята, а същевременно да знаеш какво ще стане и какъв ефект ще има. Това я караше да се чувства значима, а едновременно с това — и незначителна. Сякаш бе винтче, марионетка на съдбата, най-обикновена брънка в причинно-следствената верига.

Естествено, съзнаваше, че има още нещо. Изходът бе определен от яростта ѝ да оцелее, от волята да оцелее. Но в такъв случай тази нейна черта на характера също се превръщаше в подробност от цялостната схема. Змията изяжда опашката си и винаги ще го прави.

Пъгсли тихо изръмжа и присви уши, докато Сара огледа бензиностанцията. Около големите гуми на джипа се разхождаха притеснени кокошки, разрошвани от време на време от надигация се вятър. Бензиностанцията представляваше оазис от боклук сред пустинята, на около два километра от град, непредставляващ нищо повече от леко разширение на шосето.

Малката, уморена къщурка стоеше в средата на нещо като автомобилна гробница, заобиколена от няколко дървета юка и почти нищо друго. Ръждясали пикапи без джанти и стъкла стояха, накацали върху трупчета — очукани и охлузени автомобили от всевъзможни марки, явно чакащи някой техен родственик да умре, за да се намерят резервни части за собствения им ремонт. Под навеса се полюляваха на вятъра няколко пъстри кутии за празнични сладкиши, а ярките им краски изглеждаха като подигравка с тоталната безжизненост на мястото.

Най-сетне на вратата се появи човек. Старецът, прегърбен и обрулен от вятъра, се отлепи от сянката и бавно се приближи към джипа. Имаше вид на човек от индианското племе яки, а клепачите му бяха зачервени от прекалено честата употреба на евтината местна ракия. Сара видя очите му и я побиха тръпки. За миг изпита чувството, че старецът е способен да вижда в бъдещето. То премина мигновено, заместено от една още по-необикновена мисъл. Тя бе ясновидката. Тя бе способна да вижда отвъд хоризонта и като на повечето ясновидци в историята, ѝ се щеше да не е така.

Старецът кимна приветливо. Сара се помъчи да си спомни как се произнася *Llena el tanque*^[1], но собственикът с коженото лице я прекъсна. Говореше малко английски и намираше повод за невероятна гордост в това, че може да прояви тези знания толкова далеч на юг от границата. Успокои я, че „ще го напълни, si.“

Сара се качи обратно в джипа. Вятърът се усили и започна да хвърля в лицето ѝ горещ пясък. Хрумна ѝ една мисъл и натисна копчето за запис на касетофона.

— Май ще взема да ти разкажа за баща ти. Дълга му го. А за теб може би ще е достатъчно да знаеш, че през малкото ни часове заедно се обичахме, колкото за цял живот.

В този миг осъзна колко неадекватни са всъщност думите ѝ. Не успяваха да предадат нито силата на чувствата, нито правотата им.

„Щрак-бръм“ направи нещо. Тя се стресна, а Пъгсли се изправи на седалката. Малко мексиканче, на не повече от десет години, държеше фотоапарат — стар и очукан „полароид“, вероятно „придобит“ от някой минаващ turista. Моменталната снимка вече се показваше през долния процеп.

Момчето заприказва, но прекалено бързо, та Сара нищо не разбра. Когато старецът се приближи, помоли го да ѝ преведе.

— Казва, че сте много красива, сенъора, и че го е срам да иска пет американски долара за тази снимка, но ако не го направи, баща му щял да го бие.

Сара изгледа кльощавото нахилено хлапе с изпокъсана тениска.

— Хитро си го намислил, малкия. Четири. Quatro.

Момчето ѝ подаде снимката, грабна парите от ръката ѝ и се отдалечи с танцова стъпка, доволно, че е напипало още един наивник сред редките turista.

Сара се загледа в появяващата се фотография с чувството, че вижда как се оформя собственото ѝ бъдеще. Очите, които изскочиха от бялата пустош на снимката, бяха нейните. Видя как лицето ѝ постепенно потъмня и пред нея се появи сегашната Сара. По-възрастна, помисли си. Но промяната не бе физиологична. Просто предишните меки черти бяха придобили нова твърдост. Очите ѝ гледаха занесено и върху устните ѝ цъфтеше съвсем лека усмивка. В нея имаше нещо тъжно. Сара захвърли снимката небрежно на седалката до себе си, сред надписаните на ръка касети, съдържащи дневника ѝ. В момента, в който протегна ръка към ключа, бе вече почти забравила за фотографията. Пъгсли я помириша веднъж и остави върху ѝ влажния отпечатък на своята муцуна — първото от многото нещастия, които щяха да състарят този пластмасов правоъгълник, докато стигнеше до дланта на боеца, приклепнал в буреносния мрак и огнения ад на машинния райх над главата му. Дотогава тя щеше да я е дала вече на Джон, а той — на Рийс. Това тук бе началото на кръга. А кръговете, естествено, нямат нито начало, нито край.

Сара плати за бензина и запали мотора. Вятърът носеше бясно храсталаци през пътя. Момченцето бърбеше нещо зад тях и сочеше планините.

— Какво казва? — попита тя стареца.

— Разправя, че приближавала буря.

Сара вдигна очи към небето и струпващите се облаци. Зад тях проблясваха могъщи светкавици, като гигантска дискотечна цветомузика.

— Знам — рече тихо и включи на първа.

По пътя се замисли за Рийс. И за времето. За историята. И — най-важното — за предназначението.

Отдел „Убийства“

2:33 след полунощ

Сара се плъзгаше на пресекулки по ръба на съня. Спускаше се по примамливата топлина на безсъзнанието, но после се отдръпваше, прекалено възбудена, за да се предаде на изтощението.

Толкова много смърт около нея. Джинджър и Мат. Всички онези невинни хора, които сутринта са ходели и дишали, а сега вече ги

нямаше, се простираха към бъдещето ѝ като някакво обвинение. Всичко това бе част от нечий друг живот, не нейния.

Защо вместо нея бяха убити жени със същото име? Защо някакъв луд я бе преследвал из целия град, а друг, сега зад решетките, я бе защитавал? И въпросът, който крещеше по-силно от всички останали: Защо точно мен? Защо Сара Конър? Защо не Мъртъл Корнуейт? Или Джон Смит?

Върна се към необичайния разказ на Рийс. Трета световна война, започната от компютрите. Човечеството към края си. Революция на човешки същества, притичващи между краката на колосални машини. И човекът, който ги води към отчаяна победа. Нейният син.

Тялото ѝ потръпна от тържествеността на тази мисъл. Бебето ѝ. Бебето, което тя щеше да отгледа, за да поведе битката за спасението на света. Ами! Глупости! Само допреди няколко часа разсъждаваше за собствената си тленност и за това, колко незначеща щеше да е кончината ѝ. А само малко след това някакъв луд ѝ заявява, че животът и смъртта на човечеството зависят изцяло от нейните. Прекалено много... прекалено. Добре де, но защо му е притрябвало на един психопат да издири точно нея и да измисли цялата тая налудничава история?

Пред очите ѝ се явиха фрагментирани образи на пеленаче — розово топче, което гука в обятията ѝ. Очите му бяха махагонови, а мъхчето по почти плешивата главица имаше цвят на кестен. Прониза я някакво странно чувство, нещо като блян, но прекалено далечен, за да го почувства пряко — по-скоро ехо, което бързо заглъхна; но осъзна, че потеклите от очите ѝ горещи сълзи не бяха само по убитите ѝ приятели. Донякъде се дължаха на необяснимото чувство, което — все още — не бе в състояние да определи.

Не успяваше дори да се доближи до някакъв отговор. Нужно ѝ бе известно време за нищо да не мисли. Да не мисли за Рийс и психопатологичните му видения. За Джинджър и Мат. Или за това, как би се чувствала като майка.

Последната ѝ мисъл бе нещо като полумолитва Рийс да е наистина луд.

Молитвата ѝ щеше да остане неизпълнена.

Силбърман почука по плексигласовата преграда, която заедно с кабината от непробиваемо стъкло обграждаше дежурния сержант. Еди

Ротман хвърли поглед на психолога и натисна червеното копче под бюрото. Електрическата ключалка на вратата от неръждаема стомана изжука и щракна с досада. Силбърман премина във фоайето и разсеяно измърмори „лека нощ“ на сержанта. Бе на крачка от улицата, когато мислите му бяха прекъснати от острото бибиждане на устройството, което сигнализираше, че го търсят. На екранчето бе изписан номерът, от който го търсеха — домашният. Сигурно бе Дъглас, да пита кога ще се прибере. Превъзбуден и настроен агресивно, Силбърман се надяваше, че ще успее да стигне вкъщи преди Дъглас да си е легнал.

Ако не бе свел очи да погледне и изключи устройството, вероятно щеше да види огромния мъж, който влезе в участъка. Тогава сигурно щеше да му направи впечатление, че онзи е с тъмни очила в два часа след полунощ. И че очите зад тях са доста наранени. И че зениците имат съвсем слабо червено излъчване, каквото може да се очаква от един киборг от бъдещето, например. Ако бе вдигнал поглед на излизане от участъка, Силбърман сигурно щеше да спаси живота на доста хора.

Но не го направи. Просто излезе.

Терминатор се отправи решително към дежурния и търпеливо изчака онзи да вдигне глава от натрупаните върху бюрото книжа.

— Какво има? — попита сержант Ротман с изпълнен с досада глас.

Направи му впечатление неприятната бледност на посетителя. И бе сигурен, че черните очила крият две силно разширени зеници. Още един дрогиран, помисли си цинично.

— Приятел съм на Сара Конър — каза безизразно Терминатор. — Научих, че е тук. Мога ли да я видя, ако обичате?

— Не, в момента дава показания.

— Къде е тя? — попита Терминатор бавно, да не би онзи от другата страна на стъклото да не е разбрал молбата му.

Сержант Ротман захвърли ядно молива и изгледа големия мъж. Защо все на моята смяна попадат?

— Виж какво, приятел — подхвана Ротман като учителка, на която вече й е писнало, — доста време ще й трябва. Ако искаш да чакаш, хей там е пейката.

Намести дебелите очила на носа си и го забодде в книжата.

Терминатор направи крачка назад, без да се притесни от отказа на сержанта. Ни най-малко.

Сканира кабината и отбеляза дебелината на стъклото — вероятно непробиваемо от куршуми. До нея имаше тежка стоманена врата — входът. Следваха разни стаи и канцеларии. И някъде там бе Сара Конър.

Пристъпи благоприлично към кабината и почука по стъклото:

— Ще се върна.

След което се извъртя и без да бърза се отправи към изхода.

Отвъд фойето, в дълбините от коридори и кабинети, Вукович и друг негов цивилен колега придружаваха Рийс към етапната стая, откъдето след известно време щяха да го откарат за по-подробен преглед в психиатрията на болница „Каунти Дженеръл“.

Най-лошите страхове на Рийс се сбъдваха. Бе им издал всичко без да получи нищо. Тактическа глупост. Цената щеше да е животът на Сара и на милиони още неродени.

Джон се бе оказал прав: не вярвай никому, не разчитай на нищо. Време бе да я измъкне оттук.

Следващите няколко секунди сержант Ротман прекара в попълване на рапорти по дежурството. Ако си бе отварял очите повече, щеше да забележи, че към фасадата на участъка се носят чифт фарове. И той като Силбърман позволи на дребните грижи да отклонят вниманието му от съществените факти на живота. Но за разлика от Силбърман нямаше да страда за това цял живот.

Най-сетне Ротман присви очи срещу стъкления вход, окъпан от фаровете на откраднатия шевролет-импала, шофиран от Терминатор. За последни свои думи избра „Майка му стара!“. Според статистиката — най-често използваните последни думи от жертвите на насилствена смърт.

Двеста и седемдесет килограма стъкло избухнаха в непрогледна бяла буря под удара на четириколесното чудовище, което заора във фойето, оттласквайки като вълна пред себе си строшени греди и други отломки.

Колата налетя върху кабината с Ротман и премина през нея със скорост от осемдесет километра в час. Кабината заедно със сержанта бяха смлени в неразпознаваема маса и вкарани през следващата стена.

В другия край на сградата, върху дивана в кабинета на Тракслър, Сара се събуди, стресната от далечния грохот. Примига с уморените си очи и се опита да определи посоката, от която идва шумът.

Шевролетът на Терминатор, повлякъл след себе си половината преддверие, спря на около шест-седем метра навътре в участъка.

Киборгът светкавично изби с ритник натрошеното предно стъкло и скочи върху предния капак на импалата. В едната ръка — AR-180, в другата — SPAS-12. Размахал и двете като пистолети, Терминатор се приземи на пода и отпочна лова.

Първите жертви бяха двама ветерани с шестгодишен стаж, надникнали в коридора да видят какво по дяволите става; единият още държеше чашата си с кафе.

Терминатор пусна небрежно два откоса от автомата и сложи край на живота им сред душ от гипс и кръв.

Сара вече чу слабия, но неприличащ на нищо друго звук от стрелба. Семенцето на предчувствие за нещо лошо, което бе усетила със събуждането си, разцъфтя в пълноценна тревога.

Терминатор прекрачи двамата мъртви полицаи, и продължи напред без да нарушава ритъма си. Надникна в стаята, от която бяха излезли — празна.

Натисна дръжката на следващата врата. Заключена. Киборгът направи крачка назад и я ритна.

С отварянето на вратата, мъжът зад бюрото отчаяно се хвана за револвера си и скочи от стола.

На метър от него имаше друга врата. Отворена. Само да стигна до нея, мина през ума на полицаия. В мига, в които плонжираше през нея, видя как Терминатор вдига автомата.

Спасих се... рече си.

Компютърното зрение на Терминатор проследи как полицаят се скри зад стената. Зад инфрачервените очи на киборга микропроцесорът все още виждаше графично очертание на мишената — екстраполирано по законите на вероятностите изображение на полицаия, базирано на траекторията и скоростта на движещото се тяло.

Терминатор насочи дулото на AR-180 към точка на стената, намираща се на около два метра от вратата, и натисна спусъка. Куршумите 5.56 мм преминаха през сухата зидария и направиха

големи отвори в гърдите и белите дробове на ченгето. Загина един безкрайно изненадан млад мъж.

Изстрелите още отекваха, когато Тракслър отвори вратата на кабинета си с такъв замах, че изкара ума на Сара. Тя отскочи по инстинкт назад, а чак след това разпозна лейтенанта.

Двамата се гледаха втренчено около секунда. Изразът му сякаш й казваше: Знам какво си мислиш, но грешиш. Ала от погледа й разбра, че тя не му вярва.

Каза й само:

— Стой тук.

Заклучи бравата отвътре и тръшна вратата зад гърба си. Сара остана сама.

Полицаи с извадени револвери тичаха из цялата сграда, хвърляха си уплашени погледи и крещяха въпроси един към друг.

Обзети бяха от контролирана паника. Трясъкът на автоматичен огън в полицейски участък извади най-страшните кошмари, които могат да се присънят на един полицай. А сега всички го преживяваха едновременно.

Терминатор стигна до края на коридора като вършачка на смъртта и сви наляво. С равномерен ритъм отваряше врати и разстрелваше изпречилите му се полицаи.

В средата на коридора видя главното електрическо табло на участъка и откачи вратата му заедно с пантите.

След мигновено сканиране забеляза дебелия като черво четиристотин и четиридесет волтов хранващ кабел и злобно го откъсна. Минивзрив от искри и ток обви киборга и описа дъга към коридора.

Терминатор счупи небрежно малка разпределителна кутия и подаде напрежението от 440 волта направо на осветителната верига. Светлините в сградата — 134 неоновы тръби по тавана — експлодираха едновременно и потопиха хаоса в мрак.

Сара бе застанала точно под лампата в кабинета на Тракслър, когато тя избухна с опъващото нервите тряс! Настъпилата тъмнина не помогна ни най-малко на усилията на момичето да запази спокойствие. Изстрелите ставаха все по-многобройни и по-нагъсто. Съвсем точно успя да проследи движението на битката: насочваше се към нея.

Когато стрелбата избухна, Рийс бе все още завързан с белезници в етапното. Войнишкият му мозък мигновено оцени ситуацията. Не се изненада. Знаеше кой е дошъл.

Вукович скочи и се втурна с изваден пистолет към вратата. Обърна се към втория цивилен детектив, каза му настоятелно „Пази го“ и изчезна в коридора.

Другият детектив кимна и отиде да заключи вратата. По тази причина се обърна с гръб към Рийс. Глупаво от негова страна.

Чу свистене във въздуха и понечи да се обърне, но в този момент Рийс се стовари отгоре му. Детективът удари главата си във вратата и усети как коляното на Рийс блъска по гръдния му кош — веднъж, втори, трети път — и го размазва върху стената. Отпусна се, борейки се за въздух, на пода, а Рийс скочи на крака, намери ключа, свали белезниците и грабна револвера на полицаия.

Когато Вукович се добра до оръжейната стая, завари там Тракслър. Размениха си тревожни погледи. Тайно и двамата си мислеха едно и също: дойде и приятелчето на Рийс. Нито един от двамата не щеше да признае пред себе си, че цялата тази бъркотия може да се причини от един-единствен човек.

Тракслър грабна безмълвно един щурмови автомат М-16 и хвърли друг на Вукович. Без да си разменят и една дума, хукнаха по коридора по посока на гърмежите и писъците.

Обискът, който Терминатор провеждаше стая по стая, го отведе по друг коридор. Отвори една от вратите с изстрел на ловната пушка. Човекът-машина мигновено сканира стаята, не констатира наличието на целта и продължи.

Следващата врата. Куршум в ключалката. Сканиране. Нищо. Продължавай. Схемата бе фиксирана и въпреки това достатъчно гъвкава, за да му позволи да реагира на непредвидено препятствие или опасност.

В коридора се изсипа група униформени полицаи. Прицелиха се в мишената, която бавно се носеше към тях. Шестте револвера изтрецяха едновременно и пробиха отвори в гърдите, ръцете и краката на Терминатор. Киборгът им хвърли един поглед, после вдигна небрежно автомата AR-180 и ги помете с точни, откъслечни откоси.

Сара със своя нетрениран слух реши, че изстрелите трещят току пред вратата ѝ. Не бе сбъркала особено.

Очите ѝ зашариха из тясната стая. Къде да се скрие? Не се паникьосвай, заповяда на себе си. Направи нещо. В съзнанието ѝ изплува спомен от детството. Винаги, когато искаше да се скрие от гневния глас на баща си, побягваше в стаята си и се свиваше под малкото бяло...

Писалище! Под писалището. Сара се втурна към голямото метално бюро и се натика в тясното пространство, където преди това бе стоял столът.

Терминатор ловко презареди AR-180. Киборгът бе залепил с лейкопласт банановидните пълнители един срещу друг, както практикуват партизаните от джунглите, така че сега бе достатъчно да обърне комбинацията на обратно, за да пхне пълния. По стените танцуваха пламъци; коридорът се къпеше в подскачащи снопове жълта светлина.

В съседния кабинет Тракслър долови безпогрешно щракането на презареждащо се оръжие. Замръзна в очакване да чуе стъпки. Покрай вратата мина едър мъж, а стъпките на ботушите му отекнаха по дългия коридор. Тракслър отвори рязко вратата и насочи М-16 в гърба на широкоплещестото кожено яке. Прицели се много старателно точно между плещите на мъжа и натисна спусъка.

Автоматът изляз, а от дулото му излетя половината пълнител. Тракслър видя как коженото яке бе сдъвкано на парчета, как куршумите улучиха целта, и не можа да повярва на очите си.

Не можа, защото онзи просто се обърна, без дори да трепне, извъртя се хей така и с една ръка протегна AR-180 напред, сякаш бе детска пластмасова играчка. Само дето бе истинска.

Куршумите попаднаха в рамото, стомаха и гърдите на Тракслър и го метнаха върху рамката на вратата. Видя как собствената му кръв оплиска отсрещната стена.

Смъкна се бавно на пода. Взривовете в гръдния му кош започнаха да отслабват. Ушите му леко забръмчаха. Последната му мисъл бе, че Рийс изобщо не е луд.

Вукович се наведе и втрещено, не можейки да повярва, се взря в разкъсаните останки на своя шеф. Гневът се надигна и го накара да изскочи неразумно в коридора и да насочи оръжието си към отдалечаващата се фигура на убиеца на Тракслър.

— Ей, ти! — провикна се гневно.

Човекът се извърна и застана на място, приемайки куршумите на Вукович сякаш бяха благодарности.

Сетне, за най-голяма изненада на Вукович, вдигна с една ръка ловджийската си пушка и го отпрати на оня свят.

Терминатор продължи нататък.

Сара подскочи, когато силно тропане наруши възцарилата се за миг тишина. Бравата. Някой се мъчеше да влезе.

Зъбите ѝ се разтракаха от страх, когато надникна над ръба на бюрото. Отвъд матовото стъкло на вратата се открояваше едър силует. Той беше. Знаеше си. Пъхна се обратно под бюрото. Обзе я див ужас. Преживяваше последните мигове от живота си.

Чу трясък от разбито стъкло. Някой бръкна през дупката и затърси ключа отвътре.

Вратата се отвори и чифт стъпки се втурнаха в стаята. Сара затвори очи. Не се случи нищо.

— Сара? — извика някой.

Позна Рийс.

Без да се колебае дори секунда, Сара се измъкна изпод бюрото и се затича към него.

Облекчението, което изпита Рийс, бе по-голямо дори от нейното. Тя бе жива; мисията бе все още жива. Грабна ръката ѝ и хукнаха по коридора.

Пожарът, започнал в една-единствена стая, се бе разпространил и заплашваше да погълне целия участък.

В коридора, по който бягаха Рийс и Сара, се стелеше пушек, придружен от писъците на умиращите.

Рийс стискаше ръката на Сара в челична хватка, а разбитите от куршумите стаи прелитаха покрай тях. Нарочно избягваше коридорите — там бяха повечето трупове.

И точно там бродеше Терминатор.

Рийс бе свикнал да се бие от стая в стая и в тесни, изпълнени с плъхове тунели. Сега се чувстваше в свои води.

Бушуващият огън вече бе погълнал целия участък. Рийс съзнаваше, че само след секунди високите температури ще убият всички вътре.

Разби заключена с катинар врата, нахълтаха в някакъв склад и през прозореца му зърнаха паркинга. Рийс счупи стъклото, грабна

Сара, която почти бе загубила съзнание от дима, и я избути навън.

Терминатор усети покачването на температурата. Кожата му скоро щеше да се вдигне на мехури и да умре, макар това да не бе от кой знае какво значение, след като вече бе разкрил присъствието си.

Престрелката бе затихнала. Нямаше кого повече да убива, а още не бе намерил основната си цел.

Киборгът започна да преценява различните варианти, по които е могла да избяга, но в този миг през прашенето на пламъците дочу тихото бръмчене на автомобилен стартер.

Терминатор незабавно осъзна къде се намира целта му. Хвърли празната ловна пушка и побягна към задния изход.

Когато стигна паркинга, Рийс вече бе успял да запали с оголените кабели един червен форд-пинто и шпореше към шосето. Видя застаналия на вратата Терминатор, на фона на пожара.

— Легни! — кресна на Сара.

Терминатор се прицели внимателно с автомата AR-180, като взе предвид скоростта на колата и тангентата, по която се отдалечаваше. Пусна три бързи изстрела, но пълнителят му свърши и мишената се скри зад ъгъла на сградата.

Рийс и Сара имаха късмет. Първият куршум удари левия калник, непосредствено зад фара. Вторият прелетя над двигателя; само сантиметър по-ниско и пинтото щеше да свърши. Третият се заби във вратата на водача и премина през нещо меко преди да се загнезди, без да причини вреда, в постелката на пода.

Целият следващ час Рийс прекара в шофиране — напълно съсредоточен, отлепвайки очи от пътя само за да провери състоянието на Сара.

Когато излязоха от паркинга и полетяха по Аламеда към междуцатска магистрала 10, тя бе близо до истерията.

Целта му бе да излязат от града. Да спечели малко време. Да овладее ситуацията.

Отправи се на изток, по-далеч от града. Далеч от димящите трупове и от вървящия кошмар, който — Рийс бе сигурен — ще ги последва.

Караше „на сляпо“, с единствената цел да увеличи колкото е възможно разстоянието от касапницата в участъка. Но само след няколко минути намали ход, включи фаровете и започна доста

успешно да имитира поведението на малкото други шофьори по пътя. Сара, стискала дотогава таблото пред себе си до побеляване на кокалчетата, в очакване на ново разрушително рали по тротоарите, си позволи леко да се отпусне. Но бе все още прекалено стресната, за да говори, така че пътуваха смълчани, а Рийс съсредоточи вниманието си върху изплъзването от врага.

— Радвам се, че си жива — каза Рийс, без да се обръща.

Тонът му бе искрен. Тя го усети и безмълвно се съгласи, а затихването на шока я отпусна още повече. Събра сили и успя да попита:

— Къде отиваме?

Рийс се усети, че не си е поставил определена цел, затова хвърли поглед в огледалото, убеди се, че никой не ги следва, отби от платното и отвори жабката. Зад резервните бушончета, таблетките против киселини и десетина ресторантски пликчета с кечъп и горчица откри пътна карта. Стара и избледняла, сигурно не отговаряше на сегашните пътища, но все пак бе нещо. Потърси ненаселен район. Намери.

— Най-сигурно ще е на юг. Може би Мексико.

Продължиха, без да разговарят, всеки потънал в мислите си. Сара се мъчеше да се примири със съдбата на Мат и Джинджър. Нямаше да успее скоро.

Свърнаха на югоизток по магистралата Помона, а след още двадесет минути — право на юг, по шосе 57.

Бензинът привършваше. В този ранен час нищо не работеше. Бензиностанциите покрай магистралата до една бяха тъмни.

Минаваха хълмовете северно от Брия, където магистралата разсича като сребърна лента зелените склонове, когато моторът на пинтото започна да прекъсва.

Рийс го пусна по инерция до първия следващ изход, за Брия Каньон Роуд, и продължи по него, докато спряха на първото хълмче по неосветеното шосе към каньона.

Измъкнаха се, капнали от колата. Сара — с явна неохота. Не виждаше защо трябва да спят на открито, когато имаха на разположение цяла кола.

Но Рийс си знаеше работата. А Сара вече знаеше, че с него не може да се спори.

Той извади от багажника аптечка и електрическо фенерче; после тя му помогна да избутат автомобила до ръба на горичката край плавния наклон. Засилиха се и пратиха пинтото по нанадолнището в тъмното, та да не се вижда от шосето.

Брия Каньон Роуд, 3:31 след полунощ

Сара наблюдаваше внимателно Рийс — как се придвижва на зиг-заг през храстите — окъсан, свръхвойнствен танцър, умеещ да пази идеално равновесие. Очите му сканираха, сякаш бяха видеокамери: без да мигат, на интервали, опипваха ръбовете на предметите, а не самите тях, попивайки хаотичния терен.

Бе като котка, излязла на лов. Плавни движения; твърдо, но гъвкаво охлузено тяло; играещи под кожата изнурени мускули.

Наистина бе войник. Сега окончателно се убеждаваше. Явно бе вършил това толкова пъти, че то се бе превърнало в негова втора природа. Прояснението никак не я зарадва, но вече вярваше на всичко, което ѝ бе казал. Събитията до този момент — касапницата в полицейския участък, маниакалният водовъртеж по улиците, съвсем непонятната експлозия на ежедневието в „Тек Ноар“ — бяха до едно свръхистински. Необяснимо защо в полицията умът ѝ бе прекъснал връзката с тялото, та едва сега, докато наблюдаваше кротко професионализма на Рийс в бойни условия, си наложи да възстанови тази връзка и да се преклони пред истината.

По петите ѝ, за да я убие, бе някакъв робот от бъдещето. Пардон, киборг, поправи се Сара на ум, сякаш имаше някакво значение. Една машина за убийства с формата на човек бе прегазила тридесет полицаи така, както комбайн минава през житата. Улучиха го с десетки куршуми, но той не се спря. И единствената ѝ защита от чудовището комай бе този войник, който изглеждаше съвсем млад и въпреки тренираните си точни движения ѝ се струваше не по-малко уплашен от нея.

Стигнаха до бетонна дренажна тръба под магистрала 57 — тъмна, гладкостенна пещера, в която да се напъхат.

Рийс вдигна взетото от колата фенерче и го насочи към вътрешността на тръбата. Дъното бе покрито с жабуняк. Сара сбърчи нос от миризмата на застояла вода, но все пак се свлече изтощена по стената срещу Рийс. Той клекна и продължи да опипва

импровизираното скривалище с лъча и бавно да се отърсва от треската на отминаващата нощ. Накрая погледна към нея — с изненадващо кротки очи. Дрезгавият му шепот проряза плътната тишина с войнишка деловитост, но в тона му имаше и загриженост.

— Добре ли си?

Сара се изсмя, но изведнъж изтрезня от мисълта, че като нищо може и да е ранена. Огледа се. Никаква кръв. Никакви определени болки.

— Добре съм — отвърна. После се почувства длъжна да добави: — Рийс... истина е. Имам предвид войната... и всичко, което каза.

Бе по-скоро израз на примирение, отколкото въпрос, та Рийс не ѝ отговори. Гледаше я със същата съсредоточеност, с която преди това бе проучвал терена. Нима очаква да изпадна в нервна криза? запитва се Сара. Да ме избие на истерия? Нямаше да го допусне. Това я изненадаваше, но не — нямаше да си го позволи, макар истерията да дебнеше още иззад кулисите, някъде съвсем наблизо. Оставаше неразрешен един-единствен проблем, при това — истинска загадка. Вече не можеше да плаче. Според нея, би трябвало да го направи, като имаше предвид, че на света му предстои да полудее, че милиони ще умрат в агония под мачкащата пета на някакъв кошмарен наследник на компютрите „Апъл“. Като джобния „Органайзър“ на Чък. Но не можеше да плаче, тъй като всичко това още не бе се случило. В такъв случай, обаче, откъде се бе взел този човек отсреща ѝ? А онова... онова нещо, решено да я унищожи, бе избило десетки невинни хора. Докато студът от цимента се процеждаше в гръбнака ѝ, още по-страшен студ се надигаше в душата ѝ. Ако хронопортирането на Рийс не бе успяло, сега щеше да е мъртва. И никой нямаше да знае защо. Бе съвсем сама в цялата тази история, лишена дори от лукса да разчита на защита от полицията. Сама, трепереща от студ посред нощ в някаква влажна дупка, с непознат окъсан уличен хлапак с налудничав вид, покрит с белези тийнейджър, далеч по-мъдър от годините си по въпросите на смъртта. Но именно той я бе спасил. Сара улови погледа му и понечи да се усмихне треперливо.

— Рийс... ъ-ъ, как ти е малкото име?

— Кайл.

— Кайл — продължи тя с несигурен глас, — ако не се бе появил, сега нямаше да съм жива. Искам... да ти... благодаря.

Рийс си позволи да я погледне в очите. Най-обикновено момиче, заповтаря си на ум. Цел, нуждаеща се от прикритие, добави на себе си. Сетне, за да затвърди самовнушението, добави на глас:

— Върших си работата.

Сара кимна. Засега отговорът я задоволяваше. Рийс продължи да се заслушва. Приближаваше кола. Може би на хиляда метра от тях. Противник? Малко вероятно. Зачака, на границата между напрежението и отпускането, при което възприе и присъствието на нов звук: тук, на откритото, вятърът вееше тъй лек и огромен, че човек сякаш чуваше дишането на целия свят. Това го накара да се почувства смирен. Долавяше във вятъра и миризмата на животни — може би кучета, не бе сигурен.

Колата профуча над главите им. Ръката на Рийс бе стиснала полицейския револвер на кръста му, после се отпусна, когато колата отмина, без да намали ход.

Сара се бе прегърнала през раменете и трепереше неудържимо от комбинираното въздействие на остатъчния шок и острия въздух. Той прекоси тунела с пестеливо, плавно движение и обгърна рамото ѝ с ръка. Първоначално Сара се дръпна. Дрехите му воняха на престояла пот. Но тялото му гореше. Почувства го дори през шлифера и моментално се стопли. Вдигна с благодарност поглед, но той бе вперил очи в мрака със съсредоточен и фокусиран, макар и някак си отнесен, израз. Не бе вложил в жеста си никакво чувство, освен за дълг. Но въпреки всичко това, и въпреки вонята, тя обви с ръка тялото му и се притисна към него. Усети как тялото му се свива от равномерното дишане. Под кожата мускулите му се усещаха като нагreti метални пластини. Ами ако и той беше киборг?

Киборг от невъобразимото бъдеще, в което царуват болката и ужаса.

— Кайл, как се чувства човек, когато пътува през времето?

Той спря да диша за миг. За пръв път се замисляше над въпроса.

— Бяла светлина. Болка. Чувството, че пробиваш насила през... нещо. Не знам. Може би същото, както при раждането.

В този миг тя усети, че по ръката ѝ се стича нещо гъсто и горещо като кафе и я дръпна. Грабна фенерчето и освети пръстите си. Кръв.

— О, Божичко!

Рийс хвърли поглед на стичащата се по ръката му струйка, сякаш ставаше дума за неприятен сън.

— Поех един, докато бяхме там.

За секунда Сара не схвана:

— Поел си един ли? Искаш да кажеш, че си ранен?

Той кимна:

— Няма страшно. Не се притеснявай.

Насочи лъча към ръката му. В шлифера имаше дупчица, прогорена сякаш с цигара, а цялата горна част на ръката лъщеше от кръв.

— Ти да не си луд? Веднага трябва да те види лекар!

— Изключено.

Сара разтвори внимателно шлифера и го смъкна от раменете му.

— Слушай, я съблечи това.

Рийс сне внимателно дрехата и погледна раната с прикрито облекчение. Всъщност, бе очаквал да е опасна, затова не изпитваше желание да я гледа.

— Виж — каза, — минал е през мускула.

Сара закова очи в дупчицата, пробила триглавия му мускул и продължаваща да пуска по малко кръв около парченцето морскосин плат, което куршумът бе откъснал от шлифера и забил в отвора. Рийс извъртя леко мускула си под потрепващата светлина и Сара видя по-голямото и много по-неравномерно изходно отверстие. При цялото насилие от последните няколко часа, за пръв път имаше възможност да се убеди с очите си какво става при срещата на куршум с човешка плът. Бе едновременно и ужасяващо, и любопитно — но най-вече ужасяващо.

Раната се нуждаеше от превръзка и честта се падна на нея. Затова Рийс бе вдигнал аптечката от автомобила. Залавяй се за работа, заповяда си. Не мисли за това, което виждаш. Първо трябваше да я почисти. А това значеше — да я докосне. Божичко, взе да става прекалено истинско.

Отвори аптечката. Бинтове. Мехлем. Таблетки. Марля. Кислородна вода. Тампони. Полезни при охлузване на коляното, но не и за дупка от куршум. Грабна памучния тампон и неуверено го доближи до ръката му. Той я гледаше с учудване, но същевременно се и забавляваше.

— Ох... ще повърна. Говори ми нещо, моля ти се. Няма значение какво.

— Например?

Сара почти се изсмя. Въпросите, чиито отговори търсеше, наброяваха вече милиард. Например... за сина ѝ. Казал ѝ бе, че е имала син. Или, че щеше да има. Или ще има. Или ще е имала. В граматиката нямаше глаголни форми за случай като нейния.

— Разкажи ми за моя син. Висок ли е?

— Колкото мен. Очите му са като твоите.

Започна да попива кръвта от раната му. Той направи болезнена гримаса, но с жест ѝ показа да продължи. Сара пипаше колкото се може по-внимателно, прехапала устни и съсредоточена в действията си, само и само да не повърне върху ръката му.

— Трудно е да ти обясня. Той... вдъхва доверие. Има страхотна воля. Знаеш, че щом се убеди в необходимостта от нещо — неминуемо ще го извърши. Не помня баща си. Но винаги съм си го представял като Джон. Знае как да поведе хората. Ще го последват навсякъде. Готов съм да умра за Джон Конър.

Последното каза тихо, убедено, а тя му повярва и се убеди веднъж завинаги, че и той изпитва чувства. Онзи чист, твърд, нерафиниран фанатизъм на младите — онази страст, която тя никога не бе изпитвала спрямо когото или каквото и да било.

— Поне ще знам как да го кръстя — засмя се.

Шега, ха-ха. Но Рийс не се усмихна и тя се усети, че всъщност няма нищо смешно. Зад очите му се таеше прекалено много болка.

Опита повторно:

— Знаеш ли кой е бащата, та когато го срещна, да му кажа да си гледа работата?

Рийс сви рамене:

— Не. Джон не приказваше почти никак за него. Чух, че е умрял преди войната, и че...

— Спри — прекъсна го Сара. — Не искам да знам.

Продължи да се занимава с импровизираната превръзка. Той мълчеше и наблюдаваше как пръстите ѝ придобиват все повече увереност. Тогава Сара попита:

— Джон ли те изпрати?

Рийс се извърна и отново се стегна.

— Тръгнах доброволно.

— Доброволно?

Извърна се към нея:

— Естествено. Възможност да срещна майката на Джон Конър. Та ти си легенда. Героинята, дала на света героя.

Направи гримаса, когато му стегна бинта.

— Нищо, давай. Стегни го хубаво — рече, после продължи: — Ти си го научила да се бие, да се крие, да организира... от детските му години, когато сте били в нелегалност преди войната. Сара вдигна ръка, а погледът ѝ изразяваше пълно объркване.

— Говориш в минало време за неща, които тепърва ще правя. Ще полудея.

Стегна взела на бинта. За миг забрави какво върши и Рийс приглушено изстена. Тя се усети и продължи по-внимателно.

— Извинявай, но сигурен ли си, че не ме бъркаш с някоя друга?

Прикова погледа ѝ със своя. И отново Сара срещна онова изражение. Нямаше нищо общо с дълга му. Гледаше направо вътре в нея — в Сарата, помещаваща се в тялото ѝ. Малките Сари се свиха уплашени под откровения му поглед.

— Абсолютно — отвърна ѝ.

И наистина бе убеден... поне във физически смисъл. Съмненията му бяха в други области.

Сара се изправи отчаяна на крака.

— Хайде сега. Нима наистина ти приличам на майката на бъдещето? Нима съм издръжлива? Организирана? Та аз с триста зора си оправям сметките, камо ли друго!

Рийс слушаше по-скоро тона, отколкото думите ѝ. Същият хленчещ, отчаян тон, който бе чувал от много от ровещите из боклуците, когато Джон ги приканваше на борба в името на каузата. Ненавиждаше този тон, защото точно тази нагласа бе попречила на хората да победят машините още преди години. Сляпото, блеещо примирение с ударите на „съдбата“. Развили си бяха цели религии и философии, за да придадат тежест на своето отвратително хленчене. До мига, в който Джон не изскочи из пепелта с граната в ръка, за да взриви веригите на един ловец-убиец. До мига, в който Джон не рискува живота си, застанал до горящите развалини на чудовището, за

да изцеди част от неизползваното му гориво за своя бронетранспортър.

Едва след този личен пример други се бяха отзовали. Все повече и повече хора започнаха да се сплотяват около Джон. След като порасна достатъчно, и Рийс се откъсна от уличната банда и се присъедини към него — щастлив, че се маха от жалващото се блеене — „Защо точно аз?“ — което така ненавиждаше.

И откакто бе срещнал Сара преди няколко часа, Рийс непрестанно се люшкаше между благоговението и погнусата.

Спомни си инструктажа. Сара Конър е най-обикновена двайсет и една годишна жена, която работи като сервитьорка, докато следва, и до този момент не е проявила никакви необичайни способности или талант. Това я приравняваше към всяка дръглеста жена, ровеща из боклуците сред развалините, сляпа за собствената си сила да се съпротивлява и да промени съдбата си. Познаваше много такива жени. Но след като им бяха отворили очите, от тях излязоха прекрасни бойци. И със Сара може би щеше да стане същото. Но не го биваше за вербовчик. Разбираше единствено от способите за оцеляване. Кандидатирал се бе за тази мисия с пълното съзнание, че могат и да го пренебрегнат в полза на някой по-възрастен и по-закален боец. Когато Джон го повика лично, внезапното съзнание за огромната отговорност, която поема, поласка самолюбието му. Изпълнението на задачата можеше да промени цялата история на човечеството. Това бяха думи на Джон.

Преди да одобрят кандидатурата му, единствените мисли на Рийс бяха свързани с шанса да изпълни най-важната заповед, поставяна някога от Джон, и със славната чест да се запознае лично с красивата му майка. Не си бе дал сметка за основното значение на мисията. И всичко стана така бързо... така бързо. В момента, в който хората на Джон превзеха лабораторията за преместване във времето, Рийс бе уведомен за специалната мисия и листче с името му бе поставено в общата шапка. Само след минути се яви пред командния бункер на Джон за кратък инструктаж. Сега си спомни върху какво бе наблегнал Джон: грандиозното значение на задачата и чудната увереност, че Рийс наистина ще успее. Рийс се бе почувствал напълно готов за битка именно от тази проява на доверие, а не от амфетамините, с които техниците го бяха наблъскали. А сетне, след като отдаде чест, Джон го

прегърна. Това съвсем изненада Рийс. Джон Конър бе суров мъж, до когото бе трудно да се приближиш. Откакто бе загубил майка си, се бе превърнал в замислен самотник, който пред никого не се разкриваше. Последователите му го боготворяха, защото никога не ги насилваше да вършат нещо, което не желаят, и защото знаеше какво трябва да се прави. Никога не се сближи истински с никого. Но Джон каза, че Рийс става опорна точка на историята, а след това го сграбчи, сякаш бяха отдавнашни приятели. Когато Джон се извърна, за да се занимае с други технически подробности, Рийс успя да долови някаква дълбоко заседнала тъга, която знаеше, че не е предназначена за очите му. Може пък Джон да се е правел на сигурен, за да му вдъхне смелост. Онази тъга обаче го озадачи. И сега, докато си даваше сметка какво трябва да предприемат със Сара, за да оцелеят, се сети за двете изражения на Джон и за това колко недостатъчен бе всъщност инструктажът, преди да го изстрелят в онзи безкраен миг на пътуване през времето. Доколкото му бе известно, той, Рийс, бе първият жив хронопортиран човек. Техниката бе разработена от Скайнет като част от ненаситната научно-развойна дейност на системата — нарастващ в геометрична прогресия репертоар от създадени от компютъра нови технологии.

Хората-нападатели успяха да превземат комплекса непокътнат, след което техниците се юрнаха да нареждат системните файлове и да ги анализират. Когато осъзнаха какво е сторил Скайнет в своето студено рационално отчаяние, Джон реши да използва като противодействие собствената ѝ техника. И все пак, когато Рийс пристъпи в биаксиалния възел на генератора, който създава силовото поле, никой всъщност не можеше да каже дали при пътуването през времето е възможно човек да оцелее. Като нищо можеше да пристигне в 1984 година под формата на вече изстиващ чувал месо, със сърдечна дейност прекъсната от неизвестни сили.

— Виж какво, Рийс — казваше Сара. — Не съм искала това да стане. И не желая да участвам.

Бе на път да се разплаче. Косата ѝ бе сплъстена от съхнеща пот. Дрехите ѝ бяха мръсни и разпокъсани. Не бе никаква легенда. Бе хленчеца, преживяваща от боклуците жена, готова да ревне неудържимо в краката му, а освен, че трябваше да я опази жива, Рийс трябваше да се грижи вече и за запазване на разсъдъка и силите ѝ. Неща, с които и самият той имаше проблеми.

В този миг си спомни последното нещо, което Джон му бе поръчал да стори. Направи гласа си силен и спокоен:

— Сара.

Тя спря да се мята като животно в клетка и се обърна към него.

— Синът ти ми поръча да ти предам нещо. Накара ме да го науча наизуст.

Тя замръзна на място, заприимигва, не знаейки какво да очаква. Рийс продължи с омекнал глас, който и при рецитацията загатваше за обичта на първоговорения.

— „Така и не намерих възможност да ти благодаря като хората за твоята обич и храброст през всичките онези мрачни години. Не мога да ти помогна в онова, което скоро ти предстои, освен като ти кажа, че бъдещето не е циментирано. Видях човечеството да се възправя след своето поражение и имах честта да съм негов водач. Ти, трябва да опазиш нашата победа. Дължна си да си по-силна, отколкото си смятала, че можеш да бъдеш. Дължна си да оцелееш, за да просъществувам аз.“

Рийс забеляза, че тя се укроти. Думите си проправяха път към съзнанието ѝ. Неволно бе издал и собствените си чувства, но това бе вече без значение — важна бе реакцията ѝ.

Стегна мускулите на ръката си. Болката почти бе преминала. Нищо, което да му пречи, в крайна сметка, а и ръката бе запазила над 75 на сто от подвижността си.

Имаха определен, макар и минимален, шанс да успеят. Ако останеха на открито, ако не оставяха следа, можеха да живеят така неопределено време.

— Добра превръзка за полеви условия — рече Рийс, за да я насърчи.

Сара уморено се усмихна:

— Наистина ли я одобряваш? За пръв път ми е.

Усети иронията в собствените си думи. Продължаваше да не иска натрапваната ѝ мантия на отговорността — поне чувствата ѝ не го желяеха. Но някакъв крайно логичен компонент, залегнал дълбоко в душата ѝ, бе успял да се примири с мисълта, че един ден тя наистина ще извърши тези неща — по същия начин, по който бе вече възприела предстоящото след няколко години овъгляване на цивилизацията и всички последвали го ужаси в света.

Тепърва ѝ предстояха хиляди рани, хиляди превръзки. Невъобразими трагедии и загуби. Потрепери от безкрайния непрогледен пейзаж, който сякаш се разкри пред очите ѝ. В съзнанието ѝ изплува една дума. Предначертание.

Приличаше ѝ на участие в пиеса. Можеш да промениш репликите, но не и финала. Спомни си пиесата, в която бе играла в прогимназията. Харесала си бе един от другите герои, но той всяка вечер, неизменно, умираше в трето действие. Сети се колко наивно огорчена се бе чувствала тогава. Искало и се бе поне веднъж болестта на героя да не се окаже смъртоносна. Оттогава актьорското изкуство не ѝ харесваше чак толкова. Концепцията за предначертаното бъдеще май също не ѝ харесваше особено много.

Над главите им премина втори автомобил — дълъг бордови камион с гръмотевично пулсиращ дизелов двигател. Рийс забеляза, че Сара едва гледа.

— Подремни. Скоро ще съмне.

Седна до него, опряла гръб в студения бетон. Между двама им продължаваше да цари напрежение, та той си позволи да я прегърне през рамото.

За миг си помисли, че страда от някакъв остатъчен ефект на хронопортирането: стори му се, че цял живот се е гушил в тази тръба, и че Сара е била неизменно до него.

Силите на Сара бяха изцедени докрай. Трябваше да заспи и почти успя, когато Рийс се сепна от започналото цвърчене на щурците.

Това ѝ даде чувство за сигурност. Дори капнал, Рийс щеше да реагира мигновено на приближаването на някого. Или на нещо. Странно момче, сякаш винаги са го преследвали. Сигурно никога през живота си не бе чувал щурец. След целия преживян психохошмар, наложената им близост я успокояваше. Усещаше се защитена, когато гласът му омекваше. Любопитството ѝ надделя:

— Разкажи ми още за вашето време. Каквото ти дойде на ум. Ще ми помогне да заспя.

— Добре — отвърна ѝ. — Денем се крием, но нощем можем да се движим. Понеже ловците-убийци имат инфрачервено виждане, пак се налага да внимаваме. Особено по отношение на летящите щурмоваци. Не излъчват леснозабележима светлина. Но Джон ни научи как да ги сваляме. Трудностите започнаха с инфилтраторите —

роботите за проникване в тила на противника. Терминаторите са най-новият им модел. И най-лошият.

Тя усети, че се носи, че се разтваря в него, докато слушаше за неговия свят на шум и пламъци, бели пепелища и опушени развалини, осветени от луната дозорни машини, които насочват ярки снопове светлина и плазмени изстрели към парцаливите оцелели човеци, ровещи из срутените градове за неизгорели консерви — овъглени кости и лъскави машини-човекоубийци, втурнали се с хромираните си, оплескани с кръв корпуси през тълпи от нещастници като пощурели за плът акули.

Рийс говореше, но клепачите на Сара се затвориха. Главата ѝ клюмна на рамото му. Той виждаше само темето ѝ, а по него не можеше да познае дали тя спи. Продължи своя разказ без всякаква структура, съставен от ярки образи, които не заемаха определено място в собствената му подредба на събитията — фронтови случки и полезни съвети за оцеляване, истории и резенчета от живота през двадесет и първи век.

Последната съзнателна мисъл на Сара бе крайно любопитна, макар че тя щеше да се сети за нея едва по-късно. Стори ѝ се, че Рийс има поетична дарба, като на уличен трубадур, способен да се изрази метафорично посредством недодялано и неструктурирано противопоставяне на думите. Ако се бе родил другаде и по друго време, можеше да стане художник или композитор, но тези противоречащи на инстинкта за самосъхранение импулси са били на практика заличени, а нищожните им остатъци се проявяваха едва сега в ярките образи на разказа му.

Мисълта, че Рийс е боец със сърце на поет, щеше да изплува отново по-късно, само че примесена с отчаяна тъга.

Сара се отпускате в прегръдката на трескавия сън, но думите на Рийс продължиха да стигат до подсъзнанието ѝ, освобождавайки в мрачните му катакомби видения колкото зашеметяващи, толкова и сюрреалистични.

Нещо светеше — силно, ослепително, като слънцето. Разсичаше нощния пейзаж, облизваше разбитите бетонни форми и гравираше върху им остри като бръснач сенки. Имаше и вятър — мощна струя, духаща право надолу — и някакъв мощен вой, като от умиращ метал,

за който след малко установи, че идва от реактивен двигател, или двигатели.

Насочената надолу струя отвя преспите от пепел и оголи купа кости. Пепелта излиташе от орбитите на черепите, а сенките на прожекторите минаваха отгоре им в някаква пародия на живот. Машината наподобяваше огромна оса, само че на мястото на крилете, в средата на гръдния кош, се намираха два турбореактивни двигателя, насочени право надолу. Нещото потрепваше на едно място над повърхността и сканираше околността в зрителния и в инфрачервения обхват. После се наклони, наведе нос и набра скорост като армейски хеликоптер „Еъркобра“. Окаченото под корпуса оръдие отпрати един единствен изстрел в изгорялата сграда, после се прибра в корема и летящият предмет продължи да патрулира.

На километър по-нататък по разрушения пейзаж друга машина кацаше върху хидравличните си насекомopodobни крака върху нещо като склад или парк за военни машини. Под инфрачервените прожектори-отражатели стояха няколко от танковидните наземни ловци-убийци. Автоматични оръдия, дълги по двадесет метра и монтирани върху конусовидни пилони, стояха на пост, а под тях се въртяха бдително малки противопехотни картечници. Мракът се разсичаше от прожектори.

След отминаването на летящия щурмовак можеха да се покажат. В петнистите си сиви гащеризони бойците се сливаха напълно с околната среда. Сиво със сиво. Черно с черно.

Командирът лежеше по корем под паднала под тъгъл бетонна плоча и гледаше монтирания върху пушката видеоекран с повишена разделителна способност, на който пейзажът се виждаше като посред бял ден. Лицето му се озаряваше от зелената светлина. Бе Рийс. Ручейчета пот образуваха вадички по покритото му с пепел лице. Бе мръсен и отдавна небръснат, а и другите войници не изглеждаха много по-добре. Всички носеха наушници, от които се чуваше непрестанния ромон на разговорите на другите бойни части в района.

— Дозор Янки едно три търси огневи пункт Е-девет.

— Слушам, Янки едно три. Предай данни.

— Районът до три хиляди метра разузнат. Нищо особено. В търговския център спипахме няколко боклукции. Не са регистрирани, но имат стока за размяна.

— Каква стока?

— Консерви, малко инструменти, бензин. Искат укритие и малко боеприпаси две две три.

— Прието, едно три. Изпрати ги.

— Прибираме се. Търсачът ни си нарани лапата, затова преустановявам патрулирането.

— Прието, едно три.

Гласовете не преставаха да мърморят. Сведения от патрулите в почти всички сектори. Екипи от сапъори, търсещи ловци-убийци за повреждане и разглобяване на части. Група за дълбоко разузнаване, преследвана от нов летящ щурмовак модел 8 — щом направеха „зиг“, и той правеше „зиг“, а не „заг“. Лоша работа. Друг дозор, близо до бункер 23 на едновременната улица Мълхоланд Драйв, искаше подкрепление от екип механици, да им помогнат да демонтират оръдието от използваем ловец-убиец. Някой бе влязъл в бой на брега с два терминатора серия шестстотин, облечени във войнишки гащеризони. Резултатът: един умрял, трима за лазарета, две горящи терминаторски шасита. Търсачът им, куче-зайчар, също бе гътнат и командирът на отделението не можеше да си го прости.

И така нататък.

Рийс подаде знак и екипът се спусна по замаскирания с отломки отвор към водещо под земята стълбище. В съня си Сара проследи как слизаха нащрек все по-надолу, етаж след етаж, под земята, водени от лъча на фенерчето. Четири етажа под повърхността Рийс блъсна с приклада на пушката по някаква грубо заварена стоманена врата. Веднъж. После два пъти. После пак веднъж. Чу се стърженето на плъзгаща се встрани стоманена плоча и в процепа се появи окото на часовия.

— Рийс. Кайл. DN...

Преди още да произнесе номера си, вратата издрънча и се отвори. Рийс влезе. Заобиколи го топлина, дим от огън и потискаща миризма на човешки тела. Вътре стояха трима часови с оръжия, готови за стрелба. Рийс подаде ръката си, за да я помиришат двете стражеви кучета — овчарка и доберман. Вероятно най-добре хранените същества в огневия пункт. Размахаха опашки и Рийс бе пропуснат нататък. Все още го смятаха за човек.

Часовите направиха крачка назад и отпуснаха пръсти върху пушките „Уестингхаус М-25“. Хората на Рийс го последваха, разписаха се в присъствената книга върху старата масичка за карти, после се пръснаха из лабиринта.

Огневи пункт Е-9. Навремето бе четвъртото ниво на подземния паркинг под развлекателния център на телевизионната мрежа Ей Би Си в Сенчъри Сити. Сега бе разбит, полусрутен и приютяваше войници, деца, скитници, прехранващи се от боклукците, болни и умиращи, и хиляди плъхове.

Сара следваше Рийс, сякаш той бе водачът ѝ. Минаха покрай изпити, уплашени лица, чиито очи едва отбелязваха присъствието им. Облечени бяха в парцали, пластове от случайно намерени дрехи, с цели номера по-големи или по-малки от необходимото, наметнати с плащове или пелерини от килими, брезент или черна мушама, привързани с разноцветни жички. Лицата им бяха бледи и съсухрени, очите — хлътнали. Единствено децата издаваха някакви признаци за живот. Щъкаха из сенките на лов за плъхове за яхнията.

Из катакомбите тук-таме мъждукаха огньове, на които се готвеше. От всички сенки надничаха призрачни лица на мъже и жени с напуснали ги души. Обитаваха коруби от едновременно автомобили, полегнали кофи за боклук, или просто се свираха зад провесено от жица одеало. На някои от по-старите лица личаха белези от светлинни изгаряния, получени по време на войната — плътта се бе вдигнала като мехур от прегоряло сирене и направо се бе изпарила. Отнякъде в мрака долиташе тих вой, а от една от близките ниши се носеше монотонно безсмислено хлипане. На Сара ѝ се стори, че върви през ада. Разкъсваше се между непреодолимото желание да побегне и силния подтик да помогне, с каквото може, за облекчаване на тези отчаяни страдания. Докато вървеше сред тях, протягаше ръце да ги прегърне, сякаш с това щеше да изцели всички тези рожби на термоядрената война. Но като че ли призрактъ бе всъщност тя, защото всички гледаха през нея, без да я виждат. Не бе сред тях. Все още.

Рийс и Сара приближиха група мъже, скупчени под ярка флуоресцентна лампа около базовия радиопредавател. Минавайки покрай тях, Рийс отдаде чест. Началници. Някои познаваше, други — не. Неколцина капитани, двама майори и един, седнал с гръб към тях, с часови от двете му страни. Носеше черна барета, закичена отстрани с

генералска звезда. В пъстрата партизанска армия, опасала земното кълбо, само един човек носеше такава черна барета.

Джон бе пристигнал в огневия пункт предишната вечер, за да организира нападението върху близките автоматизирани заводи. Вече знаеха, че Скайнет произвежда там самозареждащите се плазмени оръдия, използвани в моделите 7 и 8. Голямо нападение, запланувано за след три дни. Рийс го очакваше с нетърпение. Един от лейтенантите бе споменал, че може би предстои Рийс да бъде прехвърлен в екипа на Конър, а и самият Джон бе разговарял лично с него малко след пристигането си. Необичайна среща. Рийс се стесняваше, а Конър го огледа бавно и внимателно. Сякаш му правеше преценка далеч по-различна от онази, която се дава на обикновен офицер. Ако Рийс имаше някакъв недостатък, това не пролича от погледа на Конър.

— Свободен си, сержанте — бе казал генералът, преди да отmine.

Джон открай време си беше такъв. Макар Рийс да бе участвал в няколко съвместни акции с него, Конър продължаваше да е загадка.

Сега, заобиколен от своя щаб, Джон координираше десетина важни офанзивни из цял свят с помощта на подвижния си телекомуникационен център.

Рийс бе дочул, че са се включили нелегално към няколко канала от спътниците на самата Скайнет, знаейки, че врагът веднага би разрушил всичко в небето, направено от човек, но не би си позволил да разруши собствената си глобална релейна мрежа. Рийс нямаше и най-малкото понятие как действа тази техника, но и не му беше работата да знае.

Сара видя струпаните под лампата мъже. След като двама от адютантите отстъпиха в страни, забеляза и гърба на мъжа с черната барета. Широките рамене висяха уморено, но ръцете с уверени жестове набелязваха действия по картата. Чуваше гласа му, но не и думите, и й се прииска да види лицето му. Но адютантите пак й закриха гледката. Опита се да го приближи, но се оказа невъзможно. Не й бе съдено да го види. Рийс продължи малко по-нататък и намери място — полуизгорял кожен диван — където да полегне за няколко часа. Разкопча колана, свали пушката и я положи върху коленете си, но без да я изпуска от ръце.

— Моята любима и най-добра приятелка — рече и потупа приклада на М-25. — Винаги спим заедно.

Сара седна на дивана до него. Той отпусна назад натежалото като олово тяло. Отвори ципа на някаква чантичка и измъкна малък, плосък пластмасов правоъгълник. Беше омачкана полароидна снимка, но тя не можа да види изображението. Докато Рийс я разглеждаше, погледът му стана мек и занесен. Остана така неподвижен доста време.

Вдигна глава чак когато чу да се отключва и отваря стоманената входна врата. Осветен от слабите преносими флуоресцентни лампи, в скривалището се прибра още един патрул. Двама разузнавачи. Кучетата помиришаха ръцете им. В този миг, преди часовете да са затворили вратата, нахълта още един мъж. Бе с една глава по-висок от другите и носеше нещо под окъсаното сиво пончо.

Кучетата го залаяха бясно. Часовете вече насочваха оръжието си. Единият закрещя:

— Терминатор! Терминатор!

Рийс остана вцепенен половин секунда. През това време терминаторът отметна пончото, вдигна плазмената RBS-80, производство на „Дженеръл дайнамикс“ и проряза бункера с ослепителен сноп енергия.

Рийс захапа снимката, за да освободи ръцете си, скочи с пушката и спринтира към битката.

Бункерът се изпълни със заслепяващи импулси. Терминаторът сееше смъртоносния си огън. Взривовете се накъсваха от писъци, а отнякъде зави маниакално сирена. Заобиколен от пушеци и адски писъци, терминаторът се придвижваше неумолимо към командния център. Конър издаваше кратки заповеди, а около терминатора свистеше ответен огън. Част от боеприпасите избухнаха. Гледката се закри от пълзящото по ниския таван огнено кълбо.

Рийс бе повален на пода под дъжда от пламтящи отломки. Зашеметен от болката, успя да се изтъркаля настрани и затърси опипом пушката. Снимката бе паднала наблизко и вече гореше сред отломките. Сара видя и обезумелия поглед, с който лежащият Рийс наблюдаваше как фотографията се сви и изчезна сред пламъците.

Останалото бе само импресии. Писъци. Бягащи стъпки. Светкавици през стелещия се дим. Плачещо сред хаоса шестгодишно

момиченце. Виещи кучета. Едното от тях — овчарката — щракащо с челюст към пламналата козина на гърба му.

И сред всичко това — безмилостно придвижващ се силует със светещи червени очи и пушка, сееща смърт. RBS-80 се извъртя и се насочи право срещу нея. Сара усети как сърцето ѝ се качи в гърлото при мисълта, че няма да успее да избегне огъня. Остана втрещена, парализирана срещу дулото през хилядната от секундата, която предхождаше избълването, и която после се проточи цял век. Червените очи я приковаха. Бялата светкавица я превърна в пара. Оттук нататък сънят нямаше накъде да се развива, затова внезапно спря като скъсан филм.

Сара изстена и в полусън се вкопчи в Рийс, търсейки топлината на тялото му. После се отпусна отново в прегръдките на съня. Но този път без сънища.

От размърдването ѝ Рийс се събуди и застана нащрек. Усети, че насмалко е щял да задреме, затова направи две-три от умствените упражнения, с чиято помощ се поддържаше буден през дългите патрули. Небето извън тръбата започваше да просветлява. Доста време трябва да ѝ е говорил. Сигурно през последния половин час бе изприказвал повече приказки, отколкото през последните две години от живота си. Не можеше да каже в момента защо толкова подробно ѝ бе разправил за нападението срещу бункера. В края на краищата, бе съвсем обикновен случай, абсолютно незабележителен от военна гледна точка. Искаше да ѝ създаде обща представа за ежедневието през 2029 година от новата ера. Сигурно част от обяснението бе в снимката. Съчетанието от снимката, терминатора и присъствието на Джон някак си бе успяло да направи ярко цялото събитие.

Джон му бе дал снимката преди година, докато се криеха в някаква тръба, подобна на сегашната, а земята трепереше от плазмените бомби, които неуморимо сипеха наоколо им изкуствена дневна светлина. Тогава Джон извади от джоба на униформата си стар предвоенен портфейл, а от него — снимката. Затова, какъв бе смисълът ѝ и защо трябваше Рийс да я носи непрестанно със себе си, никога не стана дума и продължаваше да е загадка. Рийс, разбира се, моментално бе познал лицето, тъй като снимките на Сара Конър бяха доста разпространени, а някои войници дори ги носеха в битките за късмет.

Но да притежава оригиналния полароиден портрет бе нещо съвсем различно.

Оттогава я бе носил със себе си, където и да отидеше, дори и при най-опасните задачи, когато знаеше, че неминуемо ще се намокри до кости, че и по-лошо.

Така че, макар самият портрет да бе загадъчен, бе успял да се запечати като прогорен в паметта му. Тя като че ли седеше в някакво превозно средство. От малкото подробности върху снимката бе невъзможно да се определи какво точно. Прическата ѝ бе различна от сегашната, но изглеждаше горе-долу на същите години, може би малко по-възрастна; косата ѝ бе малко по-къса и привързана с лента през челото. Чертите бяха поуморени, но челюстта излъчваше сила, а очите ѝ създаваха впечатление за вътрешен мир. Извивката на устните съвсем леко загатваше за усмивка. Може би предизвикана от някакъв спомен. Но, общо взето, обстановката бе почти тържествена. За това допринасяше и навъсеното небе. Зад нея имаше нещо, което не бе на фокус. Мина доста време, докато Рийс разпозна в него плешката на куче. Ако съдеше по размера и окраската — вероятно немска овчарка.

Когато стигна до нахлуването на Терминатор в бункера в момента, в който той разглеждаше снимката, Рийс прескочи факта, че на снимката бе тя. Изведнъж се смути, сякаш ако ѝ кажеше, щеше да признае, че е едва ли не някакъв воайор. Дори прагматичната му откровеност не успя да се пребори с това чувство.

Спомни си как експлозията го зашемети и как първото, което видя, след като зрението му се възвърна, бе горящата наблизко фотография. Когато една полароидна снимка изгаря, тя се свива, сбръчква и изкривява, макар топящото и изменящо се изображение да продължава да се вижда.

Погледна надолу към истинската Сара, смъкнала се към скута му, потънала в тревожен сън. Усети и онова странно разместване и раздвояване на образа: déjà vu^[2]. Подобно нещо му се бе случвало и друг път, когато преди някоя мисия запомнеше в подробности картата на терена, а после, докато лазеше по местността, абстрактното сякаш се наслаждаваше върху реалността. Подготовката за събитието се превръщаше в самото събитие.

Сара се размърда и измърмори нещо. Лицето ѝ бе обърнато към него, обезоръжено от невинния сън. Разгледа го. Въпреки

подпухналостта, отпуснатата челюст и притиснатата в мръсната му риза буза, въпреки че изражението ѝ в момента съвсем не бе благородно, в очите му тя изглеждаше красива. Прокара пръст по линията на носа и по пълните ѝ устни. Поддадоха под допира му. В целия си кошмарен живот не бе докосвал нищо по-нежно. В гърдите му забушува някакво миниатюрно хеликоптерно витло. Дишането му се ускори и ръката му се разтрепери.

Цялото му тяло се превърна в купчина пепел, но на Рийс вече му бе все едно. Левият му прасец бе в плен на досадно схващане. Не му обърна внимание. Ръката, обгърнала Сара, бе станала безчувствена. Идиотщини. Беше в ръцете му, а едва я усещаше.

Внимателно отмести кичур коса от бузата ѝ. Сара сбърчи нос и въздъхна. Усети топлия ѝ дъх, помириxa сладостта... Рийс стисна зъби. Заповяда на главата си да се проясни.

Тя отвори очи и ги фокусира върху Рийс.

— Сънувах... кучета — рече озадачена.

Сънят продължаваше да е размазана бъркотия от кошмарни сенки.

— Снощи ти разправях за тях — обясни ѝ той. — Използваме ги да откриваме терминаторите.

При споменаването на терминаторите Сара изплува окончателно на вече утихналата повърхност на съзнанието и хвърли поглед назад към далечния и бурен водовъртеж, който бе преживяла предишния ден.

— О, Божичко — рече.

Но не като молитва.

Брия Каньон Роуд, 9:02 сутринта

Рийс и Сара изкачиха дигата и стъпиха на шосето. Над главите им прелитаха птици. От време на време някоя пикираше в хрусталака зад гърба им.

Над полето отвъд дигата леката мъгла се стелеше на призрачни пластове. Във въздуха витаеше утринният аромат на влажни листа и дървесен сок.

Рийс хвана Сара за ръка и я поведе на юг по банката на пътя. Осеяните с хрусталаци хълмове, издигащи се само на метри от шосето, им създаваха чувство на защитеност. Отсреща бе дигата на магистрала 57, която вървеше успоредно на шосето. До ушите им достигаше

шумът от периодично преминаващите по междуцатската магистрала автомобили. Намираха се в ненаселена, обрасла с шубраци отсечка между Даямънд Бар и Брия. Пред себе си виждаха втора редица хълмове, а по тях — сондажни кули и бавно въртящи се нефтени помпи. Рийс спря в подножието на рампата, извеждаща на шосето.

— Необходима ни е кола — каза. — Трябва да сме постоянно в движение. — Посочи магистралата над главите им. — Накъде води?

Сара погледна картата. След като преобърна няколко страници, за да проследи връзките с други пътища, отвърна:

— Можем да хванем магистрала номер пет и да продължим на юг.

Рийс нямаше представа къде се намират в момента, а и не го интересуваеше. Единствената му цел бе да се отдалечава непрестанно от модела 800. При появата на една тъмносиня тойота иззад завоя пред тях, измъкна полицейския револвер. Но още не бе успял да стъпи на шосето, когато Сара му изсъска:

— Прибери това нещо.

Сграби китката му с две ръце и я дръпна надолу, после се извърна и протегна ръка право напред, с вдигнат вертикално палец.

Колата приближи и намали ход, после ускори нагоре по рампата към магистралата. Двамата пътници, младежи, изкрещяха нещо нецензурно, а шофьорът — грубоват на вид мъж с бомбе на главата, свирна с клаксона.

Рийс се канеше повторно да вдигне пистолета, но Сара го възпря:

— Моят начин е по-сполучлив, повярвай ми.

Не му бе никак ясна церемонията с вдигнатия палец, но реши да й даде още една възможност. В края на краищата, това бе самата Сара Конър.

След три минути иззад завоя се показва голям барутносив шевролет пикап. Шофьорът спря в подножието на рампата и с незагасен двигател ги изчака да приближат.

— Ще ни качите ли? — попита Сара с възможно най-милиия си глас.

От прозореца се подаде дълга сплъстена коса, буйна брада, очи и ухилена уста.

— Качвайте се. Но отивам само до Ървин.

— Чудесно — рече Сара с благодарен тон.

Рийс ѝ помогна да се покатери в каросерията сред две протрити резервни гуми, торба мръсни дрехи и очукан сандък с инструменти. Радваше се, че методът ѝ се е оказал успешен, иначе следващият път щеше да действа по своя.

Хотел „Панама“

9:22 сутринта

Терминатор правеше проверка на системите си. Резултатите отчиташе по вградения дисплей. Дългата колона от данни се появяваше на фона на инфрачервения образ, образуващ се в микроокуляра на окото. Вътрешните повреди бяха минимални. Пломбите по шасито бяха непокътнати, вътрешната хидравлика работеше с пълна мощност. Под нормата бе единствено външната кожа от органична плът.

Отнесено бе парче от скалпа, а отдолу се бе разкрил хромиран метал, покрит с тънък слой засъхнала кръв. От бузата висеше парче кожа, разкрило лъскавите хранващи кабели, които движеха челюстта.

По тялото на киборга имаше изобилие от синини и охлузвания, някои от последните — гангренозно загнили. Кръвоносната система се бе самоизключила, след като пневматичната помпа, поддържаща налягането, бе унищожена от сачма. Терминатор бе успял вече да зашие или закрепил с универсално лепило повечето съдирания и зеещи дупки от куршуми, осеяли тялото му. Но плътта му не зарастваше. В стаята вонеше тежко на гнилоч. От кофите за боклук на уличката няколко мухи се бяха вмъкнали през прозореца.

Терминатор бе почти безразличен към въздушното им нападение. Отпъждаше муха, само ако кацнеше върху окуляра, с което му пречеше да вижда. Останалите се разхождаха необезпокоявани по онези от раните, които не си бе направил труда да почисти или поправи.

Проверката на системите завърши с данни за хранването на Терминатор. Потреблението бе минимално — под 0,013, т.е. по-малко от една хилядна от наличната енергия.

Там, където би се намирало сърцето на обикновения човек, Терминатор носеше в торса си от свръхиздръжлива стомана ядрена батерия, скрита в капсулована закалена кутия. Мощността ѝ бе достатъчна, за да се осветява един малък град цял ден, и служеше за задвижване на най-сложната система от хидравлични микродвигатели

и сервомотори, изобретявана някога. Терминатор щеше да изкара с батерията значително повече от един ден, особено, ако редуваше усилената дейност с процедури на икономия.

В мига, в който Терминатор се превключеше в режим на икономии, излишната енергия започваше да се събира и съхранява от компактни кондензатори. Можеше да бъде възпрян единствено, ако торсът се разбиеше и тези жизненоважни източници на енергия бъдеха разрушени. Именно затова торсът бе облечен в три пласта броня от най-здравата възможна сплав.

Терминатор бе способен да действа с пълна мощност по двадесет и четири часа на ден в продължение на 1095 дни. Реално, през това време щеше да има куп възможности като сегашната, през които да работи на икономичен режим, с консумация на енергия равна на 40 на сто от функционалната. Оптичeskата система превключи на „само инфрачервено“. Оборотите на помпите се понижиха и налягането в двигателните агрегати спадна с 40 на сто. Енергията бе пренасочена към кондензаторите. При условията, в които бе протекла мисията му досега, Терминатор щеше да е способен на безкрайно действие, да прегази всякаква съпротива и да ликвидира целта, а после да оцелее без програма през ядрения ад, причинен от Скайнет и да се върне при своите господари-машини за препрограмиране.

Терминатор щеше да го има още много, много време.

Мухите, подули се от гниещата плът на киборга, сигурно щяха да се зарадват на подобна новина.

Магистрала 5-Юг, 9:57 сутринта

Пикапът влезе в детелината за преминаване на магистрала 5 и намали скоростта в съгъстващото се сутрешно движение. Механичният грохот на камионите стресна Рийс и вниманието му се заостри. Докъдето стигаше погледът, бяха заобиколени от коли, микробуси и камиони.

Наближиха Тъстин. От двете страни на осемте платна на магистралата се издигаха наскоро построени три и шестетажни сгради от стъкло и железобетон, повечето от тях — банки и спестовни каси. Окръгът Ориндж бе заможен, предприемчив и упорито консервативен център на бизнеса. Градовете му по принцип си приличаха, въпреки

впечатляващите имена от рода на Вила Парк, Ориндж, Пласентия и Йорба Линда.

Рийс не знаеше вече какво да мисли. Толкова излишни неща... толкова излишни.

Трафикът понамаля и пикапът изскочи от Тъстин. Сградите започнаха да отстъпват място на малкото останали портокалови горички в кръстения на тези плодове окръг. Сара обърна глава срещу вятъра и видя пред себе си стена от евкалипти. Сети се, че от отвъдната страна на гората е базата на морската пехота „Ел Торо“. Ако ѝ потрябваше батальон морски пехотинци... но тогава си спомни за случилото се в полицейския участък.

Крадешком погледна Рийс. Та той бе един, при това — не много по-стар от нея, макар очите му да изглеждаха древни. Но така, както си беше сам, бе успял да я спаси от сигурна смърт. При това — неколkokратно. Калено момче с дяволски силно чувство за дълг.

Въпреки това, сега, както се бе свил в каросерията на пикапа, ѝ заприлича на смален, незначителен, уплашен и уязвим фантом.

Пикапът намали скорост и отби в най-дясното платно. Сара изви глава и видя, че слизат от магистралата при Санд Каньон Роуд.

Свиха на бензиностанцията в края на рампата.

— Последна спирка — провикна се весело шофьорът.

Хотел „Панама“

10:05 преди обед

Родни избути скърцащата количка от банята в края на коридора. Видя откачилата се табела „Не работи“, наведе се да я вдигне, огромното му шкембе се нагъна като неохотен акордеон и Родни изгрухтя. Хвърли табелата сред шишетата с дезинфекционна течност и течен сапун, с които бе натоварена количката. Запали изгасналата си пура, запуфка делово и обви плешивата си глава с дима, та да прогони острата миризма на перилните препарати.

Почука машинално и отвори вратата на сто и втора стая. Насреща му се усмихна Джасмин, току-що лакирал ноктите си в червено. Истинското име на „Джасмин“ бе Боб Хъртъл, но Родни страшно си падаше по краката „му“, когато тръгнеше да се разхожда пред „Панама“. Високите токчета подчертаваха идеално формата на прасците. На Родни му бе все едно как си изкарват парите за наема,

стига да си го плащат. Джасмин, облечен в дълъг комбинезон, седеше сред всичките си налични имуществва в стаичката три на четири метра и започна да се будалка с Родни.

Родни обаче бе имунизиран. Измете безмълвно и си излезе.

Стигна до сто и трета и усети, че ще си има неприятности. Миризмата не можеше да се сбърка с нищо друго и единственото, което му мина през ума, бе: „Майка му стара, пак някой алкохолик е пукнал. Вторият за този месец. Сега пак ще плъзнат шибаните ченгета, а мацките ще ме ругаят и ще ме замерят с пинсетите си за вежди.“

Като реши, че колкото по-скоро се залови с тая работа, толкова по-добре, Родни почука на вратата. Чу скърцане по пода, но никой не отвори. Почука втори път и извика:

— Ей, приятел, какво си внесъл в стаята? Да не е умряла котка? — с надеждата, че именно това ще се окаже причината.

Терминатор тъкмо бе наредил върху наплютото от дървеници легло вещите, които бе взел от апартамента на Сара. Чуването го принуди да се превключи в режим „бойна готовност“. Само след секунда и седем десети автоматичният „Магнум 375“ бе в ръката му с дръпната петле и нацелен към човека от другата страна на вратата. Инфрачервеното зрение очерта застаналата там мъжка фигура. Тъй като по тона на гласа, физиката и пасивното поведение на мъжа — никакъв опит за влизане — Терминатор установи, че същият не представлява заплаха, към вратата не бе произведен изстрел. В противен случай щеше да постави в опасност сигурността на оперативната база, а това не бе приемлив вариант. На вътрешния дисплей се появи списък от възможните устни отговори:

НЕ

ДА

НЕ ЗНАМ

МОЛЯ, ЕЛАТЕ ПО-КЪСНО

ВЪРВЕТЕ СИ

ЕБИ СЕ

ЕБИ СЕ В ГЪЗА

Последният примигваше като най-подходящ и Терминатор го изговори достатъчно силно, за да се чуе през вратата.

— Еби се в гъза.

— Да ти го начукам на теб, приятелче — отвърна Родни и отмина с количката към дъното на мръсния коридор. По-добре живо копеле-алкохолик, отколкото умряло.

Във вонящата стая Терминатор прогони с ръка мухите, кацнали да снасят яйцата си в отворената орбита на окото му. След като избърса окуляра с парцал, машината вдигна тефтерчето с телефони, взето от жилището на Сара, и се зае да сканира методично бързо прелистваните страници.

Предварителният анализ на вероятностите сочеше, че тук ще открие ключа към сегашното местонахождение на плячката. За това сигурно щеше да е необходимо време, но за киборга факторът време нямаше значение.

Санд Каньон Роуд, 10:48 преди обед

След като зареди, очуканият пикап отбръмча по Санд Каньон Роуд, обвиняйки останалите на пътя Сара и Рийс в облак изгорели газове. Сара се огледа. Бензиностанция „Мобил“. Отвъд шосето — почивен комплекс, а редом с него — район за пикници, където две семейства с деца се забавляваха по кафявата трева.

Сара забеляза, че Рийс изследва влажното поле с ягоди в съседство с района за пикници. Толкова странен ѝ се стори — мъж, откъснат от своето време и неспособен да се вмести в сегашното. Рийс усети, че тя го гледа и се обърна към нея с уморен, сериозен вид. Лицето му бе мръсно, а в косата му сякаш бяха гнездили мишки. Сара му се усмихна насърчително и посочи тоалетните от едната страна на бензиностанцията.

— Да се поумием, докато имаме тази възможност.

Рийс кимна и безмълвно я последва. Влязоха вътре и той тръгна подире ѝ към дамската тоалетна. Тя му направи знак с ръка да спре и се засмя на объркания му вид. Посочи му другата врата:

— Ти си за там. Боя се, че ще трябва сам да се оправяш.

Рийс погледна вратите: на едната пишеше „Жени“, а на другата — „Мъже“. Разбра грешката си, подсмихна се и влезе в която трябва.

Сара с облекчение се зае с външния си вид. Първо проучи в огледалото охлузената си фасада. Разводненият течен сапун не успя да смъкне всичкия ѝ грим, но поне отми най-видимата мръсотия. Косата ѝ бе ужас. Нямаше дори четка. Свила устни, прокара пръсти през

бъркотията и се намръщи на резултата. Повече от тупирана. Дано хората си помислят, че е някаква нова мода. После сама се засмя на мисълта си. Какво значение имаше кой какво ще си мисли, в края на краищата?

На излизане от тоалетната не видя Рийс. Почука на вратата на мъжкото отделение — нищо.

Страхът сякаш я тресна с бухалка. Заобиколи сградата и видя група дечица да си подхвърлят зелена дунапренена топка над главата на голям, задъхан ирландски сетер. На една от колонките зареждаше едър линколн-континентал. Но Рийс го нямаше.

Замига с нарастващо отчаяние, осъзнавайки внезапно, колко силно се нуждае от защитата му. Всичките ѝ други опори в живота бяха вече изкоренени. Освен майка ѝ. Сърцето ѝ се прободеше от мисълта, че майка ѝ може да я мисли вече за умряла. Хукна към телефонния автомат на ъгъла на бензиностанцията.

Нямаше пари, но си спомни номера на телефонната си кредитна карта и набра малката къща в Сан Бърнардино. Първият звън още не бе свършил, когато чу разтревожения глас на майка си.

Необходима ѝ бе повече от минута, за да я убеди, че дъщеря ѝ е жива и здрава. Полицията от отдела в Рампарт я търсела, заедно с един, за когото се предполага, че е участвал в касапницата в тамошния полицейски участък. Сара тъкмо се канеше да ѝ обясни какво е станало и да помоли майка си да дойде да я вземе, когато внезапно съзря Рийс наред ягдовото поле.

Облекчението направо помете страха ѝ. Сара сграбчи слушалката и затвори очи, а долната ѝ устна се разтрепера. Майка ѝ настояваше Сара да ѝ каже къде се намира, та да дойде да я вземе. Сара обаче осъзна, че все още с Рийс ще е на по-сигурно. Всъщност, никой друг не бе в състояние да ѝ помогне, тъй като никой не щеше да повярва на Рийс и да вземе предпазните мерки, които той би взел.

Сара се скри зад ръба на окачената на стената кабина, като придърпа и слушалката към себе си. Рийс ѝ бе забранил най-категорично да контактува с когото и да било, затова се боеше как ли ще реагира, ако я види да разговаря по телефона.

Сви ръката си на шепа около устата, да не се разнесе гласът ѝ. Заговори бързо и деловито — ако можеше да се чуе след това на запис, щеше да се изненада.

— Мамо, слушай ме внимателно. Нямам много време за приказки...

— Какво има, мила? Какво се е случило?

— Мълчи и слушай! Искам да приготвиш малко багаж. Действай бързо и отиди на вилата. Не казвай никому къде отиваш, дори на най-добрите си приятелки. Дори на Луиз. Тръгни веднага. Сега не мога да ти обяснявам; просто ще трябва да ми повярваш.

— Но трябва да знам какво...

— Просто изпълни това, което ти казвам. Ако не го направиш, няма да мога да ти се обадя втори път.

— Божичко, Сара... Добре, добре!

Сара погледна Рийс, застанал странно неподвижен с гръб към нея. Ако се обърнеше, щеше да пусне слушалката и да тръгне към него. Майка ѝ тогава щеше съвсем да откачи.

— Добре, мамо. Ще ти се обадя след време на вилата. Не се тревожи за мен. Ще се оправя.

— Сара, чуй ме! Трябва някак си да се свържеш с полицията.

— Не разбираш какво ти говоря. Те не могат да ми помогнат. Никой не може. Трябва да вървя...

— Сара!

— Довиждане, мамо.

Окачи слушалката и прекъсна металическия глас. Рийс бе вече на колене, все още с гръб към нея, и откъсваше ягода. Обърса я и отхапа. От толкова далеч не виждаше изражението му, но усещаше, че предишната му твърдост и контролираност на движенията се бе някак си стопила.

Рийс бавно се изправи и облиза пръсти. Замислил се бе за нещо. Точно в този миг зелената дунапренена топка го удари по гърба. Хилядна част от секундата преди това, Рийс бе вече заел бойна стойка. Извъртя се и удари топката в земята.

Децата замръзнаха, после си казаха нещо и изпратиха най-малкото — момиченце на не повече от шест години — да я вземе обратно.

Това, че Рийс продължаваше да стои напрегнат, притесни Сара. Сякаш децата нарочно го бяха ударили. Забърза по асфалта към полето, но момиченцето вече стоеше в краката на Рийс и го гледаше от

ъглите на присвитите си очи по онзи мъдър начин, по който децата фиксират възрастните.

Като наближи Рийс, Сара забави крачка. Момиченцето казваше:

— Не искахме да ви изплашим. Може ли да си вземем топката?

Рийс постепенно се отпусна, сякаш бе метална пластина, и погледна надолу към топката. Преглътна напрежението и се наведе да я вземе. Подаде я на детето със същата онази нежност, която бе проявил и към Сара рано сутринта. Момиченцето се поколеба — гледаше безумните му очи от някакво съвсем различно време и може би виждаше в тях ужас и отчаяние, но в един миг изпита и нещо друго, много по-силно и добронамерено. Грабвайки топката от ръката на Рийс, понечи да се усмихне. После мигновено се извъртя, вдигна целта на задачата си във въздуха и тържествуващо изписка:

— Взех я! Взех я!

В същия миг сетерът завърши своя скок-дъга, първоначално нацелен към топката в детската ръка, но попаднал малко по-ниско отколкото трябва, и блъсна момиченцето в краката на Рийс. След това се хвърли и захапа изпуснатата топка. След секунда бе сред скупчените деца и пусна олигавената вече плячка на тревата.

Рийс помогна на зашеметеното дете да се изправи. И на неговото лице се появи нещо, наподобяващо усмивка, но явно бе нещо съвсем ново, което още не бе успял да овладее. Момиченцето оправи старателно рокличката си и подуши със сбръчкано носле.

— Миришеш на гадно — обяви, после хукна към другарчетата си.

— Кайл? Добре ли си?

По челото му се оформиха бръчки като дълбоки бразди. Искаше да й каже нещо, но го възпираше някаква могъща вътрешна сила. Най-сетне устните му замърдаха, оформяйки думи, които почти не се чуваха:

— Не трябваше да виждам това — каза простичко. Когато отвори повторно очи, лицето му имаше изражението на изгубило се дете, почти готово да ревне. — Инструктираха ме. Показаха ми снимки и карти. Разказаха ми куп работи. Но изобщо не очаквах...

Пак се затрудни в избора на думи. Сара се приближи.

— Но нещо не се връзва. Не мога... да възпра желанието си да бъда част от всичко това...

Речниковият му запас не му стигна да опише нейния свят.

Сара посегна и го докосна по рамото. Той бе изцяло съсредоточен върху лицето ѝ и изобщо не усети докосването. Тя се опита да го успокои със свои думи.

— Но, Кайл, ти си част от всичко това. Този свят е вече и твой.

Той така яростно заклати глава, че Сара се отдръпна.

— Не, не, не — ломотеше Кайл. — Не разбираш ли, Сара? Не мога да спра по никаква причина. Не мога да бъда нищо друго, освен войник с... — и пак засече, но по-скоро от прочувственост, отколкото от липсата на думи.

— Кайл, аз...

— Дълг! — прекъсна я. Съзнаваше, че тя надали го разбира. Сграбчи раменете ѝ и се опита силом да я накара да осъзнае положението: — Сара, нима не проумяваш? Целият този свят вече го няма! Там, откъдето идвам, е една пустош, осеяна с костите на хора като тези! — И посочи семействата на масата за пикник.

Сара се огледа, мъчейки се да възприеме всичко през неговите очи. Децата, кучето, полята — всичко това ѝ бе толкова познато. Тя не осъзнаваше присъствието им по същия начин, по който рибите не осъзнават наличието на водата. За него обаче всичко това бе идиличен сън, изгубеният рай, за който по негово време бяха оцелели само горчиви смътни спомени. Едва сега, след като бе зърнала неговия свят, можеше да проумее поне отчасти болката и дезориентацията, която той изпитваше дори от едно най-обикновено излизане на улицата.

В този миг той млъкна, усещайки, че децата са го зяпнали с някаква смесица от любопитство и страх.

И родителите им бяха извърнали глави към Рийс и Сара. Явно Рийс привличаше внимание върху двама им и по този начин нарушаваше основния си дълг. Млъкна, тръшна всички врати пред чувствата си и грабна Сара за ръката.

— Трябва да се движим — рече и я потегли към рампата, извеждаща на магистралата.

Хотел „Панама“

11:52 преди обед

През щорите се процеждаше остър като нож горещ слънчев лъч и разсичаше гърба на Терминатор, седнал върху леглото, за да прецени

вариантите за по-нататъшно действие. Докато електронният мозък на машината общуваше със себе си, автоматични топлообменници разсейваха излишната температура от корпуса. Според анализа на киборга, съществуваше достатъчно голяма вероятност Сара да бъде открита на адреса, на който, според същия анализ, живееше майка ѝ. Достатъчно голяма, за да оправдае нова атака.

Терминатор подбра методично необходимите инструменти. Не му бяха останали кой знае колко. Ако нападението се окажеше неуспешно, след приключването му щеше да се наложи да промени оперативната си база.

Оушънсайд, 1:23 следобед

Сара и Рийс благодариха на шофьора и скочиха от кабината на големия камион. Той отмина с мощен рев, а Сара поведе Рийс към мотел „Тики“ отвъд пътя. Видя ѝ се скапан: плосък покрив, опасан с изпотрошени неонов тръби, а самата сграда полегнала настрани. Но предлагаше легла. И душеве. Приближавайки се към мотела, Рийс заразглежда разхождащите се по улицата групички униформени морски пехотинци, пуснати в отпуск от базата „Пендълтън“, намираща се северно от града. Обзе го завист към чисто новите им униформи, но не можа да повярва на нежността на младите им лица. И войните им са като цивилните, рече си — безгрижни и весели, излезли на разходка посред бял ден. Всичко това му се струваше невероятно.

— Хайде, Кайл — подкани го Сара.

За по-голяма сигурност канцеларията на мотела бе оградена с решетки като каса на кино. Оушънсайд предлагаше прекрасен изглед към Тихия океан, изобилие от слънце и висок процент престъпност. Окъсаната двойка се изправи пред процепа в решетката. Рийс бръкна в джоба си и извади топка мърляви банкноти.

— Ще стигнат ли? — обърна се към Сара.

— Да — удиви се тя. — И не искам и да знам, откъде ги имаш. Отброи необходимата сума за една нощувка и рече към решетката:

— Искаме стая.

— С кухня — допълни Рийс.

Докато Сара се разправяше с летаргичния управител, Рийс насочи вниманието си към огромната, прашна немска овчарка, завързана с верига към обрулената от времето къщичка до

канцеларията. Кучето току-що бе спряло да лочи вода от купичката си. Рийс улови погледа му. Животното бе възрастно, горе-долу — десетгодишно. Но зад провисналите клепачи Рийс успя да мерне в кафявите очи полуживата искра войнственост. Бавно се приближи с протегната напред ръка. Кучето се поколеба за секунда, после стана и тръгна към Рийс. Облиза дружелюбно ръката му. И този път издържа кучешката проверка. Стари навици. Отпусна се леко. При наличието на куче подсъзнателно се чувстваше малко по-сигурно.

Скоро след това влязоха в спартанската стая, която им бяха дали. Вътре имаше легло, тоалетка, малка кухненска ниша и баня. През вратата Сара успя да зърне ръждясалите плочки около душа. Не можеше и да се сравни с „Уолдорф“. Тук бе истински рай.

Рийс се зае да изследва методично стаята. За него удобствата бяха много по-маловажни както от разположението на прозорците, което определяше видимостта и огневия рубеж, така и от дебелината на стените. Железобетонни панели. Добре. Устойчиви на куршуми. Одобри и задната врата, с плъзгащо се резе и напречен железен прът.

Табелката на вратата — „Не използвайте тази врата“ — изобщо не го засягаше. Макар при последното боядисване на стаята някой да бе разлял боя по прага, Рийс нямаше да има проблем да я отвори.

Сара се тръшна на леглото и заяви:

— Живота си давам за един душ.

Рийс я изгледа така, сякаш къпането бе последната му грижа.

— Трябва да изляза за провизии — съобщи и се насочи към вратата.

— Кайл, чакай — скочи Сара, ужасена от мисълта, че ще трябва да остане сама. — Ъ-ъ... трябва да ти сменя превръзката.

— Като се върна.

Но видя изражението ѝ и се сети какво я притеснява. Хвърли револвера на леглото.

— Няма да се бавя.

Извърна се и бързо излезе. Колкото по-рано си свършеше работата, толкова по-бързо щеше да се върне.

Сара го изгледа в гръб, после седна и под ивиците светлина, пропускани от щорите, се заслуша в приглушените звуци на автомобилното движение. Погледна към късата цев на оръжието. Имаше брутален и заплашителен вид, но от личен опит знаеше, че не е

в състояние да възпре киборга. А може би Рийс ѝ го бе оставил, за да го използва срещу себе си, ако машината я спипаше в негово отсъствие? Изключено! Рийс не би си го и помислил. Цялото му същество бе съсредоточено върху оцеляването ѝ. Искаше тя да живее дотогава, докато не ѝ отнемеха насила това право. Тогава защо ѝ го остави? В никакъв случай не ѝ ставаше по-добре от това, че е въоръжена. Побутна оръжието, после го вдигна в ръка. Издаваше остра, зла миризма на смазан метал, от което Сара се почувства нищожна и слаба. Но въпреки всичко го усещаше удобно в ръката си. Нищо чудно, след като револверът бе конструиран именно с цел да ляга добре в човешката ръка. Но, не. Имаше и още нещо, осъзна Сара. И разви нова теория за това, защо Рийс ѝ бе оставил пистолета.

Искаше тя да свикне с него. И отчаяната Сара започна да опипва контурите на нещо, което бе толкова огромно, че превишаваше мащабите на нормалното човешко мислене. Вероятно щеше да ѝ се наложи да използва пистолети като този през всички останали ѝ дни на този свят.

Рийс усети, че бързо губи инерция. Всичките му запаси клоняха вече към нула. Но длъжен бе поне още малко да е в пълна бойна готовност. Прекосяваше паркинг, пълен с хора и нови, лъскави автомобили, отвъд които имаше голям супермаркет. Устата му се наля със слюнка, докато гледаше разкошните им тапицерии, сложните контролни табла и...

Задачата, боецо. Задачата, задачата... Длъжен бе да уравни мислите си... да подобри защитата... да създаде огнева стена, непробиваема дори от модел 800. Тръсна глава, за да прогони умората, и се вмъкна с изранените си и изтощени нозе в пълното с храна укрепление. Ами, да. Никакъв проблем, мина му през ум. Просто още една невъзможна задача.

Душът почти успя да отмие останките от кръв и барут, които Сара носеше по себе си от дванадесет часа насам. Три се до зачервяване с белия сапун и се попари с горещата вода. После се уви с хавлията и седна на леглото. От измитата ѝ коса по гърба ѝ се стичаха капчици. Почувства се почти чиста. Но само почти.

Излегна се само за миг, колкото да се отпусне, да намали временно настойчивото земно притегляне, и моментално изпадна в дълбок, черен сън.

Сара бе в капан. Огромната фигура на Терминатор нахлу през вратата с гадна и нетърпелива, почти похотлива усмивка и насочи пистолета. Сара видя как миниатюрното червено слънце на лазерния мерник мина по тялото ѝ и замръзна върху дясната ѝ гърда. Още преди да успее да плонжира от леглото, се чу експлозия, сякаш целият свят избухна, и оловното топче изсвистя към нея, разсичайки въздуха като хирургически скалпел. Когато стигна до нея, чу глухото чупене на ребра и нещо гигантско я вдигна и блъсна назад. Усети как горещият живот се изцежда от тялото ѝ и спокойно си помисли, че болката е прекалено далеч, за да я усети особено силно, а Терминатор стоеше надвесен отгоре ѝ и дупчеше някога красивото ѝ тяло с куршум подир куршум. Усещаше всеки един като миниатюрен таран, който пробиваше месата ѝ и я караше да се мята и подскача. Именно затова изпищя: не защото умираше, а защото онова, което се вършеше с нея бе безумно, лудо и несправедливо обезобразяване. Изправи се в леглото и пое въздух да писне отново, но осъзна, че наоколо е необичайно тихо, че е невъзможно току-що да е пищяла, а това значеше, че изобщо не е пищяла, което пък означаваше, че...

Бе сънувала.

Когато се свести съвсем, усети едновременно две неща: бе се стъмнило, а Рийс го нямаше. Мръсният електрически часовник върху нощното шкафче показваше 6:03. Тя се изправи и моментално съжали. Усещаше мускулите си като начукани пържоли, брутално размазани от ударите, понесени през последните дванадесет часа. Сънят изобщо не ѝ бе стигнал, за да се възстанови.

Револверът бе върху тоалетката, насочен към стената. Привлече очите ѝ, сякаш бе призовка от Върховния съд. Като че ли я питаше: Не ти ли харесва как изглеждам? Аз и ти сме съединени за цял живот. Спи без мен, ако смееш. Сара потръпна и вдигна слушалката на телефона. Само след секунди разговаряше вече с майка си.

— Честна дума, мамо, с нищо не можеш да ми помогнеш. Само стой там, на сигурно място. Не мога да ти кажа къде се намирам. Прекалено опасно е.

Но този път майка ѝ бе изключително настойчива. Настояваше Сара да ѝ даде поне номер, на който да се обади, ако ѝ се наложи да замине някъде. Иначе Сара нямаше да знае къде да я търси. Наистина имаше известна логика.

— Мамо, ако ти кажа номера, нали обещавах да не го съобщиш нито на полицията, нито на който и да е друг. Сериозно ти говоря. Пък и няма да сме тук още кой знае колко. Добре, добре, пиши.

Издиктува записания върху телефона номер и ѝ каза, че я обича. Последва кратко колебание, а след него — очакваният и стоплящ я отговор. Сара постави слушалката и остана загледана в телефона. Майка ѝ сигурно се раздира от любопитство и ужас от цялата тази загадъчност. Но тя бе длъжна да е предпазлива. През ума ѝ мина случайна мисъл и произведе вълнички като камъче, хвърлено по повърхността на вода. Не се задържа достатъчно дълго, за да позволи на Сара да я разгледа по подобаващ начин. Но не бе усетила онова характерно потрепване в гласа на майка си.

Биг Бeър, 6:04 следобед

Вилата не бе голяма в сравнение с повечето вили. Имаше три основни стаи: таванска спалня, свързана със стръмни стълби с просторния долен етаж, разделен на кухня и всекидневна.

Вратата висеше като скъсано сухожилие от пантите си. Под обърнатия стол на пода лежеше тялото на майката на Сара. През последните няколко минути температурата във вилата почти се бе изравнила с външната: един градус над нулата. Кръвта по главата на мисис Конър се бе сгъстила. Невиждащите ѝ очи бяха вперени в онова нещо на стола, което бе причинило смъртта ѝ. То държеше телефона до ухото си и слушаше.

— Обичам те, мамо — каза гласът от другия край на линията.

Терминатор се поколеба за по-малко от миг, докато разгледа възможните отговори, появили се на вътрешния дисплей. Киборгът избра онзи, който съдържаше най-малък коефициент за грешка, следователно най-малко можеше да предупреди целта му, че чува дигитално синтезиран вариант на гласа на трупа в краката му.

— И аз те обичам — каза и постави слушалката.

Не се усмихна, докато набираше нов номер. Нито погледна към най-новата си жертва. Изчака с търпението на мъртвите някой да вдигне телефона от другия край и да съобщи:

— Мотел „Тики“.

Киборгът отново проговори, този път със собствения си глас: точен, ясен, безучастен и някак си лишен от всякаква човешка

перспектива.

— Дайте ми адреса си — поиска безизразно.

Мотел „Тики“

6:27 следобед

Сърцето ѝ замръзна, когато мъжът спря пред вратата. Почука веднъж. После още два пъти. И пак веднъж. Сара въздъхна облекчено и отключи.

Идваше ѝ да прегърне Рийс и да го разцелува, но преди мисълта ѝ да се бе оформила напълно, той я отместа и влезе в кухненския бокс.

Тя заключи, изчака малко да се поуспокои и се обърна с лице към него. Искаше да му каже колко се радва, че се е върнал. Много. Но Рийс бе оставил двете книжни торби върху масата и ги разкъсваше. Върху лекьосаната повърхност се изтърколиха няколко шишета. Сара прочете етикетите им и това я обърка още повече.

— Но какво е това? Царевичен сироп, амоняк, нафталин. М-м-м. А какво ще вечеряме?

Рийс не отвърна на неуверения ѝ опит да се пошегува. Извади от другата кесия патрони за револвера, сигнални факли, лепенки, ножичка, тенджерка с цедка и кутия кибрит.

— Пластик — отвърна разсеяно.

— Пластик ли? Това пък какво е?

— Най-вече нитроглицерин. Само че малко по-стабилно. Научих се да правя пластични бомби още като дете.

Сара изгледа вонящите бутилки и въздъхна.

Сан Бърнардино, 8:12 вечерта

Слизаше от планината като самата смърт, яхнал деветстотинкубиковото кавасаки. Шпореше мотоциклета до дупка и на няколко пъти едва успя да не изскочи от стръмния, виещ се път и да се свлече в дълбоката пропаст.

Цялото това усилие имаше една-единствена цел: да се прекъсне такъв крехък биологичен процес, какъвто е животът на едно младо момиче. Тези меки, топли, влажни машини със своите слаби системи се поддаваха изключително лесно на разрушение. Достатъчно бе да се откъсне малко плът оттук-оттам, или сърцето да прескочи веднъж — и край. Ако бе създаден така, че да може да изпитва чувства или най-

малкото да оценява стойностите на нещата, Терминатор вероятно щеше да изпита професионален срам от факта, че това му отнема толкова много време. Той обаче не бе способен на такова нещо. Не усещаше нищо и щеше да функционира безкрайно — или докато изпълнеше задачата си, или докато му се изтощеше ядрената батерия. А при този темп на консумация на енергия, батерията щеше да изтрае най-малко още двадесет години.

Терминатор нави докрай ръчката на газта и започна да слаломира с лекота из рехавото движение по магистрала 215-Юг. За щастие на пътната полиция, нито един неин служител не забеляза киборга, пътуващ със сто и шейсет километра в час. Следваше линия, водеща от една смърт към друга, пресече заспалия пустинен град и се отправи към последната смърт — единствената, която имаше значение. Онази, за която бе създаден.

Мотел „Тики“

8:42 вечерта

Ако човек присвиеше очи и не забележеше подробностите, спокойно можеше да вземе Кайл и Сара за семейна двойка, заловила се да приготви вечерята — истинска задушевна гледка. А те всъщност приготвяха едно от основните оръжия на диверсантите — тръбни бомби.

Седяха един до друг, приведени над дървената кухненска масичка, която в момента бе отрупана със съдове.

Рийс държеше в ръка една от осемте двайсет и петсантиметрови къса водопроводна тръба. С пластмасова лъжица натъпкваше последното парче от мощния мек експлозив.

— Оставяш малко място, ето така. И внимаваш да не попадне по резбата.

Сара наблюдаваше, докато той старателно отгреба излишъка, а след това завинти металната капачка.

— Завиваш, много внимателно.

Помогна ѝ да започне, а след като се убеди, че ще се справи с бомбите и сама, се зае със задната врата.

Малко по-късно, след като я направи използвана, Рийс се върна в кухнята, за да помогне на Сара с взривателите.

Сенките, хвърляни от уличната светлина през тънките завеси, се люлееха нежно по стените. Легнала в тъмната стая, Сара ги наблюдаваше с надеждата, че ще я приспят. Но сънят не идваше и тя остана втрещена в тавана над главата си.

Свил се така, че да гледа през процепа, образуван от завесата и стената, Рийс представляваше един неподвижен силует — статуя, която спокойно можеше да се озаглави „Бдение“. Голото му до кръста тяло се очертаваше стегнато и твърдо на острото улично осветление, а белезите изпъкваха като отличителни знаци.

Сара премести погледа си към масата; готовите бомби бяха подредени в редичка до найлоновата торба, заредена със запалка, няколко пакета храна и разни други принадлежности, необходими за оцеляване по пътя. В другия край на стаята, седнал на фотьойла до прозореца, бе Рийс.

Стана и отиде до него. Приседна на страничната облегалка на фотьойла, но той ѝ хвърли само бегъл поглед, после продължи да наблюдава през прозореца с револвер върху коленете.

По нейно неумолимо настояване се бе окъпал и избърснал и сега бузите му розовееха, а косата му лыщеше чиста и влажна. Обул бе купените по-рано нови дънки и маратонки. Равнината от стегнати мускули по голия му гръб се нарушаваше единствено от грубите белези — един вид пътна карта на преживяната агония. Видът им изпълни Сара с чувство на прокълнатост. Плътта не можеше да устои на машината.

— Мислиш ли, че ще ни намери? — попита.

— Вероятно — отвърна Рийс.

— Погледни ме как треперя. И това ми било легенда. Сигурно страшно си разочарован?

Рийс пусна завесата и се обърна с лице към нея. Тя беше без грим. Косата ѝ бе уплетена. Долната ѝ устна потръпваше.

— Не съм разочарован — каза той с възможно най-неутрален тон.

Сара го погледна в очите. Отмести поглед. Много добре усещаше какво представлява в сравнение с образа, който той бе донесъл със себе си. Убедена бе, че и най-жалките ровещи из боклуците жени от неговото време са били по-способни да оцелеят от нея.

— Кайл, разкажи ми нещо за жените от твоето време... Какви бяха?

Рийс сви рамене:

— Добри бойци.

— Кайл... — подхвана тя, но се поколеба.

Съзнаваше, че гледа едно симпатично младо лице; всъщност, дори красиво, въпреки белега. Той бе защитникът ѝ, но усещаше, че и тя някак си му е нужна. Онова, което се готвеше да го пита, бе нещо съвсем ново; нямаше нищо общо нито с дълга му, нито с кошмара, който преживяваха заедно.

— В твоето си време, имаше ли си някое...

— Някое какво? — попита озадачено Рийс.

— Момиче. По-специално от другите. Нали разбираш...

— Не — отвърна, прекалено бързо, спомняйки си всички жени, които бе познавал, особено загиналите. Май всички бяха измрели, или поне онези, които познаваше по име.

— Никога — добави, сякаш му дойде допълнително на ум.

Сара млъкна изненадана:

— Искаш да кажеш, че никога...

Рийс се обърна към прозореца, а пръстите му неволно се свиха около револвера.

— Нямаше време за такива неща. Участвах във война. Всички, които бяха достатъчно големи за... тази работа, бяха достатъчно големи и да се бият. Те бяха просто войници и нищо повече.

Сивата и безкрайна самота на живота му направо я порази и малките Сари почувстваха горещия вятър на гнева и отчаянието, а сетне — нещо още по-болезнено, но при все това и много по-прекрасно от последвалото — нещо, което ги усука и ги накара да видят нова черта у Сара, та те се сгушиха една о друга и заплакаха.

— Съжалявам — каза Сара. Пръстите ѝ импулсивно се вдигнаха и докоснаха подутия, зле зараснал срез под плешката му. — Толкова много болка...

От очите ѝ закапаха сълзи и се стекоха по бузите — сълзи за него, вкаменен под ръката ѝ, сякаш неусещащ пръстите, които галеха старата рана.

— Болката се поддава на контрол — отвърна ѝ с равен глас. — Болката е инструмент. Понякога, когато няма значение, можеш да я

изключиш.

— Но тогава ставаш безчувствен.

Рийс се вкопчи в думите на Джон Конър. Прекара многократно през паметта си на висока скорост спомена от инструктажа и затисна чувствата, които накупяваха и се мъчеха да избият навън. Опитва се да ги блокира, да запуши пукнатините, но чувствата създадоха огромно налягане, а пръстите ѝ бяха тъй нежни и приятни.

Сара усети как мускулите му заиграха под пръстите ѝ и дъхът му спря в гърлото. Тогава той заговори тихо, сякаш тя бе свещеник, а той се изповядваше:

— Джон Конър ми даде веднъж твоя снимка. Така и не разбрах защо. Много стара беше. Изпомачкана. На нея бе млада, каквато си сега. Погледът ти беше занесен и ти се смееше — съвсем слабо, но усмивката ти бе някак тъжна. Винаги съм се чудел какво ли си мислела. Запомних всяка черта, всяка извивка.

Прехапа езика си при последните думи. Нямаше никакво желание да продължи, но вече нямаше спиране — отприщил се бе като от взрив. Задържаното насила изскачаше през зеещия отвор. Устата му продължи сама, а гласът му стана убедителен, когато ѝ каза:

— Дойдох през времето за теб, Сара. Обичам те. Винаги съм те обичал.

Ето. Каза го най-после. Сега се прибери, циментирай пробойната и всичко ще се оправи. Но не успя да намери обратния път, тъй като бе прикован от блестящите очи на Сара. Тя го гледаше стресната, с влажни очи, а той не бе вече сигурен в нищо — нито в подготовката си, нито в дълга си, а най-вече — в нейните чувства към него. Но знаеше, че я бе обичал, и че нищо нямаше да успее да я убие. Нито човек, нито машина, нито каквото и да било щеше да ѝ причини дори най-малката болка, защото той бе готов и цял свят да разруши, само и само да я опази. Дори на две да го разкъсаха. Готов бе да спре да съществува, за да може да живее тя — не заради човечеството, а заради самата нея.

Сара прочете всичко това по лицето му и в очите му и повярва по-скоро на изражението, отколкото на думите му. Онова, което най-много я обърка, бе признанието, че именно тя е причината за този поглед — по-дълбок и болезнен, отколкото изобщо си бе представляла. Рийс я изгледа отново. Погледът бе тъй съсредоточен, че я прегаряше, а тя нямаше намерение да отмести очи. Щеше ѝ се той вечно да я гледа

така. И докато искаше това, времето започна да тече по-бавно и малката тъмна стаичка съвсем притихна.

Сара докосна лицето му. Толкова нежна бе кожата над скулата му...

Рийс внезапно си спомни обратния път. Бе тъмен, студен и труден, но ако наистина я обичаше, трябваше да поеме по него незабавно. Насила се изправи и се отдалечи от нея.

— Не трябваше да ти казвам това — изсъска през зъби.

Надвеси се над масичката и започна методично да нарежда тръбните бомби в найлоновата торба. Сара изпита моментна слабост от дезориентация. Та той се движеше като машина, като киборг. И се криеше от нея в машината. Това бе нетърпимо и тя се приближи до него, извърна го, прегърна го, целуна го по врата, по бузата, по устата. От ръцете и устата ѝ чувствата сякаш нахлуха изведнъж у него и разтопиха твърдостта му. Рийс разбра, че обратният път е загубен завинаги.

Изстена тихо, когато част от него умря, а друга стана по-силна. Притегли Сара по-здраво в обятията си, притисна я към гърдите си и отпи от устните ѝ.

Изведнъж се оказаха на пода до масичката. Той не го усещаше. Около него нямаше нищо, освен Сара, а той я желаше и я притегляше все по-близо и по-близо.

Тя целуваше белезите му. Отнасяше болката и променяше целта на живота му. Тя бе крадец, а той — охотна жертва. Ето че тя витаеше отгоре му като нежна антитеза на летящите щурмоваци, а той я придърпа още, макар тя да бе вече възможно най-плътно притисната в него, без да бъде смачкана до смърт.

Сара усети как желанието бушува из цялото му тяло, отеква и в нейното и тя жадно го поглъщаше. Прекараха така един безкраен миг — притиснати и запъхтени, без мисъл, без план — двама удавници под първата мощна вълна на своята любов.

Но после Сара надникна над вълната и видя, че той всъщност не знае вече какво да прави, зашеметен от копнежа си по нея. Отведе го до леглото.

Там му помогна да събуе дънките, после го поведе по тялото си, полагайки ръцете му върху всички онези места, които сякаш бяха спали, защото всъщност никога не се бяха събуждали. Сега се

разбудиха от допира му и завикаха да бъдат освободени. След малко и двамата бяха голи и създаваха нова среда на единение — среда, каквато дотогава не бе съществувала и нямаше никога вече да съществува. И времето наистина спря.

И единствено те отмерваха равномерно времето със срещата на телата си в тази нежна, пулсираща среда на мрачния космос.

Мотел „Тики“

11:28 вечерта

Сара отвори очи и се загледа в движещите се по стената светлинни шарки.

Рийс спеше до нея и гърдите му се вдигаха и спадаха в израз на доволство. Отпуснатото му лице бе прелестно. Като си помислеше, той всъщност беше дете, а случилото се бе променило и двамата. Преди да се намерят взаимно, тя бе най-обикновена сервитьорка, заключена в собствените си комплекси за несигурност. А той — дете-боец, превърнал войната в единствен смисъл на живота си. Но сега, след като се бяха сблъскали и слели в едно, и двамата бяха станали нови хора.

Тържествеността на тази мисъл почти спря сърцето ѝ. Обърна се към Рийс и го прегърна силно. Той се размърда, но не се разбуди. Това бе своего рода победа. Той бе в безопасност в нейните обятия. Сега около тях имаше някакъв непробиваем мехур, който нищо, дори един терминатор, не бе в състояние да пробие.

Нежно целуна лицето му и той изстена. Бе предотвратил смъртта, а тя му даваше живот. И двамата бяха учители. Знанието бе еднакво важно за оцеляването им. Любов и война. Удоволствие и болка. Живот и смърт. И издръжливост. И...

Но не бяха сами във вселената. Сара усети шума на цивилизацията отвъд вратата. Улично движение. Приглушени гласове от съседната стая. Воят на минаващ над главите им военен реактивен самолет. Кучешки лай. Нужна им бе издръжливост, след като ги преследваше една несломима машина, чиято единствена цел бе да ги унищожи. Ето какъв живот ги очакваше. Да бягат от нещо, което никога нямаше да престане да ги търси, което щеше да върви по петите им, докато и двамата не намереха своята смърт. Думата сякаш придоби почти физически измерения. Измеренията на Терминатор.

Осъзна, че трябва да променят стратегията си. Рийс явно бе тук единствено, за да попречи на Терминатор да я убие, да я скрие някъде на безопасно място, докато отмине войната, да ѝ помогне да оцелее заедно със своя син, който да обедини съпротивителното движение и да обърне хода на събитията. Но как можеха да оцелеят, докато на този свят съществуваше и Терминатор? Рийс бе направил вече всичко възможно да го унищожи в „Тек Ноар“. Полицията го бе надупчила с куршуми. Но той продължаваше да ги преследва.

Сега имаха тръбни бомби. Но и нещо много по-мощно от елементарната животинска хитрост. Имаха чувство — толкова силно, че можеше да подхранва волята им, а може би и да им позволи да се обърнат и да чакат идването на Терминатор. Да му подготвят специално посрещане и да заличат копелето от този свят. Трябваше да има някакъв начин. И Рийс вероятно го знаеше.

Изправи се и започна да го буди, но очите му бяха вече отворени. Съсредоточил се бе върху нещо много далечно.

— Чуй кучетата — каза, а тонът му я изпълни с ледени висулки.

Тя се обърна към прозореца и долови далечния лай. Две кучета, после три. Четвърто започна да вие. Бяха доста далеч, някои — може би на повече от половин километър. Подемаха тревогата от задни и предни дворове, а химията на телата им се дразнеше от онова, което надушваха във вятъра. Кучето, усещащо един невидим за нас свят, е способно да погледне в очите на човека и да прецени дали зад тях се крие човешко същество или не. Накрая тревогата се поде и от завързаната пред мотела им немска овчарка.

Каквото и да се приближаваше, явно не издържаше на кучешката проверка. Хвърлиха се едновременно към дрехите си, а времето изведнъж ускори своя ход.

Терминатор подмина канцеларията на мотела и се устреми към целта, без да обърне внимание на ръмжащия звяр, удържан единствено от опънатата верига. С микропроцесори включени на най-високи бойни обороти, всяка нова стъпка бе по-енергична от предишната. Подробностите на заобикалящата го среда станаха кристално ясни и толкова наситени с информация, че обикновеният човешки мозък не би могъл да я възприеме. Силата на земното притегляне. Плътноста и температурата на асфалта. Разстоянието до всеки отделен предмет. Скоростта на вятъра. Океанът от звуци, заливащ сензорните му

датчици. Движението на топли тела зад измазаните стени. Точните измерения и качества на всичко в обсега на Терминатор се измерваха, засичаха и захранваха в постоянно ревизираното уравнение на движение и маса. Шансът им бе нулев.

Терминатор се изправи пред вратата на стаята им и вдигна автомата AR-180. Едно блъсване с крак бе достатъчно, за да я превърне в три натрошени дъски.

Машината престъпи прага и изсипа в стаята градушка от автоматен огън. Куршумите заблъскаха по голата маса и я разпиляха; преминаха през фотьойла и разхвърляха вата из въздуха; стигнаха и до леглото и го шариха, докато стана невъзможно върху димящия труп на матрака и металната рамка да е останал някакъв живот.

Терминатор смени пълнителя и се огледа.

Допуснал бе грешка. Дигитализираният му изглед на вътрешността на стаята изобразяваше всеки отделен предмет в контрастен релеф — всеки предмет, освен целта. Номерът на стаята — проверен два пъти. Вариант? Смени маршрута. Отхвърлен. Сканирай по-отблизо.

Киборгът бързо влезе в стаята и я огледа. Видя отворената задна врата и в същото време чу бягащите стъпки.

Хърб Росмор вдигна крак от газта на своя бронко-пикап и погледна сънливо към светещия надпис на мотел „Тики“. Трябваше да подремне, иначе пак щеше да изключи по магистралата и да отнесе някоя мантинела. По грешка бе свил малко по-рано, отколкото трябваше, та се озова в паркинга, гледащ към аварийните изходи от стаите. Псувайки под нос, превключи на задна и тъкмо да отпусне амбреажа, видя нещо, което го принуди да задави мотора.

От задния вход на една от стаите изскочи някаква двойка и се шмугна тихо, но бързо, покрай стената. И двамата бяха боси и мъжът обличаше в движение на голо дълъг шлифер. Момичето бе навлякло блузата си наопаки и мъкнеше някаква — изглежда — доста тежка найлонова торба.

Вдигайки глава, типът зърна Хърб и хукна бос през паркинга право към бронкото. Когато Хърб осъзна какво предстои, реагира моментално. Натисна копчето на вратата, след това се зае с ръкохватката на прозореца, воден от единственото желание да издигне някаква преграда между себе си и лудия. Но Рийс връхлетя, напъха

ръка през недозатворения прозорец и сви стоманени пръсти около гърлото на Хърб. Хърб започна да се бори безпомощно с ръката му, но като видя пистолета в другата — подчини се безропотно и отключи вратата.

От отвъдната страна на сградата се чу силен удар, последван от заекващия пукот на автомата на Терминатор.

— Сара! — изрева Рийс и изхвърли Хърб на асфалта.

Тя бе вече заобиколила бронкото и се качваше с изкривено от ужас лице. В мига, в който на вратата се появи Терминатор, Рийс успя да завърти стартерния ключ.

Хърб разполагаше с един-единствен миг, за да се изтърколи настрана и да не бъде прегазен от лудия, който наду осемцилиндровия V-образен двигател и вдигна крак от съединителя.

От объркване Хърб не можа да прояви нещо повече от безразличие, когато чу как пикапа налетя челно на нещо твърдо и го сплеска в стената на мотела.

Премазаният бе мъж.

Ужасеният Хърб се сви на кълбо в мига, в който димящите гуми на бронкото изпищяха и мощният автомобил изфуча на заден ход от паркинга. Завъртя се около себе си, скоростната кутия изхърка от внезапното превключване на първа, после изчезна. Това само по себе си бе неприятно, помисли си Хърб, но още по-страшното взе, че се възправи досами него.

Едрият мъж, когото току-що бяха размазали о стената, и който се предполагаше, че е съвсем умрял, бързо грабна изтърваното оръжие, забеляза посоката, в която се отдалечи бронкото, обърна се и хукна през разбитата задна врата.

Само миг по-късно до ушите на Хърб долетя ревът на мотоциклет. След две секунди го видя да се спуска по тротоара в края на мотела. Профуча по улицата подир откраднатия пикап. Докато Хърб се изправяше на треперещите си крака, сред хаоса от объркани мисли изплува един трезв извод: нямаше да види повече своето бронко. Щеше да се окаже прав.

Насмалко не загинаха.

Сара бе стиснала таблото на камиончето. Точиците на уличните лампи прелитаха, а сърцето ѝ лумкаше от съкрушителното чувство за дежа ви. Насмалко не загинаха голи в обятията си. Машината се бе

опитала да ги погуби по своя сляп и безсмислен начин, без причина, поне що се отнасяше до самата машина, освен тази, че изпълняваше заповедта на друга машина. А сега я виждаше как се приближава подире им. Единственият ѝ фар постепенно се уголемяваше в огледалото за обратно виждане, сякаш бе тумор, който след малко щеше да избухне в бронкото. Ненавиждаше я.

Рийс вдишваше и издишваше в механичен, равномерен ритъм, като средство за овладяване на тялото си. Изви рязко волана и Сара се лашна във вратата, а бронкото излетя от пътя и след грозна дъга се приземи върху рампата, водеща към магистралата. После Рийс настъпи газта до ламарините и Сара се размаза върху облегалката.

Този път преследването бе по-различно. Вече наблюдаваше действията на Рийс с някаква смес от страх за него и гордост. Един миг му бе достатъчен да изнесе бронкото в най-лявото платно.

В този час движението по тези места бе рехаво. Няколко могъщи камиона и още по-малко леки коли, запътили се на юг към Сан Диего. Рийс сновеше с лекота между тях, сякаш бяха неподвижни.

Но и преследвачът им можеше да се похвали със същото постижение. Нещо повече. Терминатор постепенно, макар и мъчително бавно, ги настигаше, като неумолим и равномерно движещ се часовников механизъм. Сара погледна плахо назад и подскочи. Терминатор се бе лепнал вече зад тях и ѝ се стори по-грамаден, отколкото в изкривения образ на огледалото. Легнал бе над кормилото, за да намали съпротивлението на въздуха, навил бе докрай ръкохватката за газта и вече приготвяше автомата за бой. После киборгът се изправи срещу вятъра и вдигна оръжието с една ръка. Дулото не трепваше. Насочено бе право в нея.

— Легни! — изрева Рийс, забелязал вдигнатия автомат, но Сара бе успяла вече да се свие на пода. Само след секунда задното стъкло на бронкото бе разбито от куршуми. Рикошет писна из кабината и се заби в таблото над главата ѝ. На косъм.

Рийс сви рязко и потърси прикритие пред изпречилия се камион.

Терминатор залегна, мина на милиметри от задната броня на камиона и неумолимо скъси разстоянието.

Гумите на бронкото се отлепяха от асфалта при безумния слалом на Рийс между бавния трафик.

Хората едва успяваха да реагират на прелитащите покрай тях предмети. Жива лудница. А ставаше все по-страшно.

Пред Терминатор се изпречи камион. Синтетичната кожа и металното коляно застъргаха по асфалта, но киборгът успя да запази равновесие въпреки тридесетградусовия наклон на кавасакито.

Рийс финтира надясно, наляво и с преплъзване се шмугна пред междуградски автобус.

Терминатор стреля. Този път улучи мантинелата, където само преди миг се бе намирало бронкото. Чист пропуск!

Бронкото заобиколи два успоредно движещи се камиона и премина с висока скорост стеснения участък, оставен от нощната смяна, работила по поддръжката на мантинелата. Терминатор прецени, че за да го последва, ще трябва да отнеме газта и да смени лентата. Но не искаше да намалява скорост; необходимо му бе да я увеличи, затова избра друг маршрут.

Засече спускащия се по изхода от магистралата джип и без да намалява премина на червено през кръстовището, после се качи обратно по входната рампа. Зад киборга се чуха трясъци от ламарините на поднасящи коли, чиито шофьори бяха набили спирачките, за да не прегазят откачения мотоциклетист. За него нямаше значение. Важни бяха единствено той и Сара.

Рийс видя как Терминатор стъпи с рев обратно на магистралата и как циклопското око на кавасакито затанцува делово наляво-надясно по схема, която го доближаваше постепенно към пикапа.

— Смени ме! — изрева Рийс над воя на осемте цилиндъра. Кракът му остана върху газта, а Сара се пхна под тялото му. Сграбчи волана и постави пръстите на десния крак до неговите върху педала.

— Не намалявай! — нареди Рийс.

— Няма — отвърна тя, а в гласа ѝ имаше твърдост — тон, който ѝ се стори нов, но и успокоителен. За част от мига погледът ѝ срещна този на Рийс и времето спря.

Но точно в този миг бронкото забърса един датсун 240–2, отнесе страничното му огледало и времето избухна във виещи парченца. Сара стегна ръцете си, въртна волана така, както щеше да го стори Джинджър, ако бе на нейно място, и върна бронкото по курса. Рийс започна да рови в найлоновата чанта за оръжията. Явно ѝ се

доверяваше като шофьор. Всеки от тях бе поверил живота си буквално в ръцете на другия.

Терминатор се стрелна през една пролука в движението и пусна кратък, дисциплиниран откос по бронкото. Куршумите се забиха в задницата на пикапа. Един отнесе парче каучук от лявата задна гума, но металните нишки издържаха. Навсякъде хвърчаха искри. Терминатор наду мотоциклета.

Рийс извади първата тръбна бомба и поднесе запалката към бикфордовия шнур.

Сара сви рязко към банката, само на сантиметри от оградата и с изкривено лице поведе борба с непослушното бронко, както би направил Мат на нейно място. За пръв път в живота си контролираше собствената си съдба — при сто и шестдесет километра в час.

Рийс запали шнура и се показва през десния прозорец. Остави взривателят да пращи и дими срещу вятъра, докато стигна до капачката, после хвърли тръбата.

Право в пътя на Терминатор.

Експлозията изхвърли нагоре гейзер от пламъци и дим. За един миг нищо не се случи. После, почти едновременно, взривната вълна отнесе назад косата на Рийс, а през вдигащия се облак профуча Терминатор, незасегнат. Прекалено рано.

Рийс грабна втора бомба.

Автоматът проговори отново и тропоса бронкото.

Сара финтира наляво, надясно, а стомахът ѝ протестираше при всяко рязко движение.

Рийс се наведе навън и изчака шнурът да изгори до един сантиметър над капачката, после пусна тръбата.

Тя издрънча върху асфалта, завъртя се като полудяла кегла и се изтърколи... покрай киборга. Втората експлозия, далеч зад Терминатор, успя единствено да изкара ума на шофьорите, неволни свидетели на импровизираната битка по пътя. Черен шевролет-корвет се завъртя неколккратно и спря напреко на платното, където бе натрошен на парчета фибростъкло от поднесъл настрани камион.

Движението пред тях се поразреди. Лошо. По-малко прикритие.

Терминатор метна на рамо автомата и със свободната ръка напипа последния пълнител. Зареди и бързо върна автомата в положение за стрелба.

Междувременно Рийс търсеше трета бомба.

Бронкото изрева покрай лъскава цистерна за мляко и с увеличаваща се скорост навлезе в дълъг, облицован с плочки тунел с флуоресцентно осветление. При влизането Рийс хвърли третата бомба. Тя издрънча, подскочи във въздуха и остана наред пътя. Взривът отекна в затвореното пространство. Зад гърба им се издигна стена от дим. Чуха изненадания динозавърски рев от клаксона на камиона и хор от свирещи гуми, а след това мотоциклетът проби дупка в дима. Терминатор стреля. Страничното им огледало избухна. Застрашително пищящи куршуми заораха в бронкото. Два от тях улучиха Рийс.

Той изръмжа от изненада, когато усети двете болки — в гърдите и в ръката. Тръбата падна от ръката му с незапален шнур, безполезна. По ирония на съдбата, както се премятеше по асфалта закачи крака на Терминатор и откъсна парче месо от прасеца му. Рийс увисна върху вратата — наполовина извън кабината.

— Кайл! О, Боже мили...

Сара се хвърли към него и го издърпа обратно на седалката, но междувременно успя да блъсне бронкото в стената на тунела. По инстинкт вдигна крак от газта и при нормални обстоятелства щеше да натисне спирачката. Но тя само укроти бронкото, плъзна го известно разстояние по стената, шлайфа му боята и част от ламарината, остави зад себе си опашка от искри, а след това настъпи пак газта. Слушаше някакъв нов свой вътрешен глас, роден от връзката ѝ с Рийс. Осемте цилиндъра наляпаха въздух, Сара залепи гръб о седалката и бронкото за нула време набра пак сто и петдесет. Но вече бе прекалено късно.

На Терминатор не му се наложи да намалява скоростта и вече бе само на тринадесет метра зад тях. Насочи автомата право в тила на Сара и натисна спусъка.

Куршумите не откъснаха главата на Сара от врата ѝ. Пълнителят бе празен.

Без да намалява скоростта, Терминатор захвърли автомата. Оръжието още не бе ударило асфалта, когато той вече държеше готов за стрелба револвера от вътрешния си джоб, насочен право в главата на Сара. Стреля.

Сара обаче избра именно този момент, за да финтира вляво. Куршумът унищожил огледалото от нейната страна, обсипвайки я с остри парченца стъкло. Тя трепна и изгуби контрол. Бронкото се

занесе наляво-надясно и започна да блуждае; но в прилив на контролирана паника, Сара съумя някак си да го овладее. Терминатор обаче бе успял да се изравни с пикапа и насочи огромния пистолет, калибър 38, в нея. Оголеното око пулсираше червено зад тъмните стъкла на очилата му. Киборгът стреля отново. Куршумът изсвистя покрай ухото ѝ и разби предното стъкло.

Терминатор бе нейният враг. Бе убил любимия ѝ. Желаше и нейната смърт. Насъбралият се в Сара страх бе отвят от внезапно обзедения взрив на гнева. Лицето ѝ се разкриви от убийствена решителност. Вдигна крак от газта, наби го върху спирачката и изви волана.

Бронкото размаза мотоциклета върху мантинелата. Двуколесната машина се заби в асфалта, преобърна се, направи салтомортале и се запързала по пътя. В един момент киборгът не можа повече да се задържи върху него.

Бронкото и мотоциклетът излетяха от тунела със сто и тридесет километра в час. След тях се движеше нещо много по-бавно, с разперени ръце и крака, та да стабилизира въртенията на тялото си: Терминатор. Сара гледаше да види какво е станало с него и това и костваше забиване в ребристия бетон между двете платна, от което предницата блокира и бронкото се претърколи.

Светът се обърна с главата надолу. Сара и Рийс се озоваха притиснати един до друг и прилепени към тавана на кабината. Страхът на Сара се завърна, но писъкът ѝ се заглуши от удара, с който пикапът се тресна върху асфалта право на гърба си.

Терминатор се заби в един стълб и прелетя над междинната ивица. Падна в отсрещното платно, затъркаля се и спря в сянката на надлез, пресичащ магистралата. Коженото яке задимя. Кожата му на места се охлузи до кръв, сякаш някой го бе прекарал по ренде. Но машината се размърда, сетне успя да седне.

При демонския рев на нечий клаксон, Терминатор завъртя глава. В този миг през него мина гигантска ютия във формата на камион „Кенуърт“ с прицеп. Под писъка на пневматичните спирачки киборгът изчезна под шасито. Гумите на прицепа блокираха и вдигнаха пушилка, а Терминатор заподскача злобно като топка между камиона и асфалта.

Шофьорът не бе видял нищо по пътя си. Плътната сянка на надлеза бе закрила скупчилата се маса до последния момент, а когато фаровете я осветиха, бе вече прекалено късно. Запомпа със спирачката, защото ако я набиеше изведнъж, щеше да изхвърли прицепа като прашка пред кабината и да разлее всичките двајсет и три тона бензин „супер“, които караше, върху магистралата. Задрямалият му партньор бе изхвърлен срещу таблото и се разбуди от удара.

— Да ти еба майката! — изреваха и двамата, не съвсем едногласно.

Влекачът и прицепът се занесоха по асфалта като дерайлирал влак.

Е, сега си еба майката, рече си шофьорът.

Тялото се вдигна във въздуха за един отвратителен миг, преди да шляпне върху асфалта. И двамата го чува как лумка отдолу и дори усетиха физически блъскането на нещо като кокали по шасито. Върху всичко това се наслаждаваше писъкът на блокиралите гуми върху асфалта и зловещият грохот на заковалия на място камион.

Двамата бавно изпуснаха въздух, не можейки все още да повярват, че шофьорът е успял някак си да спре огромната маса. Изгледаха се с преbledнели лица. Двајсет и три тона „супер“! Еба си късмета!

— Стой тук — рече шофьорът и скочи на асфалта. Партньорът му остана загледан напред, стиснал дръжката на таблото.

Не че на шофьора му беше зор да гледа. Ама де да знаеш, увещаваеше се сам. Все има някакъв шанс оня да е още жив. Това пък вече щеше да е най-големият ужас: да си премазал някого и да си го оставил инвалид за цял живот. Стигна до задницата на прицепа и забави ход. Там, на пътя, имаше нещо. Петно от кръв? Куп дрехи? Месо?

По инерция отмина прицепа и попадна в ръцете на киборга.

Когато Терминатор усети удара на цистерната, подскочи под кабината, но успя да сграбчи с ръка ауспуха и се остави да бъде влачен един миг, преди да се пусне. Насочи тялото си стратегически, благодарение на точно изчисления ъгъл на отскок. След като рикошира под камиона, докопа тръбата, през която минаваше кардана и, прехващайки се ръка зад ръка, успя да се добере до скачващия диск зад кабината. Но точно в този миг спирачките задействаха внезапно и в

резултат на занасянето Терминатор допусна грешка в изчисленията и не успя да се захване там, където трябваше. Тялото му увисна, отскочи, удари се в дъното на прицепа и се изтъркала близо до задните му гуми.

Моментално излази встрани и огледа превозното средство. Прецени вариантите за действие и реши да превземе камиона, за да продължи преследването. Докато се насочваше към кабината, на монитора се появиха данни за понесените повреди. Разбитите хидравлични възли се замениха от резервните агрегати, но по отношение на ставата, върху която се въртеше левият му глезен, нищо не можеше да се направи. Повредата бе основна и щеше да заслужи пълното му внимание по-късно, ако изобщо се наложеше. Засега тя просто принуждаваше машината да куца. Вече не можеше да спринтира с тридесет и пет километра в час. Но все още можеше да върви. Заобикаляйки прицепа, киборгът се сблъска с шофьора и моментално го елиминира. Мощните пръсти изскубнаха гръкляна. Терминатор остави безжизненото тяло да се плъосне на асфалта като буца желе, пълна с натрошени пръчки, и се отправи към кабината.

Партньорът на шофьора продължаваше да седи на дясната седалка и да трепери от преживения шок. Едва сега осъзнаваше ужаса на случилото се. В този миг някакво отвратително видение отвори отсрещната врата и седна зад волана.

Партньорът изгуби и ума и дума при вида му: размазано от асфалта лице с увиснали по него парчета кожа; разранено око, от чиято орбита грееше демонично нещо червено, като зрящ орган на извънземно; срез на ръката, откъдето пулсираше кръв.

Чудовището се втренчи в контролното табло, сякаш се замисли за предназначението на уредите му. После вдигна глава, погледна Уейн и проговори:

— Слизай.

Не му трябваше да го канят повторно. Блъсна вратата и скочи на асфалта. Кракът му изпука, но Уейн побягна, накуцвайки, с все сила, далеч от онова нещо, което бяха убили, и което после се бе облещило насреща му.

Терминатор сканира разположението на уредите в кабината, сравни ги с данните в паметта си и определи марката на автомобила, позициите на предавките, конфигурацията на трансмисията и данните на двигателя. Когато пръстите му обвиха ръкохватката на лоста за

скорости, киборгът вече усещаше огромната машина като продължение на собствения си корпус. Включи на втора и отпусна съединителя.

Изви волана и наду дизела. Цистерната извърши тежко широк завои. Двете машини се устремиха обратно към Сара.

Тя изплува от клаустрофобичното си полусъзнание. При опита ѝ да поеме дъх и да започне да вижда образи, светът ѝ се появи на ивици светлина и периодични проблясъци на реалност. Намираха се с главата надолу в кабината, паднали върху покрива, и гледаха нагоре към педалите. Рийс бе под нея, безжизнен и неподвижен. Опита се да го отмести от себе си, но краката им се бяха оплели. Накрая успя. Огледа го. По гърдите и ръката му имаше прясна кръв. Лицето му бе млечнобяло, с черни кръгове под очите. Бледостта му започна да придобива синкав оттенък и тя с ужас установи, че не го чува да диша. Сграбчи го за яката и го разтърси.

— Рийс!

Усети как той бива изтръгнат бавно от живота ѝ. Пред нея се разкри черна бездна. Опита се да го дръпне назад от ръба, да насили безжизненото му тяло да продължи съществуването си. Зацелува лицето му. Плачеше, прегръщаше го, умоляваше го, докато накрая прагматичното отчаяние я подсети да започне да вдъхва въздух в дробовете му. Видя го да излиза през една дупка в гърдите му, вдигайки кървавочервени мехури. По инстинкт я запуши с ръка и продължи. Той се закашля и отвори очи. Вдигна окървавена ръка и едва я отмести назад, мъчейки се да се изправи. Да я защити. Да продължи мисията си. Всичко щеше да е добре, стига само да успее... да успее... Безпомощно се отпусна назад.

Точно тогава Сара вдигна глава и видя как прегазиха Терминатор. Как цистерната закова спирачки и спря след около седемдесет метра. Присви очи и видя как шофьорът слезе и се запъти към задната част на камиона. Обзе я ужас при вида на фигурата-сянка, която изплава в петното на уличното осветление и уби човека. Замига недоумявайки, когато видя как онова нещо я изгледа безизразно, после се качи в кабината и тръгна по дългата, бавна, смъртоносна дъга към мястото, където се намираше тя.

Цистерната премина през три предавки, набра осемдесет километра в час, заби в мантинелата, премаза я и се озова в платното

на Сара. Кошмарът нямаше край. Нещо повече, разраснал се бе до размерите на гигантски камион с мощни фарове, които облизваха преобърнатото бронко, правеха вътрешността на кабината му бяла и приближаваха с всяка измината секунда с воя на мощен двигател.

Сара се задейства. Ритна навън изкорубената врата и задърпа Рийс да се измъкнат, преди цистерната да е размазала пикапа.

Но Рийс се бе вкопчил с нокти в ръба на живота и влагаше в тях всеки останал му грам сила. Не можеше по никакъв начин да ѝ помогне.

Сара изпъшка, изсули се от бронкото и пхна ръце под мишниците на Рийс. Толкова тежък бе!

Фаровете я пронизваха и дизелът виеше на умряло. Очите ѝ бяха заслепени, в ушите ѝ сякаш гърмеше камбана. Не виждаше Рийс. Не чуваше собствените си писъци. Чувстваше единствено тялото му в ръцете си. Дръпна.

Кракът му бе притиснат някъде. Ето в какво се състоеше проблемът ѝ. Кракът на Рийс бе прихванат някъде в кабината. Извъртя тялото му, кракът се освободи, но цистерната бе вече толкова близо, че усещаше по кожата си нейния гръмотевичен рев. Извърна глава и в главата ѝ останаха единствено двете слънца, къпещи асфалта зад нея. Останала бе без въздух и без капка сила. Остави се на земното притегляне. Падна по гръб на пътя и в този миг цистерната се стовари върху бронкото.

Метал се впи в метал и твърдата стомана моментално се натроши и зае нови форми. Взрив нямаше — чу се единствено гръмотевичен трясък и писък от бронкото, огъващо се под предната броня на цистерната. Задържа се, доколкото му позволиха законите за запазване на енергията, после подскочи във въздуха — в оня миг, в който Сара полетя назад и краката на Рийс изскочиха от кабината.

Миг по-късно Терминатор наби спирачките. Прицепът налетя на влекача. Целият товар бензин се компресира в предната част на цистерната и изду металните ѝ стени. Бронкото бе изхвърлено във висока дъга, та на приземяване се преобърна четири пъти, после се залюля и укроти. За част от секундата се бе превърнало от превозно средство в модерна скулптура.

Сара видя зад гърба си как огромният камион занесе, спря и се извъртя, фаровете зашариха отново трескаво по пейзажа. Търсеха я.

С едно изтощително усилие успя да изправи Рийс на крака. Той мърмореше нещо в ухото ѝ.

— Продължавай без мен. Продължавай...

Удари го по лицето. С все сила. По рефлекс. Вече вършеше всичко по рефлекс; основните ѝ системи се бяха самоизключили. Малките Сари мълчаха; бяха откъснати и изхвърлени. Втори път удари Рийс. Клепачите му се вдигнаха. Острата болка смени тъпата в гърдите и ръката му. В тялото му сякаш имаше два петтонни товара и те едва му позволяваха да се движи, но когато Сара го зашлеви, успя да постави всичко в перспектива, да фокусира върху лицето ѝ и да види отразяващите се там фарове едновременно със страха, че тя ще умре без него, и тъй като Рийс не желаше смъртта ѝ, направи крачка напред. Огромна победа. Но несъизмерима с връхлитащото чудовище. Една крачка бе капка в морето.

Трябваше да бягат.

Сара го грабна през рамото и двамата се задвижиха.

Цистерната набираше скорост с нарастващ рев.

Рийс търсеше някакъв резерв от сили, който да задвижи краката му. Представи си Сара мъртва, окървавена, и го откри.

Побягнаха.

С бавни, неравномерни крачки, но все пак — по-добре, отколкото ако ходеха, и далеч по-полезно, отколкото ако се влачеха, но цистерната премина на четвърта и пак вдигна осемдесет.

В кабината ѝ, Терминатор изчисли секундите до контакта: осем.

Но Сара теглеше Рийс към ръба на магистралата и предпазната ограда. Терминатор преизчисли интервала. Завъртя волана и записва нова дъга. Време до контакта: девет секунди.

Сара видя как камиона заподскача по банкета на магистралата и загърмя надолу по обраслата с бръшлян дига, право към тях. Прехвърли Рийс през оградата и насмалко не го набута в храсталака от другата ѝ страна, фаровете осветяваха пътя им, приближаваха се с някаква подигравка. Но и Сара бе вече отвъд оградата и помагаше на Рийс да се изправи.

Терминатор усети как камионът загуби сцепление по влажния наклон. Премаза оградата само на метър от Сара и Рийс.

Отнесе мрежата със себе си, премаза храсталаците и се озова на градска улица. Докато Терминатор превключи на първа и обърне

чудовището, Сара и Рийс успяха да спечелят около петдесет метра преднина и да стигнат до някакъв паркинг.

Терминатор и камионът набраха скорост и отнесоха странично цяла редица паркирани автомобили.

Залитайки, Сара и Рийс продължиха по улицата към единственото налично прикритие — заводски двор. Ревящият двигател на цистерната с Терминатор ги подгони по автомобилната алея.

Рийс усети, че краката му сдават. Нямаше да стигне много по-далеч. Цялото му тяло се приготвяше за зимата, за дългата студена зима, но преди да дойде тя...

— Бягай! — изкрещя на Сара. Тя упорито поклати глава, докато съзря в ръката му тръбната бомба и усети как той грубо я тласка напред.

Разбра и се задейства. Продължи да бяга — бавно и мъчително — сред паркираните коли. Камионът ревеше по петите ѝ. Видя как Рийс се метна в непрогледна сянка, а после се прокрадна напред и напъха бомбата в тръбата за източване на минаващата цистерна.

Терминатор боравеше ловко със скоростите. Премаза с лекота паркираната кола само на четиридесет метра зад Сара и започна бързо да съкращава разстоянието. Сара свърна зад някакво дърво и спринтира с високо вдигнати колене и отметната назад глава, колкото имаше сили, надалеч от отворената паст на смъртта. Но цистерната неумолимо я настигаше. Дървото се превърна в трески. Буталата ревяха, искаха кръвта ѝ.

Усили стъпки. Тридесет метра.

Още по-бързо. Двадесет и пет.

Краката ѝ се виждаха като размазани петна. Дробовете ѝ загиваха. Двадесет...

В мига, в който стигна ъгъла на сградата, я настигна вълна от светлина и пламъци. Плонжира на земята и се изтърколи. Зад себе си видя най-красивото разрушение, каквото можеше да си представи: от задната броня до кабината премина огнено кълбо. Течността освобождаваше бясно енергията си на светложълти талази свръхокислени газове. Цистерната бе залята от огнен океан. Подскочи напред във въздуха и гневно се саморазруши на висока скорост. Зад ъгъла на сградата взривната вълна настигна Сара и изби въздуха от гърдите ѝ. Чу как металът се къса и видя парчета от камиона да ваят

върху асфалта. Но задължително трябваше да види как онова чудовище се пържи в този ад; да се убеди, че е загинало веднъж завинаги. Затова подаде нос иззад ъгъла на сградата.

Пламъците около цистерната бликаха като трептящи гейзери, а блъващият дим закри звездите. В усукалата се кабина нещо мръдна. Терминатор. Разбута разкривените железа и се смъкна на асфалта — овъглен, деформиран. Претърколи се по гръб. Подвижна факла. Дали усещаше болка? Сара закри лице от горещите пламъци и погледна през пръстите си. Дори от толкова далеч, все едно че гледаше в гърлото на доменна пещ. Асфалтът около горящата цистерна завря и също се подпали. Без никаква видима проява на болка, Терминатор залази напред. От него висяха разкривени отломки; косата и дрехите вече ги нямаше; остатъците от плът цвърчаха като шунка върху свръхнагретия тиган, в какъвто се бе превърнал собствения му скелет.

Обгърнатото в пламъци нещо спря бавно, неохотно своя ход и само завъртя глава, така че очите му да се насочат към нея. Гледаше я дори в смъртта си. И Сара осъзна, че ѝ е писано да изкара дните си докрай. Успяла бе да оцелее. Но този овъглен череп щеше да населява кошмарите ѝ през всички оставащи ѝ нощи. Дълго стоя загледана в това, как то гори, докато накрая срутващите се останки на цистерната не го закриха. В гърдите ѝ се надигна смътно чувство на тържество, но угасна бързо в мига, в който се сети за Рийс.

Сара мигновено забрави горящия Терминатор и скочи на крака. Залута се из пържещия въздух, тръгна да обикаля камиона, мъчейки се да погледне отвъд пламъците, към контейнера за боклук. Но огънят ѝ пречеше. А горещината представляваше непробиваема физическа стена. Изпичаше влагата от лицето и опъваше кожата ѝ.

— Рийс!

Изведнъж през отмиращите пламъци мерна контейнера. Горящите газове проточиха към него лъч светлина, после го обгърнаха в дим. Успял ли бе Рийс да се измъкне? Желанието ѝ да узнае бе по-силно дори от това да живее. Тръгна към пламъците в мига, в който Рийс изкреця името ѝ.

Ето го! Скочи в откритата се за част от секундата пролука в пламъка, който му бе пречил, както и на нея, да премине. Най-после се хвърлиха в обятията си. Дрехите му пушеха. По кожата му бе засъхнала кръв. От прегръдката ѝ изстена, но сега не бе моментът да е

нежна. Тялото ѝ продължаваше да реагира по своему. Притисна го до гърдите си, зацелува го по лицето, започна да му шепне, че го обича.

Паднаха на колене върху асфалта, вкопчени един в друг пред бушуващия ад от цистерна и киборг.

— Успяхме — зауспокоява го Сара.

Започна да го люлее в обятията си, да накара някак си времето да забави своя ход, да го закрие със собственото си тяло от пламъците и — ако може — от собствената му тленност; да му се отплати за обичта и защитата, които ѝ бе дал. Така, както се бяха вкопчили един в друг, не видяха размърдването сред горящите останки; не чуха дрънченето на метал от отместването на стоманените парчета. Не видяха как Терминатор възкръсна като птица-Феникс от пламъците.

Машината се бе самоизключила за миг, за да отрази максимално обгърналите я високи температури. С догарянето на плътта и зачервяването на свръхсплавта, от която бе изработено шасито ѝ, тя се включи отново и мощността ѝ започна да нараства в геометрична прогресия. Използваше огъня, за да подсили енергийния си резерв; чакаше да догори разрушената обвивка от плът, та да продължи мисията си с по-голяма свобода на действията.

И ето, че се изправи — димяща, очистена от външния слой кожа, в истинския си вид: хромиран скелет с хидравлична мускулатура и сухожилия от гъвкав кабел.

В същия миг Сара видя киборга над рамото на Рийс. Вдигна Рийс и го повлече към сградата. Терминатор закуца подире им. Ако цистерната не бе премазала левия му глезен, лесно щеше да ги настигне.

Сара бутна вратата. Заключено. Огледа се и видя парче горещ метал. Терминатор се приближаваше неумолимо. Бе вече на двайсетина крачки от тях. Замахна с метала към вратата и с ужас видя как армираното стъкло го отхвърли, без да се счупи. Замахна втори път, влагайки в удара всичките си четиридесет и осем килограма и стъклото избухна навътре.

Прекрачиха през парчетата и влязоха в някакъв коридор. Терминатор приближаваше; темпото, с което провлачваше дрънчащия си куц крак, се засилваше.

Сара затръшна зад гърба им вратата и повлече Рийс покрай стъклените прегради, отделящи индивидуалните работни места.

Терминатор налетя на вратата и я изби заедно с пантите. Нахлу в залата навреме, за да съзρε как Сара изтегли Рийс покрай дългата стена от стъкло, която отделяше канцеларията от коридор с по-промишлен вид.

В края на коридора имаше масивна метална врата. Повечето стаи дотам бяха или без врати, или с врати от талашит — безполезни барикади срещу преследвач като техния. Сара се отправи към металната врата. Терминатор дрънкаше подире им и усилваше скоростта.

Сара стигна до аварийната врата и се стовари върху ѝ. Когато издърпа и Рийс, той едва не колабира в ръцете ѝ.

Тя хвърли цялата си тежест да затвори вратата, но хидравличната ѝ пружина се оказа по-яка. Терминатор насочи ръка към пролуката и се опита да я сграбчи. Рийс се метна върху вратата и успя да я тръшне и да я залости отвътре с дебел стоманен прът миг преди киборгът да налети от външната ѝ страна.

Сара и Рийс залитнаха назад. Озовали се бяха в заводски цех. Неясните очертания на мощните промишлени работи си почиваха, изключени за през нощта. Цехът изглеждаше напълно автоматизиран. Терминатор се хвърли върху вратата и тя почти поддаде. В това време Рийс се довлече до голямо табло с ключета и успя да отвори вратичката.

— Какво правиш? — изкрещя Сара.

— Маскировка — отвърна той и започна да включва ключетата едно по едно.

Тя моментално схвана. Когато киборгът неминуемо разбиеше вратата, свръхчувствителният му слух веднага щеше да долови къде са се скрили в мрачния лабиринт.

Машините се задействаха. Конвейерът се задвижи с вой. Пищяха ролки, ръкохватки на работи щракаха безплодно във въздуха; механични щипки се въртяха, дирижирайки оркестъра от компютризирани зверове в една какофония от стържене и тропане.

— Терминатор няма да може да ни проследи! — викна тя.

Той кимна, грабна ръката ѝ и я повлече през огромното хале. Отбягнаха някаква грабеща стоманена ръка и хукнаха между неочаквано оживелите механизми.

Вратата зад тях отново прогърмя. Нещото използваше себе си за таран. Втори удар. Трети. Дебелата ламарина започна да поддава под невероятната сила.

Рийс се спъна и се свлече на пода. Сара се надвеси над него.

— Стани, Рийс!

Тялото му отказа да го слуша. Мозъкът му заповядваше да бяга с нея, но плътта бе преминала границата на агонията и бе станала безчувствена. Единственият ѝ шанс бе да бяга сама. А той да остане и да забави преследвача ѝ.

С писък на изтормозен метал Терминатор проби дупка във вратата. В цеха нахълта светлина и огря машината над главите им. Сара се огледа за източника ѝ и видя, че Терминатор е пхнал ръка през пробойната и търси с какво е залостено.

Отново се опита да вдигне Рийс, но от смъртта отпуснатото му тяло бе натежало. Киборгът вече махаше пръта, за да нахълта подире им. Сара долепи устни до ухото на Рийс и изкрещя:

— Стани, боецо! Движи се! Размърдай задника си! Движение, Рийс!

И той някак си реагира, почти изцяло по рефлекс, на думите и заповедния ѝ тон. Отхвърли тежестта, отби вцепенението и грабна протегнатата ѝ ръка. Продължиха по-нататък между машините.

Терминатор блъсна съсипаната врата. Влезе в цеха и започна да сканира. Инфрачервеното му зрение бе унищожено от високите температури на пожара. Наложиха се да използва бавното панорамно сканиране с повишена разделителна способност.

Движения имаше навсякъде, но нито едно не съвпаднаше с отличителните белези на целта му. Мина покрай конвейера и напълно се сля със съскащата, бляскава тъкан на завода — брат на заобикалящите го незрящи механизми, но несъзнаващ иронията във факта, че всички тези тъпи работи се явяваха негови древни прадеди.

Сканираше методично, с безкрайно търпение.

Сара и Рийс се движеха превити по обслужващата пътечка, леко вдигната над джунглата от тръби и контролни табла. От една работна масичка Рийс грабна късо, дебело парче метална тръба. Само след секунди, докато преодоляваше някакъв въздухопровод, Сара закачи, без да иска, с коляното си червения бутон върху съседното табло.

Огромна хидравлична преса се стовари с внезапен рев на сантиметри от ръката ѝ. Уплашена, тя се изтърколи върху пътеката.

Слуховите сензори на Терминатор бяха успели вече да филтрират всички неритмични звуци и да определят източниците им: гадини, капеща вода от дефектни уплътнения и движението на целта между машините навътре в цеха. Завъртя глава върху фините лагери и се запъти по посока на шума.

Рийс и Сара стигнаха края на пътеката, където ги очакваше заключена врата. Рийс изруга, обърна се кръгом и тръгна натам, откъдето бяха дошли. Сара го следваше плътно.

Терминатор — силует на скелет в ревящия мрак — изскочи иззад някакъв компресор и се изпречи на пътя им. Сара залитна назад. Рийс вдигна парчето тръба с две ръце, сякаш бе бейзболна бухалка, макар лявата му ръка да бе почти безполезна.

— Бягай! — извика ѝ и я блъсна назад.

— Неее!

Гласът ѝ бе истеричен писък, отказващ да възприеме онова, което предстоеше да се случи.

Терминатор приближи. Мъжът-човек имаше на разположение само една здрава ръка и парче тръба с диаметър четири сантиметра. Мъжът-машина не бързаше. Избегна удара на Рийс и го цапна с опакото на ръката си, разбивайки челюстта му. Рийс политна върху някаква защитна решетка, но успя да отскочи и да замахне отново с тръбата. Улучи Терминатор по хромираното слепоочие. Главата на киборга се люшна назад, после безизразно се насочи отново към Рийс. Единствено металните зъби на черепа блестяха в някаква постоянна гримаса на омраза.

Със светкавична скорост киборгът заби юмрук в ранената ръка на Рийс. Това подеждва на Рийс по-събуждащо, отколкото всичко друго дотогава в живота му. В сравнение със сегашната болка, животът му бе преминал като сън. Изрева и падна по гръб. Терминатор пристъпи, за да го довърши, а после да се заеме с неохраняваната основна цел, която продължаваше да не изпуска от око. Притисната бе в парапета на пътеката, на около метър и половина от пода. Нямаше къде да върви, освен на оня свят. Рийс трепереше от ужасната вътрешна експлозия на сила — последната в живота му. Бръкна в джоба за единствената останала му тръбна бомба, старайки се да я

скрие от зрението на киборга. Запалката се хлъзгаше в ранената ръка, но запали от първия опит. Само след един бездиханен миг шнурът гореше, а Рийс се бе изтърколил по гръб, да изцеди и последните капки сила, докато киборгът се наведе над него.

— Сара! — кресна Рийс. — Залегни!

Тя видя пращания бикфордов взривател в ръката му и в един свръхреален миг осъзна, че той изобщо не се кани да хвърли бомбата. Изрева от сляпа животинска мъка, обърна се и побягна.

Терминатор тъкмо бе дръпнал ръката си назад, за да размаже черепа на Рийс, когато усети навряната тръба под плочата на гръдния си кош. Затърси предмета, но бе закъснял. Сара на бегом се прехвърли през парапета и полетя към бетонния под в същия миг, в който Терминатор експлодира.

Тя падна на пода и се претърколи. Покрай нея изсвистяха парчета огнена материя — някои твърди, други меки. Взривната вълна я притисна по гръб и за една безкрайна секунда я лиши от съзнание. После тя отчаяно се добра до повърхността на реалното и видя Терминатор, разпилян на парчета наоколо ѝ. Тук — крак, там — хидравлично бутало, още по-нататък — стъпало. Подът бе осеян с димящи късове овъглен кабел и омазнени парчета сплав. Боклук.

Край! Най-сетне!

Седна и изпищя. Усети пронизваща болка в крака и инстинктивно го опипа. Извит бе под тялото ѝ и от пробития прасец течеше гъста кръв. Нещо се бе забило в крака ѝ. Издърпа обездвижения израстък изпод себе си и видя, че по средата между глезена и коляното в крака ѝ се е забило остро парче от Терминатор. Дори умирайки, киборгът бе направил всичко възможно да я убие. И ето че сега бе в нея, нахлул в плътта ѝ, един вид хладнокръвно изнасилване. Непреодолимо ѝ се прииска да го махне и дръпна. Болката се усили, но тя удвои натиска и парчето стомана изскочи с пукот като тапа шампанско. Пусна го и изстена. Когато болката поутихна, отвори очи и съзря Рийс.

Не бе успяла да изпита още нищо, когато разбра, че той е мъртъв. Взривът го бе запокитил срещу стената и тялото му се бе стропило на пода, с очи насочени към нея, но неவிждащи нищо. Изразът на лицето му бе странен. Израз, какъвто изобщо не бе имал през живота

си, тъй като и по време на сън не бе изглеждал толкова спокоен. Боецът бе изпълнил задачата си.

Сара се примъкна по пода към него. Мина покрай голямо метално парче и едва след като то посегна да я сграбчи за глезена, осъзна, че това е Терминатор. Или по-точно онова, което бе останало от него.

То се изправи, а Сара изпищя. От дупката в долния край на гръбнака — там, където се бяха помещавали тазобедрените стави — се влачеха кабели. Но то все още имаше две ръце, торс и глава. Очите засякоха целта и то започна да лази към нея. Тя го ритна със здравия си крак, извърна се и успя да се откопчи. Но то продължи да я следва.

Сара не можеше да мръдне ранения си крак, затова продължи да лази по пода. Но вече нямаше отърваване. Сега бяха равни — ловецът и жертвата му — взаимно осакатени и лазещи сред останките, играещи докрай поверените им роли.

Тя успя да се надигне на ръце и да се покачи върху един движещ се конвейер. Машината я последва, само на три метра по-назад. Возеха се и си почиваха, без да откъсват очи един от друг, търсещи стратегическа изгода.

В един миг Сара се изтърколи на пода, а киборгът реагира побавно от обичайното и се строполи на четири метра по-назад. Сега предимството бе на нейна страна и тя залази към своята цел, която току-що си бе набелязала.

Терминатор изчисли траекторията на тялото ѝ и тръгна под ъгъл, за да я засече. Не знаеше накъде се е повлякла и не го интересуваше.

Сара осъзна, че и то ще се добере до стълбата към металната пътечка едновременно със самата нея. Можеше да промени посоката и да избере друг маршрут, дори да успее да се довлече на открито преди него. Можеше. Но искаше да сложи край на всичко. Тя. Не някой друг или нещо друго. По ритмичното, непрестанно стържене на стоманата върху метала разбираше, че Терминатор е по петите ѝ. Смъкна се от стълбичката в някаква мрачна джунгла от машини. Напъхала се между два огромни метални четириъгълника, почти не можеше да мръдне по-нататък. Цялата се бе обляла в пот, хлъзгаше се постоянно и губеше преднината си. Терминатор се намъкна подире ѝ.

Сара съзря пред себе си целта и се изтласка напред. Тракането, стърженето и съскането зад гърба ѝ се ускори. Усети металните му

пръсти да драпат около глезена ѝ и се сви на кълбо от ужас. Сигурно то бе вече съвсем наблизо, но тя нямаше повече време за гледане назад — само напред.

Стигна до отвъдния ръб на пролома и се хвърли отново върху металната пътечка. Краката ѝ последваха торса, макар и по-бавно, а металната ръка направи нов опит да я сграбчи. Терминатор стигна до ръба и започна да опипва къде е, а тя протегна ръка към плъзгащата се решетка. Решетката падна със силно дрънчене и се заключи. Киборгът заблъска по желязото, сякаш чук биеше по огромна камбана.

Сара се отдръпна, задъхана, без да отлепя поглед от притисналия се в предпазната решетка човек-машина. То се мъчеше да провери ръка през тесните прътове. Впи поглед в пулсиращия врат на Сара, после включи хидравликата на бицепсите си. Стоманата запищя, протестирайки, когато ръката се стрелна към врата ѝ с протегнати, търсещи пръсти, стремящи се да установят допир. Сара се отдръпна, колкото можеше, назад срещу преграждащата пътя ѝ машина. Киборгът блъсна рамото си в решетката и пръстите му се плъзнаха по ключицата ѝ.

Тя протегна ръка към контролното табло, което бе видяла по-рано, но бе прекалено далеч. Пръстите ѝ затрепериха във въздуха, на половин сантиметър от копчето.

Терминатор напрегна цялата си енергия и стегна хватката си. Тя изпищя от ярост, отчаяние и всеобземащ я ужас, напъна се и удари с ръка бутона. Червения бутон.

Времето спря.

Във внезапната тишина видя как Терминатор вдигна очи към нея, а ледените му пръсти се склениха около дихателната ѝ тръба. В същия миг хидравличната преса стовари своите четиридесет тона отгоре му и го размаза върху металните плочи. Тя остана да наблюдава с безкрайно удоволствие как пресата бавно сви пространството, в което Терминатор бе попаднал в плен.

Киборгът се протегна, пренасочил цялата си енергия към протегнатата ръка. Очите му я прогаряха, а датчиците по шасито отчетоха внезапна деформация в огромни мащаби. Дори свръхсплавта не бе в състояние да устои на страхотния натиск на пресата, която издаваше писъци от пара и натискаше — безмозъчна и безмилостна — сякаш бе Терминатор.

Торсът бавно се сви и солидно защитените вградени електронни вериги се запревръщаха в силиконов прах. Захранването му се прекъсваше, насочваше се по нови канали, но и те биваха прекъснати. Микропроцесорът-мозък се претовари и изкриви усещанията на Терминатор за действителността. Докато пресата смазваше едно от очите му, а пръстите му се впиваха във врата на жертвата, успя да види само едно: как изражението ѝ на агония и страх отстъпи пред чист, зъл и безкрайно човешки триумф.

Когато пресата спря на милиметри от автоматично зададената ѝ максимална долна мъртва точка, второто око на киборга присветна, а после угасна завинаги.

— Терминирах те, гад — рече злобно Сара.

[1] Напълнете резервоара (исп.) ↑

[2] Нещо вече видяно Пое студения утринен въздух. Сивият бетон на тръбата стана ослепително бял от заливащата го слънчева светлина. ↑

ДЕН ТРЕТИ

Лукейдия, 7:45 сутринта

В този миг Сара припадна. Когато дойде на себе си, машините в цеха бяха спрени, но все още се чуваха шумове. Вой на сирени. Положиха я на носилка и внимателно я привързаха да не изпадне. Усещаше болка, макар и някак си притъпена, чужда. Лицата наоколо й ту идваха на фокус, ту пак се размазваха. Санитари. Полицаи. Зяпачи. Докато я качваха в линейката, видя в съседство с нея черен микробус. Отстрани имаше надпис „Съдебен лекар“. Тъкмо товареха някакъв чувал, сякаш пълен с картофи. Осъзна, че в него е Рийс. Преди да успее да изпита съзнателна скръб, вратите на линейката се затръшнаха и тя отново изпадна в благословен мрак.

Линейката замина, а Грег Симънс се почеса под яката на костюма и понечи да влезе в кабинета си. Ама че начало на деня. На пътя му обаче се изпречи Джак Крол — набит, свръхенергичен младеж с интелигентността на гений и наивността на кокершпаньол.

— Скивай к'во става тука, Грег! — провикна се той възторжено и пхна в дланта му електронен микрочип, какъвто Грег не бе виждал през живота си. Диаметърът му бе около тридесет и пет милиметра, а гъстата мрежа на печатната платка му се стори безсмислена и въпреки това — изключително ефикасна. Каква ли функция бе изпълнявал?

— Откъде го имаш?

Джек посочи конвейера в дъното на цеха.

— Не беше позволено, но успях да мина през полицейската охрана, понеже туй нещо беше...

Грег прегърна Джак през рамото и го ущипа силно по ръката. Джак се загърчи и направи опит да се освободи, докато Грег не кимна по посока на застаналия на два метра от тях полицаи. Тръгнаха към паркинга, далеч от останалите си колеги и длъжностни лица.

Джак каза на Грег, че намерил микрочипа на пода, сред купчина странни отломки. Грег продължаваше да го върти в ръка, все по-озадачен и по-развълнуван.

— Шефът видя ли го?

Верният му Джак се обиди:

— Не, Грег. Направо на теб го донесох. Никой не знае, че е в мен.

Грег кимна щастливо:

— И нека си остане така.

— К'во? — не проумя Джак. — Нима няма да го предадеш в развойната база?

— От какъв зор? Та старият Клайнхаус да си припише цялата заслуга, затова ли? Ние с теб сме на заплата, приятелю. Конструктори под наем. Не им пука за нас. Защо трябва ние да ги правим богати?

— Какво мислиш да правиш?

Грег го изглежда подигравателно. Джак бе личното му съкровище — неизвестен никому гений в електрониката. Всеки друг виждаше опаковката. Грег бе съзрял съдържанието. И в това му беше предимството. Двамата с Джак щяха да си създадат собствен бизнес. Малък офис с малко мебели. Просто за маскировка на лабораторията отзад. Готов бе да ипотекира къщата, колата, жената и децата и да въкара всички спестявания на Джак в новия бизнес. Стигаше им да установят някак си за какво може да служи находката, която явно бе някакъв нов тип микропроцесор, а после с лекота щяха да ѝ намерят приложение.

Това обаче щеше да им отнеме повече време, отколкото предполагаше Грег. По-точно — шестнадесет месеца и четири дни. Рискът им обаче се оправда. Взеха заем от банката, патентоваха печатната платка и зачакаха някой да ги даде под съд. Никой не предяви иск. Никой не знаеше с какво, по дяволите, си имаха работа. Сякаш се бе изтърсило в скута им от някоя чужда планета. Но то започна да ги прави по-богати, отколкото се бяха виждали и в най-смелите си мечти. Още две години им трябваша, за да създадат собствена компания, по-голяма от онази, която бяха напуснали, след като откриха микрочипа. През всичките тези години един от най-големите им проблеми бе да измислят подходящо име за новопоявилата се компания. Съществуващите корпорации бяха успели да обсебят всички възможни комбинации от срички, свързани с високите технологии. Един ден Джак пристигна на работа ухилен до ушите и обяви, че е измислил името. Грег го одобри и само след

няколко дни се регистрираха под търговското название „Кибердинамични системи“.

Като се сетеше за поредицата от случайни и загадъчни събития, която им бе донесла цялото това състояние, Грег неминуемо признаваше пред себе си, че се е намесила... съдбата.

ДЕН СТО ДВАДЕСЕТ И ШЕСТИ

Буенавентура, Мексико, 7:46 сутринта

Слънцето се показва над зъберите на далечните планини и равнинната пустош започна да се нагрява за обедния змийски пек. И въпреки това въздухът бе пропит с влага. Както често става в Мексико, времето бе объркано. Подкарала открития джип по нещо, което минаваше за шосе, Сара не обръщаше внимание на вятъра, развял косите ѝ като кестеняв флаг. Носеше тъмни очила и бе бременна. В скута и, под малката, сладка издутина, която един ден щеше да се превърне в Джон Конър, лежеше револвер „Колт 357 питон“. Беше зареден, а тя се бе научила да го използва. И то много добре.

На седалката до нея се прозяваше Пъгсли-младши — тридесет и седемкилограмова немска овчарка, обучена да убие всеки, който поне малко не приличаше на Сара и направеше някой заплашителен жест. Песът можеше и да е нежен, но Сара не го възприемаше като домашен любимец. Той бе оръжие.

Шофирала бе цяла нощ в относителната безопасност на лунната светлина, което напоследък ѝ бе станало практика, макар да съзнаваше, че ако втори Терминатор успее да пробие бариерата на времето — възможност, която тя не можеше да изключи — дори и нощта нямаше да я опази. Тя бе най-добрата защита на себе си.

И все пак се стараяше да се придвижва незабележимо, по-скоро водена от някаква параноя, да не би случайно нещастие да разруши всичко онова, за което тя и Рийс се бяха борили. Не биваше точно сега да изгуби живота си в някоя глупава автомобилна катастрофа, идиотско разбиване на самолет или случаен изблик на насилие. Да оцелее бе от жизненоважно значение.

Променила се бе.

Не само от бременността, макар тялото ѝ да изпитваше някаква не съвсем неприятна тежест в таза и гърдите. От това ѝ се струваше, че изглежда някак си по-богата. Основната промяна бе вътрешна, зад очите. Успяла бе да оцени напълно пропастта между онова, което бе

навремето, и това, в което се превърна, след като ѝ съобщиha в болницата, че майка ѝ е убита. Точно тогава усети как взривените парченца от ужасните три дни паднаха на мястото си. А заедно с това я обзе мъката, подхранвана от всички онези убийствени трагедии, но тя успя да я канализира така, че да не се удави в нея. После я напъха в метална кутия и я заключи.

По късно, когато възвърнеше силите си, щеше периодически да я изважда и да се залива с нея. А сетне, по екстраполация, щеше да жали преждевременно за света, който щеше да е безвъзвратно загубен. И развивайки това реално и разтърсващо чувство до „плюс безкрайност“, щеше да надникне в бъдещето с онази негова загуба, която бе тъй огромна, че се поддаваше единствено на най-абстрактното мислене. И това я правеше още по-силна. Защото и омразата е силно чувство, при това — много по-действено.

И тя положи началото на своя замисъл. Щом я изписаха от болницата, изтегли скромните си спестявания, получи застраховката на майка си, купи овчарката, „питона“ и джипа и тръгна на път. На юг. Може би чак до края на Южна Америка. Да роди и да отгледа Джон Конър, да го подготви за войната. Там, където нямаше опасност от ядрена атака. Където бе тихо, красиво, ветровито и...

Бензинът ѝ бе на привършване. Нямаше да е зле да зареди, преди да е стигнала планините. Отби в порутената бензиностанция върху спечената земя покрай шосето.

Изключи монтирания на таблото касетофон. Докато пътуваше, диктуваше поредната част от Книгата — ръководство за оцеляване, което щеше да остави на своя син. Искаше всичко да е казано, в случай, че нещо ѝ попречи да отгледа сина си до зрелост, а и да запечати всичко на магнитната лента, преди да е забравила подробностите. Още отсега много от онова, което се бе случило, започваше да избледнява и отказваше да се върне, защото заедно с него щеше да ѝ се наложи да върне и предишната Сара, а мъртвите не могат да бъдат върнати. В известен смисъл Терминатор наистина бе успял да я унищожи.

Тъкмо преди да отбие за бензина, диктуваше:

— Дали да ти разкажа за баща ти? Труден въпрос. Би ли повлияло на решението ти да го пратиш тук, на смърт? Но ако не изпратиш Кайл, самият ти няма никога да съществуваш.

От време на време, изправена пред подобен парадокс, получаваше световъртеж и губеше чувство за време. Ако се замислеше повече, усещаше, че постепенно ще полудее.

Изключи двигателя на джипа, пхна револвера под седалката и слезе да се разтъпче. Краката и бяха понапълнели, дори ѝ се струваха по-красиви, а и белегът бе почти зараснал. Пиронът си бе на място в костта, разбита от парчето, излетяло от Терминатор — същият онзи пирон, който Терминатор бе търсил напразно в краката на другите две жени на име Сара Конър. Бедните женици. Понякога изпитваше някакво нерационално чувство за вина, сякаш тези невинни жертви бяха загинали заради нещо, сторено лично от нея. Донякъде беше така. С тази разлика, че на нея тепърва ѝ предстоеше да го стори.

Странно, помисли си, да твориш историята, а същевременно да знаеш какво ще стане и какъв ефект ще има. Това я караше да се чувства значима, а едновременно с това — и незначителна. Сякаш бе винтче, марионетка на съдбата, най-обикновена брънка в причинно-следствената верига.

Естествено, съзнаваше, че има още нещо. Изходът бе определен от яростта ѝ да оцелее, от волята да оцелее. Но в такъв случай тази нейна черта на характера също се превръщаше в подробност от цялостната схема. Змията изяжда опашката си и винаги ще го прави.

Пъгсли тихо изръмжа и присви уши, докато Сара огледа бензиностанцията. Около големите гуми на джипа се разхождаха притеснени кокошки, разрошвани от време на време от надигация се вятър. Бензиностанцията представляваше оазис от боклук сред пустинята, на около два километра от град, непредставляващ нищо повече от леко разширение на шосето.

Малката, уморена къщурка стоеше в средата на нещо като автомобилна гробница, заобиколена от няколко дървета юка и почти нищо друго. Ръждясали пикапи без джанти и стъкла стояха, накацали върху трупчета — очукани и охлузени автомобили от всевъзможни марки, явно чакащи някой техен родственик да умре, за да се намерят резервни части за собствения им ремонт. Под навеса се полюляваха на вятъра няколко пъстри кутии за празнични сладкиши, а ярките им краски изглеждаха като подигравка с тоталната безжизненост на мястото.

Най-сетне на вратата се появи човек. Старецът, прегърбен и обрулен от вятъра, се отлепи от сянката и бавно се приближи към джипа. Имаше вид на човек от индианското племе яки, а клепачите му бяха зачервени от прекалено честата употреба на евтината местна ракия. Сара видя очите му и я побиха тръпки. За миг изпита чувството, че старецът е способен да вижда в бъдещето. То премина мигновено, заместено от една още по-необикновена мисъл. Тя бе ясновидката. Тя бе способна да вижда отвъд хоризонта и като на повечето ясновидци в историята, ѝ се щеше да не е така.

Старецът кимна приветливо. Сара се помъчи да си спомни как се произнася *Llena el tanque*^[1], но собственикът с коженото лице я прекъсна. Говореше малко английски и намираше повод за невероятна гордост в това, че може да прояви тези знания толкова далеч на юг от границата. Успокои я, че „ще го напълни, si.“

Сара се качи обратно в джипа. Вятърът се усили и започна да хвърля в лицето ѝ горещ пясък. Хрумна ѝ една мисъл и натисна копчето за запис на касетофона.

— Май ще взема да ти разкажа за баща ти. Дълга му го. А за теб може би ще е достатъчно да знаеш, че през малкото ни часове заедно се обичахме, колкото за цял живот.

В този миг осъзна колко неадекватни са всъщност думите ѝ. Не успяваха да предадат нито силата на чувствата, нито правотата им.

„Щрак-бръм“ направи нещо. Тя се стресна, а Пъгсли се изправи на седалката. Малко мексиканче, на не повече от десет години, държеше фотоапарат — стар и очукан „полароид“, вероятно „придобит“ от някой минаващ turista. Моменталната снимка вече се показваше през долния процеп.

Момчето заприказва, но прекалено бързо, та Сара нищо не разбра. Когато старецът се приближи, помоли го да ѝ преведе.

— Казва, че сте много красива, сеньора, и че го е срам да иска пет американски долара за тази снимка, но ако не го направи, баща му щял да го бие.

Сара изгледа кльощавото нахилено хлапе с изпокъсана тениска.

— Хитро си го намислил, малкия. Четири. Quatro.

Момчето ѝ подаде снимката, грабна парите от ръката ѝ и се отдалечи с танцова стъпка, доволно, че е напипало още един наивник сред редките turista.

Сара се загледа в появяващата се фотография с чувството, че вижда как се оформя собственото ѝ бъдеще. Очите, които изскочиха от бялата пустош на снимката, бяха нейните. Видя как лицето ѝ постепенно потъмня и пред нея се появи сегашната Сара. По-възрастна, помисли си. Но промяната не бе физиологична. Просто предишните меки черти бяха придобили нова твърдост. Очите ѝ гледаха занесено и върху устните ѝ цъфтеше съвсем лека усмивка. В нея имаше нещо тъжно. Сара захвърли снимката небрежно на седалката до себе си, сред надписаните на ръка касети, съдържащи дневника ѝ. В момента, в който протегна ръка към ключа, бе вече почти забравила за фотографията. Пъгсли я помириша веднъж и остави върху ѝ влажния отпечатък на своята муцуна — първото от многото нещастия, които щяха да състарят този пластмасов правоъгълник, докато стигнеше до дланта на боеца, приклепнал в буреносния мрак и огнения ад на машинния райх над главата му. Дотогава тя щеше да я е дала вече на Джон, а той — на Рийс. Това тук бе началото на кръга. А кръговете, естествено, нямат нито начало, нито край.

Сара плати за бензина и запали мотора. Вятърът носеше бясно храсталаци през пътя. Момченцето бърбеше нещо зад тях и сочеше планините.

— Какво казва? — попита тя стареца.

— Разправя, че приближавала буря.

Сара вдигна очи към небето и струпващите се облаци. Зад тях проблясваха могъщи светкавици, като гигантска дискотечна цветомузика.

— Знам — рече тихо и включи на първа.

По пътя се замисли за Рийс. И за времето. За историята. И — най-важното — за предназначението.

[1] Напълнете резервоара (исп.) ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.